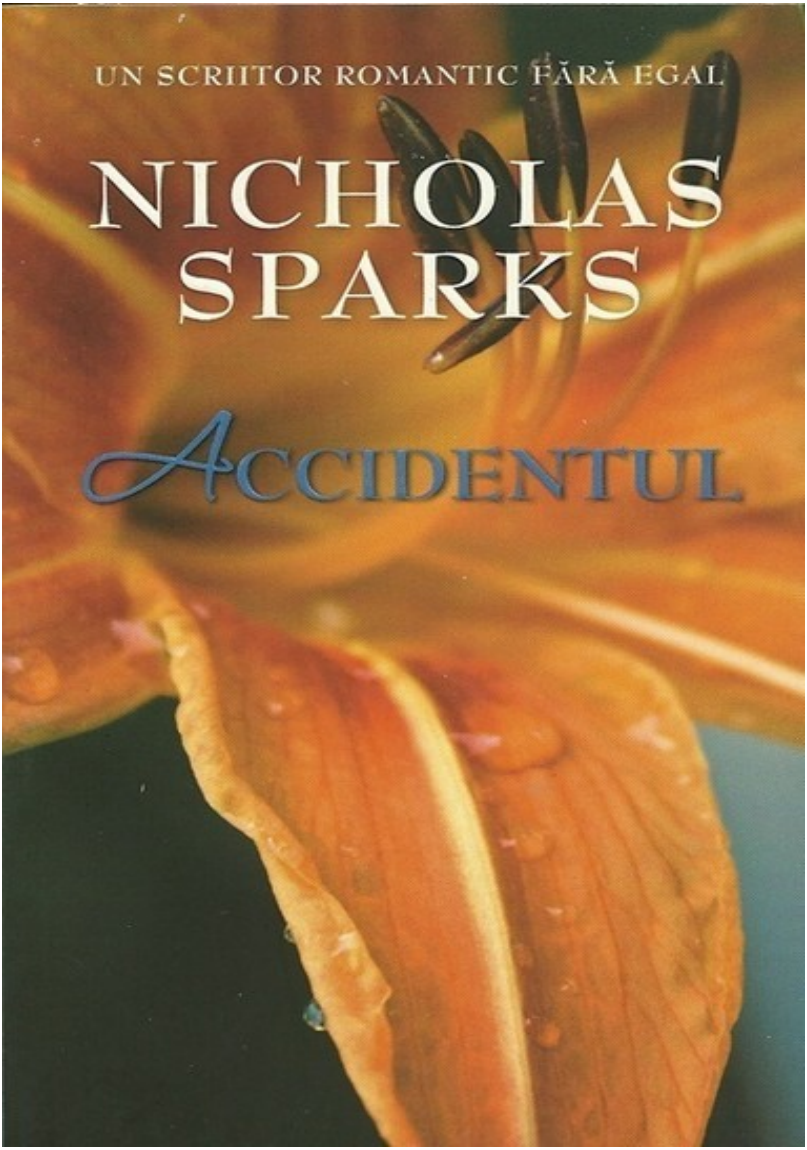
UN SCRIITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL
NICHOLAS SPARKS
ACCIDENTUL

Nicholas
Sparks

Accidentul

rao internaţional publishing company

Editura RAO Internaţional Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

NICHOLAS SPARKS
A Bend în the Road
© 2001 by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.

Traducere din limba engleză

LUMINIŢA POPESCU

© Rao Internaţional Publishing Company, 2002
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFOLDINYOMDA AG
Debrecen, Ungaria
decembrie 2002

ISBN 973-576-445-8

PROLOG

De unde începe, de fapt, o poveste? în viaţă există rareori începuturi clare, acele momente despre care să putem spune, privind în urmă, că atunci a început teiul. Totuşi există momente în care destinul intersectează vieţile noastre de zi cu zi, punând în mişcare o serie de evenimente al căror rezultat nu l-ar fi putut prevedea niciodată.

E aproape ora două dimineaţa şi sunt încă treaz. Înainte de asta m-am zvârcolit în pat timp de aproape o oră încercând să adorm dar, în cele din urmă, am renunţat. Acum stau la biroul meu, cu stiloul în mână, meditând la propria mea întâlnire cu destinul. Nu e ceva neobişnuit pentru mine. Pare singurul lucru la care mă pot gândi în ultima vreme.

În afară de tic-tacul neobosit al ceasului, care stă pe un raft al bibliotecii, în casă e linişte. Soţia mea doarme la etaj şi, cum stau aşa holbându-mă la caietul galben din faţa mea, îmi dau seama că nu ştiu de unde să încep. Nu pentru că n-aş G sigur de povestea mea, ci, în primul rând, pentru că nu sunt sigur de ce mă simt obligat s-o spun. Ce

câştigi dacă dezgropa trecutul? în definitiv, întâmplările pe care o să vile povestesc s-au petrecut în urmă cu treisprezece ani, dar cred că se poate spune că au început cu alţi doi ani mai devreme. Cum stau aşa, ştiu că trebuie să încerc s-o spun, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o da, în sfârșit, uitării.

Amintirile mele legate de acea perioadă îmi sunt împrospătate de câteva lucruri: un jurnal pe care îl ţin de când eram copil, un dosar cu articole îngălbenite din ziare, propriile mele cercetări şi,

Nicholas Sparks *bineînţeles, informaţiile publice. Apoi mai e şi faptul că, în nuntea mea, am retrăit evenimentele acestei poveşti de sute de oii… îmi sunt fixate în memorie. Dar, alcătuită doar din aceste lucruri, povestea ară incompletă. Au fost implicate şi alte persoane şi, cu toate că am fost martor la unde evenimente, nu am fost de faţă la toate. Îmi dau semna că este imposibil să recreezi fiecare sortiment şi fiecare ghid din viaţa unei persoane, dar, c-o 6 bine sau rău, asta am să încerc să fac.*

Mai presus de otice, aceasta este o poveste de dragoste şi, ca multe alte poveşti de dragoste, povestea de dragoste a lui Miles Ryan şi a lui Sarah Andrews îşi are rădăcinile într-o tragedie. În acelaşi timp este şi o poveste despre iertare şi, după ce o veţi termina, sper că o să înțelegeți ce provocări au avut de înfruntat Miles Ryan şi Sarah Andrea. Sper că o să înțelegeți şi deciziile, fie de bune sau ide, pe care le-am luat, la fel cum sper că, până la urmă, mă veţi înţelege şi pe mine.

Dar daţi-mi voie să fiu limpede: aceasta nu este doar povestea lui Sarah Andrews şi a lui Miles Ryan. Dacă povestea aceasta are un început, ea are legătură cu Missy Ryan, iubita din liceu a unui ajutor de şerif dintr-un oraş din Sud.

Missy Ryan, la fel ca soţul ei, Miles, a crescut în New Bem. După cum se spune, era bună şi frumoasă, iar Miles a iubit-o din adolescenţă. Avea părul castaniu-închis şi ochii şi mai închişi la culoare, şi mi s-a spus că vorbea cu un accent care îi făcea pe bărbaţii din alte zone ale ţării să

li se înmoaie genunchii. Râdea cu uşurinţă, asculta cu interes şi deseori atingea braţul persoana cu care se întâmpla să stea de vorbă, invitând-o parcă să facă parte din lumea ei. Ca cele mai multe femei din sud avea o voinţă mai puternică decât s-ar fi putut observa la prima vedere. Ea, nu Miles, conducea casa; de regulă, prietenii lui Miles erau soţii prietenilor lui Missy, şi viaţa lor se concentra în jurul familiei lor.

În liceu Missy fusese şefa galeriei sportive. În anul al doilea ea era nu numai drăguţă, dar şi populară, îl ştia pe Miles Ryan, deşi el era cu un an mai mare decât ea şi nu aveau ore împreună. Asta n-a contat. Prietenii le-au făcut cunoştinţă şi ei au început şi se întâlnească în timpul pauzelor de masă sau să stea de vorbă după meciurile de fotbal. Când se întorceau odată acasă, într-un sfârşit de săptămână, au stabilit să se ducă împreună la o petrecere. În curând deveniseră de nedespărţit şi, câteva luni mai târziu, când el o invită la balul de absolvire, erau deja îndrăgostiţi.

Ştiu că sunt unii care iau în derâdere ideea că poate exista o dragoste adevărată la o vârstă atât de fragedă. Totuşi în cazul lui Miles şi Missy ea a existat şi uneori a fost mai puternică decât dragostea trăită la maturitate, pentru că nu a fost domolită de greutăţile vieţii. Au continuat să se întâlnească până a terminat Miles liceul şi şi-au rămas credincioşi şi după ce el a plecat la facultate la Universitatea de Stat din Carolina de Nord, iar Missy se pregătea de absolvire. S-a dus după el la USCN în anul următor şi, când el a cerut-o în căsătorie, la cină, cu trei ani mai târziu, ea a plâns şi a spus da şi şi-a petrecut următoarea oră la telefon, sunându-şi familia să le împărtăşească vestea cea bună, în timp ce Miles a rămas să-şi mănânce restul mesei singur. Miles a stat la Raleigh până şi-a luat şi Missy licenţa, iar nunta lor, în New Bem, a umplut biserica.

Missy s-a angajat ca funcţionar de împrumuturi la Banca Wachovia, iar Miles şi-a început pregătirea ca să devină ajutor de şerif. Ea era însărcinată în luna a doua

când a început Miles să lucreze pentru comitatul Craven, patrulând străzile oraşului care fusese întotdeauna căminul lor. Ca multe alte cupluri tinere şi-au cumpărat prima casă, iar când s-a născut fiul lor, Jonah, în ianuarie 1981, Missy i-a aruncat o privite bebeluşului înfofolit în scutece şi a ştiut pe dată că maternitatea era cel mai bun lucru care i se întâmplase în viaţă. Deşi Jonah n-a dormit noaptea până la vârsta de şase luni şi au fost momente când ti venea şi a să tipie la el cum tipia el la ea, Missy îl iubea mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că este posibil.

Era o mamă minunată. Şi-a lăsat serviciul ca să stea tot timpul acasă cu Jonah, îi citea poveşti, se juca cu el şi-l ducea în locurile de joacă unde se întâlnea cu al copii. Ar fi putut petrece ore întregi numai uitându-se la el. Înainte ca el să împlinească când ani, Missy şi-a dat seama că îşi mai dorea un copil, aşa că ea şi Miles au încercat din nou. Cei şapte ani de când erau căsătoriţi fuseseră pentru amândoi cei mai fericiţi din vieţile lor.

Dar în august 1986, când avea douăzeci şi nouă de ani, Missy Ryan a fost ucisă.

Moartea a umbrit lumina din ochii lui Jonah şi l-a obsedat pe Miles vrane de doi ani. A pregătit drumul pentru tot ce a urmat.

Aşa că, după cum am spus, arta este povestea lui Missy, la fel cum este povestea lui Miles şi a lui Sarah. Este şi povestea mea. Şi eu am jucat un rol în tot ceea ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL 1

În dimineaţa zilei de 29 august 1988, la doi ani şi ceva de la moartea soţiei sale, Miles Ryan stătea pe veranda din spatele casei sale, fumând o ţigară şi privind soarele care răsărea încet, schimbând culoarea cerului pe neaşteptate din cenușiu-închis în portocaliu. În faţa lui se întindea râul Trent, cu undele sale sălcii ascunse de chiparoşii care creşteau în pilcuri pe malul apei.

Fumul de la ţigara lui Miles se încolăcea în sus, iar el simţea umezeala ridicându-se, îngroşând aerul. Cu timpul, păsările îşi începură cântările de dimineaţă şi trilurile lor umplură aerul. Pe râu trecu o mică barcă de pescuit, pescarul făcu cu mâna, iar Miles îi răspunse cu o uşoară înclinare a capului. Mai mult de-atât nu putea face.

Simţea nevoia unei cafele. Puţină zeamă neagră şi o să se simtă destul de pregătit să înfrunte ziua – să-l trimită pe Jonah la şcoală, să-i ţină în frâu pe localnicii care încălcau legea, să pună anunţuri de evacuare prin tot comitatul şi, totodată, să se ocupe de orice ar mai fi intervenit pe neaşteptate, cum ar fi să o întâlnească pe învăţătoarea lui Jonah mai târziu în cursul după-amiezii. Şi ăsta era doar începutul. S-ar putea zice că serile erau şi mai aglomerate. Sunt întotdeauna atâtea de făcut, numai pentru ca gospodăria să funcţioneze normal: facturi de plătit, cumpărături, curăţenie, diverse reparaţii prin casă. Chiar şi în acele clipe rare când Miles se trezea că are puţin timp liber la dispoziţie, simţea că trebuie să profite de el imediat, ca să nu piardă ocazia. Repede, găseşte ceva de citit! Grăbește-te, ai numai câteva minute să te odihneşti! închide ochii, în curând n-o să mai ai timp! Era destul ca să epuizeze pe oricine, dar ce putea să facă?

Chiar avea nevoie de cafea. Nicotină nu-şi mai făcea efectul şi se gândi să arunce ţigările, dar, de fapt, nu conta dacă le arunca sau nu. În mintea lui, nu era cu adevărat fumător. Sigur, aprindea câteva ţigări de-a lungul zilei, dar asta nu se putea numi fumat Nu era acelaşi lucru cu a termina un pachet pe zi şi nici nu făcuse asta toată viaţa; se apucase după ce a murit Missy şi se putea lăsa aricind ar fi vrut Dar de ce s-ar fi sinchisit? La naiba, plămânii lui erau într-o formă bună – chiar săptămâna trecută trebuise să fugă după un hoţ de magazine şi nu avusese nicio problemă să-l prindă pe puşti. Un *fumător* n-ar fi putut face asta.

Şi iarăşi, nu fusese la fel de uşor ca atunci când avea douăzeci şi doi de ani. Dar asta fusese cu zece ani în urmă şi chiar dacă avea vârsta de treizeci şi doi de ani nu

însemna că o să înceapă să-şi caute un azil. Îmbătrânea. Şi o şi simţea – era o vreme, la facultate, când el şi prietenii lui îşi începeau serile la unsprezece. Şi rămâneau în oraş tot restul nopţii. În ultimii câţiva ani, cu excepţia nopţilor în care era de serviciu, unsprezece însemna *târziu* şi, chiar dacă nu reuşea să adoarmă, se ducea, oricum, la culcare. Nu vedea niciun motiv destul de puternic care să-l facă să-şi dorească să rămână treaz. Epuizarea devenise o prezenţă permanentă în viaţa lui. Chiar şi în nopţile în care Jonah nu avea coşmaruri – cum se întâmpla din timp în timp de când murise Missy – Miles tot se trezea simţindu-se… obosit. Buimac. Lent, ca şi cum s-ar fi mişcat sub apă. De cele mai multe ori atribuia starea asta vieţii agitate pe care o ducea; dar uneori se întreba dacă nu era vorba de ceva mai grav cu el. Citise odată că unul dintre simptomele critice ale depresiei era „letargia inexplicabilă, fără motiv sau cauză”. Bineînţeles, în cazul lui exista o cauză…

De ce avea cu adevărat nevoie era o perioadă liniştită într-o căsuţă pe plajă, la Key West, un loc unde să poată pescui calcan sau pur şi simplu să se odihnească într-un hamac, legănându-se uşor în timp ce ar fi băut o bere rece, fără să aibă în faţă o decizie mai importantă decât dacă să-şi pună sau nu sandalele când se ducea să se plimbe pe plajă cu o femeie drăguţă alături.

Şi asta era o parte a problemei. Singurătatea. Se săturase să fie singur, să se trezească într-un pat pustiu, cu toate că sentimentul încă îl surprindea. Nu se simţise aşa până de curând. În primul an după moartea lui Missy, Miles nu putea nici măcar să-şi imagineze că ar mai putea iubi din nou o altă femeie. Niciodată. Era ca şi cum nevoia unei prezenţe feminine nici n-ar fi existat, ca şi cum dorinţa şi senzualitatea şi dragostea nu erau mai mult decât nişte posibilităţi teoretice care nu aveau nicio legătură cu lumea reală. Chiar şi după ce reuşise să-şi exteriorizeze şocul şi jalea atât cât să plângă ăi fiecare noapte, simţea doar că în viaţa lui ceva era *anapoda* – ca şi cum ar fi luat-o razna din când în când, dar şi-ar fi revenit imediat şi nu avea niciun motiv să se ambaleze prea mult

Cele mai multe lucruri, în fond, nu se schimbaseră după înmormântare. Facturile au continuat să sosească, Jonah trebuia să. Mănânce, iarba trebuia tunsă. Şi avea în continuare un serviciu. Odată, după prea multe beri, Charlie, cel mai bun prieten şi şeful lui, îl întrebase cum era să-ţi moară nevasta, iar Miles fi răspunsese că era ca şi cum Missy n-ar fi murit cu-adevărat. Era mai mult ca şi cum ea ar fi plecat într-o excursie de sfârşit de săptămână cu o prietenă şi i l-ar fi lăsat în grijă pe Jonah cât era plecată.

Timpul trecuse şi, în cele din urmă, la fel trecuse şi amorţeala cu care se obişnuise. În locul ei se instala realitatea. Oricât încerca Miles să-şi vadă mai departe de viaţă, încă se trezea că gândurile i se îndreaptă spre Missy. I se părea că toate fi amintesc de ea. În special Jonah, care, pe măsură ce creştea, semăna tot mai mult cu ea. Uneori, când Miles stătea fii uşă, după ce-l învelise pe Jonah, îşi vedea soţia fii trăsăturile mici de pe chipul fiului său. Şi trebuia să iasă repede, înainte ca Jonah să-i vadă lacrimile. Dar imaginea îi stăruia în minte ore întregi; fi plăcuse cum arăta Missy când dormea, cu părul lung şi castaniu împrăştiat pe pernă, întotdeauna cu un braţ deasupra capului, cu buzele uşor întredeschise, uşoara ridicare şi coborâre a pieptului ei când respira. Şi mirosul ei – asta era ceva ce Miles n-o să uite niciodată. În prima dimineaţă de Crăciun după moartea ei, în timp ce stătea în biserică, simţise o undă din parfumul pe care-l folosise şi Missy și se agăţase de durerea pe care aceasta i-o provocase multă vreme! după ce slujba luase sfârşit, cum se agaţă un om pe cale să se înece de colacul de Salvare.

Se agăţa şi de alte lucruri. Imediat după ce se căsătoriseră, el şi Missy obişnuiau să ia prânzul la *Fred şi Clara,* un restaurant mic din capătul străzii unde se afla banca la care lucra ea. Era izolat, liniştit, şi atmosfera lui tihnită îi făcea cumva pe amândoi să se simtă ca şi cum nimic n-avea să se schimbe vreodată între ei. Nu s-au dus pe acolo prea des după ce se născuse Jonah, dar Miles a început din nou să se ducă după ce s-a prăpădit ea, ca şi

cum ar fi sperat să găsească o rămăşiţă a simţămintelor de-atunci dăinuind în pereţii lambrisaţi. Acasă, la fel, îşi organiza viaţa potrivit lucrurilor pe care le făcea ea. De vreme ce Missy se dusese la băcănie joia după-amiază, tot atunci se ducea şi Miles. Pentru că lui Missy îi plăcea să cultive roşii lângă casă, le cultiva şi Miles. Missy considerase că Lysol este cel mai bun detergent universal pentru bucătărie, aşa că Miles nu a văzut vreun motiv să folosească altceva. Missy era întotdeauna prezentă în tot ce făcea el.

Dar, la un moment dat, primăvara trecută, sentimentul ăsta a început să se schimbe. S-a întâmplat fără niciun avertisment şi Miles l-a sesizat de îndată ce a apărut. În timp ce mergea cu maşina prin centrul oraşului, se trezi că priveşte fix o tânără pereche care se plimba ţinându-se de mână pe trotuar. Şi, pentru o clipă numai, Miles se imagină în locul bărbatului, îşi imagină că ’ femeia ar fi cu el. Sau dacă nu ea, atunci *cineva…* cineva care să-l iubească, nu numai pe el, ci şi pe Jonah. Cineva care să-l facă să râdă, cineva cu care să împartă o sticlă de vin la o cină tihnită, cineva pe care s-o ţină în braţe şi s-o mângâie, şi căreia să-i şoptească încet după ce se stingeau luminile. Cineva ca Missy, se gândi el şi imaginea ei stârni imediat sentimente de vinovăţie şi trădare, îndeajuns de copleşitoare pentru el ca să-şi alunge imediat din minte perechea cea tânără.

Sau aşa îşi închipui el.

— Mai târziu, în seara aceea, imediat după ce se strecură în pat, se trezi că se gândeşte din nou la ei. Şi, cu toate că sentimentele de vinovăţie şi trădare erau încă prezente, nu mai erau la fel de puternice cum fuseseră mai devreme. Şi în clipa aceea Miles îşi dădu seama că a făcut primul pas, chiar dacă unul mic, către împăcarea cu pierderea sa.

Începu să-şi justifice această nouă realitate, spunându-şi că acum era văduv, că era normal să aibă sentimentele astea şi că ştia că nimeni nu l-ar dezaproba. Nimeni nu se aştepta ca el să-şi trăiască restul vieţii

singur; în ultimele câteva luni, prietenii se oferiseră chiar să-i aranjeze nişte întâlniri. Pe lângă asta, ştia că şi Missy ar fi vrut ca el să se căsătorească din nou. Îi spusese aşa ceva de mai multe ori – la fel ca cele mai multe cupluri, jucaseră şi ei jocul „ce-ar fi dacă“, cu toate că niciunul dintre ei nu se gândise vreodată că li se va întâmpla ceva îngrozitor, amândoi fuseseră de acord că n-ar fi corect ca Jonah să crească cu un singur părinte. Că n-ar fi corect nici pentru soţul care avea să supravieţuiască. Totuşi, i se păru puţin cam prea devreme.

Pe măsură ce trecea vara, gândul de a-şi găsi pe cineva începu să se ivească tot mai des şi cu mai mare intensitate. Missy era încă acolo, Missy o să fie întotdeauna acolo… şi totuşi Miles începu să se gândească mai serios să-şi găsească pe cineva cu care să-şi împartă viaţa. Seara, târziu, în timp ce-l mângâia pe Jonah în balansoarul de pe veranda din spate – ăsta era singurul lucru care părea să-l ajute împotriva coşmarurilor – gândurile astea păreau mai puternice şi urmau întotdeauna acelaşi tipic. Că *probabil ar putea* să-şi găsească pe cineva se transforma în *probabil ar găsi;* în cele din urmă, devenea *probabil ar trebui.* În această etapă – indiferent cât de mult ar fi vrut să fie altfel – gândurile lui reveneau la *probabil n-ar găsi.*

Motivul se afla la el în dormitor.

Pe raft, într-un plic umflat, de hârtie de manila, se afla dosarul cu privire la moartea lui Missy, cel pe care-l alcătuise pentru sine însuşi, în lunile care urmaseră înmormântării ei. Îl ţinea acasă ca să nu uite ce se întâmplase, îl ţinea ca să-i aducă aminte de munca pe care încă o avea de făcut.

Îl ţinea ca să-i amintească de eşecul lui.

Peste câteva minute, după ce-şi strivi ţigara de balustradă şi intră în casă, Miles îşi turnă cafeaua de care avea nevoie şi traversă holul. Jonah încă dormea când el împinse încet uşa şi aruncă o privire înăuntru. Bun, mai avea puţin timp. Se îndreptă spre baie.

După ce răsuci robinetul, duşul hurui şi şuieră un

moment înainte ca apa să înceapă să curgă. Făcu un duş, se bărbieri şi se spălă pe dinţi. Îşi trecu un pieptene prin păr, observând din nou că părea să aibă mai puţin decât avea odată. Îşi îmbrăcă în grabă uniforma de şerif; apoi îşi scoase tocul cu pistolul din dulăpiorul încuiat de deasupra uşii dormitorului şi şi-l luă şi pe acesta. De pe coridor îl auzi pe Jonah foindu-se în camera lui. De data asta Jonah se uită la el cu ochii umflaţi de somn, de îndată ce Miles intră să vadă ce face. Stătea încă în pat, cu părul ciufulit Nu se trezise decât de câteva minute.

Miles zâmbi.

— Bună dimineaţa, campionule.

Jonah se uită la el din pat, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul.

— Bună, tati.

— Eşti gata de masă?

Jonah îşi întinse braţele în lături şi mormăi încet

— Îmi dai clătite?

— Nu vrei mai bine nişte gofre? S Intern în întârziere.

Jonah se aplecă peste marginea patului şi-şi înşfăcă pantalonii. Miles i-i aşezase frumos cu o seară înainte.

— Aşa zici în fiecare dimineaţă.

Miles ridică din umeri.

— Întârzii tu în fiecare dimineaţă.

— Atunci, scoală-mă mai devreme.

— Am o idee mai bună – ce-ar fi să te culci când îţi spun eu?

— Atunci nu mi-e somn. Mi-e somn doar dimineaţa.

— Nimic nou sub soare.

— Hâm?

— Nu contează, Îi răspunse Miles. Arătă spre baie. Nu uita să te piepteni după ce te îmbraci.

— Bine, spuse Jonah.

Majoritatea dimineţilor erau la fel. Aruncă nişte aluat de gofre în prăjitor şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea. PÂnă să se îmbrace Jonah şi să vină la bucătărie, gofrele îl aşteptau pe farfurie, cu un pahar cu lapte alături. Miles le

unsese deja cu unt, dar lui Jonah îi plăcea să-şi toarne singur siropul. Miles începu să mănânce şi timp de un minut niciunul nu spuse nimic. Jonah încă părea pe jumătate adormit şi, cu toate că Miles dorea să vorbească cu el, dorea şi ca băiatul să fie cât de cât coerent

După câteva minute de tăcere prietenoasă, Miles îşi drese în sfârşit vocea.

— Ei, şi cum merge şcoala? întrebă el.

Jonah ridică din umeri.

— Bine, cred.

Şi întrebarea asta făcea parte din rutina zilnică. Miles îl întreba întotdeauna cum mergea şcoala; Jonah îi răspundea întotdeauna că mergea bine. Dar mai devreme în dimineaţa aceea, în timp ce-i pregătea ghiozdanul lui Jonah, Miles găsise un bilet de la învăţătoare, prin care ea îl ruga să treacă astăzi pe la şcoală dacă era posibil. Ceva din formularea biletului îi lăsă impresia că era vorba de ceva mai serios decât obişnuita discuţie dintre profesor şi părinte.

— Te descurci la ore?

Jonah ridică din umeri.

— Î-hî.

— Îţi place învăţătoarea?

Jonah dădu din cap printre îmbucături.

— Î-hî, răspunse el din nou.

Miles aşteptă să vadă dacă Jonah mai adaugă ceva, dar nu o făcu. Miles se aplecă puţin în faţă, ca să fie mai aproape.

— Atunci de ce nu mi-ai spus de biletul pe care mi l-a trimis acasă?

— Ce bilet? întrebă Jonah cu inocenţă.

— Biletul din ghiozdanul tău – cel pe care învăţătoarea voia să-l citesc.

Jonah ridică iar din umeri, făcându-i să sară în sus şi-n jos ca gofrele în prăjitor.

— Cred că am uitat, pur şi simplu.

— Cum ai putut să uiţi aşa ceva?

— Nu ştiu.

— Ştii de ce vrea să mă vadă?

— Nu…

Jonah ezită şi Miles ştiu pe dată că nu-i spunea adevărul.

— Fiule, ai necazuri la şcoală?

La asta, Jonah clipi şi-şi ridică privirea. Tatăl lui nu-i spunea „fiule” decât dacă făcea ceva rău.

— Nu, tati. Nu fac niciodată prostii. Pe cuvânt.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te.

Jonah se foi pe scaun, ştiind că-l adusese pe taică-său la limita răbdării.

— Păi, cred că s-ar putea să am ceva necazuri cu învăţătura.

— Parcă ai zis că şcoala merge bine.

— Şcoala merge bine. Domnişoara Andrews e chiar drăguţă, nu am ce să zic, şi îmi place acolo. Doar că uneori nu înţeleg tot ce se petrece la oră.

— De asta te duci la şcoală. Ca să înveţi.

— Ştiu, răspunse el, dar ea nu e ca doamna Hayes, de anul trecut. Temele pe care ni le dă de făcut sunt *grele.* Pe unele pur şi simplu nu pot să le fac.

Jonah arăta speriat şi stânjenit în acelaşi timp. Miles se întinse şi puse mina pe umărul fiului său.

— De ce nu mi-ai spus că ai probleme?

Dură mult timp până ca Jonah să răspundă.

— Pentru că, spuse el în cele din urmă, n-am vrut să te superi pe mine.

După micul dejun, Miles se asigură că Jonah este pregătit de plecare, îl ajută să-şi pună ghiozdanul în spate şi-l conduse până la uşa din faţă. De la micul dejun Jonah nu mai spusese mare lucru. Lăsându-se pe vine, Miles îl sărută pe obraz.

— Nu-ţi face griji pentru după-amiază. O să fie bine, da?

— Bine, mormăi Jonah.

— Şi nu uita că te iau eu, aşa că nu te urca în

autobuz.

— Bine, spuse el din nou.

— Te iubesc, campionule.

— Şi eu te iubesc, tati.

Miles îşi privi fiul în timp ce se îndrepta spre staţia de autobuz din capătul străzii. Ştia că Missy n-ar fi fost surprinsă cum fusese el de ceea ce se întâmplase în dimineaţa asta. Missy ar fi ştiut deja că Jonah are probleme la şcoală. Missy avusese grijă de lucruri de genul ăsta.

Missy avusese grijă de toate.

CAPITOLUL 2

În seara dinaintea celei în care avea să-l întâlnească pe Miles Ryan, Sarah Andrews mergea pe jos prin cartierul istoric din New Bem, făcând tot ce-i stătea în putinţă să-şi menţină un ritm constant. Cu toate că voia să profite din plin de exerciţiul fizic – era o pasionată a mersului pe jos, pe care îl practicase în ultimii cinci ani – de când se mutase aici constatase că-i era mai greu să o facă. De câte ori ieşea, găsea ceva nou care o interesa, ceva care o făcea să se oprească şi să se uite cu atenţie.

Fondat în 1710, New Bem era situat pe malurile râurilor Neuse şi Trent, în partea de est a statului Carolina de Nord. Fiind al doilea oraş ca vechime din stat, servise odată drept capitală, aşa că aici se afla Palatul Tyron, reşedinţa guvernatorului colonial. Distrus de foc în 1798, palatul fusese restaurat în 1954, împreună cu nişte grădini a căror frumuseţe îţi tăia respiraţia, cele mai minunate din Sud. Pe toată suprafaţa, în fiecare primăvară înfloreau lalele şi azalee, iar toamna înfloreau crizantemele. Sarah le vizitase de cum sosise în oraş. Cu toate că grădinile erau acum între anotimpuri, ea părăsi palatul dorindu-şi să fi locuit totuşi mai aproape, astfel încât să poată trece pe acolo în fiecare zi.

Se mutase într-un apartament pitoresc de pe strada Middle, la câteva cvartale distanţă, chiar în centru.

Apartamentul era la etaj şi la câteva uşi distanţă de farmacia în care, în 1898, Caleb Bradham îşi comercializase pentru prima dată „băutura lui Brad“, pe care lumea a ajuns să o cunoască drept Pepsi Cola. După colţ era biserica episcopală, o clădire impunătoare de cărămidă, umbrită de magnolii gigantice, ale cărei uşi se deschiseseră pentru prima oară în 1718. Când ieşea din apartament să-şi facă plimbarea, Sarah trecea pe lângă amândouă aceste locuri în drumul ei spre strada Front, unde se înălţau cu graţie multe din conacele vechi de peste două sute de ani.

Dar ce admira ea cu adevărat totuşi era faptul că cele mai multe case fuseseră restaurate cu eforturi în ultimii cincizeci de ani, câte una o dată. Spre deosebire de oraşul Williamsburg din statul Virginia, care fusese restaurat în mare parte printr-o donaţie Rockefeller, New Bem apelase la cetăţenii săi şi ei răspunseseră. Sentimentul comunităţii li ademenise aici pe părinţii ei acum patru ani; ea nu ştiuse nimic despre New Bem până când nu se mutase în oraş în iunie trecut

Cât se mai plimbă, se gândi cât de diferit era New Bem faţă de Baltimore, Maryland, unde se născuse şi crescuse şi unde locuise până în urmă cu câteva luni. Deşi Baltimore îşi avea propria lui istorie bogată, era, înainte de toate, un oraş mare. New Bem, pe de altă parte, era un orăşel din sud, relativ izolat şi în mare parte neinteresat să ţină pasul cu ritmul tot mai trepidant al vieţii din alte părţi. Aici oamenii îi făceau cu mâna când trecea pe lângă ei pe stradă şi, orice întrebare ar fi pus ea, antrena un răspuns lung şi expus pe îndelete, în general presărat cu referinţe la oameni de care nu mai auzise până atunci, ca şi cum toţi şi toate ar fi avut cumva legătură între ei. De obicei era plăcut, dar alteori o scotea din sărite.

Părinţii ei se mutaseră aici după ce tatăl ei se angajase ca administrator de spital la Centrul Medical Regional Craven. Odată terminat divorţul lui Sarah, ei începuseră s-o bată la cap să se mute şi ea acolo. Cunoscându-şi mama, amânase timp de un an. Nu că

Sarah nu şi-ar fi iubit mama, doar că mama ei putea fi uneori… *obositoare,* dacă se putea spune aşa. Totuşi, pentru a avea linişte, în cele din urmă le-a ascultat sfatul şi până acum, din fericire, nu regretase. Era exact de ce avea ea nevoie, dar, oricât de fermecător ar fi fost oraşul, nu-şi putea închipui nicidecum că ar putea trăi pentru totdeauna acolo.

New Bem, aflase ea aproape imediat, nu era un oraş pentru cei necăsătoriţi. Nu erau multe locuri unde să poţi cunoaşte oameni, iar cei de vârsta ei pe care-i cunoscuse erau deja căsătoriţi, cu copii. Ca în multe oraşe din Sud, exista încă o ordine socială care definea viaţa oraşului. Majoritatea oamenilor fiind căsătoriţi, era dificil pentru o femeie singură să-şi găsească un loc în care să se integreze sau măcar să înceapă s-o facă. Cu atât mai mult pentru una care era divorţată şi cu totul nouă în regiune.

Era, cu toate astea, un loc ideal pentru a creşte copii şi uneori, în timp ce se plimba, lui Sarah îi plăcea să-şi închipuie că lucrurile ar fi putut sta altfel în ceea ce o priveşte pe ea ca fată tânără îşi închipuise întotdeauna că va avea genul de viaţă pe care şi-l dorise: căsătorie, copii, un cămin într-un cartier în care familiile să se adune în curtea din spate vinerea seara, după ce munca săptămânii se încheia. Era genul de viaţă pe care o trăise în copilărie şi era genul de viaţă pe care şi-o dorise ca adult Dar lucrurile nu ieşiseră aşa. În viaţă, rareori ieşeau, ajunsese ea să înţeleagă.

O vreme crezuse totuşi că orice era posibil, mai ales după ce l-a cunoscut pe Michael. Ea îşi termina studiile de pedagogie; Michael tocmai îşi luase masteratul în administrarea afacerilor la Georgetown. Familia lui, una dintre cele mai vechi din Baltimore, făcuse avere din operaţiuni bancare, era extraordinar de bogată şi avea spirit de clan, genul de familie care face parte din consiliile de administraţie ale diverselor corporaţii şi instituie la *contry club*[1] regulamente menite să excludă pe cei pe care-i consideră inferiori. Michael părea totuşi să respingă

1 Club sportiv sau social situat într-o zonă rurală.

valorile familiei lui şi era un bărbat după care alergau toate femeile. Când intra el într-o încăpere, toată lumea întorcea capul şi, cu toate că ştia ce se întâmplă, calitatea lui cea mai înduioşătoare era că se prefăcea că părerea pe care şi-o făceau alţii despre el nu contează deloc.

Se *prefăcea* erau, bineînţeles, cuvintele cheie.

Sarah, la fel ca toate prietenele ei, ştia cine e el când şi-a făcut apariţia la petrecere şi a fost surprinsă când, puţin mai târziu în cursul serii, a venit s-o salute. S-au plăcut chiar de la început Scurta conversaţie a dus la una mai lungă, la o cafea, a doua zi, şi, în cele din urmă, la cină. Curând se întâlneau cu regularitate, iar ea se îndrăgostise. După un an Michael a cerut-o în căsătorie.

Mama ei a fost de-a dreptul tulburată de veste, dar tatăl ei n-a spus mare lucru, doar că spera ca ea să fie fericită. Poate că bănuia

Nicholas Sparks ceva sau poate că pur şi simplu nu era pe lume de ieri de-alaltăieri şi ştia că basmele rareori devin realitate. Indiferent care-o fi fost motivul, nu i-a spus nimic la vremea respectivă şi, sincer, nici Sarah n-a stat să se întrebe de ce avea el rezerve, până când Michael nu i-a cerut să semneze un contract prenupţial. El i-a explicat că familia lui insistase în privinţa asta, dar, cu toate că el a făcut tot ce-a putut ca să arunce vina doar asupra părinţilor lui, o parte din ea bănuia că şi dacă n-ar fi fost ei, ar fi insistat chiar el să facă asta. În ciuda acestui fapt, a semnat documentele. În seara aceea părinţii lui Michael au dat o somptuoasă petrecere de logodnă ca să anunţe oficial viitoarea căsătorie.

Peste şapte luni Sarah şi Micheal erau căsătoriţi. Şi-au petrecut luna de miere în Grecia şi Turcia; când s-au întors la Baltimore, s-au mutat într-o casă la mai puţin de două cvartale distanţă de părinţii lui Michael. Cu toate că nu era nevoită să lucreze, Sarah a început să predea la clasa a doua la o şcoală elementară dintr-un cartier sărac. Surprinzător, Michael o susţinuse total în decizia ei, dar asta era tipic pentru relaţia lor la vremea respectivă. În primii ani de căsătorie, totul părea perfect: ea şi Michael

petreceau ore întregi în pat la sfârşit de săptămână, stând de vorbă şi făcând dragoste, iar el îi împărtăşea visurile lui de a intra în politică într-o bună zi. Aveau un cerc larg de prieteni, în general oameni pe care Michael îi cunoştea de-o viaţă şi aveau întotdeauna de mers la vreo petrecere sau în vreo excursie în afara oraşului la sfârşitul săptămânii. Timpul liber care le rămânea şi-l petreceau la Washington, ducându-se la muzee, la teatru şi plimbându-se printre monumentele de la Capitol Mali. Acolo, în timp ce se aflau în Memorialul lui Lincoln, i-a spus Michael lui Sarah că el era pregătit să aibă copii. Ea şi-a aruncat braţele în jurul lui de îndată ce a rostit el cuvintele, ştiind că nimic din ce-ar fi putut el spune n-ar fi făcut-o mai fericită.

Cine poate explica ce s-a întâmplat apoi? La mai multe luni după acea zi binecuvântată de la Memorialul lui Lincoln, Sarah tot nu era însărcinată. Doctorul i-a spus să nu-şi facă griji, că uneori durează o vreme după ce se renunţă la anticoncepţionale, dar îi sugeră să vină din nou mai târziu în cursul anului dacă tot mai aveau probleme.

Au avut şi au fost programate teste. Peste câteva zile, când au venit rezultatele, s-au întâlnit cu doctorul. Cum stăteau amândoi în faţa lui, o privire a fost suficientă ca să-i dea ei de ştire că ceva nu mergea bine.

Atunci a aflat Sarah că ovarele ei nu puteau produce ovule.

După o săptămână, Sarah şi Michael au avut prima lor ceartă importantă. Michael nu venise acasă după lucru, iar ea măsurase podeaua în lung şi-n lat în timp ce-l aştepta, întrebându-se de ce n-a sunat şi închipuindu-şi că s-a întâmplat ceva groaznic. Când a ajuns el acasă, ea era înnebunită şi el era beat

— Nu sunt proprietatea ta, a fost tot ce i-a spus el în chip de explicaţie şi de acolo cearta a luat rapid amploare.

Şi-au spus lucruri îngrozitoare la furie. Sarah le-a regretat pe toate mai târziu în seara aceea; Michael şi-a cerut iertare. Dar după asta a părut mai distant, mai rezervat. Când îl presa ea, el nega că ar avea alte sentimente faţă de ea.

— O să fie bine, a spus el, o să trecem peste asta.

În loc să se întâmple asta, lucrurile s-au înrăutăţit constant cu fiecare lună care trecea certurile au devenit mai frecvente, distanţa mai mare. Într-o seară, când ea a sugerat să adopte un copil, Michael a înlăturat pur şi simplu sugestia cu un gest al mâinii.

— Părinţii mei n-or să accepte asta.

O parte din ea a ştiut că în seara aceea relaţia lor intrase pe un făgaş ireversibil. Nu cuvintele lui au lăsat să se înţeleagă asta, şi nici faptul că el părea să le ţină partea părinţilor lui. A fost expresia de pe chipul lui – cea care i-a spus că, dintr-o dată, el părea să privească problema ca fiind a ei, nu a lor.

La mai puţin de o săptămână după asta, l-a găsit pe Michael aşezat în sufragerie, cu un pahar de Bourbon alături. După privirea tulbure din ochii lui a înţeles că ăsta nu era primul pahar. Voia divorţul, a început el; era sigur că ea înţelege. Când el a terminat de vorbit, Sarah s-a trezit că e incapabilă să-i răspundă şi că nici nu voia s-o facă.

Căsnicia lor luase sfârşit Durase mai puţin de trei ani Şah avea douăzeci şi şapte.

Nicholas Sparks

Următoarele douăsprezece luni au fost ca învăluite în ceaţă. Toată lumea voia să ştie ce se întâmplase; în afara familiei ei, Sarah n-a povestit nimănui.

— Pur şi simplu n-a mers, era tot ce spunea ea dacă o întreba cineva.

Pentru că nu ştia ce altceva să facă, Sarah şi-a continuat munca la şcoală. Mai petrecea şi două ore pe săptămână stând de vorbă cu un consilier minunat, Sylvia. Când Sylvia i-a recomandat un grup de sprijin, Sarah s-a dus la câteva întâlniri. În cea mai mare parte a ascultat şi a crezut că se simte mai bine. Dar uneori, când se afla singură în micul ei apartament începea din nou să plângă şi nu se oprea ore întregi. În timpul uneia din perioadele ei cele mai negre se gândise chiar la sinucidere, cu toate că nimeni – nici chiar consilierul ei, nici familia – nu ştia asta.

Atunci a înţeles că trebuia să plece din Baltimore; avea nevoie de un loc unde s-o ia de la capăt. Avea nevoie de un loc unde amintirile să nu fie aşa de dureroase, undeva unde nu mai locuise până atunci.

Acum, plimbându-se pe străzile din New Bem, Sarah făcea tot ce putea să-şi continue viaţa. Încă îi mai era greu uneori, dar nici pe departe atât de greu pe cât îi fusese odată. Părinţii ei o ajutau în felul lor – tatăl ei n-a spus absolut nimic despre asta; mama ei decupa articole din reviste care făceau reclamă ultimelor descoperiri medicale, dar fratele ei, Brian, înainte de a pleca să-şi înceapă primul an de studii la Universitatea Carolina de Nord, fusese salvatorul vieţii ei.

Ca majoritatea adolescenţilor, era uneori distant şi reţinut, dar era un ascultător cu adevărat empatic. Dacă ea simţea nevoia să vorbească despre indiferent ce, el îi stătea la dispoziţie şi acum, că era plecat, îi simţea lipsa. Fuseseră întotdeauna apropiaţi; ca soră mai mare, ea ajutase la schimbatul scutecelor lui şi îi dăduse de mâncare de câte ori o lăsase mama lor. Mai târziu, când el s-a dus la şcoală, ea îl ajutase la lecţii, şi în timp ce lucra cu el îşi dăduse seama că doreşte să devină profesoară.

Aceasta a fost o decizie pe care n-a regretat-o niciodată. Îi plăcea să predea; îi plăcea să lucreze cu copiii. Ori de câte ori intra într-o clasă nouă şi vedea douăzeci de feţişoare care se uitau în sus la ea în aşteptare, ştia că îşi alesese cariera potrivită. La început, ca cei mai mulţi învăţători tineri, fusese idealistă, o persoană care credea că fiecare copil o să-i răspundă dacă se străduia ea destul. Din nefericire, încă de atunci aflase că asta nu era posibil. Unii copii, indiferent de motiv, se închideau faţă de tot ce făcea ea, oricât de mult s-ar fi străduit Asta era cea mai neplăcută parte a muncit ei, singura parte care uneori o ţinea trează noaptea, dar n-o oprea niciodată să încerce din nou.

Sarah îşi şterse transpiraţia de pe frunte, bucurându-se că aerul se răcorea în sfârşit Soarele scăpăta pe cer şi umbrele se lungeau. Când trecu pe lângă brigada de

pompieri, doi pompieri care stăteau în faţă pe nişte scaune de grădină înclinară capul în semn de salut Din câte-şi dădea ea seama, în oraşul ăsta nu existau incendii la începutul serii. Îi văzuse în fiecare zi, la aceeaşi oră, aşezaţi în acelaşi loc, în ultimele patru luni.

New Bem.

Viaţa ei, îşi dădu seama, căpătase o simplitate stranie de când se mutase aici. Cu toate că uneori îi lipsea animaţia vieţii dintr-un oraş mare, trebuia să recunoască totodată că şi ritmul mai domol îşi avea avantajele lui. În timpul verii îşi petrecuse ore întregi scotocind prin magazinele de antichităţi din centru sau pur şi simplu privind bărcile cu pânze ancorate în spate la Sheraton. Chiar şi acum, când începuse din nou şcoala, ea nu se grăbea nicăieri. Muncea şi se plimba şi, în afară de vizitele la părinţii ei, îşi petrecea majoritatea serilor singură, ascultând muzică clasică şi refăcându-şi planurile de lecţie pe care şi le adusese de la Baltimore. Şi se simţea foarte mulţumită aşa.

Pentru că era nouă în şcoală, planurile ei încă mai aveau nevoie de adaptare. Descoperise că mulţi dintre elevii din clasa ei nu erau atât de avansaţi pe cât ar fi trebuit să fie la cele mai multe materii de bază, iar ea trebuia să-şi reducă puţin planurile şi să introducă în ele mai multă recapitulare. Asta n-o surprinsese; fiecare şcoală progresa într-un ritm diferit Dar se gândea că până la sfârşitul anului cei mai mulţi elevi aveau să termine cum se cuvine. Era totuşi un elev care o îngrijora în mod deosebit

Jonah Ryan.

Era un copil destul de drăguţ: timid şi cuminte, genul de copil pe care îl puteai uşor trece cu vederea. În prima zi de şcoală el se aşezase în ultima bancă şi li răspunsese politicos când ea i se adresase, dar munca la Baltimore o învăţase să dea o atenţie sporită unor asemenea copii. Uneori nu însemna nimic; alteori însemna că ei încearcă să se ascundă. După ce le ceruse elevilor să-i prezinte prima temă, îşi propusese ca pe-a lui s-o verifice cu grijă. Nu

fusese nevoie.

Tema – un scurt paragraf despre ce au făcut în timpul verii – era pentru Sarah un mod de a evalua cât de bine scriau copiii. Majoritatea lucrărilor fuseseră combinaţia obişnuită de cuvinte ortografiate greşit, propoziţii incomplete şi scris dezordonat, dar a lui Jonah ieşise în evidenţă, pur şi simplu pentru că el nu făcuse ce le ceruse ea. Îşi scrisese numele în colţul de sus, dar în loc să scrie un paragraf, făcuse un desen cu el însuşi pescuind într-o bărcuţă. Când îl întrebase de ce nu a făcut ce i s-a cerut, el i-a explicat că doamna Hayes îl lăsase întotdeauna să deseneze, pentru că „nu scriu prea bine“.

În capul ei se declanşase imediat alarma. Zâmbise şi se aplecase ca să fie mai aproape de el.

— Poţi să-mi arăţi? îl întrebase.

După un moment, Jonah încuviinţase dând din cap fără tragere de inimă.

În timp ce ceilalţi elevi făceau altceva, Sarah s-a aşezat lângă Jonah, care încercă să-i arate tot ce putea. Şi-a dat seama repede că era inutil; Jonah nu ştia să scrie. Mai târziu, în aceeaşi zi, a constatat că de-abia putea să citească. Nici la aritmetică nu se descurca mai bine. Dacă ar fi trebuit să ghicească în ce clasă e el, fără să-l fi cunoscut deloc, ar fi spus că Jonah de-abia îşi începea grădiniţa

Primul ei gând a fost că Jonah suferă de o tulburare a capacităţii de învăţare, de exemplu, dislexie. Dar, după ce s-a ocupat de el o săptămână, n-a mai crezut aşa Nu încurca literele sau cuvintele şi înţelegea tot ce-i spunea ea Odată ce-i arăta cum se face ceva, făcea corect de-atunci încolo. Problema lui, credea ea, provenea din faptul că pur şi simplu până atunci nu fusese nevoit să lucreze la şcoală, pentru că învăţătoarele nu-l puseseră s-o facă.

Ciad a întrebat vreo două din celelalte învăţătoare despre asta, a aflat despre mama lui Jonah şi, cu toate că i s-a făcut milă, ştia că nu este în interesul nimănui – şi în primul rând nu într-al lui Jonah – să fie lăsat în voia lui, cum făcuseră învăţătoarele dinaintea ei. În acelaşi timp, nu

putea nici să se ocupe numai de el, fiindcă mai avea şi alţi elevi în clasă. În final, se hotărî să-l cheme pe tatăl lui Jonah la şcoală şi să stea de vorbă cu el despre ceea ce constatase, în speranţa că ar putea găsi o cale să-l ajute.

Auzise de Miles Ryan.

Nu multe, dar ştia că în cea mai mare parte oamenii îl plăceau şi-l respectau şi că, mai presus de orice, îi păsa de fiul lui. Asta era bine. Chiar şi în scurtul ei răstimp petrecut la catedră, întâlnise părinţi cărora nu le păsa de copiii lor, pe care-i priveau mai mult ca pe o povară decât ca pe o binecuvântare, şi întâlnise, de asemenea, părinţi care nu credeau despre copilul lor că ar putea face ceva greşit. Cu ambele categorii era imposibil de comunicat Miles Ryan, din câte spunea lumea, nu era aşa.

La colţul următor, Sarah încetini în sfârşit, apoi aşteptă să treacă două maşini. Traversă strada, îl salută cu mâna pe omul din spatele tejghelei de la farmacie şi-şi luă poşta înainte de a urca treptele spre apartamentul ei. După ce descuie uşa aruncă o privire grăbită peste corespondenţă şi apoi o puse pe măsuţa de lângă uşă.

În bucătărie, îşi turnă un pahar de apă de la gheaţă şi şi-l duse în dormitor. Se dezbrăcă, aruncându-şi hainele în coşul de rufe murdare, nerăbdătoare să între sub duş, când observă clipind beculeţul de semnalizare al robotului telefonic. Apăsă butonul pentru ascultare şi auzi vocea mamei sale, care-i spunea să treacă pe la ei mai târziu, dacă n-avea altceva programat. Ca de obicei, vocea îi era uşor neliniştită.

Pe noptieră, lângă robotul telefonului, era o fotografie a familiei lui Sarah: Maureen şi Larry în mijloc, cu Sarah şi Brian de-o parte şi de alta. Robotul scoase un clic şi se porni un al doilea mesaj, tot de la mama ei: „Ei, am crezut că de-acum ai ajuns acasă… începea. Sper că totul e bine…“

Să se ducă sau nu? Avea chef?

De ce nu? hotărî ea în cele din urmă. Oricum n-avea nimic altceva de făcut

Miles Ryan o luă pe aleea Madame Moore, un drum

îngust şi şerpuit care mergea de-a lungul râului Trent şi a pulului Brices, din centrul oraşului New Bem până la Pollocksville, un mic târg aflat la vreo optsprezece kilometri mai spre sud. Numit la origine după femeia care conducea odinioară unul dintre cele mai faimoase bordeluri din Carolina de Nord, drumul trecea pe lângă fosta casă de țară şi pe lângă locul unde era înmormântat Richard Dobbs Spaight, un erou al Sudului care semnase Declaraţia de Independenţă. În timpul Războiului Civil, soldaţii unionişti îi dezgropaseră cadavrul şi-i înfipseseră craniul într-o poartă de fier, ca avertisment dat cetăţenilor să nu opună rezistenţă ocupaţiei. În copilărie, povestea asta îl făcuse pe Miles să nu se apropie cu niciun chip de locul acela.

În ciuda frumuseţii şi a relativei lui izolări, drumul pe care apucase nu era pentru copii. Camioane grele, încărcate, care transportau buşteni, huruiau pe el zi şi noapte, iar şoferii aveau tendinţa de a tăia curbele. Ca proprietar de casă într-unul din cartierele de pe marginea drumului, Miles încercase ani de zile să reducă limita de viteză.

Nimeni, cu excepţia lui Missy, nu-l ascultase.

Drumul ăsta îl făcea întotdeauna să se gândească la ea.

Miles bătu pachetul şi-şi mai scoase o ţigară, o aprinse, apoi coborî geamul. În timp ce aerul cald intra în maşină, în minte îi apăreau imagini simple ale vieţii pe care o trăiseră împreună; dar, ca întotdeauna, imaginile acelea duceau, inexorabil, la ultima lor zi împreună.

Ca o ironie a sorţii, el fusese plecat cea mai mare parte a zilei, o duminică. Se dusese la pescuit cu Charlie Curtis. Părăsise casa dimineaţa devreme şi, cu toate că şi el, şi Charlie veniseră în ziua aceea acasă cu o captură zdravănă, n-a fost destul ca s-o îmblânzească pe nevastă-sa. Missy, cu faţa murdară de pământ, îşi pusese mâinile în şolduri şi-l fulgerase din priviri din clipa în care ajunsese acasă. N-a spus absolut nimic, dar, e adevărat, nici nu era nevoie. Felul în care se uita la el spunea tot

Fratele şi cumnata ei urmau să vină de la Atlanta a doua zi şi ea muncise prin casă, încercând s-o pregătească pentru oaspeţi Jonah era în pat cu gripă, ceea ce nu uşura lucrurile, fiindcă trebuia să aibă grijă şi de el. Dar nu ăsta era motivul supărării ei; Miles însuşi era cauza.

Cu toate că spusese că n-o deranjează dacă Miles se duce la pescuit, *îl rugase* să se ocupe el sâmbătă de treburile din curiera să nu mai cadă şi asta tot în grija ei. Dar întâmplarea a făcut ca el să aibă de lucru la serviciu şi, în loc să-l sune pe Charlie şi să se scuze, Miles alesese totuşi să iasă duminică. Charlie îl tachinase într-una toată ziua – „o să dormi pe canapea la noapte" – şi Miles ştia că Charlie avea, probabil, dreptate. Dar munca în curie era muncă în curte, şi pescuitul era pescuit, iar Miles ar fi pus capul pe tăietor că nici fratelui lui Missy, nici soţiei sale nu le-ar fi păsat deloc de câteva buruieni care creşteau în grădină.

Pe lângă asta, îşi spusese el, o să se ocupe de toate când se întoarce şi chiar avea de gând s-o facă. N-avusese de ghid să stea toată ziua, dar, ca în multe din expediţiile lui de pescuit, un lucru ducea la altul şi pierduse noţiunea timpului. Cu toate astea, îşi avea discursul pregătit: *Nu-ţi face griji, mă ocup de toate, chiar de-ar fi să dureze toată noaptea şi să muncesc la lumina lanternei.* Ar fi putut avea efect dacă i-ar fi spus şi ei despre planurile lui când se dăduse jos din pat de dimineaţă. Dar nu-i spusese şi, până să se întoarcă el, ea făcuse cam toată treaba. Tunsese iarba, greblase aleea şi plantase câteva panseluţe în jurul cutiei poştale. Probabil că îi luase ore întregi, dar a spune că era supărată însemna să te exprimi cu moderaţie. Nici furioasă n-ar fi fost de-ajuns. Era undeva dincolo de starea asta, diferenţa dintre un chibrit aprins şi un foc care pârjoleşte o pădure, şi el îşi dăduse seama. Îi văzuse expresia asta de câteva ori în anii de când erau căsătoriţi, dar foarte rar. Înghiţi în sec şi se gândi: *Acum începe.*

— Bună, iubi, spusese el cu sfială, îmi pare rău că am întârziat aht Pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului.

Exact când el se pregătea să-şi înceapă discursul,

Missy se răsuci şi-i spuse peste umăr:

— Eu ies să alerg puţin. *Poţi* să te ocupi de asta, nu-i aşa?

Ea se pregătise să ia iarba de pe potecă şi de pe alee; maşina de aspirat iarba stătea pe peluză.

Miles ştia destul ca să nu răspundă.

După ce că a intrat în casă să se schimbe, Miles a scos sacoşa frigorifică din spatele maşinii şi a dus-o în bucătărie. El încă mai punea captura în frigider când ieşi Missy din dormitor.

— Tocmai puneam peştele la loc… începu el, iar Missy îşi încleştă maxilarele.

— Cum rămâne cu ce te-am rugat eu?

— O s-o fac – numai să termin aici, ca să nu se strice peştele.

Missy îşi dădu ochii peste cap.

— Las-o baltă. O fac tot eu când mă întorc.

Tonul de martiră. Miles nu putea suporta asta.

— O s-o fac eu, spuse el. Doar am zis c-o fac, nu?

— Aşa cum ai zis şi că te ocupi de peluză înainte să pleci la pescuit?

Ar fi trebuit să-şi muşte limba şi să tacă din gură. Da, îşi petrecuse ziua la pescuit în loc să muncească în jurul casei; da, o dezamăgise. Dar, privind lucrurile obiectiv, nu era chiar *atât* de grav, nu-i aşa? în fond, veneau fratele şi cumnata ei. Nu venea preşedintele. Nu avea niciun motiv să facă pe nebuna pentru atâta lucru.

Mda, ar fi trebuit să-şi ţină gura. Judecând după cum se uitase ea la el după ce spusese asta, ar fi fost mai bine dacă tăcea. Când ea trânti uşa după ce ieşi, Miles auzi ferestrele zăngănind.

Oricum la puţin timp după ce ea plecase, Miles înţelese că a greşit şi regretă ce făcuse. Se purtase ca un nemernic şi ea avusese dreptate să i-o arate.

N-avea să mai aibă însă şansa de a-şi cere iertare.

— Tot mai fumezi, hâm?

Charlie Curtis, şeriful comitatului, se uită la prietenul lui exact în timp ce Miles se aşeza de cealaltă parte a

mesei.

— Eu nu fumez, răspunse Miles repede.

Charlie ridică mâinile.

— Ştiu, ştiu, mi-ai spus deja asta. Ei, eu nu zic nimic, dacă tu vrei să te amăgeşti. Dar oricum, am grijă să pun scrumiere când vii tu în vizită.

Miles râse. Charlie era unul dintre puţinii oameni din oraş care încă se mai purta cu el în acelaşi fel în care o făcuse întotdeauna. Erau prieteni de ani de zile; Charlie fusese cel care-i sugerase lui Miles să devină ajutor de şerif şi-l luase sub aripa lui de îndată ce-şi terminase pregătirea. Era mai în vârstă – împlinea şaizeci şi cinci de ani în martie – şi părul îi era presărat cu fire albe. Luase zece kilograme în ultimii câţiva ani şi aproape toate i se puseseră pe burtă. Nu era genul de şerif care să-i intimideze pe oameni la simpla vedere, dar era receptiv şi perseverent şi avea un mod al lui de a obţine răspunsurile de care avea nevoie. La ultimele trei alegeri nimeni nu se obosise măcar să candideze împotriva lui.

— Nici n-o să mai vin în vizită, îi răspunse Miles, dacă nu încetezi cu acuzaţiile astea ridicole.

Stăteau într-un separeu din colţ şi chelneriţa, agasată de aglomeraţia de la prânz, le lăsă pe masă o cană mare cu ceai îndulcit şi două pahare, în drumul ei spre masa de alături. Miles turnă ceaiul şi-i împinse paharul lui Charlie spre el.

— Brenda o să fie dezamăgită, spuse Charlie. Ştii că începe să-şi facă griji dacă nu-l aduci pe Jonah din când în când pe la noi. Luă o sorbitură din pahar. Aşadar, aştepţi cu nerăbdare s-o cunoşti pe Sarah?

Miles ridică privirea.

— Pe cine?

— Pe învăţătoarea lui Jonah.

— Nevastă-ta ţi-a spus asta?

Charlie zâmbi cu superioritate. Brenda lucra la şcoală, la secretariatul directorului şi părea să fie la curent cu tot ce se petrecea.

— Bineînţeles.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Brenda, spuse Charlie serios.

Miles se uită la el peste masă şi Charlie simulă o expresie de înţelegere subită.

— Aa… pe învăţătoare, vrei să spui? Sarah. Sarah Andrews.

Miles luă o sorbitură.

— E o învăţătoare bună? întrebă el.

— Aşa cred. Brenda spune că-i grozavă şi copiii o adoră, dar e adevărat şi că Brenda îi crede pe toţi grozavi. Făcu o pauză de un moment şi apoi se aplecă în faţă, ca şi cum se pregătea să-i dezvăluie un secret Dar a mai spus şi că Sarah e atrăgătoare. Că arată foarte bine, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Şi ce legătură are asta cu ce vorbim noi?

— A mai spus şi că nu e căsătorită.

— Şi?

— Şi nimic. Charlie deschise un pacheţel cu zahăr, rupându-l, şi-l puse în ceaiul deja îndulcit îţi spun doar ce-a zis Brenda.

— Aaa, biinee, zise Miles. Nu ştiu cum aş fi suportat ziua de azi fără ultimele aprecieri ale Brendei.

— Ei, calmează-te, Miles! Ştii că stă tot timpul cu grija ta.

— Spune-i că sunt bine.

— La naiba, eu ştiu. Dar Brenda îşi face griji. Şi ştie şi ea că fumezi.

— Şi o să stăm aici să vorbim despre treburile mele sau mai ai şi alt motiv pentru care ai vrut să mă vezi?

— De fapt am. Dar trebuia să te aduc în starea de spirit potrivită, ca să nu dai cu bâta-n baltă.

— Ce vrei să spui?

Exact când rosti el întrebarea, chelneriţa puse pe masă două farfurii cu frigărui cu garnitură de varză tocată, comanda lor obişnuită, şi Charlie folosi momentul ca să-şi adune gândurile. Mai adăugă puţin sos de oţet peste frigărui şi nişte piper peste varza tocată. După ce ajunse la concluzia că nu există un mod de a i-o spune cu

menajamente, o spuse de-a dreptul:

— Harvey Wellman a hotărât să retragă acuzaţiile împotriva lui Otis Timson.

Harvey Wellman era procurorul districtual al comitatului Craven. Vorbise cu Charlie mai devreme în dimineaţa aceea şi se oferise să-i spună el lui Miles, dar Charlie hotărâse că era mai bine să se ocupe el de asta.

Miles ridică privirea spre el.

— Ceee?

— Nu avea dovezi. Beck Swanson suferă brusc de amnezie în legătură cu ce s-a întâmplat.

Dar am fost acolo…

— Ai ajuns acolo după ce se întâmplase. N-ai *văzut.*

— Dar am văzut sângele. Am văzut scaunul spart şi masa din mijlocul barului. Am văzut mulţimea care se adunase.

Ştiu, ştiu. Dar ce voiai să facă Harvey? Beck ajurat sus şi tare că el doar a căzut şi că Otis nici nu l-a atins. A spus că era confuz în noaptea aia, dar acum, după ce i s-a limpezit mintea, îşi aminteşte tot

Miles îşi pierdu brusc pofta de mâncare şi-şi împinse farfuria într-o parte.

— Dacă m-aş duce din nou acolo, sunt sigur că aş putea găsi pe cineva care a văzut ce s-a întâmplat.

Charlie scutură din cap.

— Ştiu că te râcâie, dar la ce bun? Doar ştii citi din fraţii lui Otis erau acolo în noaptea aia. Or să spună şi ei că nu s-a întâmplat nimic – şi, cine ştie, poate că ei au fost cei care au făcut-o de fapt. Fără mărturia lui Beck, ce opţiuni mai are Harvey? în plus, îl ştii pe Otis. O să facă altceva – trebuie doar să îi dai timp.

— Asta mă şi îngrijorează.

Între Miles şi Otis Timson era o poveste lungă. Râca începuse când Miles devenise ajutor de şerif, cu opt ani în urmă. Îl arestase pe Clyde Timson, tatăl lui Otis, pentru ultraj, când îşi aruncase nevasta prin uşa cu plasă a rulotei. Clyde făcuse închisoare pentru asta – deşi nu cât ar fi trebuit – şi, în decursul anilor, cinci din cei şase fii ai

săi au făcut de asemenea închisoare, pentru delicte care mergeau de la vânzare de droguri la ultraj şi tâlhărie.

Pentru Miles, Otis reprezenta cel mai mare pericol, pur şi simplu pentru că era cel mai isteţ.

Miles bănuia că Otis era mai mult decât un delincvent mărunt, cum era restul familiei. În primul rând nu avea înfăţişarea la care te aşteptai. Spre deosebire de fraţii săi, nu avea tatuaje şi-şi tundea părul scurt; fuseseră chiar cazuri când avusese şi câte o slujbă făcând muncă necalificată. Nu arăta a delincvent, dar înfăţişarea e înşelătoare. Numele lui se lega indirect de diverse infracţiuni şi oamenii din oraş făceau frecvent speculaţii cum că el era cel care coordona traficul de droguri în comitat, deşi Miles n-avea cum să dovedească asta. Toate raidurile lor rămăseseră fără rezultat, spre frustrarea lui Miles.

De asemenea, Otis ştia să poarte pică.

Nu înţelesese pe deplin asta decât după ce se născuse Jonah, îi arestase pe trei dintre fraţii lui Otis după ce izbucnise un scandal la o reuniune de-a lor de familie. La o săptămână după asta, Missy îl legăna pe Jonah, care avea patru luni, în sufragerie, când o cărămidă trecu prin fereastră, făcând-o praf. Aproape i-a lovit şi un ciob de sticlă i-a tăiat obrazul lui Jonah. Cu toate că nu putea să dovedească, Miles ştia că Otis trebuie să fi avut vreun amestec, aşa că şi-a făcut apariţia la complexul Timson – o serie de case dărăpănate, aşezate în semicerc la periferia oraşului – cu trei alţi colegi ajutoare de şerif, cu armele scoase. Timsonii ieşiseră afară paşnic şi, fără un cuvânt, întinseseră mâinile să li se pună cătuşe şi să fie luaţi.

În final nu s-au adus acuzaţii din lipsă de probe. Miles a fost furios şi, după ce Timsonii au fost eliberaţi, l-a înfruntat pe Harvey Wellman în faţa biroului lui. S-au certat şi aproape că s-au luat la bătaie înainte ca Miles să fie scos cu forţa de acolo.

În anii următori au mai fost şi alte lucruri: focuri de armă în vecinătate, un incendiu misterios în garajul lui Miles, incidente care semănau mai mult cu isprăvile

adolescenţilor. Dar, iarăşi, fără martori Miles nu putea face nimic. De la moartea lui Missy fusese relativ linişte.

Până la ultima arestare.

Charlie ridică privirea din farfurie, cu o expresie serioasă.

— Ascultă, noi amândoi ştim că e vinovat ca dracu', dar nici măcar să nu te gândeşti să te ocupi de asta singur. Doar nu vrei să ia amploare, cum s-a mai întâmplat. Îl ai pe Jonah la care trebuie să te gândeşti şi tu nu eşti tot timpul cu el să-i porţi de grijă.

Miles se uită pe fereastră, în timp ce Charlie continua.

— Uite ce e – el o să facă iar vreo prostie şi, dacă se întâmplă aşa, eu o să fiu primul care-l saltă. Doar ştii asta. Dar nu te apuca să cauţi belele – omul ăsta e piază rea. Aşa că stai departe de el.

Miles tot nu răspunse.

— Renunţă, ai înţeles?

Charlie vorbea acum ca prieten, dar şi în calitate de şef al lui Miles.

— De ce-mi spui asta?

— Doar ţi-am explicat de ce.

Miles se uită atent la Charlie.

— Dar mai e ceva, nu-i aşa?

Charlie îl privi atent pe Miles.

— Uite ce e… Otis spune că ai devenit brutal când l-ai arestat şi a depus o plângere.

Miles izbi cu palma în masă, iar zgomotul răsună în tot restaurantul. Oamenii de la masa de alături tresăriră şi se întoarseră să se uite la el, dar Miles nu observă.

— Asta-i o porcărie!

Charlie îşi ridică mâinile să-l oprească.

— Ce dracu', ştiu asta şi i-am spus-o şi lui Harvey, şi el n-o să facă nimic. Dar voi nu sunteţi chiar prieteni la cataramă şi el ştie cum eşti tu când îţi sare ţandăra. Chiar dacă n-o să-ţi aducă acuzaţii, el crede că e posibil ca Otis să spună adevărul şi el m-a rugat să-ţi spun s-o laşi mai moale.

— Şi ce ar trebui să fac dacă-l văd pe Otis comiţând un delict? Să mă uit în altă parte?

La naiba, nu, nu te prosti. Te-aş trage la răspundere chiar eu dacă ai face aşa ceva. Dar lasă-l în pace o vreme, până se mai liniştesc lucrurile, dacă ai de ales. Ţi-o spun spre binele tău.

Puţin mai târziu Miles oftă.

— Foarte bine, spuse el.

Dar chiar în clipa în care spunea asta ştia că n-o terminase definitiv cu Otis.

CAPITOLUL 3

La trei ore după întâlnirea cu Charlie, Miles opri într-un spaţiu de parcare din faţa Şcolii Elementare Grayton, exact când se terminau orele. Trei autobuze şcolare aşteptau cu motorul pornit şi elevii începură să se îndrepte spre ele, adunându-se în grupuri de câte patru-șase. Miles îl văzu pe Jonah exact în clipa în care şi fiul său îl văzu pe el. Jonah li făcu fericit cu mâna şi alergă spre maşină. Miles ştia că numai peste câţiva ani, o dată cu adolescenţa, Jonah n-o să mai Iacă asta. Jonah îi sări hi braţele deschise, iar Miles îl îmbrăţişă strâns, bucurându-se de apropiere cât mai putea.

— Hei, campionule, cum a fost la şcoală?

Jonah se trase înapoi.

— A fost bine. Cum a fost la serviciu?

— E mai bine acum, că am terminat

— Ai arestat pe cineva astăzi?

Miles scutură din cap.

— Astăzi, nu. Poate mâine. Ascultă, n-ai vrea nişte îngheţată după ce termin aici?

Jonah dădu din cap bucuros şi Miles îl lăsă jos.

— Bine. Atunci, aşa o să facem. Se aplecă mai mult şi-şi privi în ochi fiul. Crezi că poţi să stai pe terenul de joacă cât vorbesc eu cu învăţătoarea ta? Sau vrei să mă aştepţi înăuntru?

— Doar nu mai sunt mic, tarii. Oricum, şi Mark

trebuie să stea. Mama lui e la doctor.

Miles ridică privirea şi-l văzu pe cel mai bun prieten al lui Jonah aşteptând nerăbdător lângă un coş de baschet Miles îi băgă lui Jonah cămaşa în pantaloni.

— Bine, staţi împreună, da? Şi să nu plecaţi de aici nici unul.

— Nu plecăm.

— Bine, atunci, dar ai grijă.

Jonah îi dădu ghiozdanul tatălui său şi o luă la fugă. Miles îl aruncă pe scaunul din faţă şi o porni prin spaţiul de parcare, ocolind maşinile. Câţiva copii îl salutară strigând, la fel şi câteva mame care veniseră să-şi ia copiii de la şcoală cu maşinile. Miles se opri să stea de vorbă cu unele dintre ele, aşteptând până ce zarva de afară se mai domoli. O dată ce porniră autobuzele şi plecară şi cele mai multe maşini, învăţătoarele se întoarseră înăuntru. Miles îi aruncă lui Jonah o ultimă privire înainte de a intra după ele în şcoală.

De îndată ce intră în clădire fu izbit de un val de aer fierbinte. Şcoala era veche de aproape patruzeci de ani şi, cu toate că sistemul de ventilaţie fusese înlocuit de mai multe ori în decursul timpului, nu făcea faţă sarcinii în primele câteva săptămâni de şcoală, când încă mai era vară. Miles simţi aproape imediat că începe să transpire şi trase de piepţii cămăşii, făcându-şi vânt în timp ce străbătea coridorul. Clasa lui Jonah, ştia, era în colţul îndepărtat. Când ajunse acolo, clasa era goală.

O clipă crezu că a intrat în altă clasă, dar numele copiilor de pe foaia-catalog îi confirmară că se afla unde trebuia. Se uită la ceas şi, înţelegând că ajunsese cu câteva minute mai devreme, începu să se plimbe prin clasă. Văzu un exerciţiu mâzgălit pe tablă, pupitrele aranjate în şiruri ordonate, o masă dreptunghiulară plină de cartoane şi lipici universal. Pe un perete erau câteva compuneri scurte şi Miles o căuta pe a lui Jonah când auzi o voce în spatele lui.

— Îmi pare rău că am întârziat. M-am dus să las nişte lucruri în cancelarie.

Atunci o văzu Miles pentru prima oară pe Sarah Andrews.

În clipa aceea niciun fior nu-i ridică părul la ceafă, nicio presimţire nu izbucni ca un foc de artificii; nu avu niciun semn prevestitor şi, privind înapoi – având în vedere toate cele care aveau să urmeze – a fost întotdeauna uimit de asta. Totuşi, avea să-şi aducă întotdeauna aminte de surpriza lui faţă de faptul că Charlie avusese dreptate: ea *era* atrăgătoare. Nu strălucitoare precum o vedetă, dar categoric o femeie care făcea capetele bărbaţilor să se întoarcă atunci când trecea. Părul ei blond era tuns cu grijă până deasupra umerilor, într-un mod care părea şi elegant şi uşor de întreţinut. Purta o fustă lungă şi o bluză galbenă, faţa li era îmbujorată de căldură, dar ochii ei albaştri păreau să răspândească prospeţime de parcă tocmai şi-ar fi petrecut ziua odihnindu-se pe plajă.

— Nu-i nimic, spuse el în cele din urmă. Oricum am ajuns puţin mai devreme. Întinse mina. Sunt Miles Ryan.

În timp ce el vorbea, ochii lui Sarah coborâră scurt spre tocul pistolului. Miles mai văzuse expresia asta înainte – o expresie neliniştită – dar până să spună el ceva ea îi întâlni privirea şi zâmbi. Îi strânse mina ca şi cum n-ar fi avut importanţă.

— Eu sunt Sarah Andrews. Mă bucur că aţi putut veni astăzi. De-abia după ce v-am trimis biletul acasă mi-am amintit că nu v-am dat posibilitatea să reprogramaţi întâlnirea asta dacă cumva nu puteaţi veni astăzi.

— N-a fost o problemă. Şeful meu a putut s-o rezolve.

Ea dădu din cap, cu ochii în ochii lui.

— Charlie Curtis, nu? O cunosc pe soţia lui, Brenda. Ea m-a ajutat să înţeleg cum merg lucrurile pe-aici.

— Aveţi grijă – o să vă ameţească vorbind despre toate, dacă o lăsaţi.

Sarah tise.

— Mi-am dat seama. Dar a fost grozavă, serios. Întotdeauna eşti puţin intimidat când eşti nou într-un loc, dar ea s-a întrecut pe sine încercând să mă facă să mă simt de-a casei.

— E o doamnă bună la suflet.

Un moment niciunul nu mai spuse nimic şi stătută unul lângă celălalt, iar Miles simţi că ea nu mai era atât de degajată acum, când conversaţia de complezenţă se încheiase. Ea ocoli catedra, părind gata să treacă la lucruri serioase. Începu să frunzărească hârtii, uitându-se atent prin diverse vrafuri şi căutându-le pe cele de care avea nevoie. Afară, soarele îşi făcu apariţia din spatele unui nor şi intră oblic pe fereastră, bătând direct în ei. Temperatura păru să crească instantaneu, iar Miles trase din nou de cămaşă. Sarah ridică ochii şi se uită la el.

— Ştiu că e cald… Am avut de gând să aduc aici un ventilator, dar încă n-am reuşit să fac rost de unul.

— Mă descurc.

Exact când spuse asta simţi cum transpiraţia începe să-i şiroiască în jos pe piept şi pe spinare.

— Ei bine, vă dau posibilitatea să alegeţi. Puteţi trage un scaun, să stăm de vorbă aici şi eventual să leşinăm amândoi sau să ne ducem afară, unde e puţin mai răcoare. Sunt mese de picnic la umbră.

— Se poate?

— Dacă nu vă deranjează.

— Nu, nu mă deranjează deloc. În plus, Jonah e pe terenul de joacă şi aş putea să-l mai supraveghez puţin.

Ea dădu aprobator din cap.

— Bine. Daţi-mi voie să mă asigur că am luat tot…

Peste un minut părăseau clasa, străbăteau coridorul şi ieşeau pe uşă.

— De cât timp sunteţi în oraş? o întrebă Miles hi cele din urmă.

— Din iunie.

— Cum vă place?

Ea îi aruncă o privire.

— E cam prea liniştit, dar e plăcut

— De unde aţi venit?

— Din Baltimore. Acolo am crescut, dar… Făcu o pauză. Simţeam nevoia de o schimbare.

Miles dădu din cap.

— Pot să înţeleg asta. Uneori şi eu simt că aş vrea să plec în altă parte.

Chipul ei exprima un fel de înţelegere în momentul în care spuse el asta, şi Miles ştiu pe dată că ea auzise despre Missy. Totuşi, nu spuse nimic.

După ce ce se aşezară la masa de picnic, Miles reuşi să se uite mai bine la ea. De aproape, cu soarele bătând pieziş printre pomii care făceau umbră, pielea ei arăta netedă, aproape iradiind lumină. *Sarah Andrews,* îşi zise el pe loc, *n-a avut niciodată coşuri în adolescenţă.*

— Deci… spuse el, să vă spun domnişoară Andrews?

— Nu, Sarah e bine.

— Bine, Sarah…

El se opri şi Sarah sfârşi fraza în locul lui.

— Te întrebi de ce am vrut să stăm de vorbă?

— La asta mă gândeam.

Sarah se uită în dosarul din faţa ei, apoi ridică din nou privirea.

— Ei bine, dă-mi voie să încep prin a-ţi spune ce mult mă bucur să-l am pe Jonah în clasa mea. E un băietei minunat – întotdeauna e primul care se oferă când am nevoie de ceva şi se poartă frumos şi cu ceilalţi elevi. E politicos şi extrem de bine crescut pentru vârsta lui.

Miles se uită la ea cu prudenţă.

— De ce oare am impresia că porţi discuţia către o veste proastă?

— E chiar aşa de evident?

— Ştiu şi eu… oarecum, recunoscu Miles, iar Sarah râse timid.

— Îmi pare rău, dar am vrut să ştii că nu e totul de rău. Spune-mi, a pomenit Jonah ceva despre ce se întâmplă?

— Nu, până la micul dejun azi-dimineaţă. Când l-am întrebat de ce vrei să stai de vorbă cu mine, mi-a spus doar că are unele probleme la învăţătură.

— Înţeleg.

Se opri un moment, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune gândurile.

— Mă faci să mă neliniştesc, zise Miles în cele din urmă. Doar nu crezi că e ceva serios, nu?

— Păi… ezită ea. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun, dar cred că este. Jonah nu are unele probleme la învăţătură. Jonah are probleme *mari* la învăţătură.

Miles se încruntă.

— Mari?

— Jonah, spuse ea calm, e în urmă la citit, la scris, ortografie şi matematică – aproape la tot. Ca să fiu sinceră, nu cred că e pregătit pentru clasa a doua.

Miles se uită la ea, neştiind ce să spună.

Sarah continuă:

— Ştiu că ţi-e greu să auzi aşa ceva. Crede-mă, nici eu n-aş vrea să aud asta dacă ar fi vorba de fiul meu. De aceea am vrut să fiu sigură înainte de a sta de vorbă cu tine. Uită-te…

Sarah deschise dosarul şi-i dădu lui Miles un teanc de hârtii. Lucrările lui Jonah. Miles se uită prin hârtii – două lucrări de matematică fără un singur răspuns corect, vreo două pagini în care i se ceruse să scrie un paragraf (Jonah reuşise să mâzgălească vreo câteva cuvinte ilizibile) şi trei scurte texte de citire la care, de asemenea, Jonah nu făcuse nimic. După un moment lung, împinse dosarul spre Miles.

— Poţi să le ţii pe toate. Mie nu-mi mai trebuie.

— Nu sunt sigur că vreau să-l păstrez, spuse el, încă şocat

Sarah se aplecă uşor în faţă.

— Vreuna din învăţătoarele lui de dinainte ţi-a spus vreodată că are probleme?

— Nu, niciodată.

— Nimic?

Miles se uită altundeva. În partea cealaltă a curţii îl vedea pe Jonah dându-se pe toboganul de pe locul de joacă, cu Mark venind imediat în urma lui. Îşi apropie mâinile.

— Mama lui Jonah a murit exact înainte să înceapă el grădiniţa. Am ştiut că uneori Jonah îşi punea capul pe

bancă şi plângea şi eram toţi îngrijoraţi din cauza asta. Dar învăţătoarea nu mi-a spus nimic despre cum învaţă. Carnetul de note arăta că se descurcă foarte bine. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi anul trecut

— L-ai verificat vreodată să vezi ce lucra la şcoală?

— N-avea niciodată nimic de arătat în afară de proiectele pe care le făcea.

Acum, bineînţeles, asta îi suna până şi lui ridicol. De ce, atunci, nu observase dinainte? *Puţin prea ocupat cu propria ta viaţă, hâm?* îi răspunse o voce din interior.

Miles oftă, supărat pe sine însuşi, supărat pe şcoală. Sarah părea să-i citească gândurile.

— Ştiu că te întrebi cum de s-a putut întâmpla aşa ceva şi ai tot dreptul să fii supărat. Învăţătoarele lui Jonah aveau responsabilitatea de a-l învăţa, dar n-au făcut-o. Sunt sigură că nu s-a întâmplat cu rea intenţie – probabil că totul a început pentru că nimeni n-a vrut să-l preseze prea tare.

Miles se gândi la asta o vreme.

— Asta e *nemaipomenit,* mormăi el.

— Uite ce e, spuse Sarah. Nu te-am chemat doar ca să-ţi dau veşti proaste. Dacă aş face numai acest lucru, ar însemna că-mi neglijez *propria* responsabilitate. Am vrut să discut despre cel mai bun mod de a-l ajuta pe Jonah. Nu vreau să rămână în urmă anul ăsta şi, cu puţin efort în plus, nici nu cred că se va întâmpla aşa. Poate încă să recupereze.

Trecu o vreme până când spusele ei îşi atinseră ţinta şi, când el ridică ochii, Sarah dădu din cap.

— Jonah e foarte inteligent O dată ce învaţă ceva, ţine minte. Are doar nevoie de puţin mai multă muncă decât pot face eu cu el în clasă.

— Deci ce înseamnă asta?

Are nevoie de ajutor după şcoală.

— Cum ar fi un meditator?

Sarah îşi netezi fusta lungă.

— E o idee să-i iei un meditator, dar ar putea fi costisitor, mai ales când te gândeşti că Jonah are nevoie de

ajutor ca să înveţe lucrurile de bază. Aici nu vorbim despre algebră – În clipa de faţă facem adunări cu numere formate dintr-o singură cifră, cum ar fi doi plus trei. În privinţa cititului, are nevoie doar de mai mult exerciţiu. Acelaşi lucru cu scrisul, are nevoie să-l exerseze. Dacă n-ai bani de aruncat pe fereastră, ar fi probabil mai bine să faci tu asta.

— Eu?

— Nu e chiar atât de greu. Îi citeşti, îl pui şi pe el să-ţi citească, îl ajuţi la teme, lucruri de genul ăsta. Nu cred că o să ai probleme cu vreo temă dată de mine.

— Nu mi-ai văzut carnetele de note de când eram eu mic.

Sarah zâmbi înainte de a continua.

— Poate că un program fix ar fi, de asemenea, util. Am observat că cel mai bine copiii îşi amintesc lucrurile atunci când există o rutină Şi, în plus, rutina asigură de obicei, consecventă şi el de asta are nevoie.

Miles se aşează mai bine în scaun.

— Nu e atât de uşor pe cât pare. Programul meu variază Uneori vin acasă la patru, alteori nu ajung acasă decât după ce Jonah a adormit deja.

— Cine îl supraveghează după şcoală?

— Doamna Knowlson, vecina noastră E grozavă dar nu ştiu dacă ar fi în stare să facă teme cu el în fiecare zi. E trecută de optzeci de atu.

— Dar altcineva? Vreo rudă sau aşa ceva?

Miles scutură din cap.

— Părinţii lui Missy s-au mutat în Florida după ce a murit ea, aşa că nu sunt disponibili. Mama mea a murit când am terminat eu liceul şi, imediat după ce am plecat eu la facultate, tata şi-a luat şi el picioarele la spinare. Jumătate din timp nici măcar nu ştiu unde este. Jonah şi cu mine am fost cam singuri în ultimii doi ani. Să nu mă înţelegi greşit – e un copil grozav şi uneori mă simt norocos că îl am numai pentru mine. Dar alteori nu mă pot împiedica să cred că ar fi fost mai uşor dacă părinţii lui Missy ar fi rămas în oraş sau dacă tata ar fi mai uşor de

găsit.

— Pentru ceva de genul ăsta, vrei să spui?

— Exact, răspunse el şi Sarah râse din nou.

Lui îi plăcea risul ei. Avea un sunet inocent, genul pe care el îl asocia cu vârsta la care copiii încă nu au realizat că lumea nu înseamnă doar distracţie şi joacă.

— Măcar iei asta în serios, spuse Sarah. Nu pot să-ţi spun de câte ori am avut o asemenea conversaţie cu părinţi care fie nu voiau să creadă, fie dădeau vina pe mine.

— Ţi se întâmplă des?

— Mai des decât poţi să-ţi închipui. Înainte de a-ţi trimite biletul acela acasă, chiar am stat de vorbă cu Brenda despre cum e mai bine să-ţi spun.

— Şi ea ce-a zis?

— Mi-a spus să nu-mi fac griji, că n-o să reacţionezi disproporţionat. Că, în primul rând, o să te îngrijorezi pentru Jonah şi că o să fii deschis la ce-ţi spun. Pe urmă mi-a spus că nu trebuie să mă sperii deloc, chiar dacă porţi pistol.

Miles fu îngrozit.

— Nu se poate să-ţi fi spus aşa ceva.

— Ba da, dar ar fi trebuit să fii acolo s-o vezi când mi-a spus-o.

— Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Nu, te rog. Era evident că-i place de tine. Mi-a spus şi asta.

— Brendei îi place de toată lumea.

În clipa aceea Miles îl auzi pe Jonah strigându-i lui Mark să-l prindă. În ciuda căldurii, cei doi băieţi se fugăreau pe terenul de joacă, agăţându-se de nişte stâlpi înainte de a se răsuci să pornească în cealaltă direcţie.

— Nu-mi vine să cred cită energie au, se minună Sarah. Au făcut acelaşi lucru şi astăzi la prânz.

— Crede-mă, ştiu. Nu-mi mai aduc aminte când m-am simţit aşa ultima dată.

— Ei, fii serios, doar nu eşti aşa de bătrân! Ai câţi ani? Patruzeci? Patruzeci şi cinci?

Miles arătă din nou îngrozit şi Sarah îi făcu cu ochiul.

— Te tachinam doar, adăugă ea.

Miles îşi şterse fruntea cu prefăcută uşurare, surprins să-şi dea seama că-i făcea plăcere conversaţia. Dintr-un motiv oarecare, i se părea că ea aproape flirtează cu el şi-i plăcea mai mult decât credea că s-ar fi cuvenit

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc.

— Pentru puţin, răspunse ea, încercând şi nereuşind să-şi ascundă zâmbetul ironic de pe chip. Dar acum… Făcu o pauză. Unde rămăsesem?

— Îmi spuneai că îmi arăt vârsta.

— Înainte de asta… Aa, da, vorbeam despre programul tău şi îmi spuneai că e imposibil să fixezi ceva.

— N-am spus că e imposibil. Doar că n-o să fie uşor.

— Când eşti liber după-amiaza?

— De obicei, miercurea şi vinerea.

În timp ce Miles încerca să găsească o soluţie, Sarah păru să ajungă la o decizie.

— Ei, de obicei nu fac asta, dar îţi propun ceva, spuse ea încet. Doar dacă n-ai nimic împotrivă, bineînţeles.

Miles ridică sprâncenele.

— Ce-mi propui?

— O să lucrez eu cu Jonah după ore în celelalte trei zile, dacă-mi promiţi că faci acelaşi lucru în cele două zile când ai liber.

El nu-şi putu ascunde uimirea.

— Ai face aşa ceva?

— Nu pentru orice elev. Dar, cum ţi-am spus, Jonah e un copil drăguţ şi a trecut printr-o perioadă grea în ultimii doi ani. Aş fi bucuroasă să-l ajut

— Serios?

— Nu fi atât de surprins! Cei mai mulţi învăţători sunt foarte dedicaţi muncii lor. Pe lângă asta, de obicei stau oricum în şcoală până la patru, aşa că n-o să-mi fie deloc greu.

Pentru că Miles nu răspunse imediat, Sarah tăcu.

— Nu am de gând să fac oferta asta de mai multe ori, aşa că trebuie să te hotărăşti dacă accepţi sau nu, spuse ea

în cele din urmă.

Miles păru aproape stânjenit

— Mulţumesc, spuse el serios. Nici nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscător.

— Cu plăcere. Dar am nevoie de un lucru totuşi ca s-o pot face cum trebuie. Gândeşte-te la asta ca fiind onorariul meu.

— Ce anume?

— Un ventilator. Şi vezi să fie unul bun. Arătă din cap spre şcoală. Înăuntru e ca un cuptor.

— S-a făcut

Peste douăzeci de minute, după ce ea şi Miles îşi luaseră la revedere, Sarah era din nou în clasă. În timp ce-şi strângea lucrurile, constată că se gândeşte la Jonah şi la cum ar putea să-l ajute mai bine. Era un lucru bun că s-a oferit, îşi zise ea. Asta o s-o facă mai receptivă la posibilităţile lui în clasă şi o să fie capabilă să-l îndrume mai bine şi pe Miles când o să lucreze cu fiul lui. E adevărat însemna ceva muncă în plus, dar era cel mai bun

Nicholas Sparks lucru pentru Jonah, chiar dacă nu intrase în planurile ei. Şi nici nu se gândise la asta dinainte – până nu rostise cuvintele, încă mai încerca să-şi dea seama de ce o făcuse.

Fără să vrea, se gândea şi la Miles. Cu siguranţă nu era cum se aşteptase ea. Când îi spusese Brenda că e şerif, îşi imaginase imediat o caricatură a poliţistului sudist: supraponderal, cu pantalonii atârnând, cu ochelari mici de soare cu lentile-oglindă, cu gura plină de tutun de mestecat. Şi-l imaginase intrând legănat în clasă, cu degetele mari agăţate în betelia pantalonilor şi întrebând tărăgănat: *Ei, ia să vedem, despre ce ai vrut să stai de vorbă cu mine, domniţă?* Dar Miles nu era deloc aşa.

Pe deasupra, mai era şi bărbat bine. Nu ca Michael, brunet şi fascinant, întotdeauna pus la punct, ci cu un farmec mai natural, mai necăutat. Chipul lui avea o oarecare asprime, ca şi cum ar fi petrecut multe ore la soare în copilărie. Dar, împotriva celor spuse de ea, el nu arăta de patruzeci de ani şi asta o surprinsese.

N-ar fi trebuit. În fond, Jonah n-avea decât şapte ani şi ştia că Missy Ryan murise tânără. Bănuia că imaginea ei greşită avea legătură cu ideea *în sine* că sofia lui murise. Nu-şi putea închipui că aşa ceva i se întâmplase cuiva de vârsta ei. Nu era drept; părea ceva care ieşea din ordinea firească a lucrurilor.

Sarah se mai gândea încă la toate astea când aruncă o ultimă privire prin clasă, să se asigure că-şi luase tot ce-i trebuia. Îşi scoase poşeta din sertarul de jos al catedrei, şi-o puse pe umăr, luă restul de lucruri sub braţul celălalt, apoi stinse lumina şi ieşi.

În timp ce se ducea spre maşină simţi o urmă de dezamăgire când văzu că Miles plecase deja. Mustrându-se singură pentru gândurile ei, îşi aminti că un văduv ca Miles nu ar avea gânduri asemănătoare în legătură cu învăţătoarea fiului său.

Sarah Andrews habar n-avea cât de mult greşeşte.

Capitolul 4

La lumina slabă a lămpi de pe biroul meu, tăieturile din ziare par mai vechi decât Sunt. Deşi îngălbenite şi şifonate, arată ciudat de grele, ca şi cum arii împovărate de greutatea vieţii mele de atunci.

Există câteva adevăruri simple în viaţă şi acesta e unul dintre ele: de câte ori cineva moare tânăr şi în mod tragic, povestea stânește întotdeauna interesul, mai ales într-un oraş mic, unde toată lumea se cunoaşte cu toată lumea.

Când a murit Missy Ryan, ştirea a ocupat prima pagina şi s-au aurit exclamaţii de groază în toate bucătăriile din New Bem când au fost deschise ziarele în dimineaţa următoare. Era un articol mare şi trai fotografii: una cu scena accidentului şi alte două care o înfăţişau pe Missy aşa cum fusese ea: o femeie frumoasă. Au mai apărut două articole lungi în zilele care au urmat, pe măsură ce s-au dat publicităţii şi alte informaţii, şi la început toată lumea era încrezătoare că se va soluţiona

cazul.

La aproximativ o lună după eveniment a mai apărut încă un articol pe prima pagină, anunţând că fusese oferită o recompensă de către consiliul local pentru mice informaţie referitoare la caz; şi cu asta încrederea a început să scadă. Şi, cum se întâmplă cu orice eveniment de senzaţie, şi interesul. Oamenii din oraş nu mai vorbeau despre asta atât de des, numele lui Missy apărea în discuţii din ce în ce mai rar. Cu timpul a mai apărut un articol, de data asta în pagina a treia, repetând ceea ce spuseseră cele câteva dinainte şi cerând din nou oricui definea vreo informaţie să se prezinte la poliţie. După asta, n-a mai fost nimic.

Articolele urmăriseră acelaşi tipar, povestind ceea ce se ştia sigur şi zugrăvind faptele într-un mod simplu şi direct: într-o seară caldă de vară, în 1986, Missy Ryan – iubita din liceu a unui şerif local şi mamă a unui copil – a *ieşit să alerge, chiar când se însera. Doi oameni o văzuseră alergând pe aleea Madame Moore la câteva minute după ce pornise; fiecare din ei fusese interogat mai târziu de patrula politiei de circulaţie. Restul articolelor se refereau la evenimentele petrecute în seara aceea. Ceea ce totuşi nu menţiona niciunul din ele, era cum îşi petrecuse Miles ultimele câteva ore înainte de a afla, în cele din urmă, ce se întâmplase.*

Orele acelea, sunt sigur, sunt cele pe care Miles o să şi le amintească întotdeauna, de vreme ce au fost ultimele ore de normalitate pe care le-a trăit. Miles a scos iarba de pe potecă şi de pe aleea pentru marină, după cum îl rugase Missy, apoi a intrat înăuntru. A făcut puţină ordine în bucătărie, şi-a petrecut ceva timp cu Jonah şi, în cele din urmă, l-a dus la culcare. Foarte probabil s-a uitat la ceas la fiecare câteva minute după ce Missy ar G trebuit să ajungă acasă. La început o G bănuit că Missy s-a oprit să stea de vorbă cu cineva cunoscut, aşa cum făcea uneori, şi probabil că se dojenise singur că se gândește la ce-i mai rău.

Minutele au devenit o oră, apoi două şi Missy tot nu

se întorsese. Miles era deja suficient de îngrijorat încât să-i dea un telefon lui Charlie. L-a rugat să verifice drumul pe care îşi făcea de obicei alergarea Missy, pentru că Jonah dormea deja şi el nu voia să-l lase singur în casă. Charlie i-a spus că se duce cu plăcere.

Şi peste o oră – timp în care Miles dăduse telefon tuturor celor cate ar fi putut şti ceva – Charlie era la uşa lui. O adusese cu el şi pe soţia lui, Brenda, ca să rămână cu Jonah, şi ea stătea în spatele lui, cu ochii roşii.

— Ar fi bine să vii, îi spusese Charlie cu blândeţe. A avut loc un accident.

După expresia de pe chipul lui, sunt sigur că Miles a înţeles exact ce încerca Charlie să-i spună. Restul nopţii şi-l amintea ca printr-o ceafă cumplită.

Ce nu ştiau atunci nici Miles, nici Charlie, dar avea să dezvăluie mai târziu ancheta, a fost că nu existase niciun martor la accidentul cu părăsirea locului faptei, care-i *luase viaţa lui Missy. Şi că nici n-avea să apară nimeni cu vreo mărturisire. În luna care urmă, patrula poliţiei de circulaţie luă declaraţii tuturor persoanelor din zonă; căutată otice dovadă care ar fi putut duce la vreun fir, scotocind prin tufişuri, evaluând probele de la faţa locului, umblând prin barurile şi restaurantele din zonă şi întrebând dacă vreun client care păruse beat nu plecase cumva în jurul orei accidentului. În final, dosarul cazului se făcuse gros şi greu, înregistrând tot ce aflaseră ei – ceea ce, până la urmă, nu era în esenţă cu nimic mai mult decât ştia Miles în clipa în care deschisese uşa şi-l văzuse pe Charlie în verandă.*

Miles Ryan rămăsese văduvia vârsta de treizeci de ani.

Capitolul 5

În maşină, crâmpeie de amintiri legate de ziua în care murise Missy îi reveneau lui Miles în memorie la fel cum se întâmplase şi mai devreme, când trecuse pe aleea Madame Moore, înainte de a lua prânzul cu Charlie. Cu

toate acestea gândurile lui, în loc să urmeze aceeaşi traiectorie – de la ziua petrecută la pescuit la cearta cu Missy şi tot ce a rezultat din asta – se îndreptau acum spre Jonah şi Sarah Andrews.

Cufundat în gânduri, nu-şi dădu seama cât au mers în tăcere, dar probabil că fusese destul de mult, pentru ca Jonah să devină agitat. În vreme ce aştepta ca tatăl său să vorbească, mintea lui începu să se concentreze asupra posibilelor pedepse pe care i le-ar fi putut da, fiecare mai rea ca precedenta. Îşi tot trăgea înainte şi înapoi fermoarul ghiozdanului, până ce Miles întinse mâna şi şi-o aşeză peste a fiului său, făcându-l să se oprească. Totuşi, tatăl său nu a spus nimic şi, după ce îşi făcu, în sfârşit, curaj, Jonah se uită la Miles cu ochii mari şi gata să izbucnească în plâns.

— Am încurcat-o, tati?

— Nu.

— Ai vorbit cu domnişoara Andrews mult timp.

— Am avut multe de vorbit.

Jonah înghiţi în sec.

— Aţi vorbit despre şcoală?

Miles aprobă din cap şi Jonah se uită din nou spre ghiozdan, simţind că i se face rău de la stomac şi dorindu-şi să-şi poată ocupa mâinile cu ceva.

— Ba am încurcat-o *rău,* mormăi el.

Peste câteva minute, stând pe o bancă afară la *Regina Laptelui,* Jonah îşi termina cornetul de îngheţată, cu braţul tatălui său în jurul umerilor. Stăteau de vorbă de zece minute şi, cel puţin din punctul de vedere al lui Jonah, lucrurile nu stăteau nici măcar pe jumătate atât de rău pe cât se temuse el. Tatăl lui nu ţipase, nu-l ameninţase şi cel mai bine era că nici nu-l pedepsise. În loc de toate astea, Miles îl întrebase pe Jonah despre fostele lui învăţătoare şi despre ce îl puseseră – sau nu-l puseseră – ele să facă; Jonah îi explicase cu sinceritate că, o dată ce rămăsese în urmă, îi fusese prea ruşine ca să mai ceară ajutorul. Vorbiseră despre materiile la care Jonah avea probleme – după cum spusese Sarah erau, practic, toate – şi el

promise că o să se străduiască mai mult de-acum încolo. Miles spuse şi el că o să-l ajute şi că, dacă totul mergea bine, o să recupereze rapid. În mare, Jonah credea că a avut noroc.

Ce nu înţelesese el era că tatăl lui nu terminase încă.

— Dar pentru că ai rămas atât de mult în urmă, continuă Miles calm, va trebui să rămâi la şcoală după ore, câteva zile pe săptămână, astfel ca domnişoara Andrews să te poată ajuta.

Dură puţin până ce Jonah pricepu sensul cuvintelor şi apoi ridică privirea spre tatăl său.

— După ore?

Miles dădu din cap.

— A spus că o să recuperezi mai repede aşa.

— Parcă ai zis că o să mă ajuţi tu.

— O să te ajut şi eu, dar nu pot în fiecare zi. Trebuie să mai şi lucrez, aşa că domnişoara Andrews a spus că o să te ajute şi ea.

— Dar… după ore?! întrebă el din nou, cu o notă de rugăminte în voce.

— De trei ori pe săptămână.

— Dar… tată… Aruncă restul îngheţatei la gunoi. Nu vreau să rămân după ore.

— Nu te-am întrebat dacă vrei. În afară de asta, ai fi putut să-mi spui până acum că ai probleme. Dacă ai fi făcut aşa, poate că n-ai fi ajuns aici.

Jonah se încruntă.

— Dar, tată…

— Ascultă, ştiu că ai prefera să faci un milion de alte lucruri, dar o vreme o să-l faci pe ăsta. N-ai de ales şi, gândeşte-te, ar fi putut fi mai rău.

— Cuuum? întrebă el, cântând oarecum silaba, aşa cum făcea întotdeauna când nu voia să creadă ce-i spunea Miles.

— Păi, ar fi putut să vrea să lucreze cu tine şi la sfârşit de săptămână. Dacă ar fi fost aşa, n-ai mai fi putut să joci fotbal.

Jonah se aplecă în faţă, sprijinindu-şi bărbia în mâini.

— Bine, spuse el în cele din urmă cu un oftat şi o expresie mohorâtă. O să stau.

Miles zâmbi, gândind: *N-aveai de ales.*

— Bravo, campionule!

Mai târziu în seara aceea Miles se aplecă deasupra patului lui Jonah, trăgându-i în sus pătura. Pleoapele băiatului erau grele şi Miles îşi trecu mâna prin părul fiului său înainte de a-l săruta pe obraz.

— E târziu. Culcă-te.

Arăta atât de mic în pat, atât de mulţumit! Miles se asigură că lumina de veghe a lui Jonah era aprinsă, apoi întinse mâna spre veioza de lângă pat Jonah se forță să deschidă ochii, deşi se putea spune dintr-o privire că n-o să rămână aşa mult timp.

— Taţi?

— Da?

— Mulţumesc că nu te-ai supărat pe mine astăzi.

Miles zâmbi.

— Cu plăcere.

— Şi… tati?

— Da?

Jonah ridică mâna să-şi şteargă nasul. Lângă pernă avea un ursuleţ pe care i-l dăduse Missy când împlinise trei ani. Încă mai dormea cu el în fiecare noapte.

— Mă bucur că domnişoara Andrews vrea să mă ajute.

— Serios? îl întrebă Miles, surprins.

— E drăguţă.

Miles stinse lumina.

— Da, aşa mi-am zis şi eu. Acum culcă-te, da?

— Da. Taţi?

— Da?

— Te iubesc.

Miles simţi un nod în gât.

— Şi eu te iubesc, Jonah.

Peste câteva ore, exact înainte de patru dimineaţa, lui Jonah i-au revenit coşmarurile.

Ca tânguirea cuiva care se prăbuşeşte de pe o

stâncă, ţipetele lui Jonah îl făcură pe Miles să sară imediat din somn. Ieşi din dormitor clătinându-se pe jumătate adormit, aproape că se împiedică în drum de o jucărie şi nu se dezmeticise încă bine, când îl luă în braţe pe băiatul care încă mai dormea. Începu să-i vorbească în şoaptă în timp ce-l ducea pe veranda din spate. Era, ajunsese să afle, singurul lucru care-l putea linişti. În câteva clipe, suspinele se reduseră la un scâncet, iar Miles era bucuros nu numai pentru că avea un acra de teren în jurul casei, ci şi pentru că vecina cea mai apropiată – doamna Knowlson – era tare de urechi.

În aerul umed şi înceţoşat, Miles îl legăna pe Jonah dintr-o parte în alta, continuând să-i vorbească în şoaptă la ureche. Apa încet mişcătoare, peste care luna îşi revărsa strălucirea, părea o potecă de lumină. Cu ramurile stejarilor atârnând şi trunchiurile, parcă văruite, ale chiparoşilor înşiruiţi de-a lungul malurilor, priveliştea era liniştitoare, de o frumuseţe de dincolo de timp. Vălurile unduitoare de muşchi spaniol nu făceau decât să accentueze sentimentul că această parte de lume nu se schimbase de o mie de ani.

Până ce respiraţia lui Jonah intră din nou într-un ritm regulat şi profund, se făcuse aproape cinci dimineaţa şi Miles ştia că nu va mai putea dormi. Aşa că, după ce-l puse pe Jonah înapoi în pat, se duse în bucătărie şi pregăti un ibric de cafea. Aşezat la masă, se frecă la ochi şi pe faţă, să-şi pună sângele din nou în mişcare, apoi ridică privirea. Dincolo de fereastră, cerul începea să sclipească argintiu la orizont şi ţăndări de zori se strecurau printre porni.

Miles se trezi că se gândeşte din nou la Sarah Andrews.

Era atras de ea, asta era sigur. Nu reacţionase atât de puternic faţă de o femeie de o vreme care părea o eternitate. Fusese atras de Missy, bineînţeles, dar asta fusese cu cincisprezece ani în urmă. Cu o viață în urmă. Şi nu se putea spune că nu se mai simţise atras de Missy în ultimii ani ai căsătoriei lor, pentru că se simţise. Dar atracţia fusese cumva diferită. Dragostea de la început, pe

care o simţise când o cunoscuse pe Missy – dorinţa adolescentină disperată de a afla tot ce se putea despre ea – fusese înlocuită de ceva mai profund şi mai matur, cu anii. Cu Missy nu fuseseră surprize. Ştia cum arăta imediat ce se dădea jos din pat dimineaţa, îi văzuse extenuarea întipărită în fiecare trăsătură a chipului după ce îl născuse pe Jonah. O cunoștea – îi ştia sentimentele, temerile, lucrurile care-i plăceau şi care nu. Dar atracţia asta pentru Sarah părea… *nouă* şi îl făcea şi pe el să se simtă nou, ca şi cum orice ar fi fost posibil. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise sentimentul acesta.

Dar încotro se îndrepta? Asta era partea de care încă nu era sigur. Nu putea prevedea ce se va petrece între el şi Sarah, dacă se va petrece ceva. Nu ştia nimic despre ea; în final, s-ar putea să nu fie deloc compatibili. Erau o mie de lucruri care puteau condamna o relaţie, şi el nu era orb la asta.

Totuşi, fusese atras de ea…

Miles scutură din cap, îndepărtând gândul. N-avea niciun motiv să zăbovească asupra lui, exceptând faptul că atracţia asta îi amintise încă o dată că voia s-o ia de la început. Voia iar să găsească pe cineva; nu voia să-şi petreacă restul vieţii singur. Ştia că unii oameni puteau face asta. Erau aici, în oraş, oameni care îşi pierduseră soţul sau soţia şi nu se recăsătoriseră niciodată. Cât fusese căsătorit, nu simţise vreodată că i-ar fi lipsit ceva. Nu se uita la prietenii lui necăsătoriţi dorindu-şi să poată duce viaţa lor – să aibă întâlniri, să curteze fete, să se îndrăgostească şi să-i treacă dragostea după cum se schimbau anotimpurile. Nu era el aşa. Îi plăcea să fie soţ, îi plăcea să fie tată, îi plăcea stabilitatea care venea cu toate astea şi voia să le aibă din nou.

Dar probabil că n-o să…

Miles oftă şi se uită din nou pe fereastră. Mai multă lumină în partea de jos a cerului, care deasupra era încă întunecat. Se ridică de la masă şi străbătu coridorul ca să îi arunce o privire lui Jonah, care încă dormea, apoi deschise uşa propriului dormitor, în penumbră, vedea

fotografiile pe care le înrămase, aşezate pe scrin şi pe consola patului. Deşi nu putea distinge trăsăturile, nu avea nevoie să le vadă clar ca să ştie ce erau: Missy pe veranda din spate, finind în mână un buchet de flori sălbatice; Missy şi Jonah, cu chipurile apropiate de obiectiv, zâmbind cu gura până la urechi; Missy şi Miles străbătând culoarul bisericii spre altar…

Miles intră şi se aşează pe pat Lângă fotografie se afla plicul de manila cu informaţiile pe care le compilase el însuşi, în timpul liber. Pentru că şerifii nu aveau jurisdicţie asupra accidentelor de circulaţie – şi nici nu i s-ar fi permis să facă investigaţii chiar dacă ar fi avut – călcase pe urmele patrulei politiei de circulaţie, interogând aceiaşi oameni, punând aceleaşi întrebări şi cernind aceleaşi informaţii. Ştiind prin ce trecuse el, nimeni nu refuzase să coopereze, dar în final nu aflase mai mult decât ancheta oficială. Acum dosarul stătea pe consola patului, provocându-l pe Miles să afle cine condusese maşina în noaptea aceea.

Dar asta nu părea probabil, nu *mai* părea probabil, indiferent cât de mult voia Miles să pedepsească persoana care-i distrusese viaţa. Şi, să fie clar: exact asta voia să facă. Voia s-o facă să plătească scump pentru ce făcuse; era datoria lui, atât ca soţ, cât şi ca persoană care jurase să apere legea. Ochi pentru ochi – nu aşa se spunea în Biblie?

Astăzi, la fel ca în majoritatea dimineţilor, Miles se uită fix la dosar, fără să se mai obosească să-l deschidă, şi se trezi că şi-l imaginează pe omul care o făcuse, derulând aceleaşi scenarii ca de fiecare dată şi începând întotdeauna cu aceeaşi întrebare.

Dacă a fost un accident, de ce să fugi dacă nu făceai nimic rău?

Singurul motiv care-i trecea prin minte era că omul fusese beat, cineva care se întorcea de la vreo petrecere sau cineva care-şi făcuse obiceiul să bea prea mult la fiecare sfârşit de săptămână. Un bărbat, probabil trecut de treizeci sau de patruzeci de ani. Deşi nu erau probe care

să susţină ipoteza asta, aşa şi-l imagina el întotdeauna. Cu ochii mintii, Miles îl vedea cum merge dintr-o parte în alta a drumului, conducând prea repede şi smucind de volan, creierul său prelucra totul cu încetinitorul.

Poate că se întindea după încă o bere, una pe care o ţinea între picioare, exact când o zărise pe Missy, în ultima secundă. Sau poate că n-o văzuse deloc. Poate că doar simţise izbitura şi simţise maşina zguduindu-se din cauza impactului. Chiar şi atunci, şoferul nu intrase în panică. Nu erau urme de cauciucuri pe şosea, chiar dacă şoferul se oprise să vadă ce-a făcut. Probele – informaţie care nu apăruse în niciunul dintre articole – arătau lucrul ăsta.

Nu conta.

Nimeni altcineva nu văzuse nimic. Nu erau alte maşini pe drum, nu fusese nimeni pe-afară să-şi plimbe câinele sau să oprească aspersoarele. Chiar şi în starea lui de beţie, şoferul ştiuse că Missy era moartă şi că avea în faţă cel puţin o acuzaţie de omor din culpă, poate chiar omor deosebit de grav, dacă avea antecedente. Dosar penal. Închisoare. Viaţă după gratii. Gândurile astea, şi altele mai înspăimântătoare îi alergaseră, probabil, prin cap, îndemnându-l să plece de acolo, înainte să-l vadă cineva. Şi aşa şi făcuse, fără să se sinchisească măcar de jalea pe care o lăsa în urma lui.

Fusese ori asta, ori cineva care o călcase pe Missy intenţionat

Vreun sociopat care omora pentru emoţiile pe care le simţea. Auzise de asemenea oameni.

Sau care o omorâse ca să se răzbune pe Miles Ryan.

Era şerif; îşi făcuse duşmani. Arestase oameni şi depusese mărturie împotriva lor. Ajutase să fie trimişi mulţi oameni la închisoare.

Unul dintre ei?

Lista era nesfârşită, un exerciţiu de paranoia.

Oftă deschizând, în cele din urmă, dosarul şi trezindu-se cufundat în paginile lui.

Era un detaliu în legătură cu accidentul care părea să nu se potrivească în context şi, în cursul anilor, Miles

mâzgălise mai multe semne de întrebare în dreptul lui. Aflase de asta când fusese dus la locul accidentului.

În mod straniu, cine-o fi condus maşina aia învelise trupul lui Missy cu o pătură.

Detaliul ăsta nu ajunsese niciodată în ziare.

O vreme au sperat că pătura va furniza unele indicii cu privire la identitatea şoferului. Nu fusese aşa. Era o pătură care se găsea în toate trusele de urgentă, genul care se vindea într-un pachet standard, împreună cu alte diverse articole, la aproape orice magazin de articole auto sau în orice supermagazin din ţară. Lucrul ăsta nu dusese nicăieri.

Dar… *de ce?*

De ce să acopere trupul, apoi să fugă? Nu avea sens. Când ridicase problema faţă de Charlie, acesta spusese ceva care-l obseda pe Miles până-n ziua de azi: "E ca şi cum şoferul a încercat să se scuze".

Sau să ne inducă în eroare?

Miles nu ştia ce să creadă.

Dar o să-l găsească pe şofer, oricât de improbabil ar părea, pur şi simplu pentru că nu se dădea bătut Atunci şi numai atunci se putea vedea continuându-şi viaţa.

CAPITOLUL 6

Vineri seara, la trei zile după ce se întâlnise cu Miles Ryan, Sarah Andrews era singură în camera ei de zi, trăgând de al doilea pahar de vin şi simţindu-se cum nu se poate mai mizerabil. Cu toate că ştia că vinul n-o s-o ajute, ştia, de asemenea, că o să-şi toarne şi al treilea pahar de îndată ce-l va termina pe acesta Nu fusese niciodată o băutoare, dar avusese o zi proastă.

În clipa asta, nu voia decât să se elibereze.

Ciudat, ziua nu, începuse rău. Se simţise destul de bine de dimineaţă când se trezise şi chiar şi în timpul micului dejun, dar după asta ziua se degradase rapid. La un moment dat, în noaptea precedentă, boilerul din apartamentul ei se stricase şi fusese nevoită să facă duş cu

apă rece înainte de a pleca la şcoală. Când a ajuns acolo, trei dintre cei patru elevi din primele bănci erau răciţi şi toată ziua când nu făceau tămbălău au tuşit şi au strănutat în direcţia ei. Restul clasei s-a luat după ei şi ea nu reuşise să lucreze cu ei nici jumătate din ce-şi propusese. După ore rămăsese să mai lucreze, dar când, în sfârşit, era gata să plece acasă, unul din cauciucurile de la maşină era dezumflat. A trebuit să cheme depanarea şi a aşteptat aproape o oră până să apară ei. Între timp, străzile erau deja blocate pentru Festivalul Crizantemelor de la sfârşitul săptămânii şi fusese nevoită să parcheze maşina la trei cvartale distantă de casă. Pe urmă, ca să pună capac la toate, la nici zece minute după ce intrase pe uşă, o sunase o cunoştinţă din Baltimore, ca să-i spună că Michael se căsătoreşte din nou în decembrie.

Atunci destupase vinul.

Acum, simţind, în sfârşit, efectele alcoolului, Sarah se trezi că-şi doreşte ca cei de la depanare să fi întârziat mai mult cu cauciucul ei, ca să nu fi fost acasă să răspundă la telefon când a sunat Nu era prietenă apropiată cu femeia respectivă – se întâlniseră cu diverse ocazii în societate, pentru că la început fusese prietenă cu familia lui Michael – şi nu avea idee de ce simţise imboldul de a-i spune cum stau lucrurile. Şi cu toate că îi dăduse informaţia cu amestecul cuvenit de compasiune şi neîncredere, Sarah nu se putea împiedica să nu şi-o închipuie pe femeia aia închizând telefonul şi apoi povestindu-i imediat lui Michael cum a reacţionat ea. Slavă Domnului că-şi păstrase calmul.

Dar asta fusese cu două pahare de vin în urmă şi acum nu-i mai era atât de uşor. Nu voia să audă de Michael. Erau divorţaţi, despărţiţi prin lege şi prin opţiune şi, spre deosebire de alte cupluri divorţate, nu mai stătuseră de vorbă de când se întâlniseră ultima oară în biroul avocatului, cu aproape un an în urmă. La vremea respectivă, ea se considerase norocoasă să scape de el şi semnase pur şi simplu hârtiile fără un cuvânt. Durerea şi supărarea fuseseră înlocuite de un soi de apatie, care izvora din înţelegerea paralizantă a faptului că, de fapt, nu-

l cunoscuse niciodată cu adevărat. După asta, el n-o mai sunase şi nu-i mai scrisese, şi nici ea n-o făcuse. Ea a pierdut contactul cu familia, şi cu prietenii lui, el nu a manifestat niciun interes faţă de ai ei. În multe privinţe, i se părea că era aproape ca şi cum n-ar fi fost deloc căsătoriţi. Cel puţin aşa şi-a spus ea.

Şi acum el se căsătorea din nou.

N-ar fi trebuit s-o deranjeze. N-ar fi trebuit să-i pese de fel.

Dar îi păsa şi o deranja şi asta. Dacă aşa ceva era posibil, era mai supărată de faptul că iminenta lui căsătorie o afectează, decât de viitoarea căsătorie în sine. Ştiuse tot timpul că Michael o să se însoare din nou; îi spusese chiar el.

Atunci fusese prima oară când urâse într-adevăr pe cineva.

Dar ura adevărată, cea care-ţi făcea stomacul să se răsucească, nu era posibilă fără o legătură emoţională. Nu l-ar fi urât pe Michael nici pe departe atât de mult, dacă nu l-ar fi iubit mai întâi. În mod naiv, poate, îşi imaginase că vor fi întotdeauna un cuplu. În fond, îşi făcuseră jurămintele şi promiseseră să se iubească unul pe celălalt pentru totdeauna, iar ea se trăgea dintr-un lung şir de familii care exact asta făcuseră. Părinţii ei erau căsătoriţi de aproape treizeci şi cinci de ani; ambele perechi de bunici se apropiau de şaizeci. Chiar şi după ce au apărut problemele lor, Sarah credea că ea şi Michael or să le calce pe urme. Ştia că n-o să le fie uşor, dar nu se simţise niciodată în viaţa ei mai lipsită de însemnătate ca atunci când el optase pentru concepţiile familiei lui, preferându-le promisiunii făcute ei.

Dar n-ar fi necăjită acum dacă s-ar fi vindecat de el…

Sarah îşi termină paharul şi se ridică de pe canapea nevrând să creadă, refuzând să creadă. Se vindecase de el. Dacă s-ar întoarce la ea chiar acum, târându-se în genunchi şi implorând-o să-l ierte, nu l-ar mai primi înapoi. N-avea decât să se însoare cu cine dracu’ voia, ei nu-i păsa.

În bucătărie îşi turnă al treilea pahar de vin.

Michael se căsătorea din nou.

Îi era dudă pe ea însăşi, dar simţi că-i dau lacrimile. Nu voia să mai plângă, dar vechile vise mor greu. Când îşi lăsă jos paharul, încercând să se adune, îl puse prea aproape de marginea chiuvetei şi el se răsturnă, spărgându-se numaidecât. Băgă mina să scoată cioburile de sticlă şi se înţepă la deget, care începu să sângereze.

Încă ceva se adăuga unei zile absolut îngrozitoare.

Expiră cu putere şi-şi apăsă dosul mâinii peste ochi, impunându-şi să nu plângă.

— Eşti sigură că eşti bine?

Cu mulţimea care le înghesuia din toate părţile, cuvintele se pierdeau din când în când şi lui Sarah i se părea că ascultă ceva care venea de foarte departe.

— Îţi spun a treia oară, mamă, sunt bine. Zău.

Maureen întinse mâna şi dădu la o parte părul de pe faţa lui Sarah.

— Arăţi puţin cam palidă, de parcă te-ai fi îmbolnăvit de ceva.

— Sunt puţin obosită. M-am culcat târziu, am stat să lucrez.

Deşi nu-i plăcea s-o mintă pe mama ei, Sarah nu voia să-i povestească despre sticla de vin din seara dinainte. Mama ei de-abia dacă înţelegea de ce beau oamenii de obicei, iar dacă Sarah i-ar mai fi spus şi că a fost singură, mama ei n-ar fi făcut decât să-şi muşte buzele de îngrijorare, înainte de a se lansa într-o serie de întrebări la care Sarah n-avea chef să răspundă.

Era o sâmbătă splendidă şi zona din centru mişuna de lume. Festivalul Mamelor era în plină desfăşurare şi Maureen dorise să-şi petreacă ziua scotocind dughenele şi magazinele de antichităţi de pe strada Middle. Din moment ce Larry voia să se uite la meciul de fotbal dintre echipele statului Carolina de Nord şi Michigan, Sarah se oferise să-i ţină companie. Se gândise că ar putea fi distractiv şi probabil că ar fi fost, dacă n-ar fi avut acea cumplită durere de cap pe care nici aspirina n-o putuse calma, în

timp ce vorbeau, Sarah examina o ramă veche de fotografii, care fusese restaurată cu grijă, totuşi nu suficient încât să justifice preţul.

— Într-o vineri? întrebă mama ei.

— O amânasem de mai multă vreme şi aseară mi s-a părut un moment potrivit.

Mama ei se apropie aplecându-se şi prefăcându-se că examinează rama.

— Ai fost acasă peste noapte?

— Înhâm. De ce?

— Pentru că te-am sunat de vreo două ori şi telefonul a sunat în gol.

— L-am scos din priză.

— A-ha. Un timp am crezut că s-ar putea să fi ieşit cu cineva.

— Cu cine?

Maureen ridică din umeri.

— Nu ştiu… cu cineva.

Sarah se uită la ea peste marginea ochelarilor de soare.

— Mamă, hai să n-o luăm iar de la capăt

— Eu nu iau nimic de la capăt, răspunse ea defensiv. Apoi, coborându-şi vocea, ca şi cum ar fi vorbit singură, continuă: Dar am presupus că ai hotărât să ieşi. Obişnuiai să ieşi mult, ştii…

Pe lângă faptul că de îngrijorare se prăbuşea într-o prăpastie fără fund, mama lui Sarah mai putea şi să joace perfect rolul părintelui chinuit de vinovăţie. Erau momente când Sarah avea

Nicholas Sparks nevoie de asta – puţină milă n-a făcut rău nimănui, niciodată – dar acum nu era unul dintre ele. Proprietara dughenei, o femeie în vârstă, care stătea pe un scaun sub o umbrelă mare, îşi ridică sprâncenele, gustând în mod evident mica scenă. Încruntarea lui Sarah se adânci. Se îndepărtă de dugheană în timp ce mama ei continua să vorbească, iar după o clipă Maureen veni după ea.

— Ce s-a întâmplat?

Tonul mamei ei o făcu pe Sarah să se oprească şi să se uite la ea.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că n-am chef să mai aud cât eşti de îngrijorată din cauza mea. După o vreme, te saturi.

Gura lui Maureen se deschise uşor şi rămase aşa. Văzând expresia rănită a mamei ei, Sarah îşi regretă cuvintele, dar nu se putuse abţine. Oricum, nu astăzi.

— Uite ce e, îmi pare rău, mamă. N-ar fi trebuit să mă răstesc latine.

Maureen îşi luă fiica de mână.

— Ce se întâmplă, Sarah? Şi de data asta, să-mi spui adevărul. Te cunosc prea bine. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

O strânse uşor de mână pe Sarah, care se uita în altă parte. De jur împrejurul lor oameni necunoscuţi îşi vedeau de treburi, absorbiţi în propriile lor conversaţii.

— Michael se căsătoreşte din nou, spuse Sarah încet

După ce se convinse că a auzit bine, Maureen o strânse pe fiica ei în braţe.

— Of, Sarah… îmi pare rău, şopti ea.

Altceva nu era de spus.

Câteva minute mai târziu, stăteau pe o bancă din parcul ce dădea spre port, în josul străzii unde era adunată mulţimea de oameni. Se îndreptaseră într-acolo inconştient; pur şi simplu merseseră până când n-au mai avut unde să se ducă mai departe, apoi au găsit un loc unde să se aşeze.

Pe urmă au stat mult timp de vorbă sau, mai degrabă, a vorbit Sarah. Maureen mai mult a ascultat, incapabilă să-şi ascundă îngrijorarea. Ochii i se deschideau mari şi, din când în când, se umpleau de lacrimi; o strânse pe Sarah de mână de vreo şase ori.

— Oof… e *îngrozitor,* spuse ea, parcă a suta oară. Ce zi *îngrozitoare!*

— Aşa mi-am zis şi eu.

— Ei… oare ar fi de vreun folos să-ţi spun să vezi partea bună a lucrurilor?

— Nu există nicio parte bună, mamă.

— Bineînţeles că există.

Sarah îşi ridică cu scepticism o sprinceană.

— Cum ar fi…?

— Păi, poţi să fii sigură că n-or să locuiască aici după ce se căsătoresc. Tatăl tău ar avea grijă să fie unşi cu smoală şi tăvăliţi prin pene.

În ciuda stării ei de spirit, Sarah râse.

— Mulţumesc mult. Dacă îl mai văd vreodată, îi spun cu siguranţă.

Maureen făcu o pauză.

— Sper că n-ai de gând aşa ceva. Să-l mai vezi, vreau să spun.

Sarah scutură din cap.

— Nu, dacă pot evita.

— Bine. După tot ce ţi-a făcut, n-ar trebui.

Sarah dădu doar din cap înainte de a se sprijini de spătarul băncii.

— Ia spune, mai ai veşti de la Brian în ultima vreme? întrebă ea, schimbând subiectul. Nu e niciodată acasă când îi dau eu telefon.

Maureen acceptă schimbarea de subiect fără să se plângă.

— Am vorbit cu el acum vreo două zile, dar ştii cum e. Uneori, ultimul lucru de care ai chef e să vorbeşti cu părinţii. Nu stă prea mult la telefon.

— Îşi face prieteni?

— Sunt sigură că da.

Sarah privi pierdută peste apă, gândindu-se un moment la fratele ei. Apoi întrebă:

— Cum se mai simte tata?

— La fel. Şi-a făcut un control la începutul săptămânii şi se pare că e bine. Şi nu mai este la fel de obosit cum era.

— Mai face gimnastică?

— Nu cât ar trebui, dar îmi promite mereu că se apucă serios.

— Spune-i că am zis eu că trebuie.

— O să-i spun. Dar e încăpăţânat, îl ştii. Ar fi mai bine

să-i spui tu. Dacă-i spun eu, crede că-l cicălesc.

— Şi-l cicăleşti?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea repede. Doar că îmi fac griji pentru el.

În portul de agrement, o barcă mare cu pânze se îndrepta încet spre râul Neuse şi amândouă au privit-o în tăcere. În curând podul o să se deschidă pivotând, ca să-i permită trecerea, şi pe ambele părţi traficul va fi redeschis. Sarah învăţase că, dacă era vreodată în întârziere la vreo întâlnire programată, putea pretinde că „a rămas blocată la pod“. Toată lumea din oraş, de la doctori la judecători, accepta scuza asta fără întrebări, doar pentru că o foloseau ei înşişi.

— E plăcut să te aud râzând din nou, murmură Maureen peste o clipă.

Sarah se uită la ea pieziş.

— Nu fi atât de surprinsă! A fost o vreme când nu mai râdeai. O lungă vreme. Maureen mângâie încet genunchiul lui Sarah. Nu-l lăsa pe Michael să-ţi mai facă rău, da? Ai trecut de asta – adu-ţi aminte.

Sarah dădu din cap aproape imperceptibil, iar Maureen îşi continuă monologul pe care Sarah, practic, îl învăţase de-acum pe de rost

— Şi viaţa ta merge înainte. Într-o zi o să găseşti pe cineva care să te iubească aşa cum eşti.

— Mamă… o întrerupse Sarah, lungind cuvântul şi scuturând din cap.

Conversaţiile lor din ultimele zile păreau să revină tot timpul la asta.

O dată, se abţinu şi mama ei. Se întinse din nou după mâna lui Sarah şi, cu toate că la început Sarah şi-o retrase, ea nu se lăsă până ce fiica ei nu cedă.

— Nu mă pot împiedica să nu-mi doresc să fii fericită, spuse ea. Poţi să înţelegi asta?

Sarah se sili să zâmbească, sperând ca asta s-o mulţumească pe mama ei.

— Da, mamă, înţeleg.

CAPITOLUL 7

Luni pentru Jonah începu programul care avea să-i domine în mare măsură viaţa în următoarele câteva luni. Când sună clopoţelul, punând oficial capăt zilei de şcoală, Jonah ieşi împreună cu prietenii săi, dar îşi lăsă ghiozdanul în clasă. Sarah, la fel ca toate celelalte învăţătoare, ieşi afară să se asigure că cei mici se urcau în maşinile care-i aşteptau şi în autobuzele potrivite. După ce s-au urcat toţi în autobuze şi maşinile au început să plece, Sarah se duse spre locul unde stătea Jonah. El se uita cu jind după prietenii lui care plecau.

— Pun pariu că-ţi doreşti să nu fi trebuit să rămâi, aşa e?

Jonah aprobă din cap.

— N-o să fie aşa de rău. Am adus de-acasă nişte biscuiţi ca să fie mai uşor.

El se gândi la asta.

— Ce fel de biscuiţi? o întrebă sceptic.

— Oreos. Când eram eu la şcoală, mama mea îmi dădea întotdeauna doi când ajungeam acasă. Zicea că e răsplata mea pentru că învăţ bine.

— Doamnei Knowlson îi place să-mi dea felii de măr.

— Preferi să-ţi aduc mere mâine?

— În niciun caz, spuse el serios. Biscuiţii Oreos sunt mult mai buni.

Ea făcu semn în direcţia şcolii.

— Haide. Eşti gata să începem?

— Cred că da, mormăi el.

Sarah se întinse să-l ia de mână.

Jonah ridică ochii spre ea.

— Staţi puţin… aveţi şi lapte?

— Pot să-ţi aduc de la bufet, dacă vrei.

Cu asta, Jonah o luă de mână şi-i zâmbi o clipă înainte de a intra amândoi înapoi înăuntru.

În timp ce Sarah şi Jonah se ţineau de mână şi intrau împreună în clasă, Miles Ryan se ascundea în spatele

maşinii şi băga mâna după pistol, chiar înainte ca ecoul ultimei împuşcături să se stingă. Şi avea intenţia să rămână acolo până îşi dădea seama ce. Se întâmplă.

Nimic nu-i făcea inima să bată mai tare ca focul de armă – instinctul de autoconservare îl surprindea întotdeauna pe Miles, atât prin intensitatea, cât şi prin rapiditatea sa. Adrenalina părea să-i între în organism ca şi cum ar fi fost conectat la o perfuzie gigantică, invizibilă. Îşi simţea inima bubuind şi palmele îi erau umede de transpiraţie.

Dacă era nevoie, putea să dea un telefon şi să spună că avea probleme şi în mai puţin de câteva minute ar fi fost înconjurat de toţi ofiţerii de poliţie din comitat. Dar deocamdată amina. Un motiv era că nu credea că focurile de armă erau îndreptate împotriva lui. Că le auzise, nu încăpea îndoială, dar răsunaseră înfundat, ca şi cum ar fi venit de undeva, din fundul casei.

Dacă s-ar fi aflat lângă altă casă, ar fi dat apelul, închipuindu-şi că vreun conflict casnic oarecare a degenerat. Dar era la locuinţa Gregory, o casă dărăpănată, de lemn, acoperită de *kudzu,* de la periferia oraşului New Bem. În cursul anilor se degradase şi acum era complet abandonată, aşa cum fusese de când era Miles copil. În cea mai mare parte a timpului nu se sinchisea nimeni de locul ăsta. Podelele erau atât de vechi şi de putrede, încât ar fi putut ceda în orice clipă, iar prin spărturile din acoperiş turna ploaia. De asemenea, casa era uşor lăsată într-o parte, dând impresia că într-o bună zi o rafală puternică de vânt o s-o răstoarne. Cu toate că în New Bem nu exista o problemă cu vagabonzii, chiar şi puţinii care erau pe-acolo ştiau destul ca să evite locul din cauza pericolului pe care îl reprezenta.

Dar acum, nici mai mult nici mai puţin decât la lumina zilei, auzi că încep din nou împuşcăturile – nu de la o armă de calibru mare, ci, probabil, de la una de douăzeci şi doi, iar el bănuia că explicaţia era una simplă, care nu reprezenta o mare ameninţare pentru el.

Totuşi, nu era prost să-şi asume vreun risc. Deschise

portiera, se aplecă în faţă peste scaun şi apăsă un buton la radio, astfel încât să-i fie amplificată vocea şi să răsune destul de tare ca să fie auzită de cei din casă.

— Vă vorbeşte şeriful, spuse el calm şi rar. Dacă aţi cam terminat, băieţi, v-aş ruga să ieşiţi afară ca să stau de vorbă cu voi. Şi v-aş fi recunoscător dacă aţi lăsa armele deoparte.

Cu asta, împuşcăturile se opriră cu desăvârşire. După câteva minute, Miles văzu un cap ivindu-se pe una din ferestrele din faţă. Băiatul n-avea mai mult de vreo doisprezece ani.

— N-o să tragi în noi, nu-i aşa? strigă el, vădit înspăimântat.

— Nu, n-o să trag. Lăsaţi armele lângă uşă şi coborâţi până aici să stau de vorbă cu voi.

Timp de un minut Miles nu auzi nimic, de parcă puştii dinăuntru ar fi stat să se întrebe dacă s-o ia sau nu la goană. Nu erau copii răi, Miles ştia, doar puţin cam provinciali pentru lumea de azi. Era sigur că ar fi preferat să fugă decât să-i ducă Miles acasă şi să aibă o discuţie cu părinţii lor.

— Acum, ieşiţi, spuse Miles la microfon. Vreau doar să stăm de vorbă.

În cele din urmă, peste încă un minut, doi băieţi al doilea cu câţiva ani mai mic decât primul – se iviră de fiecare parte a deschizăturii unde fusese uşa din faţă. Mişcându-se cu o încetineală exagerată, îşi lăsară armele într-o parte şi, cu mâinile ridicate, ieşiră. Miles îşi stăpâni un zâmbet. Tremurau, erau palizi şi arătau de parcă ar fi crezut că vor deveni ţinta unor exerciţii de tir în orice clipă. O dată ce coborâră treptele rupte, el ieşi din spatele maşinii şi îşi puse pistolul în toc. Când îl văzură, copiii se împleticiră o secundă, apoi continuară să înainteze încet Erau amândoi îmbrăcaţi în blugi ponosiţi şi adidaşi scâlciaţi şi erau murdari pe faţă şi pe mâini. Copii de la ţară. În timp ce se apropiau, continuau să-şi ţină mâinile deasupra capetelor, cu coatele rigide. Evident văzuseră prea multe filme.

Când ajunseră mai aproape, Miles văzu că amândoi plângeau.

Şeriful se sprijini de maşină şi-şi încrucişă braţele.

— Voi, băieţi, vânaţi ceva?

Cel mai mic – de zece ani, ghici Miles – se uită la cel mai mare, care-i întâlni privirea. Era limpede că sunt fraţi.

— Da, domnule, răspunseră ei la unison.

— Ce e acolo, în casă?

Se uitară din nou unul la altul.

— Vrăbii, spuseră ei în cele din urmă, iar Miles dădu din cap.

— Puteţi lăsa mâinile jos.

Ei se uitară din nou unul la altul. Apoi îşi coborâră braţele.

— Sunteţi siguri că nu vânaţi bufniţe?

— Nu, domnule, spuse repede băiatul mai mare. Doar vrăbii. Sunt o grămadă înăuntru.

Miles dădu din nou din cap.

— Vrăbii, hâm?

— Da, domnule.

El arătă în direcţia puştilor.

— Alea sunt de calibrul două' ş' doi?

— Da, domnule.

— E cam mult pentru vrăbii, nu-i aşa?

De data asta, privirile lor erau vinovate. Miles se uită la ei cu seriozitate.

— Acum, fiţi atenţi… dacă vânaţi bufniţe, nu sunt prea încântat. Mie îmi plac bufniţele. Mănâncă şoareci şi şobolani şi chiar şi şerpi, şi prefer să am în preajma mea o bufniţă decât oricare din animalele astea, mai ales în curte. Dar sunt destul de sigur, după toate împuşcăturile alea, că deocamdată n-aţi nimerit-o, nu-i aşa?

După un moment, cel mai mic scutură din cap.

— Atunci, să nu mai încercaţi, da? spuse el cu o voce care nu avea nicio notă de dezaprobare. E periculos să trageţi acolo, cu autostrada atât de aproape. Este şi împotriva legii. Şi locul ăsta nu e pentru copii. Stă să cadă şi aţi putea să vă accidentaţi. Ei, şi nici n-aţi vrea să stau

de vorbă cu părinţii voştri, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Atunci, să nu mai necăjiţi bufniţa aia, da? Dacă vă dau drumul, vreau să spun.

— Nu, domnule.

Miles se uită la ei fără să spună nimic, asigurându-se că îi poate crede, apoi arătă din cap spre casele cele mai apropiate.

— Locuiţi acolo?

— Da, domnule.

— Aţi venit pe jos sau pe biciclete?

— Pe jos.

— Atunci, să vă spun ceva – eu vă iau puştile şi voi doi vă urcaţi pe bancheta din spate. Vă duc acasă cu maşina şi vă las în capătul străzii. Şi vă iert de data asta, dar, dacă vă mai prind vreodată aici, o să le spun părinţilor voştri că v-am mai prins şi v-am avertizat şi că trebuie să vă salt pe amândoi, clar?

Deşi făcuseră ochii mari auzind ameninţarea asta, amândoi dădură din cap cu recunoştinţă.

După ce-i lăsă acasă, Miles se întoarse la şcoală, nerăbdător să-l vadă pe Jonah. Fără îndoială că băiatul o să vrea să audă totul despre ceea ce se întâmplase, dar Miles voia să afle mai Intri cum merseseră lucrurile la şcoală în ziua aceea.

Şi, fără să vrea, nu-şi putu reţine un fior de plăcere la gândul că o s-o vadă iar pe Sarah Andrews.

— Taţi! ţipă Jonah, alergând spre Miles.

Miles se lăsă în jos ca să-şi prindă fiul exact când acesta sări. Cu colţul ochiului văzu că Sarah îl urmase afară oarecum mai liniştită. Jonah se trase înapoi să se uite la el.

— Ai arestat pe cineva astăzi?

Miles zâmbi cu gura până la urechi şi scutură din cap.

— Deocamdată nu, dar încă n-am terminat. Cum a mers la şcoală astăzi?

— Bine. Domnişoara Andrews mi-a dat biscuiţi.

— Serios? întrebă el, încercând să se uite la ea în timp ce se apropia, fără să fie prea evident.

— Oreos. Din ăia buni – Double Stuf.

— Ei, ce să zic, nici nu poţi pretinde mai mult, spuse el. Dar cu meditaţiile cum a fost?

Jonah se încruntă.

— Cu ce?

— Cum te-a ajutat domnişoara Andrews la lecţii?

— A fost frumos am jucat jocuri.

— Jocuri?

— Îţi explic mai târziu, spuse Sarah apropiindu-se, dar am început bine.

Auzindu-i vocea, Miles se răsuci s-o privească şi avu din nou o surpriză plăcută. Purta tot o fustă lungă şi o bluză, nimic ieşit din comun, dar când zâmbea Miles simţea aceeaşi palpitaţie stranie pe care o trăise când o întâlnise prima dată. Îl uimi faptul că data trecută nu-şi dăduse seama pe deplin cât era de drăguţă. Da, a recunoscut că e atrăgătoare – şi aceleaşi trăsături îi săriră din nou în ochi, părul ca mătasea de porumb, faţa cu osatură delicată, ochii de culoarea peruzelelor – dar astăzi arăta oarecum mai dulce, expresia îi era caldă şi aproape familiară.

Miles îl lăsă pe Jonah jos.

— Jonah, vrei să te duci să mă aştepţi în maşină cât vorbesc eu vreo două minute cu domnişoara Andrews?

— Bine, spuse el dezinvolt

Apoi, luându-l prin surprindere pe Miles, Jonah se apropie şi-o îmbrățișă pe Sarah – care-i răspunse la rândul ei cu o îmbrăţişare – înainte de a se îndepărta.

Odată Jonah plecat, Miles se uită la ea curios.,

— Voi doi se pare că vă înţelegeţi de minune.

— Am petrecut bine astăzi.

— Aşa se pare. Dacă aş fi ştiut că mâncaţi biscuiţi şi jucaţi jocuri, nu mi-aş mai fi făcut atâtea griji pentru el.

— Ei… orice are efect e bun, zise ea. Dar înainte de-aţi face prea multe griji, vreau să ştii că jocurile erau, de fapt exerciţii de citit. Cartonaşe cu silabe.

— Mi-am închipuit eu că era ceva mai mult în asta. Cum s-a descurcat?

— Bine. Are mult de recuperat, dar a mers bine. Făcu o pauză. E un copil grozav – zău că da. Ştiu că am mai spus asta, dar vreau să nu uiţi din cauza a ceea ce se petrece. Şi e evident că te adoră.

— Mulţumesc, spuse el simplu, cu sinceritate.

— Cu plăcere.

Când ea îi zâmbi din nou, Miles se întoarse, sperând ca ea să nu-şi dea seama la ce se gândise el mai devreme şi în acelaşi timp sperând ca totuşi să-şi dea seama.

— Aa, mulţumesc pentru ventilator, fiindcă a venit vorba de mulţumiri, continuă ea după o pauză, referindu-se la ventilatorul de dimensiuni industriale pe care i-l lăsase el în clasă mai devreme în dimineaţa aceea.

— Nicio problemă, murmură el, sfâşiat între dorinţa de a rămâne să vorbească cu ea şi cea de a fugi de valul de emoţie care părea să-l năpădească din senin.

O clipă nici imul din ei nu spuse nimic. Tăcerea stânjenitoare se prelungi până ce Miles se mută de pe un picior pe celălalt şi, în cele din urmă, murmură;

— Ei… cred că ar fi bine să-l duc pe Jonah acasă.

— Bine.

— Avem treabă.

— Bine, spuse ea din nou.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Bine, atunci. Făcu o pauză şi-şi băgă mâinile în buzunare. Cred că ar fi mai bine să îl duc pe Jonah acasă.

Ea dădu din cap cu seriozitate.

— Ai mai spus asta.

— Da?

— Da.

Sarah îşi aranjă după ureche o şuviţă de păr care se desfăcuse. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica prea bine, găsea că modul lui de a-şi lua rămas-bun era adorabil, aproape fermecător. Se deosebea de bărbaţii pe care-i cunoscuse la Baltimore, cei care-şi făceau

cumpărăturile la Brooks Brothers şi cărora nu li se întâmpla niciodată să nu-şi găsească cuvintele. În lunile care au urmat divorţului ei, începuseră chiar să i se pară atât de asemănători, de parcă ar fi fost nişte copii la indigo ale bărbatului perfect.

— Ei bine, atunci, spuse Miles, ui tind de orice în afară de nevoia de a pleca. Mulţumesc încă o dată.

Şi, cu asta, se îndepărtă în direcţia maşinii, strigându-l pe Jonah din mers.

Ultima lui imagine fu Sarah în picioare în curtea şcolii, făcând cu mâna spre maşina care pleca, cu un zâmbet nedumerit pe chip.

În săptămânile următoare, Miles începu să aştepte cu nerăbdare s-o vadă pe Sarah după mele de şcoală, cu un entuziasm nestăvilit pe care nu-l mai trăise din adolescenţă. Se gândea mereu la ea şi uneori chiar în cele mai ciudate situaţii – stând într-un magazin de alimente în timp ce alegea un pachet de cotlete de porc, oprit la semafor în trafic sau când tundea iarba de pe peluză. O dată sau de două ori se gândi la ea în timp ce făcea duş şi se trezi întrebându-se care erau obiceiurile ei de dimineaţă. Lucruri ridicole. Mânca fulgi de cereale sau pâine prăjită cu gem? Bea cafea sau prefera ceaiul de plante? După duş îşi înfăşură capul în prosop şi se farda sau îşi aranja părul imediat?

Uneori încerca să şi-o imagineze în clasă, stând în faţa elevilor cu creta în mână, alteori se întreba cum îşi petrece timpul după şcoală. Deşi făceau puţină conversaţie de câte ori se întâlneau, nu era destul pentru a-şi satisface curiozitatea crescândă. Nu ştia mai nimic despre trecutul ei şi, cu toate că erau momente când ar fi vrut s-o întrebe, se reţinuse până acum din simplul motiv că habar n-avea cum să facă., Astăzi l-am pus pe Jonah să lucreze în special la ortografie şi a mers foarte bine“ ar fi putut spune ea, şi cum ar fi putut continua el? 3ravo. Şi, fiindcă a venit vorba de ortografie, spune-mi – îţi înfăşori capul în prosop după duş?“

Alţi bărbaţi se pricepeau la genul ăsta de lucruri, dar

să fie al naibii dacă el ştia cum se face. O dată, într-un moment de curaj provenit din vreo două beri, aproape că-i dăduse telefon. N-avea niciun motiv s-o sune şi, cu toate că nu ştia ce să-i spună, sperase că o să-i vină ceva în minte, că un fulger din ceruri o să-i insufle spirit şi charismă. Şi-o imaginase râzând la lucrurile pe care i le-ar fi spus el, fiind plăcut impresionată de farmecul lui. Mersese până la a-i căuta numele în cartea de telefon şi chiar formase primele trei cifre înainte să-l lase nervii şi să pună receptorul la loc, în furcă.

Dacă nu era acasă? N-avea cum s-o farmece dacă ea nici măcar nu era acolo să răspundă la telefon, iar el cu siguranţă nu şi-ar fi înregistrat vorbăria pe robot pentru posteritate. Bănuia că ar fi putut să închidă dacă îi răspundea robotul, dar asta era o reacţie de puşti, nu-i aşa? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă, Doamne fereşte, ea *era* acasă, dar avea la ea un alt bărbat? Era, îşi dădu el seama, o erată posibilitate. Mai auzise câte ceva la serviciu de la alţi bărbaţi necăsătoriţi care prinseseră de veste că e singură şi, dacă ştiau ei, ştiau atunci cu siguranţă şi ceilalţi. Vorba se răspândea şi în curând bărbaţii singuri or să stea pe capul ei, folosindu-şi *propriul* lor spirit şi farmec, dacă cumva n-o făcuseră deja

Dumnezeule, intra în criză de timp.

Data viitoare când puse mina pe telefon ajunse la a şasea cifră înainte de a-l cuprinde timiditatea în noaptea aceea, întins în pat, se întrebă ce naiba nu era în regulă cu el.

Într-o duminică dis-de-dimineaţă, la sfârşitul lui septembrie, cam la o lună după ce o cunoscuse pe Sarah Andrews, Miles stătea pe terenul liceului H.J. Macdonald Junior, uitându-se la Jonah care juca fotbal. Cu excepţia pescuitului, eventual, lui Jonah îi plăcea să joace fotbal mai presus de orice altceva, şi juca bine. Missy fusese întotdeauna o sportivă, chiar mai mult decât Miles, şi de la ea moştenise Jonah atât agilitatea, cât şi coordonarea. De la el, după cum spunea Miles pe un ton obişnuit oricui îl întreba, moştenise viteza. Drept rezultat, Jonah era urgie

pe teren. La vârsta lui, Jonah nu juca mai mult de jumătate de meci, deoarece toţi ceilalţi din echipă trebuiau să joace aceeaşi perioadă de timp. Cu toate acestea, de obicei Jonah înscria cele mai multe, dacă nu chiar toate golurile echipei. În primele patru meciuri marcase de douăzeci şi şapte de ori. E adevărat, erau numai trei jucători într-o echipă, nu se permiteau portari şi jumătate dintre copii nici nu ştiau măcar încotro trebuie să dea cu piciorul în minge, dar douăzeci şi şapte de goluri era un rezultat excepțional. Aproape de fiecare dată când Jonah atingea mingea, o făcea să zboare pe tot terenul şi o băga în plasă.

Cu adevărat ilară era izbucnirea de mândrie pe care o trăia Miles când se uita la jocul lui Jonah. Îi *plăcea enorm,* tresărea în taină de bucurie când înscria Jonah, chiar dacă ştia că nu era decât un fenomen trecător şi nu reprezenta o mare ispravă. Copiii se maturizau în ritmuri diferite, iar unii copii exersau cu mai multă silinţă. Jonah erau maturizat din punct de vedere fizic şi lui nu-i plăcea să se antreneze; era doar o problemă de timp până când ceilalţi aveau să-l ajungă din urmă.

Dar în meciul ăsta, până la sfârşitul primului sfat, Jonah deja marcase patru goluri. În al doilea sfert, cu Jonah în rezervă, echipa adversă înscrisese patru goluri şi luase conducerea. În al treilea sfert, Jonah mai înscrisese două goluri şi un coechipier încă unul, totalizând treizeci şi trei pentru tot anul, nu că ar fi numărat cineva. La începutul celui de-al patrulea sfert echipa lui Jonah era condusă cu 8 la 7, iar Miles îşi încrucişă braţele şi serată mulţimea, făcând tot ce putea ca să arate ca şi cum nici măcar nu-şi dădea seama că fără Jonah echipa ar fi făcută praf.

La naiba, asta era distracţie!

Miles era atât de pierdut în reveria lui, încât trecu un moment până să audă vocea care i se adresa.

— Ai făcut pariu la meciul ăsta, domnule şerif Ryan? întrebă Sarah în timp ce se apropia de el zâmbind larg. Pari cam agitat.

— Nu, niciun pariu. Doar gust meciul, răspunse el.

— Ei, ai grijă. Aproape că nu mai ai unghii. Nu mi-ar plăcea să te văd mutilându-te accidental.

— Nu-mi muşcam unghiile.

— Nu acum, spuse ea. Dar ai făcut-o.

— Cred că ai vedenii, contracara el, întrebându-se dacă ea flirta din nou cu el. Deci… îşi împinse în sus cozorocul şepcii de base-ball. Nu mă aşteptam să te văd aici.

Îmbrăcată în pantaloni scurţi şi purtând ochelari de soare, ea arăta mai tânără decât de obicei.

— Jonah mi-a spus că are meci în weekend-ul ăsta şi m-a întrebat dacă aş vrea să vin.

— Serios? întrebă Miles curios.

— Joi. A zis că o să-mi placă, dar am avut cumva impresia că, de fapt, vrea să-l văd făcând ceva la care este bun.

Fii binecuvântat, Jonah!

— Acum e aproape de sfârşit. Ai pierdut cea mai mare parte.

— N-am ştiut care e terenul. Nu ştiam că sunt atâtea meciuri organizate aici. Şi, de la distantă, toţi copiii ăştia arată la fel.

— Ştiu. Uneori şi eu găsesc greu terenul pe care jucăm noi.

Se auzi fluierul şi Jonah dădu un şut mingii spre un coechipier. Dar mingea trecu de el şi se rostogoli imediat afară din teren. Cineva din echipa adversă alergă după ea, iar Jonah aruncă o privire spre tatăl lui. Când o văzu pe Sarah, îi făcu semn cu mâna, iar ea îi răspunse cu entuziasm. Apoi, cu o expresie hotărâtă, Jonah îşi reluă poziţia şi aşteptă ca mingea să fie repusă în joc de la margine. După o clipă, el şi toţi ceilalţi de pe teren alergau din nou după minge.

— Şi cum merge?

— Face un meci bun.

— Mark spune că el e cel mai bun jucător de pe teren.

— Ei… ezită Miles străduindu-se să pară modest

Sarah râse.

— Mark nu vorbea despre tine. Jonah e cel care joacă.

— Ştiu asta, spuse Miles.

— Dar te gândeşti că aşchia nu sare departe de trunchi, hâm?

— Ei… spuse Miles în lipsa unui răspuns inteligent.

Sarah îşi ridică o sprinceană, vădit amuzată.

Unde erau spiritul şi charisma pe care conta dl?

— Spune-mi – ai jucat fotbal în copilărie? îl întrebă ea.

— *Nici măcar nu se juca* fotbal din ăsta când eram eu copil.

Am făcut sporturile tradiţionale – fotbal american, baschet, base-ball. Dar, chiar şi dacă s-ar fi jucat pe-atunci fotbal european, nu cred că aş fi jucat. Eram pornit împotriva sporturilor în care trebuia să baţi mingea cu capul.

— Dar nu te deranjează la Jonah, corect?

— Sigur, cită vreme lui îi place. Tu ai jucat ceva vreodată?

— Nu. Nu prea am fost sportivă, dar când m-am dus la facultate am început sa merg mult pe jos. Colega mea de cameră m-a făcut să-mi placă.

El se uită la ea strângând din ochi.

— Să mergi pe jos?

— E mai greu decât pare dacă menţii un ritm alert.

— Îl mai practici?

— În fiecare zi. Am un traseu de cinci kilometri pe care îl urmez. E un exerciţiu bun şi mă ajută să mă destind. Ar trebui să încerci şi tu.

— Cu tot timpul meu liber?

— Sigur. De ce nu?

— Dacă aş merge pe jos cinci kilometri, probabil că aş avea dureri de nu m-aş mai putea da jos din pat a doua zi. Asta presupunând că aş putea merge atât.

Ea îl privi cercetător.

— Ai putea, spuse ea. S-ar putea să fii nevoit să te

laşi de fumat, dar ai putea.

— Eu nu fumez, protestă el.

— Ştiu. Mi-a spus Brenda.

Zâmbi larg şi, după un moment, Miles nu se putu împiedica să nu zâmbească şi el. Totuşi, înainte de a mai spune şi altceva, răsună un vuiet de urale şi se întoarseră amândoi să-l vadă pe Jonah cum se desprinde din grup, străbate terenul în fugă şi mai înscrie un gol, aducând scorul la egalitate. În timp ce coechipierii lui Jonah năvăleau în jurul lui, Miles şi Sarah se ridicară împreună în tribună, bătând din palme şi aclamându-l pe acelaşi băieţel.

— Ţi-a plăcut? o întrebă Miles.

O conducea pe Sarah spre maşina ei, în timp ce Jonah stătea la coadă la bufet cu colegii lui. Meciul fusese câştigat de echipa lui Jonah, iar după meci Jonah alergase la Sarah s-o întrebe dacă îi văzuse golul. Când ea îi răspunsese că-l văzuse, lui Jonah i se luminase faţa şi se repezise s-o îmbrăţişeze înainte de a o lua la fugă pentru a se duce din nou la prietenii lui. Surprinzător, Miles fusese aproape ignorat, dar faptul că Jonah ţinea la Sarah – şi invers – îi dădea o ciudată satisfacţie.

— A fost distractiv, recunoscu ea Totuşi, îmi pare rău că n-am văzut tot meciul.

În lumina soarelui de început de după-amiază, pielea ei strălucea sub bronzul pe care încă îl mai avea din timpul verii.

— E foarte bine. Jonah nu mai putea de bucurie că ai venit totuşi. Se uită la ea pieziş. Şi ce mai ai în program pentru restul zilei?

— Mă întâlnesc cu mama să luăm prânzul în centru.

— Unde?

— La Fried *şi Clara,* parcă. E un local mic chiar după colţul locuinţei mele.

— Îl ştiu. E grozav.

Ajunseră la maşina ei, un Nissan Sentra, şi Sarah începu să scotocească prin poşetă după chei. În timp ce ea căuta, Miles se trezi că nu-şi poate lua ochii de la ea. Cu

ochelarii de soare aşezaţi bine pe nas, semăna mai mult cu o faţă de la oraş, ceea ce şi era de fapt, decât cu cineva de la ţară. Şi dacă mai puneai la socoteală şi şortul de blugi decolorat şi picioarele lungi, sigur nu arăta ca niciuna din profesoarele pe care le avusese vreodată Miles până să termine şcoala.

În spatele lor o autocamionetă albă începu să dea înapoi. Şoferul făcu cu mâna şi Miles îi răspunse la gest, exact când Sarah ridică din nou privirea.

— Îl cunoşti?

— E un oraş mic. Cunosc pe toată lumea.

— Trebuie să fie reconfortant

— Uneori este, alteori nu este. Dacă ai secrete, nu-i ăsta locul potrivit cu siguranţă.

Un moment Sarah se întrebă dacă vorbea despre el însuşi, înainte ca ea să se dumirească, Miles continuă.

— Ei, vreau să-ţi mai mulţumesc încă o dată pentru tot ce faci pentru Jonah.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti de fiecare dată când ne vedem.

— Ştiu. Dar am remarcat o schimbare mare la el în aceste câteva săptămâni care au trecut

— Şi eu la fel. Recuperează foarte repede, mai repede chiar decât mi-am închipuit. Chiar a început să citească cu voce tare la oră săptămâna asta.

— Nu mă mir㠖 Are o învăţătoare bună.

Spre mirarea lui Miles, Sarah chiar roşi.

— Are şi un tată bun.

Lui îi plăcu asta.

Şi-i plăcu şi privirea pe care i-o aruncă ea când o spuse.

Ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă în continuare, Sarah se juca cu cheile. Alese una şi descuie portiera. În timp ce o deschidea, Miles făcu un mic pas înapoi.

— Şi cât timp crezi că mai trebuie să stea după ore? o întrebă el.

Vorbeşte mai departe. N-o lăsa încă să plece.

— Încă nu-mi dau seama. Dar mai trebuie, o vreme.

De ce? Vrei să începi deja să mai reduci puţin programul?

— Nu, continuă el. Am întrebat şi eu.

Ea dădu din cap, aşteptând să vadă dacă el mai zice ceva, dar el tăcu.

— Bine, spuse ea în sfârşit O să continuăm ca până acum încă o lună şi o să vedem cum merge. E bine aşa?

— Parcă ar fi un plan, acceptă el.

Un moment niciunul din ei nu mai zise nimic, iar în tăcerea care se lăsă Sarah se uită la ceas.

— Uite, sunt puţin în întârziere, spuse ea pe ton de scuză, iar Miles dădu din cap.

— Ştiu că trebuie să pleci, spuse el, dorindu-şi totuşi ca ea să nu plece încă. Ar fi vrut să mai stea de vorbă. Ar fi vrut să afle tot ce putea despre ea.

De fapt, te gândeşti că a venit timpul s-o înviţi în oraş.

Şi fără timiditătţi de data asta. Fără să închis telefonul, fără să te învârţi în jurul cozii. Ia-ţi inima-n dinţi! Fii bărbat! Dă-i drumul!

Îşi făcu curaj, ştiind că e pregătit… dar… dar… cum ar trebui s-o facă? Sfinte Dumnezeule, trecuse mult timp de când nu mai fusese într-o situaţie ca asta. S-o invite la cină sau la prânz? Sau poate la un film? Sau… în timp ce Sarah se pregătea să se urce în maşină, mintea lui căuta şi cerceta cu înfrigurare, încercând să găsească vreo cale de-a o mai reţine lângă el până se lămurea ce să facă.

— Stai puţin… înainte să pleci… pot să te întreb ceva? izbucni el.

— Bineînţeles.

Se uită la el întrebător.

Miles îşi băgă mâinile în buzunare, simţind cum îi tremură stomacul, simţindu-se din nou de şaptesprezece ani înghiţi în sec.

— Deci… începu el.

Mintea îi alerga, rotiţele se învârteau cât puteau de repede.

— Da?

Sarah ştiu instinctiv ce urmează.

Miles inspiră adânc şi spuse primul şi singurul lucru care-i trecu prin minte:

— Cum merge ventilatorul ăla?

Ea se holbă la el cu o expresie perplexă pe chip:

— Ventilatorul? repetă ea.

Miles se simţi de parcă tocmai ar fi înghiţit o tonă de plumb. *Ventilatorul? La ce dracu' se gândea? Ventilatorul? Asta-i tot ce putea să spună?*

Era ca şi cum creierul lui şi-ar fi luat brusc vacanţă, dar în ruptul capului nu se putea opri…

— Da… ştii… ventilatorul pe care ţi l-am adus în clasă.

— Merge bine, spuse ea, nesigură.

— Pentru că pot să-ţi aduc altul dacă nu-ţi place.

Ea întinse mâna şi-i atinse braţul, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Te simţi bine?

— Da, perfect, spuse el serios. Voiam doar să fiu sigur că eşti mulţumită de ventilator.

— Ai ales unul bun, nu-ţi face griji.

— Bine, spuse el, sperând şi rugându-se ca un trăsnet din ceruri să-l lovească pe loc şi să-l lase mort acolo.

Ventilatorul?

După ce ea ieşi din parcare, Miles rămase nemişcat, dorindu-şi să poată da ceasul înapoi şi să şteargă tot ce se petrecuse. Ar fi vrut să găsească cea mai apropiată stâncă şi să se strecoare sub ea, un loc întunecos şi ferit unde să se poată ascunde de lume pentru totdeauna. Slavă Domnului că nu fusese nimeni pe-aproape să-l audă!

În afară de Sarah.

Tot restul zilei, sfârşitul conversaţiei lor i se derulă în cap, ca un cântec auzit de dimineaţă la radio.

Cum merge ventilatorul ăla?… Pot să-ți aduc altul dacă nu-ți place… Voiam doar să tiu sigur că eşti mulţumită de ventilator…

Era dureros, fizic dureros, să-şi aducă aminte. Şi, indiferent, ce mai făcu în după-amiaza aceea, amintirea pândea chiar la suprafaţă, aşteptând să izbucnească şi să-l

umilească. Şi a doua zi se întâmplă acelaşi lucru. Se trezi din somn cu sentimentul că ceva era anapoda… ceva… şi buum! Amintirea se ivi din nou, chinuindu-l. Tresări şi simţi iar plumb în măruntaie. Apoi îşi trase perna peste cap.

CAPITOLUL 8

— Aşadar, cum îţi place până acum? o întrebă Brenda.

Era luni şi Brenda şi Sarah stăteau la o masă de picnic afară, aceeaşi la care Sarah stătuse cu Miles cu o lună în urmă. Brenda cumpărase prânzul de la Pollock Street Deli, care, după părerea ei, făcea cele mai bune sandviciuri din oraş.

— O să ne dea ocazia să mai pălăvrăgim, spusese ea, făcându-i cu ochiul, înainte de a da fuga la magazin.

Cu toate că asta nu era prima oară când aveau ocazia să pălăvrăgească, cum zicea Brenda, conversaţiile lor fuseseră, de obicei, relativ scurte şi impersonale: unde erau depozitate rechizitele, cu cine trebuia să vorbească pentru a mai primi două pupitre noi, lucruri de genul ăsta. Bineînţeles, Brenda fusese cea pe care Sarah o întrebase prima despre Jonah şi Miles şi, pentru că ştia că Brenda le este apropiată, înţelegea şi că prânzul ăsta era o încercare a Brendei de a afla ce şi dacă se petrecea ceva.

— Te referi la munca la şcoală? E altfel decât ce făceam la Baltimore, dar îmi place.

— Ai lucrat în cartierul sărac, aşa-i?

— Am lucrat la periferia oraşului Baltimore timp de patru ani.

— Cum a fost?

Sarah îşi despachetă sandviciul.

— Nu atât de rău cum probabil îţi închipui tu. Copiii sunt copii, indiferent de unde provin, mai ales când sunt mici. Cartierul poate fi dur, dar te obişnuieşti într-un fel şi înveţi să hi prudent Eu n-am avut niciodată probleme. Iar oamenii cu care am lucrat au fost grozavi. E uşor să te uiţi

la note şi să-ţi închipui că profesorii nu-şi dau interesul, dar nu e aşa. Au fost o mulţime de oameni pe care i-am respectat cu adevărat.

— Cum de te-ai hotărât să lucrezi acolo? Fostul tău soț a fost şi el profesor?

— Nu, răspunse ea simplu.

Pentru un moment, Brenda văzu în ochii lui Sarah durerea, care dispăru însă aproape de îndată ce observă ea.

Sarah îşi deschise cutia de Pepsi fără zahăr.

— El e bancher în domeniul investiţiilor. Sau a fost… Nu ştiu cu ce se mai ocupă în ultima vreme. Divorţul nostru n-a fost chiar unul amical, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea, şi îmi pare încă şi mai rău că am deschis subiectul.

— Să nu-ţi pară. N-ai ştiut. Făcu o pauză înainte de a afişa un zâmbet leneş. Sau ai ştiut? întrebă ea.

Brenda făcu ochii mari.

— Nu, n-am ştiut

Sarah se uită la ea, aşteptând.

— Vorbesc serios, zise Brenda din nou.

— Nimic?

Brenda se foi uşor pe scaun.

— Păi, poate că am auzit nişte lucruri, recunoscu ea, ruşinată, iar Sarah fise.

— Mi-am închipuit. Primul lucru care mi s-a spus când m-am mutat aici a fost că tu ştii tot ce se petrece.

— Nu ştiu *tot,* spuse Brenda, prefăcându-se indignată. Şi, în ciuda a ceea ce ai fi putut auzi despre mine, nici nu spun mai departe ceea ce chiar *ştiu.* Dacă cineva mă roagă să păstrez ceva numai pentru mine, aşa fac. Îşi bătu urechea cu degetul şi îşi coborî vocea. Te doare mintea ce lucruri ştiu despre unii oameni, spuse ea, dar dacă mi s-au spus în chip de confidenţă, aşa rămân.

— Îmi spui asta ca să am încredere în tine?

— Bineînţeles, spuse ea. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă peste masă. Acum dă-i drumul!

Sarah zâmbi larg, iar Brenda îi făcu cu mâna, în timp ce continuă:

— Glumesc, bineînţeles. Şi pentru viitor – de vreme ce lucrăm împreună – ţine minte că nu mă simt ofensată dacă îmi spui că am depăşit măsura. Uneori îmi dau drumul şi pun întrebări fără să mă gândesc prea bine, dar nu vreau să-i rănesc pe oameni. Zău că nu.

— Destul de corect, spuse Sarah, satisfăcută.

Brenda îşi luă sandviciul.

— Şi pentru că eşti nouă în oraş şi nu ne cunoaştem prea bine, n-o să te întreb nimic care să pară prea personal.

— Mulţumesc.

— În afară de asta, oricum nu e treaba mea.

— Aşa e.

Brenda făcu o pauză înainte de a lua o îmbucătură.

— Dar dacă ai întrebări în legătură cu cineva, te rog nu ezita să mă întrebi.

— Bine, spuse Sarah degajată.

— Vreau să spun că ştiu ce înseamnă să fii nou în oraş şi să te simţi ca şi cum ai fi pe dinafară şi ai privi înăuntru.

— Sunt sigură că ştii.

O clipă niciuna din ele nu spuse nimic.

— Aşadar…

Brenda rosti silaba aşteptând.

— Aşadar… spuse Sarah drept răspuns, ştiind exact ce voia Brenda

Urmă din nou o perioadă de tăcere.

— Aşadar… ai întrebări despre… *cineva? o* îmboldi Brenda.

— Îmmm… spuse Sarah, pălind să stea pe gânduri. Apoi, scuturând din cap, răspunse: De fapt, nu am.

— Oh, zise Brenda, incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea

Sarah zâmbi de încercarea Brendei de a fi subtila

— Ei, poate că e cineva despre care aş vrea să te întreb…

Făcu o pauză, lăsând întrebarea să treneze, iar Brenda arăta ca un copil care despachetează un cadou de Crăciun.

— Da? şopti ea, iar vocea îi suna aproape disperata

— Ei… Sarah privi în jur. Ce mi-ai putea spune despre… Bob Bostrum?

Brenda rămase cu gura căscata

— Bob… intendentul?

Sarah încuviinţă din cap.

— E tare drăguţ.

— Are şaptezeci şi patru de ani, spuse Brenda, ca trăsnită.

— E însurat? întrebă Sarah.

— E însurat de cincizeci de ani. Are nouă copii.

— Of, ce păcat, spuse Sarah.

Brenda se holbă la ea şi Sarah scutură din cap. După o clipă, ridică privirea şi întâlni privirea Brendei cu o sclipire în ochi.

— Ei, presupun că nu-mi mai rămâne atunci decât Miles Ryan. Ce poţi să-mi spui despre el?

Dură un moment până ce Brenda păru să înţeleagă, apoi se uită la Sarah cu atenţie.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că mă tachinezi.

Sarah îi făcu cu ochiul.

— Nu e nevoie să mă cunoşti: recunosc. E una din slăbiciunile mele să-i tachinez pe oameni.

— Şi te pricepi la asta. Brenda făcu o pauză de o clipă, apoi zâmbi. Dar acum, fiindcă a venit vorba de Miles Ryan… aud că voi doi v-aţi văzut destul de des. Nu numai după ore, ci şi la sfârşitul săptămânii.

— Ştii că am lucrat cu Jonah, iar el m-a rugat să mă duc să-l văd jucând fotbal.

— Nimic mai mult de-atât?

Cum Sarah nu-i răspunse imediat, Brenda continuă, de data asta cu o privire atotştiutoare.

— Bine… despre Miles. Şi-a pierdut soţia acum vreo doi ani într-un accident de maşină. Cu părăsirea locului faptei. A fost cel mai trist lucru pe care l-am văzut

vreodată. O iubea cu adevărat şi multă vreme după asta nu şi-a venit în fire. Era iubita lui din liceu. Brenda făcu o pauză şi-şi puse sandviciul deoparte. Şoferul a scăpat

Sarah dădu din cap. Auzise deja frânturi din povestea asta.

— A fost realmente foarte lovit. Mai ales ca şerif. A luat-o ca pe un eşec personal. Nu numai că nu a existat o rezolvare a cazului, dar s-a considerat el însuşi vinovat După asta s-a izolat oarecum de lume.

Brenda îşi împreună mâinile când văzu expresia lui Sarah.

— Ştiu că pare îngrozitor şi chiar a fost Dar în ultima vreme e mult mai aproape de cum era el odată, ca şi cum ar ieşi din nou din carapace, şi nu pot să-ţi spun ce bine-mi pare să văd asta. E chiar un om minunat. E bun, e răbdător, ar face orice pentru prieteni. Şi cel mai frumos lucru, îşi iubeşte fiul.

Ezită.

— Dar? o întrebă Sarah în cele din urmă.

Brenda ridică din umeri.

— Nu există niciun „dai” în privinţa lui. E un om bun şi nu spun asta doar pentru că-mi place mie. Îl cunosc de mult timp. E unul din bărbaţii ăia rari care atunci când iubesc o fac din toată inima.

Sarah dădu din cap.

— Asta e rar, spuse ea serios.

— E adevărat. Şi încearcă să-ţi aminteşti de asta dacă tu şi Miles o să fiţi apropiaţi.

— De ce?

Brenda se uită în altă parte.

— Pentru că, spuse ea simplu, n-aş vrea să sufere din nou.

*

Mai târziu, în cursul zilei, Sarah se trezi gândindu-se la Miles. O emoţiona să vadă că în viaţa lui Miles existau oameni care ţineau aht de mult al el. Nu rude, ci prieteni.

Ştiuse că Miles dorise s-o invite să iasă împreună după meciul de fotbal. Felul în care flirtase şi în care se tot

apropiase îi făcuseră intenţia clară.

Dar în final, n-o invitase.

La vremea respectivă, i se păruse amuzant. Chicotise când se gândise la asta, în timp ce se îndepărta cu maşina – dar nu râdea de Miles, cât râdea de cât de complicat făcuse el să pară totul. Încercase, Dumnezeu ştie că încercase, dar, dintr-un motiv oarecare, nu fusese în stare să spună cuvintele. Şi acum, după ce vorbise cu Brenda, credea că înţelege.

Nicholas Sparks

Miles n-o invitase pentru că nu ştia *cum.* În toată viaţa lui de adult, probabil că nu fusese niciodată în situaţia de a invita o femeie în oraş – soţia lui fusese iubita lui din liceu. Sarah nu credea că a mai cunoscut pe cineva ca el în Baltimore, care la treizeci de ani să nu mai fi invitat pe cineva la cină sau la un film. Ciudat, găsea că este înduioşător.

Şi, poate, recunoscu în sinea ei, găsea asta şi oarecum liniştitor, pentru că nici ea nu era altfel.

Începuse să iasă cu Michael când avea douăzeci şi trei de ani; divorţaseră când avea douăzeci şi şapte. De atunci ieşise numai de câteva ori, ultima oară cu un tip care se cam grăbise. După asta îşi spusese că încă nu era pregătită. Şi poate că nu era, dar timpul petrecut cu Miles Ryan de curând îi reamintise că, în ultimii doi ani, fusese singură.

În clasă îi era de obicei uşor să evite astfel de gânduri. Stând în faţa tablei se putea concentra complet asupra elevilor, a acelor chipuri mici care o priveau cu uimire. Ajunsese să se gândească la ei ca la copiii ei şi voia să fie sigură că au toate şansele de succes în viaţă.

Astăzi totuşi se trezi în mod neobişnuit abătută şi, când clopoţelul sună sfârşitul orelor, mai zăbovi pe-afară, până când, în cele din urmă, Jonah veni la ea. O luă de mână.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Andrews?

— Mă simt bine, spuse ea absentă.

— Nu arătaţi prea bine.

Ea zâmbi.

— Ai stat de vorbă cu mama mea?

— Hâm?

— Nu contează. Eşti gata să începem?

— Mai aveţi biscuiţi?

— Bineînţeles.

— Atunci, să mergem, spuse el.

În timp ce se duceau spre clasă, Sarah observă că Jonah nu-i dădea drumul la mână. Când ea i-o strânse, el răspunse strângându-i-o la rândul lui; mina lui mică era complet acoperită de-a ei.

Era aproape destul ca s-o facă să simtă că viaţa ei merită trăită.

Aproape.

Când Jonah şi Sarah ieşiră din şcoală după meditaţii, Miles stătea sprijinit de maşină ca de obicei, dar de data asta de-abia dacă se uită spre Sarah în timp ce Jonah alerga la el să-l îmbrăţişeze. După schimbul lor obişnuit de replici – despre serviciu şi şcoală şi aşa mai departe – Jonah se urcă în maşină fără să i se spună. Când Sarah se apropie de el, Miles se uită în altă parte.

— Te gândeşti la modalităţi de apărare a siguranţei cetăţenilor, domnule ofiţer Ryan? Arăţi de parcă încerci să salvezi lumea, spuse ea degajată.

El scutură din cap.

— Nu, sunt doar puţin preocupat.

— Îmi dau seama.

De fapt, nu avusese o zi prea proastă. Până când fusese nevoit să dea ochii cu Sarah. În maşină, se rugase ca ea să fi uitat cât de ridicol fusese el ieri, după meci.

— Cum s-a descurcat Jonah astăzi? o întrebă el, îndepărtând gândurile acelea.

— A avut o zi foarte bună. Mâine o să-i dau nişte caiete speciale de lucru care chiar par să fie utile. O să-ţi însemn paginile.

— Bine, spuse el simplu.

Când ea îi zâmbi, el se mută de pe un picior pe celălalt, gândindu-se la cât era de drăgălaşă.

Şi la ce trebuie să creadă ea despre el.

Îşi îndesă mâinile în buzunare.

— M-am simţit bine la meci, spuse Sarah.

— Mă bucur.

— Jonah m-a întrebat dacă o să mai vin să-l văd. Te-ar deranja?

— Nu, deloc, spuse Miles. Totuşi, nu ştiu la ce oră joacă. Programul e acasă, pe frigider.

Ea se uită la el cu atenţie, întrebându-se de ce părea deodată atât de distant.

— Dacă preferi să nu vin, n-ai decât să-mi spui.

— Nu, e bine, spuse el, dacă te-a invitat Jonah să vii, atunci trebuie, neapărat. Adică, dacă vrei, bineînţeles.

— Eşti sigur?

— Mda. Mâine îţi spun la ce oră e meciul. Apoi, înainte de a se împotmoli, adăugă: în afară de asta, mi-ar face şi mie plăcere.

Nu se aşteptase nici el s-o spună. Fără îndoială că dorise s-o spună. Dar iată-l din nou flecărind necontrolat…

— Serios? îl întrebă ea.

Miles înghiţi în sec.

— Mda, spuse el, străduindu-se să nu strice totul acum. Mi-ar face plăcere.

Sarah zâmbi. Undeva, în interior, simţea un fior de nerăbdare.

— Atunci vin sigur. Totuşi, ar fi ceva…

O, nu…

— Ce anume?

Sarah îi întâlni privirea.

— Mai ţii minte când m-ai întrebat de ventilator?

La cuvântul *ventilator,* toate sentimentele pe care le trăise la sfârşitul săptămânii îi reveniră, ca şi cum ar fi încasat un pumn în stomac.

— Da? zise el prudent.

— Sunt liberă şi vineri seara, dacă te mai interesează.

Trecu numai o clipă până să înţeleagă sensul cuvintelor ei.

— Mă interesează, spuse el şi zâmbi cu gura până la urechi.

CAPITOLUL 9

Joi seara – cu o seară înainte de ziua Z, cum începuse s-o numească în mintea lui – Miles stătea în pat cu Jonah, dând o carte de la unul la celălalt astfel încât fiecare să citească câte o pagină. Se sprijineau de perne, cu păturile trase. Părul lui Jonah era încă ud de la baie şi Miles simţea mirosul şamponului pe care-l folosea el. Mirosul era dulce şi nepervertit, ca şi cum s-ar fi spălat mai mult decât murdăria.

La mijlocul unei pagini pe care o citea Miles, Jonah ridică brusc privirea spre el.

— Ţie ţi-e dor de mami?

Miles lăsă cartea jos şi-l cuprinse pe Jonah cu un braţ. Trecuseră câteva luni de când pomenise ultima oară de Missy fără să fie mai întâi întrebat

— Da, răspunse el. Îmi este.

Jonah trase de materialul pijamalei, făcând două maşini de pompieri să se ciocnească.

— Te gândeşti la ea?

— Tot timpul, spuse el.

— Şi eu mă gândesc la ea, zise Jonah încet Uneori, când sunt în pat… Se încruntă şi ridică ochii spre Miles. Îmi vin în minte imagini…

Lăsă propoziţia neterminată.

— Ca într-un film?

— Oarecum. Dar nu chiar. E mai mult ca o poză, ştii? Dar nu pot s-o văd chiar mereu.

Miles îşi strânse fiul mai aproape.

— Asta te întristează?

— Nu ştiu. Câteodată.

— Nu-i ruşine să te întristezi. Toată lumea se întristează din când în când. Chiar şi eu.

— Dar tu eşti mare.

— Şi oamenii mari se întristează.

Jonah păru să cântărească asta în timp ce făcea maşinile de pompieri să se ciocnească din nou. Materialul moale de flanel, fără cusături, se mişca ritmic dintr-o parte în alta, foşnind.

— Taţi?

— Da?

— O să te însori cu domnişoara Andrews?

Sprâncenele lui Miles se ridicară.

— Nu m-am gândit la asta, spuse el cinstit.

— Dar aveţi o întâlnire, aşa-i? Asta nu înseamnă că vă căsătoriţi?

Miles nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Cine ţi-a spus asta? — Nişte copii mai mari de la şcoală. Spuneau că mai Intri îţi dai întâlniri şi pe urmă te căsătoreşti.

— Păi, zise Miles, au oarecum dreptate, dar, pe de altă parte, e şi greşit. Numai pentru că iau masa cu domnişoara Andrews, nu înseamnă că ne şi căsătorim. Nu înseamnă decât că vrem să stăm puţin de vorbă ca să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Câteodată oamenilor mari le place să facă asta.

— De ce?

Crede-mă, fiule, o să înţelegi peste câţiva ani.

— Le face plăcere. Este ca şi cum… ei, ştii cum te joci cu prietenii tăi? Când faceţi glume şi râdeţi de toate alea şi vă simţiţi bine? Exact aşa e şi la o întâlnire.

— Aha, zise Jonah. Arăta mai serios decât ar fi trebuit să arate un copil de şapte ani. O să vorbiţi despre mine?

— Probabil, puţin. Dar nu-ţi face griji. O să fie numai de bine.

— Cum ar fi?

— Ei, poate o să vorbim despre meciul de fotbal. Sau poate o să-i povestesc ce bun eşti la pescuit. Şi o să vorbim despre ce isteţ eşti…

Jonah scutură deodată din cap, cu sprâncenele încruntate.

— Eu nu sunt isteţ.

— Bineînţeles că eşti. Eşti foarte isteţ şi domnişoara

Andrews crede şi ea la fel.

— Dar sunt singurul din clasa mea care trebuie să rămână după ore.

— Da, ei… nu-i grav. Şi eu a trebuit să rămân după ore când eram mic.

Asta păru să-i capteze atenţia.

— Zău?

— Da. Numai că eu n-a trebuit să fac acest lucru doar câteva luni, a trebuit să-l fac timp de doi ani.

— Doi ani?

Miles aprobă din cap ca să-şi întărească spusele.

— În fiecare zi.

— Vai, spuse el, dar trebuie să fi fost chiar bătut în cap dacă a trebuit să stai timp de doi ani.

Nu asta voiam eu să spun, dar cred că, dacă te face să te simţi mai bine, o las aşa.

— Tu eşti un băieţel deştept şi să nu uiţi niciodată asta, da?

— Domnişoara Andrews chiar ţi-a spus că sunt isteţ?

— Îmi spune în fiecare zi.

Jonah zâmbi.

— E o învăţătoare bună.

— Eu aşa cred, dar îmi pare bine că şi tu crezi la fel.

Jonah făcu o pauză şi maşinile de pompieri începură să se ciocnească din nou.

— Crezi că e drăguţă? întrebă el cu inocenţă.

O, Doamne, de unde scoate toate astea?

— Păi…

— Eu cred că e drăguţă, declară Jonah.

Îşi ridică genunchii şi se întinse după carte, ca să înceapă să citească din nou.

Mă face să mă gândesc la mami câteodată.

Nici cu preţul vieţii Miles n-ar fi ştiut ce să spună.

Nici Sarah, deşi într-un context cu totul diferit. Trebui să se gândească un moment înainte de a găsi tonul potrivit.

— N-am nicio idee, mamă. Nu l-am întrebat niciodată.

— Dar e şerif, nu-i aşa?

— Da… dar nu e exact genul de subiect care să fi apărut în discuţie.

Mama ei se întrebase cu voce tare dacă Miles împuşcase vreodată pe cineva.

— Ei, eram şi eu curioasă, ştii? în ziua de azi vezi toate emisiunile astea la televizor şi, după câte mai citesc şi prin ziare, nu m-ar mira. E o meserie periculoasă.

Sarah închise ochii şi-i ţinu aşa. Încă de când pomenise întâmplător că o să iasă cu Miles, mama ei o sunase de câteva ori pe zi, punându-i zeci de întrebări, la care Sarah de-abia dacă putea să răspundă.

— O să-l întreb din partea ta, bine?

Mama ei trase adânc aer în piept

— Nu, cum o să faci aşa ceva? Nu vreau să-ţi stric relaţia de la primul pas.

— N-ai ce să strici, mamă. Încă nici n-am ieşit cu el.

— Dar ai zis că e drăguţ, nu?

Sarah îşi frecă ochii, obosită.

— Da, mamă. E drăguţ.

— Ei, atunci adu-ţi aminte cât de important este să faci impresie bună de prima dată.

— Ştiu, mamă.

— Şi ai grijă să te îmbraci bine. Nu-mi pasă ce scriu revistele alea, e important să arăţi ca o doamnă când ieşi cu un bărbat. Cum se îmbracă unele femei în ziua de astăzi…

În timp ce mama ei îi dădea înainte, Sarah îşi imagină cum ar închide ea telefonul, dar în loc de asta începu să-şi sorteze corespondenţa. Facturi, diverse formulare de comandă prin poştă, o cerere-tip pentru o carte de credit Visa. Prinsă de treaba asta, nu-şi dădu seama că mama ei se oprise din vorbit şi părea să aştepte ca ea să-i răspundă.

— Da, mamă, spuse Sarah mecanic.

— Asculţi ce-ţi spun?

— Bineînţeles că ascult

— Atunci, treceţi pe-aici, da?

Am crezut că vorbeşti despre cum trebuie să mă

îmbrac… Sarah se străduí să-şi imagineze ce spusese mama ei.

— Vrei să zici să-l aduc la voi în vizită? întrebă ea în cele din urmă.

— Sunt sigură că tatălui tău i-ar plăcea să-l cunoască.

— Păi… nu ştiu dacă o să avem timp.

— Dar tocmai mi-ai spus că nici măcar nu eşti sigură ce-o să faceţi.

— O să vedem, mamă. Dar te rog să nu-ţi faci niciun plan în mod deosebit, pentru că nu-ţi pot promite nimic.

La celălalt capăt se lăsă o tăcere îndelungată.

— Oh, spuse ea. Apoi încercă altă abordare: Mă gândeam doar că mi-ar face plăcere cel puţin să am ocazia să-l salut.

Sarah începu din nou să-şi sorteze corespondenţa.

— Nu-ţi promit nimic. Cum ai spus şi tu, nu vreau să stric nimic din planurile pe care şi le-o fi făcut el. Poţi să înţelegi asta, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse ea, evident dezamăgită. Dar chiar dacă nu poţi să vii, o să mă suni să-mi spui cum a mers, da?

— Da, mamă, o să te sun.

— Şi sper să te simţi bine.

— O să mă simt bine.

— Dar nu *prea* bine…

— Înţeleg, spuse Sarah, întrerupând-o.

— Vreau să spun că e *prima* voastră întâlnire.

— Înţeleg, mamă, spuse Sarah, mai categoric de această dată.

— Ei… bine, atunci. Tonul îi era aproape uşurat Cred că te las. Doar dacă nu mai e ceva despre care vrei să vorbim.

— Nu, cred că am vorbit despre toate.

Nu se ştie cum, chiar şi după asta, conversaţia mai dură încă zece minute.

Mai târziu, în seara aceea, după ce Jonah adormise, Miles băgă o casetă veche în video şi se instală să-i privească pe Missy şi pe Jonah jucându-se pe plaja de

lângă Fort Macon. Jonah era încă mic, de-abia mergea în picioare, n-avea mai mult de trei ani şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să se joace cu camioanele pe

Nicholas Sparks drumurile provizorii pe care i le netezea Missy cu mâinile. Missy avea douăzeci şi şase de ani – în bikini albastru arăta mai mult a studentă decât a ceea ce era, o mămică.

În film ea îi făcu semn lui Miles să lase aparatul de filmat şi să vină să se joace cu ei, dar în dimineaţa aceea, îşi aminti el, îl interesa mai mult să stea doar şi să se uite. Îi plăcea să-i privească împreună; îi plăcea felul în care îl făcea să se simtă, ştiind că Missy îl iubea pe Jonah într-un mod pe care el nu-l trăise niciodată. Părinţii lui nu fuseseră prea afectuoşi. Nu erau oameni răi, doar că nu se simţeau în largul lor să-şi exprime sentimentele, nici chiar faţă de propriul lor copil; şi pentru că mama lui murise, iar tatăl lui începuse să călătorească, se simţea aproape ca şi cum nu i-ar fi cunoscut vreodată. Miles se întreba uneori dacă el ar fi fost acelaşi fără să fi intrat Missy în viaţa lui.

Missy începu să sape o groapă cu o lopăţică mică de plastic, la vreun metru de marginea apei, apoi începu să-şi folosească mâinile ca să o facă mai repede. În genunchi, ea era de aceeaşi înălţime cu Jonah şi când văzu ce făcea, el veni lângă ea, gesticulând şi arătând cu mâna, ca un arhitect în primele etape de construcţie a unei clădiri. Missy zâmbea şi vorbea cu el – sunetul era însă estompat de nesfârşitul muget al valurilor – şi Miles nu înţelegea ce-şi spuneau. Nisipul ieşea cocoloaşe, se înălţa în jurul ei pe măsură ce ea săpa mai adânc şi după o vreme ea îi făcu semn lui Jonah să între în groapă. Cu genunchii strânşi la piept, încăpea – mai greu, dar suficient – şi Missy începu să umple groapa, trăgând şi nivelând nisipul în jurul trupului micuţ al lui Jonah. În câteva minute era acoperit până la gât; o broască ţestoasă de nisip cu un cap de băieţel ivindu-se deasupra.

Missy mai adăugă nisip ici-colo, acoperindu-i braţele şi degetele. Jonah îşi mişcă degetele, făcând să cadă nişte nisip, iar Missy încercă din nou. În timp ce ea adăuga

ultimii pumni, Jonah făcu acelaşi lucru, iar Missy râse. Îi puse un pumn de nisip umed pe cap şi el rămase nemişcat. Ea se aplecă şi-l sărută, iar Miles se uită cum buzele lui formau cuvintele „Te iubesc, mami“.

Gura ei se mişcă răspunzând „Şi eu te iubesc”. Ştiind că Jonah o să rămână nemişcat câteva minute, ea îşi îndreptă atenţia spre Miles.

El îi spusese ceva şi ea zâmbise – din nou cuvintele se pierduseră. În fundal, peste umărul ei, se vedeau doar câţiva oameni. Era de-abia luna mai, cu o săptămână înainte să înceapă să vină masiv lumea, şi într-o zi din cursul săptămânii, dacă ţinea el minte bine. Missy se uită dintr-o parte în alta şi se ridică în picioare. Îşi puse o mână în şold, pe cealaltă la ceafă, uitându-se la el cu ochii pe jumătate închişi, erotic şi lasciv. Apoi îşi abandonă poza, râse din nou ca şi cum ar fi fost jenată şi se apropie de el. Sărută obiectivul aparatului de filmat

Caseta se sfârşea aici.

Casetele astea erau preţioase pentru Miles. Le ţinea într-o cutie ignifugă pe care o cumpărase după înmormântare; le privise pe toate de zeci de ori. În ele, Missy trăia din nou; o vedea mişcându-se, îi auzea sunetul vocii. O auzea râzând din nou.

Jonah nu se uita la casete, nu se uitase niciodată. Miles se îndoia că ştia măcar de ele, de vreme ce fusese atât de mic atunci când fuseseră făcute majoritatea lor. Miles nu mai filmase după ce murise Missy din acelaşi motiv pentru care încetase să facă multe alte lucruri. Efortul era prea mare pentru el. Nu voia să-şi amintească nimic din perioada de viaţă imediat următoare morţii ei.

Nu era sigur de ce simţise imboldul să se uite la casete astă-seară. Poate din cauza comentariului lui Jonah de mai devreme, poate pentru că ziua de mâine avea să aducă ceva nou în viaţa lui pentru prima dată după ceea ce părea o eternitate. Indiferent ce se va întâmpla cu Sarah în viitor, lucrurile se schimbau. El se schimba.

De ce, atunci, părea totul atât de înspăimântător?

Răspunsul părea să vină spre el din ecranul pâlpâitor

al televizorului.

Poate, părea să spună, pentru că nu aflase niciodată ce s-a întâmplat, de fapt, cu Missy.

Capitolul 10

Înmormântarea lui Missy Ryan a avut loc macini dimineaţă la biserica episcopală din centrul oraşului New Bem. În biserică aveau loc cinci sute de oameni, dar acum nu era destul de încăpătoare. Unii stăteau în picioare, iar alţii se îngrămădiseră în jurul uşilor exterioare, luându-şi rămas-bun de unde puteau.

Îmi aduc aminte că începuse să plouă în dimineaţa aceea. Nu era o ploaie puternică, dar a durat mult, genul de ploaie de sfârşit de vară care răcoreşte pământul şi aduce umezeală. Ceafa plutea exact deasupra solului, eterică şi spectrală; pe stradă se formaseră bălţoace. Am stat să mă uit în timp ce o paradă de umbrele negre, finuțe de oameni îmbrăcaţi în negru, se mişca încet înainte, ca şi cum cei îndoliaţi ar fi mers prin zăpadă.

În biserică l-am văzut pe Miles Ryan stând drept în rândul din faţă. Îl finea pe Jonah de mână. Jonah avea cinci ani atunci, era destul de mare să înţeleagă că mama lui a murit, dar nu destul de mare să înţeleagă că n-o s-o mai vadă niciodată. Părea mai mult derutat decât trist. Tatăl lui stătea cu buzele strânse şi palid, în timp ce oamenii se apropiau de el unul după altul să-i strângă mina sau să-l îmbrăţişeze. Cu toate că părea să-i vină greu să se uite direct la oameni, nici nu plângea, nici nu tremura. M-am întors şi m-am dus spre fundul bisericii. Nu i-am spus nimic.

N-o să uit niciodată mirosul, mirosul de lemn vechi şi de lumânări aprinse, pe care-l simţeam de unde eram aşezat, în spate. Cineva cânta încet la chitară lângă altar. Lângă mine s-a aşezat o femeie, urmată după un moment de soţul ei. Ţinea în mână un pachet de batiste de hârtie pe care le folosea să-şi tamponeze din când în când colţul ochilor. Soţul ei îi puse mâna pe genunchi, cu gura strânsă

într-o linie dreaptă. Spre deosebire de vestibul, unde lumea încă se aduna, în biserică era linişte, cu excepţia suspinelor de plâns. Nimeni nu vorbea; nimeni nu părea să ştie ce să spună.

Atunci am simţit că îmi vine să vomit.

M-am luptat cu greaţa, simţind cum mi se îmbrobonează fruntea de transpiraţie. Îmi simţeam mâinile umede şi lipicioase şi nu ştiam ce să fac cu ele. Nu doream să mă aflu acolo. Nu dorisem să vin. Mai mult ca orice, doream să mă scol şi să plec.

Am rămas.

O dată ce a început slujba, am constatat că mi-e greu să mă concentrez. Dacă m-ai întreba astăzi ce a zis pastorul sau ce a spus fratele lui Missy în cuvântul de elogiere, nu ţi-aş putea povesti. Nu mă puteam gândi decât că Missy Ryan n-ar fi trebuit să moară.

După slujbă a urmat o procesiune lungă până la cimitirul Crângul de cedri; a fost însoţită, după cum am presupus eu, de toţi şerifii şi ofiţerii de poliţie din comitat. Am aşteptat până ce şi-au pornit aproape toţi maşinile, apoi am intrat şi eu în şir, urmând maşina care era drept în faţa mea. Farurile erau aprinse. Ca un robot, le-am aprins şi eu pe ale mele.

În timp ce mergeam cu maşinile, a început să plouă mai tare. Ştergătoarele mele împingeau ploaia dintr-o parte în alta.

Cimitirul era la numai câteva minute depărtare.

Oamenii au parcat, umbrelele s-au deschis, lumea a lipăit iar prin băltoace, apropiindu-se din toate direcţiile. I-am urmat orbeşte şi am rămas în spate în timp ce mulţimea se aduna lângă mormânt. I-am văzut din nou pe Miles şi pe Jonah; stăteau cu capetele plecate, ploaia îi uda leoarcă. Sicriul a fost adus lângă mormânt, înconjurat de sute de buchete.

M-am gândit din nou că nu doream să mă aflu acolo. N-ar fi trebuit să vin. Nu am ce căuta aici.

Dar aveam.

Împins de obligaţie, nu am avut de ales. Trebuia să-l

văd pe Miles, trebuia să-l văd pe Jonah.

Chiar şi atunci, am ştiut că vieţile noastre se vor împleti pentru totdeauna.

Trebuia să fiu acolo, înţelegeri

Eu eram, la urma urmă, cel care se aflase la volanul maşinii.

Capitolul 11

Ziua de vineri a adus primul aer cu adevărat rece de toamnă. De dimineaţă, o brumă uşoară pudrase fiecare petic de iarbă. Stejarii, tufele de merişor şi magnoliile nu-şi începuseră încă lenta trecere a culorilor spre galben şi arămiu şi acum, când ziua era pe sfârşite, Sarah se uita cum lumina soarelui se cerne printre frunze, aruncând umbre de-a lungul trotuarului.

Miles o să ajungă nu peste mult timp, iar ea se gândise din când în când la asta toată ziua. Datorită celor trei mesaje de pe robotul telefonului, ştia că şi mama ei se gândise la asta – poate puţin prea mult, după părerea lui Sarah. Mama ei vorbise fără oprire neuitând – i se părea lui Sarah – niciun amănunt. „Şi fii atentă diseară, ia-ţi o jachetă. Doar nu vrei să te-alegi cu o pneumonie. Cu răcoarea asta, e posibil, să ştii“, aşa începea unul şi după aceea continua dându-i tot felul de sfaturi interesante, cum ar fi nu se fardeze prea tare sau să nu-şi pună bijuterii fanteziste „ca nu cumva să-şi facă el vreo impresie greşită” sau să se asigure că ciorapii de mătase pe care-i purta nu au fire duse („Nimic nu arată mai rău, să ştii“). Al doilea mesaj începea prin a-l relua pe primul şi părea mai alarmat, ca şi cum mama ei ar fi ştiut că intră în criză de timp şi nu-şi mai poate transmite întreaga experienţă de viaţă pe care o acumulase de-a lungul anilor. „Când am spus jachetă m-am gândit la ceva elegant. Ceva uşor. Ştiu că s-ar putea să răceşti, dar trebuie să arăţi bine. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, indiferent ce faci, n-o pune pe aia verde, mare şi lungă, care îţi place ţie atât de mult. O fi ţinând cald, dar e urâtă de mama focului…“ Când auzi

vocea mamei sale şi la al treilea mesaj, de data asta *cu adevărat* agitată, explicându-i importanţa citirii ziarului „ca să aveţi despre ce vorbi”, Sarah apăsă pur şi simplu pe butonul de ştergere, fără să se mai obosească să asculte restul.

Avea o întâlnire pentru care trebuia să se pregătească.

Peste o oră, Sarah îl văzu pe fereastră pe Miles venind de după colţ, cu o cutie lungă sub braţ. Se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să se asigure că a ajuns unde trebuia, apoi deschise uşa de la parter şi dispăru în interior. În timp ce-l auzea cum urcă scările, ea îşi netezi rochia neagră de cocteil cu care, în cele din urmă, se hotărâse să se îmbrace, apoi deschise uşa.

Sarah îi zâmbi.

— Nu, ai venit exact la timp, Te-am văzut eu venind.

Miles trase adânc aer în piept

— Arăţi minunat, spuse el.

— Mulţumesc. Arătă cu mâna spre cutie. E pentru mine?

El încuviinţă din cap şi i-o dădu. Înăuntru erau şase trandafiri galbeni.

— Câte unul pentru fiecare săptămână în care ai lucrat cu Jonah.

— Ce drăguţ, spuse ea cu sinceritate. Mama mea o să fie impresionată.

— Mama ta?

Ea zâmbi.

— O să-ţi povestesc despre ea mai târziu. Intră, eu o să caut ceva în care să-i pun.

Miles păşi înăuntru şi aruncă o privire rapidă prin apartamentul ei. Era fermecător, mai mic decât îşi închipuise el că o să fie, dar surprinzător de primitor, şi cele mai multe piese de mobilier se potriveau cu ambianţa. Era o canapea care părea comodă, cu ramă de lemn, măsuţe cu un lustru estompat aproape modern, un balansoar hodorogit într-un colţ, sub o lampă care părea veche de o sută de ani – chiar şi învelitoarea de petice

aruncată peste spătarul balansoarului arăta ca din secolul trecut în bucătărie, Sarah deschise dulapul de deasupra chiuvetei, împinse într-o parte nişte castroane şi scoase o vază mică de cristal pe care o umplu cu apă.

— Ai o casă drăguţă, spuse el.

Sarah ridică privirea.

— Mulţumesc. Şi mie îmi place.

— Ai decorat-o singură?

— În cea mai mare parte. Am adus unele lucruri de la Baltimore, dar, după ce am văzut toate magazinele astea de antichităţi, am hotărât să le înlocuiesc pe cele mai multe. Sunt câteva magazine grozave pe-aici.

Miles îşi trecu mâna peste un birou vechi cu oblon, de lângă fereastră, apoi trase perdelele să arunce o privire afară.

— Îţi place să locuieşti în centru?

Din sertar, Sarah scoase un foarfece şi începu să taie oblic cozile florilor.

— Da, dar să-ţi spun ceva, gălăgia de aici mă ţine trează toată noaptea. Toată aglomeraţia, toţi oamenii ăia care ţipă şi se bat, care petrec până la ziuă Mă şi mir că mai adorm.

— E chiar atât de linişte, hâm?

Ea aranjă florile în vază una câte una.

— Ăsta e primul loc în care am locuit vreodată şi în care toată lumea pare să se ducă la culcare la ora nouă. Imediat ce apune soarele, locul acesta arată ca un oraş fantomă dar pun pariu că tocmai de-asta munca ta e destul de uşoară, nu?

— Ca să fiu cinstit, nu are legătură cu mine. Cu excepţia anunţurilor de evacuare, jurisdicţia mea se termină la marginea oraşului. În general, eu lucrez la ţară

— Alergi după vitezomanii ăia pentru care e vestit Sudul? întrebă că şăgalnic.

Miles scutură din cap.

— Nu, nici asta nu ţine de mine. Asta cade în sarcina patrulei de circulaţie.

— Adică, ce vrei să spui, de fapt, e că nu faci mare

lucru…

— Exact, îi cântă el în strună. În afară de lecţii, nu mă pot gândi la ceva mai incitant.

Ea râse şi împinse vaza spre centrul bufetului.

— Sunt foarte frumoşi. Mulţumesc. Ocoli bufetul şi se întinse după poşetă. Aşadar, unde ne ducem?

— Chiar după colţ. La Conacul Harvey. A, şi e puţin răcoare afară, aşa că ar trebui poate să-ţi pui o jachetă, spuse el, uitându-se la rochia ei fără mâneci.

Sarah se duse la şifonier, amintindu-şi de cuvintele mamei ei din mesajul de pe robotul telefonului şi dorindu-şi să nu-l fi ascultat. Nu putea suferi frigul şi era unul din acei oameni care răcesc foarte uşor. Dar, în loc s-o ia pe „aia verde, mare şi lungă“ care i-ar fi ţinut cald, alese o jachetă uşoară care se asorta cu rochia, ceva care ar fi făcut-o pe mama ei să dea din cap aprobator. Elegantă. Când şi-o puse, Miles se uită la ea ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu se pricepea cum.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea în timp ce şi-o băga pe mâneci.

— Păi… e frig afară. Eşti sigură că nu vrei ceva mai călduros?

— Nu te-ar deranja?

— De ce să mă deranjeze?

Ea îşi schimbă bucuroasă jacheta (cu aia verde, mare şi lungă), iar Miles o ajută să şi-o pună. Peste puţin, după ce încuie uşa de la intrare, coborau treptele. De îndată ce ieşiră, frigul o ciupi pe Sarah de obraji, iar ea îşi îndesă repede mâinile în buzunare.

— Nu crezi că ar fi fost prea rece pentru jacheta cealaltă?

— Categoric, spuse ea, zâmbind recunoscătoare. Dar asta nu se asortează cu rochia.

— Prefer să te simţi bine. Şi, în plus, asta îţi vine bine.

Asta o făcu să-l adore. *Ai auzit, mamă?*

O porniră în josul străzii şi, după câţiva paşi – spre surprinderea ei, dar şi a lui pe Miles, ea îşi scoase o mână

din buzunar şi îl luă de braţ.

— Aşa deci, spuse ea, hai să-ţi povestesc despre mama.

La masă, câteva minute mai târziu, Miles nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Pare grozavă.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Nu-i mama ta.

— E doar modul ei de a-ţi arăta că te iubeşte.

— Ştiu. Dar ar fi mai uşor dacă nu şi-ar face întotdeauna atâtea griji Uneori mi se pare că o face dinadins doar ca să mă scoată pe mine din sărite.

În ciuda evidentei ei exasperări, Sarah arăta absolut luminoasă sub scânteierea pâlpâitoare a lumânărilor, îşi zise Miles.

Conacul Harvey era unul din cele mai bune restaurante din oraş. La origine un cămin datând din anul 1790, era acum un refugiu romantic. În timpul restaurării şi redecorării în vederea actualei destinaţii, proprietarii s-au hotărât să păstreze în cea mai mare parte planurile iniţiale ale casei. Miles şi Sarah au fost conduşi sus pe o scară arcuită şi invitaţi să ia loc în ceea ce fusese odinioară biblioteca. Luminată discret, încăperea era de dimensiuni medii, cu podele de stejar roşu şi plafon cu ornamente complicate de cositor. De-a lungul a doi pereţi erau rafturi de mahon, pline de cărţi; de-a lungul celui de-al treilea perete, căminul arunca o licărire eterică. Sarah şi Miles erau aşezaţi în colţul de lângă fereastră. Nu mai erau decât cinci mese şi, cu toate că erau ocupate, oamenii vorbeau în şoaptă.

— Îhîm… cred că ai dreptate, spuse Miles. Mama ta stă trează noaptea, gândindu-se la noi moduri de a te chinui pe tine.

— Parcă ai zis că nu v-aţi cunoscut.

Miles chicoti.

— Ei, măcar e prin preajmă. Aşa cum ţi-am spus când ne-am întâlnit prima dată, eu de-abia dacă mai am ocazia să vorbesc cu tata.

— Unde este acum?

— N-am nici cea mai vagă idee. Am primit o carte poştală acum vreo două luni, din Charleston, dar n-am cum să ştiu dacă mai e acolo. De obicei nu stă atâta timp într-un loc, nu dă telefoane şi rareori mai vine prin oraş. Nu ne-a văzut, pe mine şi pe Jonah, de ani de zile.

— Nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

— Aşa e el, n-ai ce-i face, dar e adevărat că nici cât am fost mic nu era tocmai un model de afecţiune. Jumătate din timp aveam impresia că nu-i făcea plăcere să ne aibă lângă el.

— Să ne aibă?

— Pe mine şi pe mama.

— N-o iubea?

— N-am idee.

— Ei, haide…

— Vorbesc serios. Ea era gravidă când s-au căsătorit şi n-aş putea să spun cinstit că au fost făcuţi unui pentru altul. Parcă jucau tot timpul cald şi rece – într-o zi erau îndrăgostiţi la nebunie unul de celălalt, iar a doua zi ea-i arunca hainele pe peluza din faţă şi-i spunea că nu mai are ce căuta înapoi. Şi când a murit ea, el a luat-o din loc cât a putut de repede. Şi-a părăsit serviciul, a vândut casa, şi-a cumpărat o barcă şi mi-a spus că avea de gând să vadă lumea şi habar n-avea despre navigaţia cu pânze. Zicea că o să înveţe atât cât are nevoie pe măsură ce umblă şi presupun că aşa a fost.

Sarah se încruntă.

— Asta e puţin cam ciudat

— Nu pentru el. Ca să fiu sincer, pe mine nu m-a surprins deloc, dar ar fi trebuit să-l cunoşti ca să înţelegi ce vreau să spun. Scutură uşor din cap, ca dezgustat

— Cum a murit mama ta? îl întrebă Sarah cu blândeţe.

O expresie stranie, parcă închisă, îi traversă chipul şi Sarah regretă imediat că a deschis subiectul. Se aplecă în faţă;

— Îmi pare rău – a fost nedelicat din partea mea. N-ar fi trebuit să te întreb.

— Nu-i nimic, spuse Miles încet. Nu mă deranjează. A trecut mult timp de atunci, aşa că nu mi-e greu să vorbesc despre asta. Doar că nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile. Nici nu mai fin minte de când nu m-a mai întrebat cineva despre mama.

Miles bătu darabana cu degetele în masă înainte de a se aşeza mai drept în scaun. Vorbi pe un ton normal, ca şi cum ar fi povestit despre cineva pe care nu-l cunoscuse. Sarah recunoscu tonul: aşa vorbea ea acum despre Michael.

— Mama a început să aibă dureri abdominale. Câteodată nici nu putea să doarmă noaptea. Cred că în sinea ei ştia cât este de grav, dar până să se ducă la doctor, cancerul îi prinsese pancreasul şi ficatul N-a mai putut face nimeni nimic. S-a stins la mai puțin de trei săptămâni.

— Îmi pare rău, zise ea, neştiind ce altceva să spună.

— Şi mie, zise el. Cred că ţi-ar fi plăcut de ea.

— Sunt sigură că da.

Fură întrerupţi de chelnerul care se apropie de masă să le ia comanda de băuturi. Ca la un semnal, şi Sarah şi Miles se întinseră după meniuri şi le citiră repede.

— Şi ce e bun, deci? îl întrebă ea.

— De fapt, totul.

— Nicio recomandare specială?

— Eu o să iau probabil vreun antricot de vreun fel.

— De ce oare nu mă miră?

El ridică privirea.

— Ai ceva împotriva antricoatelor?

— Deloc. Doar că nu mi-ai făcut impresia că ai fi genul de bărbat care ia tofu şi salată. Închise meniul. Eu, pe de altă parte, trebuie să am grijă de silueta mea tinerească.

— Atunci, ce iei?

Ea zâmbi.

— Un antricot.

Miles îşi închise meniul şi-l împinse deoparte spre marginea mesei.

— Ei, şi acum că mi-am povestit viaţa, ce-ar fi să-mi

spui şi tu ceva despre a ta? Cum a fost să creşti în familia ta?

Sarah îşi aşează meniul peste al lui.

— Spre deosebire de ce ai trăit tu, părinţii mei *chiar au fost* un model de afecţiune. Locuiam într-o suburbie, la marginea oraşului Baltimore în cea mai tipică dintre case – cu patru dormitoare, două săli de baie, tot dichisul, până la verandă, grădină de flori şi gărduleţ alb. Mă duceam la şcoală cu autobuzul împreună cu vecinii mei, mă jucam în curtea din faţă la sfârşitul de săptămână cât era ziua de lungă şi aveam cea mai mare colecţie de păpuşi Barbie din tot cvartalul. Tata lucra de la nouă la cinci şi îşi punea costum în fiecare zi, mama stătea acasă şi nu cred că am văzut-o vreodată fără şorţ. Şi casa noastră mirosea întotdeauna ca o brutărie. Mama făcea biscuiţi pentru mine şi fratele meu în fiecare zi şi noi îi mâncam în bucătărie şi povesteam ce învăţasem în ziua aia..

— Pare frumos.

— Era. Mama era grozavă când eram noi mici. Era genul de mamă la care fug şi alţi copii dacă se lovesc sau dacă dau de vreun bucluc oarecare. De-abia când ne-am mai mărit eu şi fratele meu, a început să fie aşa exagerată în privinţa mea.

Miles ridică ambele sprâncene.

— Ei, oare s-a schimbat ea sau a fost întotdeauna exagerată şi erai tu prea mică pentru a-ţi da seama?

— Asta seamănă cu ceva ce-ar spune Sylvia.

— Sylvia?

— O prietenă de-a mea, spuse ea evaziv, o prietenă bună.

Dacă Miles îi simţi ezitarea, nu lăsă să se observe.

Le sosiră băuturile şi chelnerul le luă comanda. De îndată ce plecă el, Miles se aplecă înainte, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Cum e fratele tău?

— Brian? E un copil bun. Pot să jur, e mai matur decât majoritatea oamenilor cu care lucrez eu. Dar e timid şi nu se prea pricepe să se apropie de oameni. Are tendinţa

de a fi puţin interiorizat, dar când suntem împreună ne înţelegem din priviri şi aşa a fost întotdeauna. Ăsta e unul din principalele motive pentru care m-am mutat aici. Doream să-mi petrec mai mult timp cu el înainte să plece la facultate. A început de curând la UCN.

Miles încuviinţă din cap.

— Aşadar e mult mai mic decât tine, spuse el şi Sarah ridică ochii.

— Nu cu *mult* mai mic.

— Ei, oricum… destul. Câți câţi ani ai, patruzeci? Patruzeci şi cinci? spuse el, repetând ce-i spusese ea lui când făcuseră cunoştinţă.

Ea râse.

— O fată trebuie să fie mereu în gardă, când e cu tine.

— Pun pariu că le spui asta tuturor bărbaţilor cu care te întâlneşti.

— De fript, mi-am cam ieşit din mână, spuse ea. Nu prea m-am întâlnit cu mulţi de la divorţ încoace.

Miles îşi lăsă jos paharul.

— Glumeşti, nu?

— Nu.

— O fată ca tine? Sunt sigur că ai avut o mulţime de invitaţii.

— Asta nu înseamnă că spun da.

— Faci nazuri? o tachină Miles.

— Nu, spuse ea. Doar că n-am vrut să fac pe nimeni să sufere.

— Aşadar frângi inimile?

Ea nu răspunse imediat, ochii ei priveau în jos, spre masă.

— Nu, nu frâng inimile, spuse încet. Eu am inima fiinţă.

Cuvintele ei îl surprinseră. Miles căută o replică uşoară, dar, după ce-i văzu expresia, se hotărî să nu spună absolut nimic, timp de câteva momente Sarah păru pierdută într-o lume numai a ei. În cele din urmă se întoarse spre Miles cu un zâmbet aproape stânjenit.

— Îmi pare rău. Ţi-am cam stricat dispoziţia, nu?

— Nu, deloc, răspunse Miles repede. Se întinse peste masă şi o strânse uşor de mână. Pe lângă asta, ar trebui să-ţi dai seama că dispoziţia mea nu se strică aşa de uşor, continuă el. Ei, dacă mi-ai fi aruncat băutura în faţă şi m-ai fi făcut nemernic…

În ciuda evidentei ei tensiuni, Sarah râse.

— Atunci ar fi fost vreo problemă? îl întrebă, simţind cum se relaxează.

— Probabil, spuse el făcându-i cu ochiul. Dar chiar şi atunci – ţinând cont că este prima întâlnire şi toate celelalte – aş fi putut trece şi asta cu vederea.

Era zece şi jumătate când terminară masa şi, când ieşiră afară, Sarah era sigură că ar fi dorit ca întâlnirea lor să nu ia încă sfârşit. Cina fusese minunată, conversaţia lor stropită din belşug de o sticlă de vin roşu excelent. Ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu Miles, dar nu era încă pregătită să-l invite sus, în apartamentul ei. În spatele lor, la numai câțiva metri distanţă, motorul unei maşini pocnea uşor în timp ce se răcea, iar sunetele erau înfundate şi sporadice.

— N-ai vrea să ne ducem spre Tavernă? o întrebă Miles. Nu e prea departe.

Ea încuviinţă dând din cap şi îşi strânse jacheta pe ea, în timp ce porniră agale pe trotuar, mergând aproape unul de altul.

Trotuarele erau pustii şi trecură pe lângă galerii de artă şi magazine de antichităţi, pe lângă biroul unei agenţii imobiliare, o patiserie, o librărie, dar nimic nu mai era deschis.

— Unde anume e localul ăsta?

— În direcţia asta, spuse el, făcând un semn cu braţul. În susul străzii şi după colţ.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu mă miră. E un local preferat de oamenii de pe-aici şi proprietarul consideră că, dacă nu ştii de el, probabil că oricum nu ţi-ai găsi locul acolo.

— Şi atunci cum de le merg afacerile?

— Se descurcă, răspunse el pe un ton enigmatic.

Peste un minut, dădură colţul. Cu toate că pe stradă erau parcate mai multe maşini, alte semne de viaţă nu se vedeau. Era aproape sinistru. Cam pe la jumătatea cvartalului, Miles opri în capătul unei mici alei ce se deschidea între două clădiri, dintre care una părea aproape abandonată. Spre partea din fund, cam la vreo doisprezece metri în spate, se clătina strâmb un bec.

— Aici este, spuse el.

Sarah ezită şi Miles o luă de mână, conducând-o pe alee şi oprindu-se în cele din urmă sub bec. Deasupra uşii ferecate era scris cu carioca numele localului. Dinăuntru se auzea muzică.

— Impresionant, spuse ea.

— Doar ce-i mai bun pentru tine.

— Simt oare o notă de sarcasm?

Miles râse şi împinse uşa să o deschidă, conducând-o pe Sarah înăuntru.

Construit în ceea ce părea a fi o clădire abandonată, Taverna era un loc dărăpănat şi care mirosea slab a lemn plin de putregai, dar era surprinzător de spaţioasă. În spate se aflau patru mese de biliard, dincolo de lămpile strălucitoare care făceau reclamă la diferite sortimente de bere; de-a lungul peretelui îndepărtat era un bar lung. Un tonomat de modă veche flanca uşa, iar în restul localului erau risipite la întâmplare vreo douăsprezece mese. Podeaua era de ciment, iar scaunele de lemn erau de mai multe feluri, dar asta părea să nu aibă importanţă.

Era ticsit.

Oamenii umpleau barul şi mesele; în jurul meselor de biliard se aduna şi se risipea lumea. Două femei, fardate prea intens, se sprijineau de tonomat, iar trupurile lor, cu îmbrăcămintea foarte mulată, se unduiau în ritm în timp ce citeau titlurile, şi se gândeau ce melodie să pună în continuare.

Miles privi în jur, amuzat

— Surprinzător, nu?

— N-aş fi crezut, dacă nu vedeam cu ochii mei. E atât

de aglomerat!

— Aşa e la fiecare sfârşit de săptămână.

Examină rapid din priviri încăperea, căutând un loc unde să se aşeze.

— Sunt nişte locuri în spate… veni ea cu ideea.

— Alea sunt pentru cei care joacă biliard.

— Ei, şi nu vrei să joci o partidă?

— Biliard?

— De ce nu? E o masă liberă. În plus, acolo în spate e probabil mai linişte.

— S-a făcut Stai să aranjez cu barmanul Vrei să bei ceva?

— O bere Coors Light dacă au.

— Sunt sigur că au. Ne întâlnim la masă, da?

După aceea, Miles se îndreptă spre bar, croindu-şi drum prin mulţimea de oameni. Făcându-şi loc între două scaune, ridică o mână să-i atragă atenţia barmanului. Dată fiind mulţimea de oameni care aşteptau, se părea că ar putea să dureze o vreme.

Era cald şi Sarah îşi scoase jacheta. În timp ce o împăturea, auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Privind peste umăr, făcu un pas într-o parte pentru a face loc să treacă doi bărbaţi. Primul, cu tatuaje şi păr lung, arăta de-a dreptul periculos; al doilea, îmbrăcat în blugi şi cu o bluză polo, n-ar fi putut fi mai diferit, şi ea se întrebă ce puteau avea în comun.

Asta până ce se uită mai atent Atunci îşi dădu seama că cel de-al doilea o speria mai mult decât primul. Ceva din expresia lui, ţinuta lui, păreau infinit mai ameninţătoare.

Fu recunoscătoare când primul trecu pe lângă ea fără să pară că o observă. Celălalt însă se opri puţin când se apropie şi li putu simţi ochii aţintiţi asupra ei.

— Nu te-am mai văzut pe-aici până acum. Cum te cheamă? o întrebă el deodată.

Ea putea simţi cum o cântărește din priviri.

— Sylvia, minţi ea.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, scuturând din cap.

— Atunci, vrei să vii să stai cu mine şi cu fratele meu?

— Sunt cu cineva, spuse ea.

— Eu nu văd pe nimeni.

— E la bar.

— Haide, Otis! strigă bărbatul cu tatuaj.

Otis îl ignoră, cu ochii ţintă la Sarah.

— Eşti sigură că nu vrei ceva de băut, Sylvia?

— Foarte sigură, spuse ea.

— De ce nu? o întrebă el.

Dintr-un motiv oarecare, cu toate că vorbele îi ieşeau calm din gură, ea simţea un curent ascuns de furie.

— Ţi-am spus – sunt cu cineva, zise ea făcând un pas înapoi

— Haide, Otis! Tre' să beau ceva!

Otis Timson aruncă o privire spre direcţia de unde răsuna glasul, apoi se întoarse din nou spre Sarah şi zâmbi ca şi cum s-ar fi aflat la un cocteil şi nu într-o bombă.

— Sunt pe-aici, dacă te răzgândeşti, Sylvia, spuse el mieros.

De îndată ce el plecă, Sarah expiră cu zgomot şi plonjă în mulţime, îndreptându-se spre mesele de biliard şi îndepărtându-se de el cât putu de mult Când ajunse acolo, îşi puse haina pe imul din scaunele neocupate şi peste o clipă sosi şi Miles cu berea. O privire i-a fost de ajuns să-şi dea seama că se întâmplase ceva.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, dându-i sticla de Coors.

— Un nemernic a încercat să mă agaţe. M-au cam trecut fiorii. Am uitat cum e în locuri ca ăsta.

Expresia lui Miles se întunecă uşor.

— A făcut ceva?

— Nimic prea grav ca să nu mă pot descurca.

El păru să-i cântărească răspunsul.

— Eşti sigură?

Sarah ezită.

— Da, sunt sigură, spuse ea în cele din urmă. Apoi, emoţionată de grija lui, îşi ciocni sticla de a lui, scoţându-şi

incidentul din minte. Acum, vrei să dai cu bila sau încep eu?

După ce-şi scoase jacheta şi-şi suflecă mânecile, Miles luă două tacuri dintr-un rastel de pe perete.

— Regulile sunt destul de simple, începu Miles. Bilele de la unu la şapte sunt întregi, bilele de la nouă la cincisprezece sunt jumătăţi.

— Ştiu, spuse ea, făcând un semn cu mâna spre el.

El ridică privirea, surprins.

— Ai mai jucat?

— Cred că toată lumea a mai jucat măcar o dată.

Miles îi dădu tacul.

— Atunci, cred că eşti pregătită. Vrei să spargi tu? Sau eu?

— Nu, sparge tu.

Sarah se uită cum Miles înconjoară masa, dând în acelaşi timp cu cretă pe vârful tacului. Apoi, aplecându-se deasupra mesei, trase tacul în spate şi lovi bila cu precizie. Se auzi un pocnet puternic, bilele se răspândiră pe masă, iar bila patru se rostogoli spre buzunarul din colţ şi căzu înăuntru, dispărând. Miles ridică privirea.

— Asta înseamnă că sunt bun.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, spuse ea.

Miles examină masa, hotărându-se asupra următoarei lovituri şi, încă o dată, Sarah se gândi cât de diferit era Miles de Michael. Michael nu juca niciodată biliard şi cu siguranţă n-ar fi adus-o niciodată pe Sarah într-un asemenea loc. Nu s-ar fi simţit în largul lui aici, nu s-ar fi potrivit – aşa cum Miles nu s-ar fi potrivit deloc în lumea pe care o frecventase Sarah.

Şi totuşi, aşa cum stătea în faţa ei, cu mânecile cămăşii suflecate, Sarah nu se putea împiedica să nu recunoască atracţia pe care o simţea pentru el. Spre deosebire de mulţi alţi oameni care beau prea multă bere la pizza pe care o mâncau seara, Miles părea aproape slab. Nu avea înfăţişarea clasică a unei vedete de cinema, dar talia îi era subţire, abdomenul plat, iar umerii laţi stârneau un sentiment de încredere. Dar era mai mult de atât. Era

ceva în ochii lui, în expresia de pe chip, care vorbea despre încercările prin care trecuse în ultimii doi ani, ceva pe care îl recunoştea şi ea când se uita în oglindă.

Tonomatul tăcu o clipă, apoi începu din nou să cânte, *Bom în the USA* de Bruce Springsteen. Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară, în ciuda ventilatoarelor din tavan care se învârteau deasupra lor. Sarah auzea de jur împrejurul lor hohotele groase ale altora care râdeau şi făceau bancuri şi totuşi, când se uita la Miles, i se părea că sunt singuri. Miles băgă altă bilă.

Cu un ochi exersat, se uită pe masă la felul cum se aşezaseră bilele. Ocoli spre partea cealaltă a mesei şi mai lovi o dată, dar de data asta rată gaura. Văzând că era rândul ei, Sarah îşi lăsă berea deoparte şi-şi luă tacul. Miles se întinse după cretă şi i-o oferi ei.

— Ai o poziţie bună acolo, spuse el, arătând din cap spre colţul mesei. E exact la marginea buzunarului.

— Am văzut, spuse ea, dând cu cretă pe vârful tacului şi apoi punând creta deoparte.

Se uită la masă şi nu se aşeză imediat în poziţia de lovire. Ca şi cum i-ar fi simţit ezitarea, Miles îşi sprijini tacul de unul din scaune.

— Vrei să-ţi arăt cum să-ţi ţii mâna pe masă? se oferi el, camaradereşte.

— Sigur.

— Bine, atunci, spuse el. Fă un cerc cu arătătorul, aşa, şi ţine celelalte trei degete pe masă.

— Aşa? întrebă ea, imitându-l.

— Cam aşa…

El se apropie şi, de îndată ce se întinse spre mâna ei, sprijinindu-se uşor de ea în acelaşi timp, ea simţi cum tresare ceva în interiorul ei, un şoc uşor care pornea din abdomen şi iradia în afară. Îi simţea mâinile calde în timp ce el îi aranja degetele. În ciuda fumului şi a aerului stătut, îi simţea mirosul loţiunii după ras, o aromă curată, masculină.

— Nu aşa, ţine arătătorul mai rigid. N-ai nevoie de prea mult loc, altfel pierzi controlul loviturii, spuse el.

— Cum e acum? întrebă ea, gândindu-se la cât de mult îi plăcea să-l simtă aproape de ea.

— Mai bine, spuse el serios, nebăgând de seamă ce simţea ea. Îi lăsă mai mult spaţiu. Acum, când retragi tacul, fă-o încet şi încearcă să-l ţii drept şi să nu-l mişti când loveşti bila. Şi, ţine minte, nu trebuie s-o loveşti tare. Bila e chiar la margine şi nu vrei să ratezi.

Sarah a făcut cum îi spusese el. Lovitura plecă şnur şi, aşa cum prevăzuse Miles, bila nouă intră în gaură. Bila de tac se rostogoli şi se opri în mijlocul mesei.

— Grozav, spuse el, arătând spre ea. Acum ai o poziţie bună cu bila paisprezece.

— Serios? întrebă ea.

— Da, chiar acolo. Doar ţinteşte-o şi fă din nou acelaşi lucru…

Aşa făcu, fără să se grăbească. După ce bila paisprezece căzu în buzunar, bila de tac păru să se aşeze de asemenea perfect pentru următoarea lovitură. Miles făcu ochii mari de uimire. Sarah ridică privirea spre el, ştiind că îşi dorea să-l simtă iar aproape.

— Asta parcă nu a mers aşa de lin ca prima, spuse ea. Te deranjează dacă îmi mai arăţi încă o dată?

— Nu, deloc, spuse el repede.

Din nou se aplecă peste ea şi-i potrivi mâna pe masă; din nou ea îi simţi loţiunea. Din nou momentul păru încărcat de tensiune, dar de data asta păru să o simtă şi Miles care zăbovi, fără să fie nevoie, în timp ce se sprijinea de ea. Era ceva ameţitor şi îndrăzneţ în felul în care se atingeau, ceva… *minunat.* Miles trase adânc aer în piept

— Bun, ia încearcă acum, spuse el, trăgându-se în spatele ei, ca şi cum avea nevoie de mai mult loc.

Cu o lovitură sigură, bila unsprezece intră în buzunar.

— Cred că ai învăţat, spuse Miles şi se întinse după berea lui.

Sarah ocoli masa pentru lovitura următoare.

În timp ce făcea asta, el o privi. Observă totul – modul graţios în care mergea, curbele dulci ale trupului ei

când îşi luă din nou poziţia, pielea atât de netedă, încât părea aproape ireală. Când Sarah îşi trecu o mână prin păr, dându-şi-l după ureche, el luă o sorbitură, întrebându-se de ce naiba o lăsase fostul ei soţ să plece. Era probabil orb sau idiot, sau poate amândouă. Peste o clipă, bila doisprezece cădea în buzunar. *Ritm susţinut,* se gândi el, încercând să se concentreze din nou asupra jocului.

Următoarele câteva minute, Sarah făcu să pară totul uşor. Băgă şi numărul zece în gaură, după ce bila se rostogoli de-a lungul marginii tot drumul până la buzunar.

Proptit de perete, cu un picior încrucişat peste celălalt, Miles răsucea tacul în mâini şi aştepta.

Bila treisprezece căzu în buzunarul lateral la o lovitură uşoară.

La asta, el se încruntă uşor. Ciudat că încă nu ratase nicio lovitură…

Bila cincisprezece, la o lovitură care putea descrisă drept una norocoasă din lateral, o urmă peste un moment pe numărul treisprezece şi el trebui să se împotrivească impulsului de a-şi scoate pachetul de ţigări din jachetă.

Mai rămăsese numai bila opt, iar Sarah se îndepărtă de masă şi se întinse după cretă.

— Acum o ţintesc pe opt, nu? întrebă ea.

Miles se foi uşor.

— Da, dar trebuie s-o bagi în gaură.

— Bine, spuse ea. Ocoli masa până ce ajunse cu spatele la el. Arătă cu tacul. Cred că o să dau în buzunarul din colţ, atunci.

O lovitură lungă, care avea nevoie de puţin unghi să-şi atingă ţinta. Posibilă, dar grea. Sarah se aplecă peste masă.

— Ai grijă să nu ratezi, adăugă Miles. Dacă ratezi, câştig eu.

— N-o să ratez, şopti ea pentru sine.

Sarah lovi bila Peste un moment, numărul opt căzu în buzunar, iar Sarah se îndreptă şi se întoarse spre el, cu un zâmbet larg pe chip.

— O-ho, îţi vine să crezi?

Miles încă se uita la buzunarul din colţ.

— Frumoasă lovitură, spuse el, aproape nevenindu-i să creadă.

— Norocul începătorului, spuse ea nepăsătoare. Vrei să mai jucăm unul?

— Mda… cred că da spuse el nesigur. Ai dat câteva lovituri chiar bune.

— Mulţumesc, spuse ea.

Miles îşi termină berea înainte de a aşeza din nou bilele. Sparse, băgă una în gaură, dar dădu greş cu a doua lovitură.

Cu o ridicare din umeri plină de compasiune, Sarah începu să-şi joace bilele fără să rateze măcar o dată. Până să termine, Miles stătu pur şi simplu la locul lui de lângă perete şi se uită cu ochii mari la ea. Pusese deoparte tacul cam pe la jumătatea partidei şi mai comandase două beri unei chelneriţe care trecea pe-acolo.

— Cred că am fost tras pe sfoară, spuse el atotştiutor.

— Cred că ai dreptate, spuse ea venind spre el. Dar cel puţin n-am jucat pe bani. Dacă ar fi fost aşa, n-aş fi lăsat să se vadă.

Miles scutură capul cu uimire.

— Unde ai învăţat să joci aşa?

— De la tata. Întotdeauna am avut masă de biliard acasă. Jucam tot timpul amândoi.

— Şi de ce nu m-ai oprit când îţi arătam cum să loveşti înainte să mă fac de râs?

— Păi… păreai atât de hotărât să mă ajuţi, încât n-am vrut să te jignesc.

— Doamne, îţi mulţumesc.

Îi dădu o bere şi, când ea o luă, degetele lor se atinseră uşor. Miles înghiţi în sec.

La naiba, ce drăguţă era! Apropie-te, hai, mai mult!

Înainte să se poată ghidi mai bine la asta, se auzi un zgomot uşor în spatele lui. Miles se întoarse după sunet

— Şi ce mai faci, domnule şerif Ryan?

Se încordă automat la întrebarea lui Otis Timson. Fratele lui Otis stătea chiar în spatele lui, ţinând în mână o

bere, cu ochii sticloşi. Otis o salută pe Sarah în bătaie de joc, iar ea făcu un pas mic spre Miles, îndepărtându-se de Otis.

— Dar *dumneavoastră* ce mai faceţi? Mă bucur să vă văd din nou.

Miles urmări privirea lui Otis spre Sarah.

— Ăsta-i tipul de care ţi-am spus mai devreme, spuse ea în şoaptă.

Otis ridică sprâncenele, dar nu spuse nimic.

— Ce dracu' vrei, Otis? zise Miles precaut, amintindu-şi ce-i spusese Charlie.

— Nu vreau nimic, răspunse Otis. Voiam doar să te salut.

Miles se întoarse.

— Vrei să mergem la bar? o întrebă el pe Sarah.

— Sigur, acceptă ea.

— Mda, duceţi-vă. Nu vreau să-ţi tulbur întâlnirea, spuse Otis. Ai dat de o fătucă frumoasă, spuse el. Se pare că ţi-ai găsit pe altcineva.

Miles tresări şi Sarah văzu cât de mult îl duruse comentariul. Miles deschise gura să răspundă, dar nu ieşi niciun sunet. Îşi strânse pumnii, dar trase aer în piept şi, în loc să lovească, se întoarse spre Sarah.

— Hai să mergem, spuse el.

Din tonul lui răzbătea o furie pe care ea n-o mai auzise până atunci.

— Aa, şi, să nu uit, adăugă Otis. Toată chestia aia cu Harvey… Nu-ţi face griji din cauza asta! L-am rugat să nu te ia prea tare.

Simţind scandalul, începuse să se adune lumea în jurul lor. Miles se uită urât la Otis, care-i întoarse privirea fără să se clintească. Fratele lui Otis se mişcase lateral, ca şi cum s-ar fi pregătit să intervină dacă era nevoie.

— Hai să mergem, spuse Sarah puţin mai categoric, făcând tot ce putea ca situaţia să nu scape şi mai mult de sub control. Îl luă pe Miles de braţ şi-l trase. Haide… te rog, Miles! îi imploră ea.

Era destul ca să-i capteze atenţia. Sarah înşfăcă

jachetele lor, băgându-le sub braţ, în timp ce-l trăgea prin mulţime. Oamenii se dădeau la o parte din faţa lor şi peste un minut erau afară. Miles se scutură de mina pe care i-o ţinea ea pe braţ, furios pe Otis, furios pe sine pentru că aproape îşi ieşise din fire, şi porni întins pe alee, spre stradă. Sarah îl urma la câţiva paşi în spate, oprindu-se puţin să-şi pună jacheta.

— Miles… aşteaptă…

Trecu un moment până când Miles păru să o audă şi să se oprească, în sfârşit, privind în pământ. Când ea se apropie, întinzându-i jacheta, el nu păru să observe.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse el, incapabil să se uite la ea.

— Tu n-ai făcut nimic, Miles, zise ea. Cum el nu răspunse, Sarah se apropie mai mult. Te simţi bine? îl întrebă ea încet.

— Mda… mă simt bine.

Vocea îi era atât de coborâtă, încât de-abia îl auzea. Pentru o clipă, el arătă exact ca Jonah când îi dădea prea mult de lucru.

— Nu arăți ca şi cum te-ai simţi bine, spuse ea în cele din urmă. De fapt, arăți chiar îngrozitor.

În ciuda furiei, Miles râse înfundat.

— Mulţumesc mult.

Pe stradă trecu o maşină, căutând un loc de parcare. O ţigară zbură pe fereastră şi ateriză în rigolă. Era mai frig acum, prea frig să stai locului, şi Miles se întinse după jachetă şi şi-o puse. Fără un cuvânt, porniră pe stradă. O dată ce ajunseră la colţ, Sarah rupse tăcerea.

— Pot să te întreb ce-a fost cu toată chestia asta?

După un moment Miles ridică din umeri.

— E o poveste lungă.

— Aşa sunt, de obicei, poveştile.

Au mai mers puţin, paşii lor fiind singurii care răsunau pe străzi.

— S-au întâmplat nişte lucruri între noi, începu Miles în cele din urmă. Şi nu foarte bune.

— Asta mi-am imaginat şi eu, spuse ea. Nu sunt chiar

tâmpită, să ştii.

Miles nu reacţionă.

— Uite ce e, dacă preferi să nu vorbeşti despre asta…

Îi dădea lui Miles o portiţă de scăpare şi el aproape că vru să profite de ea. În loc de asta, îşi înfundă mâinile în buzunare şi închise puţin ochii. În următoarele câteva minute îi povesti lui Sarah totul – despre arestările din cursul anilor, despre vandalismul din jurul casei sale, despre tăietura din obrazul lui Jonah – sfârşind cu cea mai recentă arestare şi chiar şi cu avertismentul lui Charlie. În timp ce el vorbea, se întoarseră, străbătând centrul şi trecând pe lângă magazinele închise şi pe lângă biserica episcopală, traversând în cele din urmă strada Front şi îndreptându-se spre parc către Union Point. Pe tot acest parcurs, Sarah ascultă în linişte. Când el termină, ea ridică privirea spre el.

— Îmi pare rău că te-am oprit, îi spuse ea încet Ar fi trebuit să te las să-l baţi măr.

— Nu, îmi pare bine că m-ai oprit Nu merită.

Trecură de clubul femeilor în vârstă, odinioară un loc cochet de întâlnire, dar abandonat de multă vreme, iar ruinele clădirii păreau să încurajeze tăcerea, aproape ca şi cum s-ar fi aflat într-un cimitir. Anii de inundaţii provocate de râul Neuse făcuseră clădirea de nelocuit aproape pentru oricine, cu excepţia păsărilor şi a altor vieţuitoare sălbatice.

O dată ce Miles şi Sarah se apropiată de mal, se opriră să se uite la apele de culoarea smoalei ale râului Neuse care curgea încet prin faţa lor. Apa plesnea încet în mama din lungul malurilor, într-un ritm constant.

— Povesteşte-mi despre Missy, spuse ea în cele din urmă, rupând tăcerea care se lăsase peste ei.

— Missy?

— Mi-ar plăcea să ştiu cum era ea, spuse Sarah cu sinceritate. Ea este o parte importantă din ceea ce eşti tu, dar nu ştiu nimic despre ea.

După un moment, Miles scutură din cap.

— N-aş şti de unde să încep.

— Ei… ce-ţi lipseşte cel mai mult?

Peste râu, cam la un kilometru şi jumătate depărtare, el vedea pâlpâind luminile de pe verande, ca nişte vârfuri de ac strălucitoare care păreau agăţate în aer ca licuricii în nopţile fierbinţi de vară.

— Mi-e dor să o am în preajma mea, începu el. Doar să fie acolo când mă întorc de la serviciu sau să mă trezesc lângă ea, sau s-o văd în bucătărie, sau afară în curte – oriunde. Chiar dacă nu aveam prea mult timp, însemna mult să ştiu că era acolo când aveam nevoie de ea. Şi era. Am fost căsătoriţi destulă vreme ca să fi trecut prin toate etapele prin care trec cuplurile – bune şi nu prea bune şi chiar rele – şi ajunseserăm la un mod de viaţă care era bun pentru amândoi. Eram amândoi tineri când ne-am început viaţa împreună şi cunoşteam oameni care s-au căsătorit cam tot pe-atunci. După şapte ani, o mulţime de prieteni divorţaseră şi unii chiar se şi recăsătoriseră. Se întoarse dinspre râu cu faţa la ea. Dar noi am reuşit, ştii? Mă uit în urmă şi asta e ceva de care sunt mândru, pentru că ştiu cât e de rar. N-am regretat niciodată faptul că m-am însurat cu ea. Niciodată.

Miles îşi drese vocea.

— Ne petreceam ore întregi doar stând de vorbă despre toate cele sau despre nimic anume. Nici nu conta, de fapt îi plăceau cărţile şi-mi povestea despre ce citea şi o făcea într-un fel care mă determina şi pe mine să vreau să le citesc. Îmi aduc aminte că avea obiceiul de a citi în pat şi uneori mă trezeam în toiul nopţii şi ea dormea tun cu cartea pe noptieră şi veioza încă aprinsă. Trebuia să mă scol din pat ca s-o sting. Asta se întâmpla mai des după ce s-a născut Jonah – era tot timpul obosită, dar chiar şi atunci avea un mod de a se purta ca şi cum n-ar fi fost. Era minunată cu el. Îmi aduc aminte când a început Jonah să încerce să meargă. Avea vreo şapte luni, ceea ce însemna prea devreme. Vreau să spun că nici măcar nu se putea târî încă, dar voia să meargă. Şi-a petrecut săptămâni întregi umblând aplecată prin toată casa, ca el să se poată ţine de degetele ei, numai pentru că aşa îi plăcea lui. Şi

seara o durea spatele atât de tare, încât nici n-ar fi fost în stare să mai meargă a doua zi dacă nu i-aş fi făcut eu masaj. Dar, ştii…

Când întâlni ochii lui Sarah, făcu o pauză.

— Nu se plângea niciodată. Cred că-i era dat să fie aşa. Îmi spunea că-şi doreşte să aibă patru copii, dar după Jonah eu am tot găsit scuze cum că nu era timpul potrivit dintr-un motiv sau altul, până ce a pus piciorul în prag. Voia ca Jonah să aibă fraţi şi surori şi mi-am dat seama că şi eu voiam la fel. Ştiu din experienţă cât de greu este să fii singur la părinţi şi-mi doresc s-o fi ascultat mai din vreme. Pentru Jonah, vreau să spun.

Sarah înghiţi înainte de a-l strânge de braţ în semn de sprijin.

— Din câte-mi povesteşti, a fost minunată.

Pe râu, un trauler îşi făcea drum în susul canalului, cu motoarele vuind. Când briza bătu spre el, Miles prinse un iz vag de şampon de caprifoi, cel pe care-l folosea ea.

O vreme au stat într-o tăcere prietenoasă, mângâierea pe care o găsea fiecare din ei în prezenţa celuilalt învăluindu-i ca o pătură călduroasă în întuneric şi izolându-i de restul lumii.

Se făcea târziu de-acum. Era timpul să sfârșească seara. Oricât ar fi vrut el ca seara asta să dureze veşnic, ştia că nu se poate. Doamna Knowlson îl aştepta să se întoarcă acasă până la miezul nopţii.

— Ar trebui să plecăm, spuse el.

Peste cinci minute, în faţa casei ei, Sarah îi dădu drumul braţului ca să-şi poată căuta cheile.

— M-am simţit bine în seara asta, spuse ea.,

— Şi eu la fel.

— Şi o să te văd mâine?

Doar după o clipă îşi aminti că venea şi ea la meciul lui Jonah.

— Să nu uiţi – începe la nouă.

— Ştii pe care teren?

— N-am idee, dar o să fiu acolo. O să mă uit după tine.

Bi scurta tăcere care urmă, Sarah se gândi că Miles ar putea încerca s-o sărute, dar el o surprinse făcând un mic pas înapoi.

— Ascultă… trebuie să plec…

— Ştiu, spuse ea, deopotrivă bucuroasă şi dezamăgită că el n-a încercat Ai grijă cum conduct

Sarah îl urmări cu privirea cotind spre o mică autocamionetă argintie, deschizând uşa şi suindu-se la volan. Îi mai făcu o dată cu mâna înainte ca el să pornească motorul.

Ea rămase pe trotuar privindu-i luminile din spate multă vreme după ce el a dispăruse din vedere.

CAPITOLUL 12

Sarah reuşi să ajungă la meciul de fotbal în dimineaţa următoare cu câteva minute înainte de începerea jocului. Îmbrăcată în blugi şi cizme, cu un pulover gros cu guler pe gât şi ochelari de soare, ieşea în evidenţă printre părinţii cu înfăţişări istovite. Cum de putea să arate ţinuta ei în acelaşi timp şi spoit şi elegantă îl depăşea pe Miles.

Jonah, care dădea cu piciorul în minge împreună cu un grup de prieteni, o descoperi din partea cealaltă a terenului şi dădu fuga să o îmbrăţişeze. O luă de mână şi o târî spre Miles.

— Uite pe cine am găsit, tati, spunea el peste un minut. A venit domnişoara Andrews.

— Văd, îi răspunse Miles, ciufulindu-i lui Jonah părul cu mâna.

— Părea rătăcită, continuă Jonah. Aşa că m-am dus s-o salvez.

— Ce m-aş face eu fără tine, campionule?

Se uită la Sarah. *Eşti frumoasă şi fermecătoare, şi nu mă pot împiedica să nu mă gândesc ia seara trecută.*

Dar nu, nu spuse asta. Oricum, nu chiar aşa. Tot ce auzi Sarah fu:

— Bună, ce mai faci?

— Bine, răspunse ea E totuşi puţin cam devreme pentru dimineţile mele de la sfârşitul săptămâni. Mă simt de parcă m-aş fi dus la luau.

Peste umărul ei, Miles văzu echipa care începea să se adune şi folosi asta drept scuză ca să scape de privirea ei.

— Jonah, cred că tocmai a sosit antrenorul tău…

Capul lui Jonah se răsuci şi începu să se lupte cu flanela de corp înainte ca Miles să-l ajute să şi-o scoată. Când capul îi fu afară, Miles puse flanela sub braţ.

— Unde-i mingea mea?

— Parcă mai adineauri dădeai în ea cu piciorul.

— Mda.

— Şi atunci unde e?

— Nu ştiu.

Miles se lăsă într-un genunchi şi începu să-i bage lui Jonah tricoul în pantaloni.

— O s-o găsim mai târziu. Oricum, nu cred să ai nevoie de ea acum.

— Dar antrenorul a spus s-o aduc pentru încălzire.

— Împrumut-o şi tu pe-a altcuiva.

— Şi atunci ăla cu ce o să se încălzească?

Era o undă de îngrijorare în tonul lui.

— O să te descurci. Du-te. Antrenorul aşteaptă.

— Eşti sigur?

— Ai încredere în mine.

— Dar…

— Du-te! Pe tine te aşteaptă.

Peste un moment, după ce stătuse să chibzuiască dacă tatăl lui avea sau nu dreptate, Jonah o porni în sfârşit spre echipa lui. Sarah urmărise totul cu un zâmbet fascinat, savurând schimbul lor de replici.

Miles făcu un semn spre geantă.

— Vrei o ceaşcă de cafea? Am adus un termos.

— Nu, mi-e bine. Am băut un ceai înainte să vin aici.

— De plante?

— De fapt, marca Earl Grey.

— Cu pâine prăjită şi jeleu?

— Nu, cu fulgi de cereale. De ce?

Miles dădu din cap.

— Din curiozitate.

Răsună un fluier şi echipele începură să se adune pe tuşă, pregătindu-se de joc.

— Pot să te întreb ceva?

— Doar dacă nu e despre micul dejun, contracara ea.

— Ar putea să ţi se pară straniu.

— Oare de ce nu stat surprinsă?

Miles îşi drese vocea.

— Ei bine, mă întrebam dacă îţi înfăşori capul ta prosop după ce faci duş.

Sarah rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Ştii, după duş. Îţi înfăşori capul sau îți aranjezi părul imediat?

Ea se uită la el concentrată.

— Eşti ciudat.

— Aşa se spune.

— Cine spune asta?

— Lumea.

— Aha!

Fluierul răsună din nou şi începu jocul.

— Vasăzică… aşa faci? insistă el.

— Da, spuse ea în cele din urmă cu un râs nedumerit. Îmi înfăşor capul în prosop.

El dădu din cap, satisfăcut

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Te-ai gândit vreodată să mai reduci cofeina?

Miles scutură din cap.

— Niciodată.

— Ar trebui.

El mai luă o sorbitură ca să-şi ascundă plăcerea.

— Mi s-a mai spus.

Peste patruzeci de minute meciul se încheiase şi, ta ciuda tuturor eforturilor lui Jonah, echipa lui pierduse, dar cu toate astea el nu părea necăjit. După ce-şi plesni palmele cu ceilalţi jucători, Jonah alergă spre taică-său, cu prietenul său Mark venind chiar în spatele lui.

— Voi doi aţi jucat bine, îi asigură Miles pe amândoi băieţii.

Se auziră mulţumiri confuze din partea amândurora, înainte ca Jonah să-l tragă pe taică-său de pulover.

— Ei, tati?

— Da?

— Mark m-a invitai să rămân la el peste noapte.

Miles se uită la Mark pentru confirmare.

— Aşa e?

Mark încuviinţă din cap.

— Mama e de acord, dar puteţi sta de vorbă cu ea, dacă vreţi. E acolo. Vine şi Zach.

— Hai, tati! Te rog. Îmi fac treburile imediat ce mă întorc acasă, adăugă Jonah. Fac şi în plus.

Miles ezită. Nu erau probleme… dar, în acelaşi timp, erau. Îi plăcea să-l aibă pe Jonah în preajmă. Casa o să fie pustie fără el.

— Bine, dacă tu chiar vrei să te duci.

Jonah zâmbi emoţionat, nemaiaşteptându-l să termine.

— Mulţumesc, tati. Eşti cel mai bun.

— Mulţumesc, domnule Ryan, spuse şi Mark. Haide, Jonah! Să mergem să-i spunem mamei că te lasă.

O luară la fugă, împingându-se unul pe celălalt şi virând prin mulţime, râzând tot timpul. Miles se întoarse spre Sarah, care se uita în urma lor.

— Pare zdrobit că n-o să mă vadă diseară.

— Absolut neconsolat, aprobă Sarah cu o înclinare a capului.

— Trebuia să închiriem o casetă video şi să o vedem împreună. Sarah ridică din umeri.

— Trebuie să fie îngrozitor să fii dat uitării atât de repede. Miles râse. Era mort după ea, nu încăpea îndoială Făcut terci.

— Ei, de vreme ce am rămas singur…

— Da?

— Ei… vreau să spun…

Sprâncenele ei se ridicară şi se uită la el cu şiretenie.

— Vrei să mă întrebi din nou despre ventilatorul ăla?

El zâmbi larg. N-o să-l lase niciodată să uite chestia aia.

— Dacă nu faci altceva, spuse el cu un aer de prefăcută încredere.

— La ce te gândeşti?

— Nu la o partidă de biliard, cu siguranţă.

Sarah râse.

— Ce zici dacă te invit la cină la mine acasă?

— Ceai şi fulgi de cereale? o înţepă el.

Ea dădu din cap.

— Categoric. Şi promit să-mi pun prosopul pe cap.

Miles râse din nou. Nu merita aşa ceva. Chiar nu merita.

— Hei, tati?

Miles îşi împinse şapca de base-ball mai mult spre ceafă şi ridică privirea. Erau în curte, greblând primele frunze căzute din anul acela.

— Mda?

— Îmi pare rău că nu stau cu tine diseară să ne uităm la filmul închiriat. Am uitat până adineaori. Eşti supărat pe mine?

Miles zâmbi.

— Nu. Nu sunt supărat deloc.

— Şi o să închiriezi totuşi una?

Miles scutură din cap.

— Probabil că nu.

— Atunci, tu ce-o să faci?

Puse grebla deoparte, îşi scoase şapca şi-şi şterse fruntea cu dosul mâinii.

— De fapt, cred că probabil o să mă întâlnesc cu domnişoara Andrews diseară.

— Iar?

Miles se întrebă cât trebuia să-i spună în momentul de faţă.

— Ne am simţit bine data trecută.

— Ce-aţi făcut?

— Am luat cina. Am stat de vorbă. Am mers la o

plimbare.

— Atât?

— Cam atât.

— Pare plictisitor.

— Presupun că ar fi trebuit să fii acolo ca să înţelegi.

Jonah se gândi la asta un moment

— Asta e altă întâlnire?

— Oarecum.

— Aha. Dădu din cap, apoi se uită în altă parte. Presupun că asta înseamnă că-ţi place de ea, aşa-i?

Miles se apropie de Jonah, lăsându-se pe vine până ce ochii le ajunseră la acelaşi nivel.

— Ea şi cu mine suntem doar prieteni acum, asta e tot Jonah păru să chibzuiască la asta un moment Miles îl luă în braţe şi-l strânse la piept

— Te iubesc, Jonah, spuse el.

— Şi eu te iubesc, tati.

— Eşti un copil bun.

— Ştiu.

Miles râse şi se ridică în picioare, întinzându-se din nou după greblă.

— Hei, tati?

— Mda?

— Mi s-a cam făcut foame.

— Ce vrei să mănânci?

— Putem să mergem la MeDonald’s?

— Sigur. N-am mai fost acolo de-o vreme.

— Aş vrea Happy Meal.

— Nu crezi că eşti un pic prea mare pentru asta?

— N-am decât şapte ani, tati.

— Of, aşa e, spuse el ca şi cum ar fi uitat. Bine, hai să mergem înăuntru să ne spălăm.

Porniră spre casă şi Miles îl înconjură pe Jonah cu braţul. După câţiva paşi, Jonah ridică privirea.

— Hei, tati?

— Mda?

Jonah merse în tăcere câţiva paşi.

— Nu mă supăr dacă îţi place de domnişoara

Andrews.

Miles se uită în jos, surprins.

— Vorbeşti serios?

— Mda, spuse el grav. Pentru că eu cred că şi ei îi place de tine.

Sentimentul acesta deveni din ce în ce mai puternic pe măsură ce Miles şi Sarah se văzură mai mult

Toată luna octombrie se întâlniră de vreo şase ori, pe lângă! ocaziile când se vedeau la şcoală.

Stăteau de vorbă ore întregi, o lua de mână când se plimbau şi, cu toate că relaţia lor nu devenise încă fizică, exista totuşi în conversaţiile lor un fior senzual ascuns pe care niciunul nu l-ar fi putut nega.

Cu câteva zile înainte de Halloween, după meciul final de fotbal al acelui sezon, Miles o întrebă pe Sarah dacă voia să-i ţină companie la plimbarea fantomelor din noaptea aceea. Era ziua de naştere a lui Mark şi Jonah rămânea la el peste noapte.

— Ce-i asta? îl întrebă ea.

— Faci turul unora dintre reşedinţele istorice şi asculţi poveşti cu fantome.

— Asta fac oamenii în oraşele mici?

— Putem face ori asta, ori să stăm la mine pe verandă, să mestecăm nişte tutun şi să cântăm la banjo.

Ea râse.

— Cred că aleg prima variantă.

— M-am gândit eu c-aşa o să faci. Te iau la şapte.

— O să te aştept cu răsuflarea tăiată. Luăm cina la mine după asta?

— Ar fi grozav. Dar să ştii că dacă îmi tot pregăteşti masa, o să ajung un răsfăţat.

— Nu-i nimic, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Puţin răsfăţ n-a făcut rău nimănui, niciodată.

CAPITOLUL 13

— Aşa că spune-mi, zise Miles pe când plecau din casa lui Sarah mai târziu în noaptea aceea, ce-ţi lipseşte

aici cel mai mult?

— Galeriile de artă, muzeele, concertele. Restaurantele care să fie deschise şi mai târziu de nouă seara.

Miles râse.

— Dar de ce-ţi este cel mai dor?

Sarah îşi băgă braţul pe sub al lui.

— Îmi lipsesc bistrourile. Ştii – mici cafenele unde puteam să stau şi să-mi sorb ceaiul în timp ce citeam ziarul de duminică. Era plăcut să poţi face asta în centrul oraşului. Era într-un fel ea o mică oază, pentru că toată lumea care trecea pe lângă tine pe stradă părea să se grăbească undeva.

Merseră în tăcere timp de câteva momente.

— Ştii, poţi să faci asta şi aici, îi spuse Miles în cele din urmă.

— Serios?

— Sigur. Este un loc din ăsta chiar acolo, pe strada Broad.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Ei, nu e chiar un bistrou.

— Atunci, ce este?

El ridică din umeri.

— E o staţie de benzină, dar are o bancă frumoasă afară şi sunt sigur că dacă-ţi aduci pliculeţul de ceai, ar putea să-ţi facă rost şi de o ceaşcă de apă fiartă.

Ea chicoti.

— Pare ispititor.

Pe când traversau strada, au ajuns din urmă un grup de oameni care în mod evident luau parte la sărbătoare. Îmbrăcaţi în haine de epocă, arătau ca din secolul al optsprezecelea – femeile cu fuste groase şi grele, bărbaţii în pantaloni negri şi cizme înalte, gulere înalte şi pălării cu boruri largi. La colţ se despărţiră în două grupuri distincte şi se îndreptară în direcţii opuse. Miles şi Sarah urmară grupul mai mic.

— Ai trăit întotdeauna aici, nu? îl întrebă Sarah.

— Cu excepţia anilor când am fost la facultate.

— Ai vrut vreodată să te muţi? Să trăieşti o experienţă nouă?

— Cum ar fi bistrourile?

Ha îl lovi cu cotul în joacă.

— Nu, nu doar asta. Oraşele mari au o vibraţie, îţi dau o senzaţie incitantă pe care n-o poţi găsi într-un oraş mic.

— Nu mă îndoiesc. Dar, ca să fiu cinstit, nu m-au interesat niciodată lucrurile astea N-am nevoie de aşa ceva ca să fiu fericit un loc plăcut şi liniştit unde să mă relaxez la sfârşitul zilei, peisaje frumoase, câţiva prieteni buni. Ce altceva mai contează?

— Ce a însemnat să creşti aici?

— Ai văzut vreodată *Emisiunea lui Andy Griffith?* Mayberry?

— Ei, cine n-a văzut-o?

— Cam aşa a fost. New Bem nu era chiar atât de mic, bineînţeles, dar avea acel aer de oraş mic, ştii? Unde lucrurile par sigure? îmi aduc aminte de când eram mic – aveam şapte sau opt ani – şi o porneam cu prietenii mei la pescuit sau în expediţie sau doar ieşeam să ne jucăm afară şi nu mai veneam acasă până la cină. Şi părinţii mei nu-şi făceau griji deloc pentru că nu aveau de ce. Alteori făceam tabără acolo jos, lângă râu, cât era noaptea de lungă şi gândul că ni s-ar fi putut întâmpla ceva rău nici măcar nu ne trecea prin cap. Este un mod minunat de a-ţi trăi copilăria şi aş vrea ca şi Jonah să aibă şansa de a creşte astfel.

— L-ai lăsa pe Jonah să doarmă în cort afară din oraş, lângă râu, toată noaptea?

— Nici gând, spuse el. Lucrurile s-au schimbat, până şi în micul New Bem.

Când ajunseră la colţ, o maşină opri chiar lângă ei. În capătul străzii grupuri de oameni se plimbau în sus şi-n jos pe aleile caselor.

— Suntem prieteni, da? întrebă Miles.

— Mie aşa îmi place să cred.

— Te superi dacă-ţi pun o întrebare?

— Cred că depinde de întrebare.

— Cum era fostul tău soţ?

Ea îi aruncă o privire, surprinsă.

— Fostul meu soţ?

— Mă întrebam şi eu. Nu l-ai pomenit niciodată de când stăm de vorbă.

Sarah nu spuse nimic, concentrată dintr-o dată asupra trotuarului din faţa ei.

— Dacă preferi să nu-mi răspunzi, nu trebuie s-o faci, continuă Miles. Sunt sigur că oricum nu mi-ar schimba impresia pe care mi-am făcut-o despre el.

— Şi ce impresie ţi-ai făcut?

— Nu-mi place de el.

Sarah râse.

— De ce spui asta?

— Pentru că nici ţie nu-ţi place de eL

— Eşti foarte perspicace.

— De-asta lucrez în poliţie. Îşi ciocăni tâmpla şi-i făcu cu ochiul. Pot observa indicii pe care oamenii obişnuiţi le trec cu vederea.

Ea zâmbi şi-l strânse de braţ mai tare.

— Bine… fostul meu soţ. Îl chema Michael King şi ne-am întâlnit imediat după ce-şi luase diploma în administrarea afacerilor. Am fost căsătoriţi timp de trei ani. Era bogat, educat şi arăta bine…

Le enumeră pe toate astea una după alta şi, când ea făcu o pauză, Miles încuviinţă din cap.

— Îhîm… înţeleg de ce nu-ţi place tipul.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Mai e ceva?

— Vrei să auzi?

— Îmi pare rău. Spune mai departe.

Ea ezită înainte de a continua.

— Ei bine, primii doi ani am fost fericiţi. Eu, cel puţin, am fost Aveam un apartament frumos, ne petreceam tot timpul liber împreună şi credeam că-l cunosc. Dar nu-l cunoşteam. Nu cu adevărat, oricum. La sfârşit ne certam tot timpul, de-abia dacă ne mai vorbeam şi… şi pur şi

simplu n-a mers, termină ea repede.

— Chiar aşa? o întrebă el.

— Chiar aşa, spuse ea.

— Îl mai veri?

— Nu.

— Ai vrea?

— Nu.

— E chiar atât de rău?

— Mai rău.

— Îmi pare rău că am deschis subiectul, spuse el.

— Să nu-ţi pară. Mi-e mult mai bine fără el.

— Şi când ţi-ai dat seama că s-a terminat?

— Când mi-a dat hârtiile pentru divorţ.

— N-ai simţit că urma aşa ceva?

— Nu.

Ştiam că nu-mi place omul ăsta.

Mai ştia şi că ea nu-i spusese totul.

Ea zâmbi cu recunoştinţă.

— Poate că de asta ne înţelegem atât de bine. Vedem lucrurile în acelaşi fel.

— Cu excepţia, bineînţeles, a fascinaţiei de a trăi într-un oraş mic, corect?

— N-am spus niciodată că nu-mi place aici.

— Dar te-ai vedea trăind într-un loc ca ăsta?

— Vrei să spui pentru totdeauna?

— Ei, haide, trebuie să recunoşti că e frumos.

— Este. Ţi-am spus deja.

— Dar nu e de tine? Pe termen lung, vreau să spun?

— Cred că depinde.

— De ce?

Ea îi zâmbi.

— De care ar fi motivul pentru care aş rămâne.

Uitându-se fix la ea, nu se putu împiedica să-şi imagineze că vorbele ei erau fie o invitaţie, fie o promisiune.

Luna îşi începu lentul arc ascendent de seară, sclipind galben şi apoi portocaliu, în vreme ce poleia marginea decolorată a acoperişului de la vechea reşedinţă

Travis-Banner, prima lor oprire din plimbarea fantomelor. Casa era o clădire victoriană veche, cu două etaje, de jur-împrejur cu verande care aveau o disperată nevoie de zugrăveală. Pe verandă se adunase o mică mulţime, în timp ce două femei, îmbrăcate în vrăjitoare, stăteau lângă un cazan mare din care serveau cidru de mere şi se prefăceau că-l invocă pe primul proprietar al casei, un bărbat despre care se presupunea că rămăsese fără cap într-un accident la tăiat buşteni. Uşa din faţă a casei era deschisă; dinăuntru răzbăteau sunete slabe ca din tunelul groazei: ţipete înspăimântate şi scârţâituri de uşi, bufnituri ciudate şi râsete sardonice. Deodată, cele două vrăjitoare îşi plecară capetele, pe verandă se stinseră luminile şi în holul din spatele lor îşi făcu dramatic apariţia o fantomă fără cap – o formă înnegrită îmbrăcată într-o capă, cu braţele întinse şi oase în locul unde ar fi trebuit să se afle mâinile. O femeie ţipă şi-şi scăpă cana de cidru pe verandă. Sarah se apropie instinctiv de Miles, întorcându-se pe jumătate spre el, în timp ce-l apucă de braţ şi-l strânse cu o putere care-l surprinse. De aproape părul ei arăta moale şi, cu toate că era de altă culoare decât al lui Missy, îi amintea ce senzaţie îi dădea părul lui Missy când i-l pieptăna cu degetele când stăteau seara amândoi. Peste un minut, la incantaţiile mormăite ale vrăjitoarelor, fantoma dispăru şi luminile se reaprinseră. Cu râsete nervoase, publicul se risipi.

În următoarele aproximativ două ore Miles şi Sarah vizitară mai multe case vechi. La unele au fost invitaţi înăuntru să facă un tur rapid; la altele au rămas în hol sau au stat în grădină şi li s-au spus poveşti despre istoria casei. Miles mai făcuse turul înainte şi, pe măsură ce treceau de la o casă la alta, îi sugeră locuri de un interes deosebit şi o delectă cu poveşti despre case care nu făceau parte din plimbarea fantomelor anul acesta

Străbătură alei de ciment crăpat, vorbind în şoaptă, savurând seara cu vremea, mulţimea începu să se subţieze şi o parte din case începură să se închidă pentru noapte. Când Sarah îl întrebă dacă era pregătit să ia cina, Miles

scutură din cap.

— Mai avem o oprire, spuse el.

Nicholas Sparks

O conduse în josul străzii, ţinând-o de mână şi mângâindu-i-o uşor cu degetul mare. Când trecură pe lângă unul din nucii americani uriaşi, se auzi strigătul unei bufnite care apoi tăcu din nou. Mai sus, un grup de oameni îmbrăcaţi în fantome se îngrămădeau într-o trăsură. La colt, Miles arătă spre o casă mare, cu două etaje, aceasta fiind lipsită de aglomeraţia la care se aştepta ea. Ferestrele erau complet negre, ca şi cum ar fi avut obloane prin interior. În schimb, singura lumină era dată de douăsprezece lumânări aşezate de-a lungul balustradei verandei, iar lângă uşa din faţă se afla o mică bancă de lemn. Lângă bancă stătea o femeie bătrână într-un balansoar, cu o pătură înfăşurată peste picioare. În lumina spectrală, arăta aproape ca un manechin; părul îi era alb şi rar, trupul slăbuţ şi fragil. Pielea părea translucidă sub sclipirea pâlpâitoare a lumânărilor, iar faţa îi era adânc ridată, ca luciul crăpat al unei ceşti vechi de porţelan. Miles şi Sarah se aşezară pe leagănul de pe verandă, în timp ce bătrâna îi studia.

— Bună ziua, domnişoară Harkins, spuse Miles încet, aţi avut multă lume în seara asta?

— La fel ca de obicei, răspunse domnişoara Harkins. Vocea îi era hârâită, ca a unui fumător de-o viaţă. Ştii cum se-ntâmplă. Îşi miji ochii spre Miles, ca şi cum ar fi încercat să-l desluşească de la depărtare. Aşadar ai venit să auzi povestea lui Harris şi a lui Kathryn Presser, nu-i aşa?

— M-am gândit că ea ar trebui s-o audă, răspunse Miles solemn.

Pentru un moment ochii domnişoarei Harkins scăpărară şi se întinse după ceaşca de ceai care era lângă ea.

Miles îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Sarah, trăgând-o mai aproape. Sarah simţi cum atingerea lui o relaxează.

— O să-ţi placă, îi şopti Miles. Răsuflarea lui pe ureche făcu să-i treacă un fior pe sub piele.

Îmi place deja, se gândi ea.

Domnişoara Harkins puse ceaşca deoparte. Când vorbi, vocea îi era o şoaptă:

Povestea asta-i cu stafii
și dragoste nefericită.
Tu, care-asculți, acum vei şti
De-i dragoste şi ți-e scutită.

Sarah furişă o privire rapidă spre Miles.

— Harris Presser, începu tacticos domnişoara Harkins, s-a născut în 1843 în familia proprietarului unui mic magazin de lumânări din centrul oraşului New Bem. Ca multi alţi tineri de pe timpul ăla, Harris a vrut să servească Confederaţia când a început Războiul pentru Independenta Sudului. Pentru că era unicul lor fiu, atât mama, cât şi tatăl lui l-au implorat să nu plece. Ascultându-le dorinţa, Harris Presser şi-a pecetluit soarta irevocabil.

Aici, domnişoara Harkins făcu o pauză şi se uită la ei:

— S-a îndrăgostit, spuse ea încet

Pentru o fracţiune de secundă, Sarah se întrebă dacă domnişoara Harkins se referea şi la ei. Sprâncenele domnişoarei Harkins se ridicară uşor, ca şi cum ea i-ar fi ghicit gândurile lui Sarah, iar Sarah îşi feri privirea.

— Kathryn Purdy n-avea decât şaptesprezece ani şi, la fel ca Harris, era singură la părinţi. Familia ei era proprietara hotelului şi a joagărului, şi erau cei mai bogaţi oameni din oraş. Nu erau în relaţii cu familia Presser, dar şi unii şi alţii au fost dintre cei care au rămas în oraş după ce New Bem a căzut în faţa forţelor unioniste în 1862. În ciuda războiului şi a ocupaţiei, Harris şi Kathryn au început să se întâlnească pe malul râului Neuse seara, la începutul verii, doar ca să stea de vorbă, însă în cele din urmă părinţii lui Kathryn au aflat Au fost furioşi şi i-au interzis fiicei lor să se mai vadă cu Harris, pentru că cei din familia Presser erau socotiţi oameni de rând, dar rezultatul a fost că asta i-a legat şi mai mult pe tineri.

Numai că nu le era uşor să se întâlnească. Cu timpul, au născocit un plan, ca să scape de ochii vigilenţi ai părinţilor lui Kathryn. Harris stătea în magazinul de lumânări al părinţilor lui, în capătul străzii, aşteptând semnalul. Dacă părinţii ei se duceau la culcare, Kathryn punea o lumânare aprinsă pe pervazul ferestrei ei, iar Harris se strecura acolo. Se căţăra în stejarul uriaş care se afla chiar în faţa geamului ei şi o ajuta să iasă. În felul ăsta s-au întâlnit cât au putut de des şi, pe măsură ce lunile treceau, s-au îndrăgostit din ce în ce mai tare.

Domnişoara Harkins mai luă o sorbitură de ceai, apoi îşi miji uşor ochii. Vocea ei căpătă un ton prevestitor.

— De-acum forţele unioniste îşi consolidau dominaţia asupra Sudului – veştile din Virginia erau de rău augur şi se auzeau zvonuri cum că generalul Lee urma să se retragă cu armata din nordul Virginiei şi să încerce să recucerească Carolina de Nord pentru Confederaţie. A fost instituită interdicţia de circulaţie şi oricine era prins afară seara era împuşcat, în special bărbaţii tineri. Nemaiputând acum să se întâlnească cu Kathryn, Harris a aranjat să lucreze până seara târziu în magazinul părinţilor săi, aprinzându-şi propria lumânare la fereastra prăvăliei, ca să ştie Kathryn că lui îi era dor s-o vadă. Asta a durat săptămâni întregi, până ce într-o zi i-a trimis pe ascuns o scrisoare lui Kathryn, printr-un pastor milos, cerându-i să fugă cu el. Dacă răspunsul ei era da, ea trebuia să pună două lumânări la fereastră – una care însemna că era de acord, iar a doua ca semnal al momentului când ar fi fost sigur pentru el să vină şi s-o ia. În noaptea aceea au fost aprinse două lumânări şi, în ciuda tuturor sorţilor potrivnici, s-au căsătorit sub luna plină şi au fost cununaţi de acelaşi pastor bun la suflet care dusese şi scrisoarea. Toţi îşi riscaseră viaţa în numele dragostei.

Dar, din nefericire, părinţii lui Kathryn au descoperit altă scrisoare secretă scrisă de Harris. Furioşi, au pus-o pe Kathryn în faţa faptelor, iar ea le-a spus sfidătoare că nu puteau face nimic. Din păcate, avea dreptate numai în parte.

Peste câteva zile, tatăl lui Kathryn, care avea o relaţie de afaceri cu un colonel unionist care răspundea de ocupaţie, l-a contactat pe acesta şi l-a informat că în mijlocul lor era un spion confederat, cineva aflat în legătură cu generalul Lee şi care-i transmitea informaţii secrete despre sistemul de apărare al oraşului. În lumina zvonurilor despre probabila invazie a lui Lee, Harris a fost arestat în magazinul părinţilor lui. Înainte de a fi dus la spânzurătoare, a cerut o favoare – să fie aprinsă o lumânare la fereastra prăvăliei sale – şi i s-a acordat. În seara aceea Harris a fost spânzurat de ramurile stejarului uriaş din faţa geamului lui

Kathryn. Ea a rămas cu inima zdrobită şi a ştiut că răspunzător era tatăl ei.

S-a dus la prăvălia părinţilor lui Harris şi a cerut lumânarea care fusese aprinsă la fereastră în noaptea în care a fost spânzurat Harris. Copleşiţi de jale, ei de-abia dacă au priceput ce însemna cererea ei bizară, dar ea le-a explicat că voia ceva care să-i amintească de „tânărul atât de bun care fusese întotdeauna atât de curtenitor cu ea“. I-au dat-o şi în noaptea aceea ea a aprins ambele lumânări şi le-a pus pe pervazul ferestrei. Părinţii ei au găsit-o a doua zi. Se sinucisese spânzurându-se de acelaşi stejar uriaş.

Pe verandă, Miles o trase pe Sarah mai aproape de el.

— Cum îţi place până acum? îi şopti el.

— Şşş, îi răspunse ea. Ajungem la partea cu fantome, cred.

— Lumânările alea au ars toată noaptea şi a doua zi, până ce n-au mai rămas decât nişte mucuri de ceară. Şi tot ardeau. Până noaptea următoare, şi încă una. Au ars timp de trei zile, adică atâta cât au fost căsătoriţi Kathryn şi Harris, şi apoi s-au stins. Anul următor, de comemorarea cununiei lui Harris şi a lui Kathryn, camera nefolosită a lui Kathryn a luat foc în mod misterios, dar casa a scăpat Familia Purdy a fost urmărită de ghinion, au pierdut hotelul, iar joagărul le-a fost luat pentru plata datoriilor. Ruinaţi financiar, părinţii lui Kathryn s-au mutat din oraş,

dar…

Domnişoara Harkins se aplecă înainte, cu o sclipire poznaşă în ochi. Vocea îi cobori şi deveni şoaptă:

— Din când în când, oamenii jură că văd două lumânări aprinse la fereastra de sus. Alţii jură că e numai una… dar că alta aide într-o altă casă părăsită din capătul străzii. Şi chiar şi acum, după mai mult de o sută de ani, oamenii încă pretind că văd lumânări aprinse la ferestrele unora din casele abandonate de pe-aici. Şi ce e curios: singurii care le văd sunt tinere perechi de îndrăgostiţi Dacă voi doi o să le vedeţi sau nu, depinde de ce simţiţi unul pentru celălalt

Domnişoara Harkins închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să spună că povestea a secătuit-o. Timp de un minut nu se mişcă, iar Sarah şi Miles rămăseseră încremeniţi pe loc, temându-se să rupă vraja. Apoi ea deschise în sfârşit ochii şi întinse mina după ceai.

După ce-şi luară la revedere, Miles şi Sarah coborâră treptele verandei şi se întoarseră pe aleea acoperită de pietriş. Miles o luă din nou pe Sarah de mână când se apropiară de stradă. Ca şi cum s-ar fi aflat încă sub vraja poveştii domnişoarei Harkins, nici Miles, nici Sarah nu spuseră nimic multă vreme.

— Mă bucur că am fost aici, spuse Sarah în cele din urmă.

— Deci ţi-a plăcut?

— Oricărei femei îi plac poveştile romantice.

Dădură colţul şi se apropiară de strada Front; în faţa lor, printre case, se zărea râul, alunecând încet, sclipind întunecat.

— Eşti gata de masă?

— Într-un minut, zise el încetinind pasul, apoi oprindu-se de tot.

Ea se uită la el. Peste umăr, vedea gâzele fâlfâind în jurul luminii unui felinar. Miles privea fix în depărtare, spre râu, iar Sarah îi urmări privirea, dar nu văzu nimic ieşit din comun.

— Ce este? îl întrebă ea.

Miles scutură din cap, încercând să-şi limpezească gândurile. Voia să pornească din nou, dar constată că nu poate. În loc de asta, făcu un pas spre Sarah, trăgând-o încet spre el. Sarah se apropie de el, cu un nod în stomac. Când Miles se aplecă spre ea, ea închise ochii, iar când feţele li se apropiară, fu ca şi cum nimic altceva nu conta pe lume.

Sărutul dură, dură şi, când în cele din urmă se îndepărtară, Miles o luă în braţe. Îşi îngropă faţa de gâtul ei, apoi îi sărută scobitura umărului. Umezeala limbii lui o făcu să se cutremure şi ea se aplecă mai mult spre el, bucurându-se de refugiul protector al braţelor lui, în timp ce în jurul lor restul lumii mergea mai departe.

Peste câteva minute mergeau din nou spre apartamentul ei, vorbind încet, degetul lui mare mişcându-se uşor peste dosul mâinii ei.

Odată intraţi, Miles îşi puse haina pe spătarul scaunului, în timp ce Sarah se îndreptă spre bucătărie. El se întrebă dacă ea ştie că o urmărea cu privirea.

— Şi ce avem la cină? o întrebă el.

Sarah deschise uşa frigiderului şi scoase o cratiţă mare acoperită cu folie de staniol.

— *Lasagna,* pline franţuzească şi o salată. E bine?

— Grozav. Pot să te ajut cu ceva?

— E totul aproape gata, răspunse Sarah în timp ce punea cratiţa în cuptor. Tot ce mi-a rămas de făcut e să încălzesc asta în cuptor vreo jumătate de oră. Dar, dacă vrei, poţi să aprinzi focul. Şi să destupi vinul – e pe bufet

— Nicio problemă, spuse el.

— Vin şi eu la tine, în sufragerie, în câteva minute, strigă Sarah în timp ce se îndrepta spre dormitor.

În dormitor, Sarah luă o perie şi începu să şi-o treacă prin păr.

Indiferent cât ar fi vrut să nu recunoască asta, sărutul o lăsase puţin tulburată. Simţea că în seara asta era un punct de cotitură în relaţia lor şi era speriată. Ştia că trebuie să-i spună lui Miles motivul real al prăbuşirii căsniciei ei, dar nu îi «a uşor să vorbească despre asta. În

special cu cineva la care ţinea.

Indiferent cât de mult ţinea şi el la ea, şi ea ştia asta, n-avea de unde să-şi dea seama care o să fie reacţia lui sau dacă o să-i schimbe sentimentele faţă de ea. Nu spusese el că şi-ar fi dorit ca Jonah să aibă un frate sau o soră? Ar vrea să renunţe la asta?

Sarah se văzu în oglindă.

N-ar fi vrut să facă asta acum, dar ştia că dacă relaţia lor avea să meargă mai departe, trebuia să-i spună acum. Mai mult decât orice, nu dorea ca istoria să se repete, nu voia să facă şi Miles ce făcuse Michael. N-ar fi putut trece din nou prin asta.

Sarah îşi termină de periat părul, îşi verifică machiajul din obişnuinţă şi, hotărându-se să-i spună lui Miles adevărul, vru să iasă din dormitor. Dar în loc să se îndrepte spre uşă, se aşeză brusc pe marginea patului Era, într-adevăr, pregătită pentru asta?

În clipa de faţă, răspunsul la întrebarea asta o înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune.

Când în sfârşit ieşi din dormitor, focul ardea trosnind. Miles se întorcea din bucătărie, cu sticla de vin ta mână.

— M-am gândit că o să avem nevoie de asta, zise el, ridicând sticla puţin mai sus.

— Cred că probabil e o idee bună, fu de acord Sarah.

Modul în care o spuse i se păru lui Miles puţin distant şi atunci ezită. Sarah se aşeză confortabil pe canapea şi, după un moment, el puse vinul pe măsuţa pentru cafea şi se aşeză lângă ea. Mult timp Sarah stătu doar şi-şi bău vinul în tăcere. În cele din urmă, Miles se întinse şi-o luă de mână.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Sarah îşi roti uşor vinul în pahar.

— E ceva ce încă nu ţi-am spus, zise ea încet.

Miles auzea huruitul maşinilor care treceau prin faţa apartamentului ei. Buştenii din şemineu trosniră, aruncând o ploaie de setatei care urcară pe horn. Pe pereţi dansau umbre.

Sarah îşi ridică un picior şi şi-l strânse sub ea. Miles,

ştiind că ea îşi adună gândurile, o privi în tăcere, apoi o strânse încurajator de mână.

Asta păru s-o readucă în prezent. Miles văzu flăcările licărindu-i ta ochi.

— Eşti un om bun, Miles, spuse ea, şi aceste câteva săptămâni au însemnat într-adevăr mult pentru mine.

Se opri din nou.

Lui Miles nu-i plăcea cum sună asta şi se întrebă ce se întâmplase în cele câteva minute cât stătuse ea ta dormitor. În timp ce se uita la ea, simţi cum începe să i se strângă stomacul.

— Mai ţii minte când m-ai întrebat despre fostul meu soţ?

Miles încuviinţă din cap.

— Nu ţi-am terminat povestea. Mai e ceva ta plus pe lângă ce ţi-am spus şi… şi nu ştiu exact cum să ţi-o spun.

— De ce?

Ea privi spre foc.

— Pentru că mi-e fiică de ce-ai putea gândi.

Ca şerif, îi trecură prin cap mai multe idei – că fostul ei soţ fusese agresiv, că îi făcuse rău ta vreun fel, că ea ieşise din relaţie traumatizată ta vreun fel. Divorţul era întotdeauna dureros, dar felul ta care arăta ea sugera că era mai mult decât atât ta povestea asta.

El zâmbi sperând într-o reacţie oarecare, dar nu se întâmplă nimic.

— Ascultă, Sarah, spuse el în cele din urmă, nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu vrei. N-o să te mai întreb despre asta. E treaba ta şi am aflat destule despre tine în ultimele câteva săptămâni ca să ştiu ce fel de om eşti şi pentru mine asta e tot ce contează. N-am nevoie să ştiu totul despre tine – şi, ca să fiu cinstit, mă îndoiesc că indiferent ce mi-ai spune tu ar putea să schimbe ceea ce simt pentru tine.

Sarah zâmbi, dar ochii ei refuzară să-i întâlnească pe ai lui.

— Mai ţii minte când te-am întrebat despre Missy? îl întrebă ea.

— Da.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus despre ea?

Miles încuviinţă din cap.

— Şi eu îmi aduc aminte. Pentru prima oară ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Vreau să ştii că eu n-o să pot fi niciodată ca ea.

Miles se încruntă.

— Ştiu asta, spuse el. Şi nici nu mă aştept ca tu…

Ea ridică mâinile.

— Nu, Miles – m-ai înţeles greşit. Nu că eu aş crede că te simţi atras de mine pentru că aş semăna cu Missy. Ştiu că nu e cazul. Dar nu m-am exprimat destul de limpede.

— Atunci ce este? o întrebă el.

— Mai ţii minte când mi-ai spus ce mamă bună era ea? Şi cât de mult vă doreaţi voi doi ca Jonah să mai aibă fraţi? făcu o pauză, dar nu aşteptă un răspuns. Eu n-o să pot fi niciodată aşa. Ăsta e motivul pentru care m-a părăsit Michael. Ochii ei se fixară în sfârşit într-ai lui. N-am putut rămâne însărcinată. Dar n-a fost din cauza lui, Miles. A fost din cauza mea. Şi apoi, ca şi când ar fi vrut să clarifice lucrurile o dată pentru totdeauna, în caz că el n-ar fi înţeles, o mai spuse iar, pe şleau. Nu pot să am copii. Niciodată.

Miles nu spuse nimic şi, după un lung moment de tăcere, Sarah continuă:

— Nu-ţi poţi imagina ce a însemnat să aflu acest lucru. Totul părea o ironie a sorţii, ştii? îmi petrecusem câţiva ani, după ce-am împlinit douăzeci, încercând să nu rămân gravidă. Intram în panică dacă uitam să-mi iau pilula anticoncepţională. Nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte că n-aş putea avea copii.

— Cum ai aflat?

— În modul obişnuit Pur şi simplu nu se întâmpla. În cele din urmă ne-am dus să facem testele. Atunci am aflat.

— Îmi pare rău, fu tot ce se putu gândi Miles să spună.

— Şi mie. Expiră cu putere, ca şi cum încă nu i-ar fi

venit să creadă. Şi la fel şi lui Michael. Dar el n-a putut accepta. I-am spus că puteam totuşi să adoptăm, şi eu aş fii fost foarte împăcată cu asta, dar el nu a vrut nici măcar să ia în considerare această posibilitate, din cauza familiei lui.

— Glumeşti…

Sarah scutură din cap.

— Aş vrea eu! Privind în urmă, cred că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Când am început să ieşim împreună, îmi spunea că sunt singura femeie desăvârşită pe care a întâlnit-o vreodată. Şi de îndată ce s-a întâmplat ceva care dovedea contrariul, a fost gata să arunce la gunoi tot ce-am avut. Se uită fix în paharul cu vin, vorbind ca pentru sine. A cerut divorţul şi m-am mutat într-o săptămână.

Miles o luă de mână fără un cuvânt şi-i făcu semn din cap să spună mai departe.

— După asta… ei, bine, n-a fost uşor Nu e genul de subiect pe care-l abordezi la im cocteil, ştii. Familia mea ştie, şi am vorbit şi cu Sylvia despre asta. Ea a fost terapeutul meu şi m-a ajutat foarte mult, dar ei patru sunt singurii care ştiu. Şi acum ştii şi tu…

Lăsă fraza neterminată. În lumina focului, Miles se gândi că nu arătase niciodată mai frumoasă. Părul ei prindea raze de lumină şi le reflecta ca o aură.

— Şi de ce eu? întrebă Miles în cele din urmă.

— Nu e evident?

— Nu chiar.

— Am crezut că trebuie să ştii Vreau să spun, înainte… Cum ți-am spus, nu vreau să se întâmple din nou…

Îşi feri privirea.

Cu blândețe, Miles îi întoarse faţa spre el.

— Chiar crezi că aş face aşa ceva?

Sarah se uită la el cu tristeţe.

— Of, Miles… e uşor de zis că nu contează în clipa de faţă. Ce mă îngrijorează este ce o să simţi mai târziu, după ce vei avea răgazul să te gândeşti la asta. Hai să spunem că ne vedem în continuare şi lucrurile merg tot atât de bine pe cât au mers până acum. Poţi să spui cinstit că

pentru tine n-o să conteze? Că a putea avea copii n-o să fie important pentru tine? Că Jonah n-o să aibă niciodată un frăţior sau o surioară care să alerge prin casă? îşi drese vocea. Ştiu că poate mă pripesc acum şi te rog să nu crezi că dacă-ţi spun toate astea înseamnă că aştept să ne căsătorim. Dar trebuia să-ţi spun adevărul, ca să ştii în ce te bagi – înainte ca lucrurile să evolueze. Eu nu pot să continuu decât dacă sunt sigură că n-o să-mi întorci şi tu spatele la fel ca Michael. Dacă lucrurile nu merg din alt motiv, foarte bine. Pot trăi cu asta. Dar n-aş putea trece din nou prin ceea ce am trecut odată.

Miles se uită spre paharul lui, văzu lumina reflectată acolo. Urmări buza paharului cu vârful degetului.

— E ceva ce şi tu ar trebui să ştii despre mine, spuse el. Mi-a fost cu adevărat greu după ce a murit Missy. Nu era doar faptul că a murit – era şi că nu l-am găsit niciodată pe cel care a condus maşina în noaptea aia. Asta e datoria mea, atât ca soţ, cât şi ca şerif. Şi multă vreme nu m-am putut gândi la altceva decât să-l găsesc pe cel care a fost la volan. Am făcut o anchetă proprie, am vorbit cu oamenii, dar cine a făcut-o a scăpat şi asta m-a ros cum nu-ți închipui. Mult timp m-am simţit ca şi cum eram pe cale să înnebunesc, dar în ultima vreme… Vocea lui era duioasă când îi întâlni ochii. Cred că încerc să-ţi spun că nu am nevoie de timp, Sarah… Nu ştiu… Ştiu doar că lipseşte ceva în viaţa mea şi că până să te întâlnesc pe tine n-am ştiut ce este. Dacă vrei să-mi laşi timp să mă gândesc la asta, o să mă gândesc. Dar o s-o fac pentru tine, nu pentru mine. Nu mi-ai spus nimic care să schimbe ce simt pentru tine. Eu nu sunt ca Michael. N-aş putea niciodată să fiu ca el.

La bucătărie cronometrul se opri cu un clinchet şi amândoi se întoarseră în direcţia sunetului. *Lasagna* era gata, dar niciunul nu se clinti, Dintr-o dată, Sarah se simţi ameţită, dar nu ştia dacă era din cauza vinului sau a cuvintelor lui Miles. Cu grijă, îşi puse paharul cu vin pe măsuţă şi, respirând încet, se ridică de pe canapea.

— Mă duc să scot *lasagna* înainte să se ardă.

La bucătărie, se opri să se sprijine de bufet, în timp ce vorbele lui îi reveneau în minte.

„N-am nevoie de timp, Sarah.

Nu mi-ai spus nimic care să schimbe ce simt pentru tine.“

Pentru el nu conta. Şi, lucrul cel mai bun din toate, îl credea. Lucrurile pe care le spusese, felul în care se uitase la ea… De la divorţ, aproape că ajunsese să creadă că nimeni dintre cei pe care i-ar fi putut întâlni n-ar înţelege.

Lăsă cratiţa cu *lasagna* pe plita cuptorului. Când se întoarse în sufragerie, Miles stătea aşezat pe canapea, privind focul. Ea se aşeză şi-şi sprijini capul de umărul lui, lăsându-l s-o tragă mai aproape. În timp ce priveau împreună focul, simţea cum pieptul i se ridică şi coboară încet. Mâna lui se mişca ritmic peste a ei, iar pielea o furnica oriunde o atingea el.

— Mulţumesc că ai avut încredere în mine, îi spuse el.

— N-aveam de ales.

— Întotdeauna ai de ales.

— Nu de data asta. Nu cu tine.

Atunci îşi înălţă capul şi, fără să mai spună nimic, îl sărută ea pe el, trecând încet cu buzele peste ale lui o dată, apoi a doua oară, înainte de a se opri definitiv peste ele. Braţele lui se ridicară pe spatele ei când gura ei se deschise şi îi simţi limba pe a ei, iar umezeala o îmbătă. Îşi puse mâinile pe faţa lui, simţindu-i sub vârful degetelor barba aspră care începea să crească şi pe care o urmări apoi cu buzele. Miles răspunse mutându-şi gura pe gâtul ei, muşcând-o uşor şi sărutând-o, cu răsuflarea fierbinte atingându-i pielea.

Făcură dragoste mult timp; focul se stinse într-un târziu, zugrăvind umbre mai întunecate în cameră. Toată noaptea Miles îi vorbi în şoaptă în întuneric, mâna lui se mişcă tot timpul peste ea, ca şi cum ar fi încercat să se convingă că nu e o plăsmuire. De două ori se ridică să mai pună butuci pe foc. Ea aduse o plapumă din dormitor să se învelească şi, la un moment dat, spre dimineaţă, amândoi

constatară că le era o foame de lup. Împărţiră o farfurie de lasagna în faţa focului şi, dintr-un motiv oarecare, faptul că mâncau împreună – goi sub plapumă – păru aproape la fel de senzual ca orice altceva li se întâmplase în noaptea aceea.

Exact înaintea zorilor Sarah adormi în sfârşit şi Miles o duse în dormitor, trase draperiile şi se băgă în pat lângă ea. Dimineaţa era închisă, ploioasă şi întunecoasă, iar ei dormiră aproape până la amiază, prima dată când li se întâmpla vreunuia din ei aşa ceva de când îşi aduceau aminte. Sarah se trezi prima; îl simţi pe Miles ghemuit lângă ea, cu un braţ deasupra, şi se mişcă. Atât a fost de-ajuns să-l trezească. Îşi înălţă capul de pe pernă, iar ea se răsuci cu faţa spre el. Miles întinse mâna şi-i atinse obrazul cu degetul, încercând să-şi stăpânească nodul care i se formase în gât

— Te iubesc, îi spuse el, incapabil să-şi oprească cuvintele.

Ea îi luă mâna cu amândouă mâinile ei şi i-o duse la piept

— Oh, Miles, şopti ea. Şi eu te iubesc.

CAPITOLUL 14

În următoarele câteva săptămâni, Sarah şi Miles îşi petrecură tot timpul liber împreună – nu doar în oraş, ci şi acasă. Jonah, în loc să încerce să afle ce însemnau toate astea, îşi lăsă pur şi simplu întrebările deoparte deocamdată. În camera lui, îi arătă lui Sarah colecţia lui de cartonaşe de base-ball, îi povesti despre pescuit şi o învăţă cum să arunce undiţa. Câteodată o surprindea luând-o de mână când o conducea să-i arate ceva nou.

Miles îi privea de la distanţă, ştiind că Jonah avea nevoie să înţeleagă exact unde era locul lui Sarah în lumea lui şi ce simţea el în legătură cu ea. Totul era mai uşor, ştia, prin faptul că Sarah nu îi era cu desăvârşire necunoscută. Dar nu-şi putea ascunde uşurarea când îi vedea că se înţeleg atât de bine.

De Halloween, s-au dus cu maşina la plajă şi şi-au petrecut după-amiaza culegând scoici, apoi s-au dus cu „ne daţi ori nu ne daţi” prin cartier. Jonah a mers cu un grup de prieteni, iar Miles şi Sarah au mers în urma lui cu alţi părinţi.

La şcoală, bineînţeles, Brenda o bătea la cap pe Sarah cu întrebări, o dată ce se dusese vorba prin oraş. Şi Charlie aduse în discuţie noutatea asta.

— O iubesc, Charlie, îi spuse Miles simplu, iar Charlie, fiind de modă veche, se întrebă dacă nu cumva totul se petrecuse puţin prea repede, dar cu toate astea îl bătuse pe Miles pe umăr şi-i invitase pe amândoi la cină.

Cât despre Miles şi Sarah, relaţia lor evolua cu o intensitate de vis. Când nu erau împreună, tânjeau să se vadă; când erau împreună, tânjeau să stea mai mult timp. Se întâlneau la prânz, vorbeau la telefon, făceau dragoste ori de câte ori aveau o clipă de răgaz împreună.

În ciuda atenţiei pe care Miles i-o acorda lui Sarah, avea grijă să-şi petreacă cât de mult timp putea şi singur cu Jonah. La rândul ei, Sarah făcea tot ce-i stătea în putinţă ca lucrurile să fie pe cât de normal posibil pentru Jonah. Când stătea cu el în clasă după ore, se asigura că îl tratează la fel ca înainte, ca pe un elev care avea nevoie de ajutor. Şi dacă i se părea uneori că el se opreşte din lucru ca să se uite la ea gânditor, nu-l lua la întrebări în legătură cu asta.

Pe la jumătatea lui noiembrie, la trei săptămâni după ce făcuseră dragoste prima oară, Sarah reduse numărul zilelor când Jonah trebuia să rămână după şcoală de la trei la una. În cea mai mare parte, recuperase; se descurca bine la citit şi la ortografie, şi, cu toate că mai avea încă nevoie de puţin ajutor la matematică, ea considera că o zi pe săptămână ar fi trebuit să-i fie de ajuns. În seara aceea Miles şi Sarah l-au dus în oraş la pizza ca să sărbătorească într-un fel.

Mai târziu totuşi în timp ce-l învelea pe Jonah, Miles observă că fiul lui era mai tăcut decât de obicei.

— De ce eşti botos, campionule?

— Mă simt cam trist

— De ce?

— Pentru că, spuse el simplu, nu mai trebuie să rămân la şcoală după ore.

— Credeam că nu-ţi place să rămâi după ore.

— La început nu mi-a plăcut, dar acum parcă îmi place.

— Chiar aşa?

El încuviinţă din cap.

— Domnişoara Andrews mă face să mă simt deosebit

— A spus el asta?

Miles dădu din cap. El şi Sarah stăteau pe treptele din faţă, uitându-se la Jonah şi la Mark care săreau cu bicicletele peste o trambulină de placaj de pe alee. Sarah îşi ridicase genunchii lângă ea şi şi-i înconjurase cu braţele.

— Da, a spus-o. Jonah trecu în viteză pe lângă ei, cu Mark chiar în urma lui, până pe iarba de unde aveau de gând să facă un nou tur. Ca să fiu cinstit, chiar mă întrebam cum o să reacţioneze la faptul că ne vedem, dar se pare că n-are probleme.

— Asta e bine.

— Cum se descurcă la şcoală în situaţia asta?

— N-am prea observat vreo schimbare. În primele zile cred că unii dintre copiii din clasă i-au mai pus întrebări, dar se pare că acum s-au mai potolit.

Jonah şi Mark trecură iar în goană pe lângă ei, uitând de prezenţa lor.

— Vrei să-ţi petreci Ziua Recunoştinţei cu Jonah şi cu mine? o întrebă Miles. Trebuie să lucrez în noaptea aia, dar putem cina devreme, dacă n-ai alte planuri.

— Nu pot. Vine fratele meu de la facultate şi mama pregăteşte o masă festivă pentru noi toţi. A şi invitat mai multă lume – mătuşi, unchi, veri şi pe bunici. Nu cred că ar înţelege dacă i-aş spune că eu nu pot să vin.

— Nu. Cred că n-ar înţelege.

— Vrea să te cunoască, totuşi. Mă tot bate la cap să te duc pe la ei.

— Şi de ce n-o faci?

— N-am crezut că eşti încă pregătit pentru asta. Îi făcu cu ochiul. N-am vrut să te sperii şi să fugi.

— Nu se poate să fie atât de groaznică.

— Nu fi aşa de sigur. Dar dacă eşti cuminte, poţi să vii la noi de Ziua Recunoştinţei. În felul ăsta putem fi împreună.

— Eşti sigură? Se pare că deja aveţi mulţi invitaţi.

— Glumeşti? Doi în plus nici nu mai contează. Şi, pe lângă asta, aşa poţi să faci cunoştinţă cu tot clanul. Doar dacă eşti pregătit pentru asta, bineînţeles.

— Stat pregătit.

— Atunci, vii?

— Poţi să contezi pe asta.

— Bine. Dar ascultă, dacă mama începe să-ţi pună nişte întrebări ciudate, adu-ţi aminte că eu semăn cu tata.

Mai târziu în seara aceea, Jonah fiind plecat din nou la Mark, Sarah îl urmă pe Miles în dormitor. Asta era o premieră: până atunci rămăseseră întotdeauna peste noapte hi apartamentul lui Sarah şi faptul că se găseau împreună în patul pe care îl împărţiseră odată Missy şi Miles nu le scăpă nici unuia dintre ei. Când făcură dragoste, era o intensitate în asta, o pasiune aproape frenetică, ce îi lăsă pe amândoi aproape fără suflare. Nu vorbiră mult după asta; Sarah rămase pur şi simplu întinsă lângă Miles, cu capul pe pieptul lui, în timp ce el îşi trecea încet degetele prin părul ei.

Sarah avu senzaţia că Miles ar fi vrut să fie singur cu gândurile lui. Când se uită prin dormitor, îşi dădu seama pentru prima dată că erau înconjuraţi de fotografii ale lui Missy, chiar una pe consola patului, la care putea ajunge şi ar fi putut s-o atingă.

Stânjenită brusc, observă şi plicul de manila de care-i pomenise el mai demult, cel care conţinea informaţiile pe care le culesese el după ce murise Missy. Se afla pe raft, era gros şi bine întreţinut, şi se trezi că se uită la el în timp ce capul i se ridica şi i se lăsa cu fiecare respiraţie a lui Miles. În cele din urmă, când tăcerea dintre ei începu să

devină apăsătoare, îşi lăsă capul să alunece pe pernă, astfel încât să se poată uita la el.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Foarte bine, spuse el, fără să-i întâlnească privirea.

— Eşti cam tăcut

— Mă gândeam şi eu, murmură el.

— La lucruri plăcute, sper.

— Numai la cele mai plăcute. Îşi trecu degetul peste braţul ei. Te iubesc, îi şopti.

— Şi eu te iubesc.

— Rămâi cu mine toată noaptea?

— Vrei să rămân?

— Foarte mult.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Cu toate că încă mai era puţin tulburată, îl lăsă s-o tragă mai aproape. O sărută din nou, apoi o ţinu în braţe până ce ea adormi

Nicholas Sparks în cele din urmă. Dimineaţa, când se trezi, dură puţin până să-şi dea seama unde era. Miles îşi trecea un deget de-a lungul spatelui ei şi ea-şi simţi trupul începând să reacţioneze.

De data asta dragostea lor fu altfel, semănă mai mult cu prima oară, blândă şi fără grabă. Nu era numai felul în care o sărută şi în care-i şopti, ci, mai degrabă, felul în care arăta el când se mişcă deasupra ei şi care-i spunea cât de serioasă devenise relaţia lor.

Asta, dar şi faptul că la un moment dat, în timp ce ea dormea, Miles luase în tăcere fotografiile şi dosarul de manila care noaptea trecută îşi aruncaseră umbra asupra lor.

CAPITOLUL 15

— Eu totuşi nu înţeleg de ce nu mi s-a dat încă ocazia să-l cunosc.

Maureen şi Sarah erau la băcănie, plimbându-se pe culoarul dintre rafturi şi umplându-şi căruciorul cu tot ce

aveau nevoie. Sarah avea impresia că mama ei avea de gând să hrănească câteva zeci de oameni timp de cel puţin o săptămână.

— O să-l cunoşti, mamă, peste câteva zile. Cum ţi-am spus, el şi Jonah or să vină la masă.

— Dar nu s-ar simţi mai în largul lui dacă ar veni în vizită înainte de asta? Ca să ne putem cunoaşte mai bine?

— O să ai timp berechet să-l cunoşti, mamă. Doar ştii cum e de Ziua Recunoştinţă.

— Dar cu toată lumea de faţă, n-o să fie posibil să fie o vizită cum îmi place mie.

— Sunt sigură că o să înţeleagă.

— Şi n-ai zis tu că trebuie să plece devreme?

— Trebuie să se ducă la serviciu în jur de ora patru.

— Într-o zi de sărbătoare?

— Lucrează de Ziua Recunoştinţei ca să poată avea liber de Crăciun. E şerif, ştii Nu pot toţi să aibă liber.

— Şi atunci dne o să aibă grijă de Jonah?

— Eu. Probabil că o să-l duc înapoi acasă la Miles. Doar îl ştii pe tata – probabil o să doarmă tun pe la şase, iar eu, probabil, o să-l duc acasă atunci.

— Atât de devreme?

— Nu-ţi face griji. O să fim totuşi acolo toată după-amiaza.

— Ai dreptate, spuse Maureen. Tocmai de aceea sunt puţin surescitată.

— Nu-ţi face griji, mamă. O să meargă totul bine.

— Or să mai fie şi alţi copii acolo? îl întrebă Jonah.

— Nu ştiu, spuse Miles. S-ar putea.

— Băieți sau fete?

— Nu ştiu.

— Păi… şi câţi ani au?

Miles scutură din cap.

— Aşa cum ţi-am spus, nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigur că or să mai fie şi alţi copii acolo, ca să-ţi spun drept Am uitat să întreb.

Jonah se încruntă.

— Dar dacă eu sunt singurul copil, ce-o să fac?

— O să te uiţi la meciul de fotbal cu mine?

— E plictisitor.

Miles întinse mina după fiul său şi-l trase peste scaunul din dreapta lui până ce şi-l apropie.

— Ei bine, n-o să stăm acolo toată ziua, din moment ce trebuie să mă duc la lucru. Dar trebuie să rămânem măcar puţin. Vreau să spun că au fost destul de drăguţi că ne-au invitat şi n-ar fi politicos să plecăm imediat după ce mâncăm. Dar poate că ne putem duce la o plimbare sau aşa ceva.

— Cu domnişoara Andrews?

— Dacă-ţi face plăcere să vină şi ea.

— Bine. Tăcu puţin, cu capul întors spre geam. Taţi… crezi că o să fie curcan la masă?

— Sunt aproape sigur că da. De ce întrebi?

— O să aibă un gust ciudat? Ca. Anul trecut?

— Vrei să spui că nu-ţi place cum gătesc eu?

— A avut un gust ciudat.

— Ba nu.

— Mie nu mi-a plăcut

— Poate că la ei se găteşte mai bine decât o fac eu.

— Sper.

— Mă iei peste picior?

Jonah zâmbi cu gura până la urechi.

— Cam aşa. Dar să ştii că avea un gust ciudat.

Miles şi Jonah opriră în faţa unei case de cărămidă cu două etaje şi parcară în faţa cutiei poştale. Peluza purta toate însemnele că aparţine cuiva căruia îi plăcea grădinăritul. De-a lungul aleii fuseseră plantate panseluţe, în jurul rădăcinilor pomilor fuseseră presărate ace de pin şi singurele frunze care se vedeau pe jos erau cele căzute în noaptea precedentă. Sarah dădu la o parte perdeaua şi le făcu semn cu mâna din casă. Peste un moment, deschidea uşa de la intrare.

— Oh! arăţi impresionant, spuse ea.

Mina lui Miles se duse absent la cravată.

— Mulţumesc.

— Eu vorbeam cu Jonah, spuse ea făcând cu ochiul,

iar Jonah îi aruncă o privire tatălui său cu o expresie victorioasă.

Era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin şi o cămaşă albă şi părea atât de curat, de parcă ar fi ieşit de-a dreptul din biserică. O îmbrăţişă pe Sarah cu toată puterea.

De la spate, Sarah scoase un set de maşinuţe de dimensiunea unor cutii de chibrituri, pe care i le dădu lui Jonah.

— Pentru ce sunt astea? întrebă el.

— Am vrut să ai cu ce să te joci cât timp eşti aici, spuse ea. Îţi plac?

El se uită fix la cutie.

— E grozav! Taţi… uită-te!

Ridică cutia în aer.

— Văd. Ai spus mulţumesc?

Mulţumesc, domnişoară Andrews.

— Cu plăcere.

De îndată ce Miles se apropie, Sarah se ridică în picioare şi-l salută cu un sărut.

— Glumeam, să ştii. Şi tu arăţi bine. Nu sunt obişnuită să te văd cu haină şi cravată în miezul zilei. Îi pipăi uşor reverul. M-aş putea obişnui cu asta.

— Mulţumesc, domnişoară Andrews, spuse el, imitându-şi fiul. Şi dumneavoastră arătaţi foarte bine.

Şi chiar aşa era. Dacă putea spune aşa ceva, cu cât o cunoştea mai bine, cu atât părea să devină mai drăguţă, indiferent cu ce era îmbrăcată.

— Sunteţi gata să intraţi? îi întrebă ea.

— Când vrei tu, îi răspunse Miles.

— Dar tu, Jonah?

— Mai sunt şi alţi copii?

— Nu. Îmi pare rău. Doar nişte adulţi. Dar să ştii că sunt foarte cumsecade şi de-abia aşteaptă să te cunoască.

El încuviinţă din cap şi ochii i se îndreptară din nou spre cutia cu maşinuţe.

— Pot s-o deschid acum?

— Dacă vrei. E a ta, aşa că poţi s-o deschizi oricând vrei.

— Şi pot să mă joc cu ele şi pe-afară?

— Sigur, spuse Sarah. De-asta le-am cumpărat.

— Dar mai întâi, adăugă Miles, intervenind în discuţie, trebuie să intri şi să faci cunoştinţă cu toată lumea. Şi, dacă pe urmă te duci afară să te joci, nu vreau să te murdăreşti înainte de masă.

— Bine, acceptă Jonah pe loc şi, după expresia de pe chipul lui, se părea că el chiar credea că o să rămână curat.

Cu toate acestea Miles nu îşi făcea iluzii. Un băiat de şapte ani care se joacă afară? Nicio şansă, dar era de sperat că n-o să se murdărească prea tare.

— Bine, atunci, spuse Sarah. Hai să intrăm. Vreau totuşi să vă avertizez…

— E în legătură cu mama ta?

Sarah zâmbi.

— De unde ştii?

— Nu-ţi face griji. O să mă port cât pot eu de frumos şi Jonah la fel, aşa e?

Jonah aprobă din cap fără să ridice privirea.

Sarah îl luă pe Miles de mână şi se aplecă spre urechea lui.

— Nu din cauza voastră îmi făceam eu griji.

— Iată-vă, aşadar! strigă Maureen când apăru din bucătărie.

Sarah îl înghionti pe Miles. Urmărindu-i ochii, Miles fu surprins să vadă că Maureen nu semăna deloc cu fiica ei. În timp ce Sarah era blondă, părul lui Maureen, cândva negru, acum încărunţea; în timp ce Sarah era înaltă şi suplă, mama ei avea o înfăţişare de matroană. Iar în timp ce Sarah părea să plutească când mergea, Maureen aproape că îi răsturnă când se apropie de ei. Purta un şort alb peste rochia albastră şi-şi întinse amândouă mâinile, de parcă ar fi salutat nişte prieteni de mult pierduţi.

— Am auzit atâtea despre voi doi!

Maureen îl îmbrăţişă strâns pe Miles şi făcu acelaşi lucra şi cu Jonah, chiar înainte ca Sarah să facă oficial prezentările.

— Mă bucur atât de mult că ap putut veni! Avem casa plină, după cum puteţi vedea, dar voi doi sunteţi oaspeţii de onoare.

Părea pur şi simplu ameţită.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jonah.

— Înseamnă că toată lumea te-a aşteptat pe tine.

— Chiar aşa?

— Da, conaşule.

— Nici măcar nu mă cunosc, spuse Jonah cu inocenţă, în timp ce arunca o privire prin cameră, simţind ochii unor necunoscuţi aţintiţi asupra lui.

Miles îi puse mina pe umăr ca să-l liniştească.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Maureen. Şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Vai, a fost plăcerea mea. Chicoti. Ne bucurăm că aţi putut veni. Şi ştiu că şi Sarah se bucură.

— Mamă…

— Ei, te-ai bucurat. N-ai de ce să nu recunoşti.

Îşi îndreptă atenţia spre Miles şi Jonah, vorbind şi chicotind în următoarele câteva minute. Când în sfârşit termină, începu să li-i prezinte pe bunici, ca şi pe restul rudelor, în total cam vreo douăsprezece persoane. Miles dădu mâna, cu Jonah după el, iar Sarah se crispă din cauza felului în care Maureen îl prezenta pe Miles.

— Faceţi cunoştinţă cu prietenul lui Sarah, spunea ea, dar tonul ei – un amestec de mândrie şi aprobare maternă – era cel care nu lăsa nicio îndoială cu privire la ce anume voia ea să spună, de fapt

Când terminară, Maureen părea aproape epuizată de reprezentaţie. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Miles.

— Şi acum, ce pot să-ţi ofer de băut?

— O bere, de exemplu?

— Vine berea. Dar pentru tine, Jonah? Avem bere de ghimbir sau Seven Up.

— Bere de ghimbir.

— Vin cu tine, mamă, spuse Sarah, luând-o pe mamă-sa de braţ. Parcă aş bea şi eu ceva.

În drum spre bucătărie, mama ei radia.

— Vai, Sarah… Sunt atât de fericită pentru tine.

— Mulţumesc.

— Pare minunat. Un zâmbet atât de plăcut. Arată ca cineva în care poţi avea încredere.

— Ştiu.

— Şi băieţelul ăla e o scumpete.

— Da, mamă…

*

— Unde-i tata? întrebă Sarah peste câteva clipe.

În cele din urmă mama ei se calmase şi se întorsese la pregătirile pentru masă.

— L-am trimis acum câteva minute la băcănie cu Brian, răspunse Maureen. Aveam nevoie de mai multe chifle şi de încă o sticlă de vin. Nu eram sigură că avem destul.

Sarah deschise cuptorul şi se uită la curcan; mirosul se răspândi ta bucătărie.

— Aşadar Brian s-a sculat, ta sfârşit?

— Era obosit N-a ajuns decât după miezul nopţii A avut examen miercuri după-amiază şi n-a putut să plece mai devreme.

În clipa aceea se deschise uşa din dos şi intrară Larry şi Brian ducând două sacoşe pe care le puseră pe bufet Brian, care părea mai slab şi cumva mai în vârstă decât atunci când plecase de acasă ta august trecut, o văzu pe Sarah şi se îmbrăţişară.

— Şi cum merge cu şcoala? N-am mai vorbit mi se pare, de-o veşnicie.

— Merge. Ştii cum e. Dar postul tău cum e?

— E bine. Îmi place. Aruncă o privire peste umărul lui Brian. Bună, tată.

— Bună, iubito, spuse Larry, miroase grozav aici.

În timp ce ei aşezau cumpărăturile, au stat de vorbă câteva minute, până ce Sarah le-a spus în cele din urmă că voia să le prezinte pe cineva.

— Mda, a pomenit mama că te vezi cu cineva, zise Brian mişcându-şi conspirativ sprâncenele. Mă bucur. E un tip de treabă?

— Aşa cred.

— E chestie serioasă?

Sarah nu se putu împiedica să observe că mama ei se oprise din curăţatul cartofilor şi că aştepta răspunsul.

— Nu ştiu încă, spuse ea evaziv. Vrei să faci cunoştinţă cu el?

Brian ridică din umeri.

— Da, sigur.

Ea întinse mina şi-i atinse braţul.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi placă.

Brian încuviinţă din cap.

— Vii şi tu, tată?

— Într-un minut. Maică-ta m-a pus să caut nişte castroane. Sunt pe undeva, printr-o cutie din cămară.

Sarah şi Brian părăsiră bucătăria şi se îndreptară spre sufragerie. Nu-i zări nici pe Miles, nici pe Jonah. Bunica ei îi spuse că Miles s-a dus puţin afară; dar, când ieşi pe uşa din faţă, tot nu-l văzu.

— Trebuie să fie în spate…

Când dădură colţul casei, Sarah îi văzu, în sfârşit, pe Miles şi pe Jonah. Jonah găsise o movilită de ţărână şi împingea maşinuţele pe nişte şosele imaginare.

— Şi ce face tipul ăsta? E profesor?

— Nu, dar aşa l-am cunoscut. Fiul lui e la mine în clasă. De fapt, e ajutor de şerif. Hei, Miles! strigă ea. Jonah! Când ei se întoarseră, Sarah făcu semn cu capul în direcţia fratelui ei. E aici cineva cu care aş vrea să vă fac cunoştinţă.

Când Jonah se ridică din ţărână, Sarah văzu că genunchii pantalonilor lui aveau cercuri maronii. El şi Miles le ieşiră în întâmpinare la jumătatea drumului.

— Vi-l prezint pe fratele meu, Brian. Şi, Brian, fă cunoştinţă cu Miles şi cu fiul lui, Jonah.

Miles îi intuise mina.

— Mă bucur de cunoştinţă. Miles Ryan. Încântat

Brain intuise mina ţeapăn.

— Şi eu mă bucur de cunoştinţă.

— Aud că eşti la facultate.

— Da, domnule.

Sarah râse.

— Nu trebuie să te formalizezi aşa. Nu e decât cu vreo doi ani mai mare ca mine.

Brian zimbi slab, dar nu spuse nimic, iar Jonah ridică privirea spre el. Brain făcu un mic pas în spate, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să se adreseze unui copil mic.

— Bună, spuse Jonah.

— Bună, răspunse Brian.

— Eşti fratele domnişoarei Andrews?

Brian încuviinţă din cap.

— Ea e învăţătoarea mea.

— Ştiu. Mi-a spus.

— Aha…

Jonah păru dintr-o dată plictisit şi începu să-şi facă de lucru cu maşinuţele din mână. O vreme niciunul nu spuse nimic.

— Nu mă ascundeam de familia ta, spunea Miles peste câteva minute. M-a întrebat Jonah dacă poate să se joace aici. I-am spus că probabil se poate – sper că se poate.

— Nicio problemă, spuse Sarah. Cită vreme se distrează.

Larry venise de după colţ în timp ce ei patru stăteau de vorbă şi-l rugă pe Brian să caute în garaj castroanele de servit pe care nu reuşise să le găsească. Brain o porni în direcţia aceea, apoi dispăru din vedere.

Şi Larry era tăcut, deşi într-o manieră mai contemplativă decât Brian. Părea să se uite la Miles cu o privire cercetătoare, ca şi cum dacă-i urmărea expresia ar fi putut afla mai multe decât din vorbele pe care le rostea Miles, în timp ce vorbeau generalităţi. Sentimentul ăsta trecu repede când îşi descoperiră interese comune, ca, de exemplu, viitorul meci între Dallas Cowboys şi Miami Dolphins. În câteva minute, stăteau de vorbă degajaţi. În cele din urmă Larry se întoarse în casă, lăsând-o pe Sarah singură cu Miles şi cu Jonah. Jonah se întoarse la movilita de ţărână

— Tatăl tău e o figură. Am avut sentimentul straniu, când am făcut cunoştinţă, că încearcă să-şi dea seama dacă am făcut dragoste.

Sarah râse.

— Probabil că era chiar aşa. Eu sunt fetiţa lui, să ştii.

— Mda, ştiu. De câtă vreme e căsătorit cu mama ta?

— Cam de treizeci şi cinci de ani.

— Mult timp.

— Uneori mă gândesc că ar trebui sanctificat.

— Ei, haide… nu fi aşa de aspră cu mama ta. Mie mi-a plăcut de ea.

— Cred că a fost un sentiment reciproc. La un moment dat, acolo înăuntru, am avut impresia că o să se ofere să te înfieze.

— Cum ai spus şi tu, nu vrea decât să fii fericită

— Spune-i asta şi cred că n-o să te mai lase să pleci vreodată Are nevoie de cineva de care să aibă grijă acum că Brian a plecat la facultate. El e, într-adevăr, rezervat când e pus în situaţia de a cunoaşte oameni noi. O dată ce ajunge să te cunoască, iese din carapace.

Miles scutură din cap, înlăturându-i temerile.

— S-a purtat excelent în plus, îmi aminteşte oarecum de felul în care mă purtam şi eu la vârsta lui. Poate că nu-ţi vine să crezi, dar sunt momente când nici eu nu ştiu ce să spun.

Sarah deschise larg ochii.

— Nu… serios? Şi eu care credeam că ai vorba cea mai dulce dintre toţi cei pe care-i cunosc. Păi, pe mine pur şi simplu m-ai fermecat

— Chiar crezi că sarcasmul este potrivit într-o asemenea zi? O zi pe care ne-o petrecem cu familia şi în care aducem mulţumiri pentru toate binecuvântările de care am avut parte în viaţă?

— Bineînţeles.

El o înconjură cu braţul.

— Ei bine, atunci, în apărarea mea, indiferent ce am spus, se pare că a avut efect, nu-i aşa?

Ea suspină.

— Aşa cred.

— Crezi?

— Şi ce ai vrea acum? O medalie?

— Pentru început. Şi un trofeu ar fi frumos, de asemenea.

Ea zâmbi.

— Şi ce crezi că ţii tu în braţe în clipa de faţă?

*

Restul după-amiezei trecu netulburat. După ce a fost strânsă masa, o parte a familiei s-a dus să vadă meciul, cealaltă s-a dus în bucătărie să rezolve problema munţilor de mâncare rămasă. După-amiaza era tihnită şi, după ce se îndopă cu două bucăţi de plăcintă, până şi Jonah găsi atmosfera relaxantă. Larry şi Miles vorbiră despre New Bem, Larry punându-i întrebări lui Miles despre istoria locală. Sarah veni din bucătărie, unde mama ei tot repeta (şi repeta) că Miles părea un tânăr minunat, în sufragerie, ca să se asigure că Miles şi Jonah nu aveau cumva impresia că i-a abandonat. Brian, săritor, îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în bucătărie, spălând şi ştergând vasele pe care le folosise mama lui pentru masă.

Cu o jumătate de oră înainte ca Miles să trebuiască să plece acasă ca să se schimbe pentru serviciu, Miles, Sarah şi Jonah s-au dus la o plimbare, exact cum spusese Miles. Se îndreptară spre capătul străzii şi pătrunseră în zona împădurită care mărginea cartierul cel nou. Jonah o apucă pe Sarah de mână şi o duse prin pădure, rizând în timp ce făcea asta şi, pe când se uita la ei cum îşi croiesc drum printre copaci, Miles avu revelaţia a ceea ce însemnau toate astea. Cu toate că ştia că o iubeşte pe Sarah, fusese impresionat că ea dorise să împartă cu el bucuria de a fi cu familia ei. Îi plăcea sentimentul de apropiere, atmosfera de sărbătoare, modul firesc în care rudele ei păreau să reacţioneze faţă de el, şi fu sigur că nu voia ca asta să fie o invitaţie izolată.

Atunci se gândi pentru prima oară să-i ceară lui Sarah să se căsătorească cu el, şi, o dată ce-i veni ideea, găsi că era imposibil s-o mai îndepărteze.

În faţa lui, Sarah şi Jonah aruncau pietricele într-un pârâiaş, una după alta, apoi Jonah sări peste el şi Sarah îl urmă.

— Hai şi tu, strigă ea. Suntem în expediţie.

— Da, tati, grăbeşte-te!

— Vin, nu mă aşteptaţi. Vă ajung din urmă.

Dar nu se grăbi. În loc să facă asta, rămase pierdut în gânduri, în timp ce ei continuară să se tot îndepărteze şi, în cele din urmă, dispărură în spatele unui pâlc des de pomi. Miles îşi băgă mâinile în buzunare.

Căsătorie.

Relaţia lor era încă la început, bineînţeles, şi n-avea nicio intenţie să cadă în genunchi aici şi acum şi s-o ceară în căsătorie, în acelaşi timp, ştiu dintr-o dată că o să vină un moment când o s-o facă. Era potrivită pentru el; de asta era sigur. Şi era minunată cu Jonah. Jonah părea s-o iubească şi asta era, de asemenea, important, pentru că, dacă Jonah n-ar fi plăcut-o, el nici măcar nu s-ar fi gândit la un viitor alături de Sarah.

Şi astfel, ceva ţăcăni în interiorul lui, ca o cheie care se potriveşte perfect într-o broască. Cu toate că nu conştientiza încă, întrebarea „dacă“ se transformase în întrebarea „când“.

Odată luată această hotărâre, simţi inconştient că se relaxează. Nu i-a văzut pe Sarah sau pe Jonah când trecu pârâul, dar se duse în direcţia în care-i văzuse pe ei apucând-o. Peste un minut îi zări şi, în timp ce reducea distanţa dintre ei, îşi dădu seama că nu mai fusese atât de fericit de ani de zile.

De la Ziua Recunoştinţei până la mijlocul lunii decembrie, Miles şi Sarah deveniră încă şi mai apropiaţi, atât ca iubiţi, cât şi ca prieteni, iar relaţia lor înflori, ducând la ceva tot mai profund şi permanent.

Şi Miles începu să facă aluzii la posibilul lor viitor împreună. Sarah nu era oarbă în ceea ce privea înţelesul cuvintelor lui; de fapt, se trezi că adaugă şi ea unele comentarii. Lucruri mărunte – când stăteau în pat, el spunea că parcă ar trebui zugrăviţi din nou pereţii; iar

Sarah răspundea că un galben-deschis ar fi vesel şi alegeau culoarea împreună. Sau Miles spunea că ar fi fost nevoie de putină culoare în grădină, iar ea zicea că întotdeauna îi plăcuseră cameliile şi că ea asta ar fi plantat dacă ar fi locuit aici. În acel sfârşit de săptămână Miles plantă cinci tufe de camelii de-a lungul faţadei casei.

Dosarul rămase în dulap şi, pentru prima oară după multă vreme, lui Miles prezentul i se părea mai viu decât trecutul. Dar nici Sarah, nici Miles nu ştiau că, deşi ei erau pregătiţi să lase trecutul în urmă, evenimentele aveau curând să conspire ca să facă asta imposibil.

Capitolul 16

Am avut iar o noapte de insomnie şi, oricât aş vrea să mă duc din nou la culcare, îmi dau seama că nu pot.

Accidentul nu se petrecuse aşa cum, probabil, vi-l imaginaţi sau aşa cum şi-l imagina Miles. Nu băusem în seara aia, cum îşi închipuia el. Nici nu eram sub influenţa vreunui drog. Eram complet treaz.

Ce s-a întâmplat cu Missy în seara aceea a fost, foarte simplu, un accident.

Am retrăit totul în mintea mea de mii de ori. În cei cincisprezece ani care au trecut de-atunci, am avut un sentiment de dejă vu *în momente din cele mai stranii – când căram cutii la o furgonetă acum vreo doi ani, de exemplu – şi senzaţia asta mă face încă să mă opresc din indiferent ce fac, chiar dacă numai pentru o clipă, şi mă trezesc tras înapoi în timp, spre ziua când a murit Missy Ryan.*

Lucrasem de foarte devreme în dimineaţa aceea, descărcând lăzi pe plăci transportoare pentru stocare la un depozit local şi ar fi trebuit să termin la şase. Dar un transport întârziat de ţevi de plastic a venit exact înainte de închidere – patronul meu de-atunci era furnizor pentru majoritatea magazinelor din statele Carolina – şi proprietarul m-a întrebat dacă m-ar deranja să rămân peste program vreo oră. Nu m-a deranjat; asta însemna

ore suplimentare, socotite la plată o dată şi jumătate, un mod grozav de-a face rost de nişte bani în plus, de care aveam mare nevoie. Ce nu luasem eu în calcul era cât de încărcat era *camionul sau că până la urmă o să fac cam toată treaba singur.*

Trebuia să fim la lucru vreo patru ţipi, dar unul sunase că e bolnav în ziua aia, altul nu putuse să rămână pentru că fiul lui avea meci de base-ball şi el nu voia să lipsească. Aşa că am rămas doar doi pentru treaba respectivă, ceea ce tot ar fi fost bine. Dar cu câteva minute după ce a tras camionul la rampă, celălalt tip şi-a sclintit glezna, aşa că m-am trezit imediat că sunt singur.

Era şi foarte cald. Temperatura de afară era cam de treizeci şi cinci de grade, iar în depozit era încă şi mai cald, peste patruzeci, şi umed. Muncisem deja opt ore şi mai aveam încă vreo trei înaintea mea. Veniseră camioane toată ziua şi, pentru că nu lucram acolo în mod regulat, cea mai mare parte a muncit mele era istovitoare. Ceilalţi trei ţipi făceau cu rândul la motostivuitor, ca să-şi mai poată lua câte o pauză când şi când. Nu şi eu. Eu trebuia să sortez lăzile şi pe urmă să le duc în spatele camionului, acolo unde se ridica uşa, şi să încarc totul pe paiet, astfel ca motostivuitorul să le poată duce în depozit. Dar spre sfârşitul zilei, de vreme ce eram singur acolo, a trebuit să fac toată treaba singur. Când am terminat, eram stors de vlagă. De-abia îmi mai piteam mişca braţele, aveam junghiuri în spate şi, pentru că nu fusesem la masă, eram şi lihnit de foame.

De-asta m-am hotărât să mă duc la rotiseria lui Ruget în loc să mă îndrept direct spre casă. După o zi lungă şi grea nu e nimic pe lume mai bun decât o friptură şi, când în sfârşit m-am tirât până la maşină, mă gândeam că în câteva minute o să pot în sfârşit să mă relaxez.

Maşina mea de-atunci era o adevărată rablă, hodorogită şi lovită peste tot, un Pontiac Bonneville care deja se afla pe drumuri de vreo doisprezece ani. O luasem de ocazie în vara dinainte şi nu păţisem pe ea decât trei sute de dolari. Dar, cu toate că arăta ca dracu', mergea

bine şi nu avusesem niciodată probleme cu ea. Motorul pornea la prima cheie şi-i pusesem la punct frânele chiar eu când o cumpărasem, ceea ce era singurul lucru de care avea nevoie la vremea respectivă.

Aşa că m-am urcat în maşină chiar când soarele scăpăta. La ora aceea din seară soarele face lucruri ciudate în timp ce coboară spre vest. Cerul îşi schimbă culoarea aproape în flecare minut, umbrele se întind pe şosea ca nişte degete lung, fantomatice, şi, cum nu era nici urmă de nor pe cer, erau momente când strălucirea răzbătea oblic prin fereastră şi trebuia să-mi mijesc ochii ca să văd încotro merg.

Exact în faţa mea, alt şofer părea să aibă şi mai multe probleme cu vederea decât mine. Indiferent cine era, ba accelera, ba încetinea, călcând frânele ori de câte on se schimba lumina soarelui şi depăşea de mai multe ori linia albă pe partea cealaltă a drumului. Eu am reacţionat, călcând şi eu pe frâne, dar în cele din urmă m-am săturat şi m-am hotărât să las ceva distanţă între mine şi el. Şoseaua era prea îngustă ca să-l depăşesc, aşa că, în loc să fac asta, am încetinit, spetind că individul o să se îndepărteze.

Dar, cine-o fi fost, a făcut exact contrariul. A încetinit şi el şi, când între noi distanţa s-a redus iar, i-am văzut stopurile clipind intermitent ca beculeţele din pomul de Crăciun, apoi rămânând roşii. Am călcat tare frâna, mi-au scârţâit cauciucurile când m-am oprit în sfârşit. Mă îndoiesc să Fi rămas între mine şi maşina din faţa mea mai mult de treizeci de centimetri.

Ăsta a fost momentul, cred, când a intervenit soarta. Uneori îmi doresc să fi lovit maşina aia, de vrane ce n-ar mai fi trebuit să mă opresc şi Missy Ryan ar fi ajuns acasă. Dar pentru că n-am lovit-o şi pentru că mă săturasem de şoferul din faţa mea – am luat-o pe prima la dreapta, pe Camelia Road, chiar dacă asta îmi prelungea puţin timpul de drum, timp pe care acum mi-aş dori să-l capăt înapoi. Drumul şerpuia printr-un cartier mai vechi al oraşului, cu stejari deşi şi bogaţi, iar soarele coborâse destul incit să

nu mai strălucească aşa. Peste câteva minute cerul începu să se întunece mai repede şi mi-am aprins farurile.

Drumul şerpuia la dreapta şi la stingă şi curând casele începură să se rărească. Curţile erau mai mari şi se vedeau mai puţini oameni pe-afară. După câteva minute am cotit din nou pe aleea Madame Moore. Drumul ăsta îl cunoşteam bine şi mă consolam cu gândul că mai aveam numai câțiva kilometri şi o să fiu la localul lui Rhett.

Îmi aduc aminte că am deschis radioul şi m-am jucat cu 1 *scala, dar, de fapt, nu mi-am luat ochii de la drum. Apoi l-am închis. Mintea mea, vă asigur, era la condus.*

Drumul era îngust şi şerpuit, dar, cum am spus, ştiam drumul ăsta ca pe buzunarul propriu. Am pus automat frână când m-am apropiat de o cotitură. Atunci am văzut-o şi sunt absolut sigur că am încetinit şi mai mult. Totuşi, nu ştiu precis, de vreme ce tot ce s-a întâmplat pe urmă s-a petrecut atât de repede, încât n-aş putea să jur.

Veneam din spatele ei, distanţa dintre noi se micşora. Ea era pe partea laterală, pe marginea cu iarbă. Îmi aduc aminte că era îmbrăcată cu o cămaşă albă şi un şort albastru şi nu alerga prea repede, mai mult parca plutea într-un mod relaxat.

În cartierul acesta casele aveau câte o jumătate de acru de curte şi nu era nimeni pe-afară. Ştia că vin în spatele ei – am văzut-o aruncând iute o privire laterală, poate suficient cât să mă zărească cu colţul ochiului, şi s-a mai îndepărtat cu o jumătate de pas spre marginea drumului. Mâinile mele erau amândouă pe volan. Eram atent la tot ce trebuia să Hu şi credeam că sunt prudent. Şi la fel şi ea.

Nici unul dintre noi totuşi nu a văzut cânele.

Aproape ca şi cum ar fi stat s-o pândească, a sărit dintr-o spărtură a gardului viu când ea nu era la mai mult de şase metri în faţa maşină mele. Un câne mare şi negru şi, cu toate că eram în maşină, i-am auzit mârâitul agresiv când s-a repezit la ea. Probabil că a luat-o pe nepregătite, pentru că ea s-a dat brusc înapoi, să se apere de câne, şi a făcut un pas în plus spre drum.

Maşina mea, cu toată greutatea ei de o tonă şi jumătate, a izbit-o în clipa aceea.

Capitolul 17

Sims Anderson, la patruzeci de ani, semăna întrucâtva cu un şobolan: un nas ascuţit, o frunte care se înclina spre spate şi o bărbie care părea să se fi oprit din creştere înaintea restului corpului. Îşi purta părul pieptănat lins peste cap, cu ajutorul unui pieptene cu dinţi laţi pe care-l avea întotdeauna la el.

Sims mai era şi alcoolic.

Nu era totuşi genul de alcoolic care bea în fiecare seară. Sims era genul de alcoolic ale cărui mâini tremură dimineaţa înainte să-şi ia primul păhărel al zilei, pe care el îl termina de obicei înainte ca majoritatea oamenilor să se îndrepte spre lucru. Cu toate că preferă Bourbon-ul, rareori avea destui bani pentru altceva decât pentru cel mai ieftin vin, pe care îl bea cu găleata. De unde îşi găsea banii nu-i plăcea să spună, dar, pe de altă parte, cu excepţia băuturii şi a chiriei, n-avea nevoie de mare lucru.

Dacă Sims avea vreo calitate care să-i răscumpere păcatele, aceasta era darul de a se face nevăzut şi, în consecinţă, putea afla o mulţime de lucruri despre oameni. Când bea, nu era nici scandalagiu, nici obraznic, dar expresia lui normală – ochii pe jumătate închişi, gura moale – îi dădeau înfăţişarea cuiva mult mai beat decât era el în realitate. Din această cauză, oamenii vorbeau în prezenţa lui.

Spuneau lucruri pe care ar fi trebuit să le ţină numai pentru ei

Sims câştiga putinii bani pe care-i avea vânzând ponturi poliţiei.

Nu pe toate însă. Numai pe acelea în care putea rămâne anonim şi-şi putea totuşi căpăta banii. Numai pe acelea în care politia avea să-i păstreze secretul, în care nu trebuia să depună mărturie.

Ştia că infractorii aveau obiceiul de a păstra

ranchiună şi el nu era aşa de prost ca să-şi închipuie că, dacă ar fi ştiut cine i-a turnat, ar trece peste asta şi-ar uita.

Sims făcuse închisoare: o dată, la puţin timp după ce împlinise douăzeci de ani, pentru o hoţie măruntă şi de două ori după treizeci, pentru deţinere de marijuana. A treia şedere după gratii îl schimbase. Pe atunci era deja alcoolic în toată regula şi-şi petrecu prima săptămână suferind de cea mai gravă formă de abstinenţă imaginabilă. Tremura, vomita şi apoi, când închidea ochii, vedea monştri. Aproape că a şi murit, dar nu din cauza sindromului de abstinenţă. După ce câteva zile îl ascultase pe Sims urlând şi gemând, celălalt bărbat din celulă l-a bătut până l-a lăsat inconştient, ca să poată dormi şi el puţin. Sims şi-a petrecut trei săptămâni la infirmerie şi a fost eliberat condiţionat de un comitet căruia i se făcuse milă de suferinţele prin care trecuse. În loc să termine anul pe care-l mai avea încă de făcut, a fost eliberat de probă şi trebuia să se prezinte unui ofiţer care se ocupa de cei eliberaţi condiţionat. A fost însă avertizat că, dacă se apuca iar de băutură sau de droguri, sentinţa lui urma să fie executată.

Posibilitatea de a trece prin abstinenţă, asociată cu bătaia, îl lăsaseră pe Sims cu o frică mortală de a se întoarce la închisoare.

Dar pentru Sims nu era posibil să facă faţă vieţii în stare de trezie. La început a avut grijă să bea numai în intimitatea casei. Cu timpul totuşi a început să fie deranjat de îngrădirea libertăţii. A început să se întâlnească din nou cu câţiva prieteni pentru una mică, fără să se facă însă remarcat. Cu timpul, a început să creadă în norocul lui. A început să bea şi în drum spre ei, cu sticla ascunsă în tradiţionala pungă de hârtie cafenie. Destul de repede, era beat oriunde se ducea şi, cu toate că poate creierul i-o fi dat un mic semnal de avertisment, spunându-i să fie prudent, era prea ieşit din minţi să-l asculte.

Dar chiar şi aşa, totul ar fi putut să fie bine, dacă n-ar fi împrumutat maşina maică-sii să iasă în oraş într-o noapte. N-avea permis de conducere, cu toate astea s-a

dus cu maşina să se întâlnească cu nişte amici la un bar prăpădit, aflat pe un drum pietruit, în afara oraşului. Acolo, a băut cu prietenii şi, la un moment dat, după miezul nopţii, a ieşit bălăngănindu-se până la maşină. De-abia a reuşit să iasă din parcare fără să lovească alte maşini, dar, în cele din urmă, s-a îndreptat spre casă. După câțiva kilometri, a zărit luminile roşii care semnalizau intermitent în spatele lui.

Cel care a ieşit din maşină a fost Miles Ryan.

— Tu eşti, Sims? a strigat Miles, apropiindu-se încet.

La fel ca majoritatea ajutoarelor de şerif, îl cunoştea pe Sims şi-i spunea pe nume. Cu toate acestea, îşi scosese lanterna şi cerceta cu ea interiorul maşini, căutând rapid vreun semn de pericol.

— O, sal’tare, dom’ şerif.

Cuvintele ieşeau nedesluşit.

— Ai băut? îl întrebă Miles.

— Nu… nu. Deloc. Sims îl privi tulbure. Doar am stat la taclale cu nişte prieteni.

— Eşti sigur de asta? Nici măcar o bere?

— Nu, dom’le.

— Poate un pahar de vin la masă sau aşa ceva?

— Nu, dom’le. Nu eu.

— Mergeai dintr-o parte în alta, cât e drumul de lat.

— Sunt doar obosit.

Ca pentru a dovedi asta, duse o mână la gură şi căscă. Miles îi simţi mirosul de băutură din răsuflare.

— Ei, haide… nici măcar un păhărel? Toată noaptea?

— Nu, dom’le.

— Trebuie să-ţi văd permisul şi talonul.

— Ei… păi… Nu prea am permisul la mine. Cre’ că l-am lăsat acasă.

Miles făcu un pas înapoi de lângă maşină, cu lanterna îndreptată spre Sims.

— Vreau să cobori din maşină.

Sims părea surprins că Miles nu-l crede.

— De ce?

— Coboară, te rog.

— N-o să mă arestezi, nu-i aşa?

— Haide, nu complica lucrurile mai mult decât e nevoie.

Sims păru să chibzuiască ce e de făcut, deşi era chiar mai beat decât de obicei. În loc să se mişte, rămase privind fix prin parbriz, până ce Miles deschise, în cele din urmă, portiera.

— Haide!

Cu toate că Miles îi întinse o mână, Sims scutură pur şi simplu din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Miles că el era bine, că se putea descurca şi singur.

Să se dea jos totuşi se dovedi mai greu decât anticipase Sims. În loc să stea fată în faţă cu Miles Ryan, de la care ar fi putut cere îndurare, Sims căzu şi-şi pierdu cunoştinţa aproape imediat.

A doua zi dimineaţă, Sims se trezi tremurând, fără să-şi dea seama unde se află. Tot ce ştia era că se afla după gratii şi înţelegerea acestui fapt îi făcu mintea să se învârtească de o spaimă paralizantă. Încet, seara precedentă îi reveni în minte în fragmente, îşi aducea aminte că se dusese la bar şi băuse cu prietenii… după asta, totul era cam înceţoşat, până ce văzu imaginea unor faruri semnalizatoare. Din străfundurile memoriei mai extrase şi faptul că Miles Ryan îl adusese aici.

Cu toate acestea, Sims avea în minte lucruri mult mai importante decât ce se întâmplase cu o noapte înainte şi gândurile lui se concentrau, în primul rând, asupra celui mai potrivit mod de a evita să ajungă din nou la închisoare. Chiar şi numai ideea îi aducea broboane de transpiraţie pe frunte şi pe buza superioară.

Nu putea să se întoarcă! Nici vorbă! O să moară acolo. Era absolut sigur de asta.

Dar se întorcea. Frica îi limpezi mintea şi mai mult şi în următoarele câteva minute nu se putu gândi decât la lucrurile cărora nu le putea face faţă din nou.

Închisoare.

Bătăi.

Coşmaruri.

Tremurători şi vomă.

Moarte.

Se ridică tremurând de pe pat şi se sprijini de perete, să-şi ţină echilibrul. Se duse clătinându-se până lângă gratii, uitându-se pe condor. Alte trei celule erau ocupate, dar nimeni nu părea să ştie dacă ajutorul de şerif Ryan mai era pe-acolo. Când întrebă, i se spuse să tacă din gură, de două ori; a treia persoană nu-i răspunse deloc.

Asta e viaţa ta pentru următorii doi ani.

Nu era destul de naiv să creadă că *or* să-l elibereze, nici nu-şi făcea vreo iluzie că avocatul numit din oficiu o să facă vreo ispravă. Eliberarea lui condiţionată fusese destul de clară în privinţa faptului că orice încălcare avea să ducă la o reîncarcerare obligatorie şi, finind seama de antecedentele lui, cât şi de faptul că era la volan, nu exista nicio posibilitate să i se treacă cu vederea. Nicio şansă. Să implore mila n-o să meargă, să implore iertarea ar fi fost ca şi cum ar fi scuipat în sus. O să putrezească în închisoare până avea să fie pus pe rol cazul lui şi atunci, după ce pierdea, or să arunce şi cheia.

Mintea lui începu să funcţioneze mai rapid, cu poticneli şi şonticăieli, dar oricum mai rapid. Singura lui speranţă, singurul lucru care-l putea ajuta, era să dea ceasul înapoi cumva şi să anuleze arestarea din noaptea precedentă.

Totuşi, cum dracu’ să facă asta?

Ai informaţii, îi răspunse o voce mică.

Miles tocmai ieşise de sub duş când auzi telefonul sunând. Mai devreme li pregătise lui Jonah micul dejun şi-l trimisese la şcoală, dar, în loc să mai facă câte ceva prin casă, se băgase din nou în pat, sperând să mai prindă încă vreo două ore de somn. Cu toate că nu dormise prea mult, putuse să moţăie puţin. Avea să lucreze de la prânz până la opt, şi de-abia aştepta o seară tihnită după aceea. Jonah pleca – se ducea la film cu Mark – iar Sarah se oferise să treacă pe la el şi să petreacă puţin timp împreună.

Apelul telefonului avea să schimbe toate astea.

Miles înşfăcă un prosop şi şi-l înfăşură în jurul taliei,

răspunzând la telefon exact înainte să-l preia robotul. La celălalt capăt era Charlie. După ce făcură schimb de amabilităţi, Charlie trecu la subiect.

— Ar fi bine să vii pe-aici acum, spuse el.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Tu l-ai adus pe Sims Addison noaptea trecută, nu-i aşa?

— Mda, eu.

— Nu reuşesc să găsesc raportul.

— Aa… pentru asta. A venit alt apel şi a trebuit să dau iar fuga. Oricum, veneam mai devreme ca să termin treaba asta. E vreo problemă?

— Încă nu stat sigur. Cât de curând poţi să ajungi?

Miles nu era sigur ce să creadă despre toate astea şi nici nu prea înţelegea tonul lui Charlie.

— De-abia am ieşit de sub duş. O jumătate de oră, poate?

— Când ajungi, primul lucru e să vii să vorbeşti cu mine. O să te aştept.

— Nu poţi măcar să-mi spui ce-i cu toată graba asta?

La celălalt capăt se lăsă o tăcere îndelungată.

— Tu vino cât poţi de repede. Vorbim atunci

— Aşadar, despre ce e vorba? întrebă Miles.

De îndată ce sosise, Charlie îl trăsese ta birou şi închisese uşa în urma lui.

— Spune-mi cum a fost azi-noapte.

— Cu Sims Addison, vrei să spui?

— Ia-o de la început

— Hâm… era trecut puţin de miezul nopţii şi aveam maşina parcată ta capătul străzii de la Beckers – ştii, barul ăla de lângă Vanceboro?

Charlie dădu din cap şi-şi încrucișă braţele pe piept.

— Doar aşteptam pe-acolo. Fusese linişte şi ştiam că trebuie să închidă. Puţin după două dimineaţa am văzut pe cineva părăsind barul şi am urmărit maşina aia dintr-o intuiţie, şi bine am făcut. Maşina mergea dintr-o parte ta alta a drumului, aşa că l-am tras pe dreapta să-i fac un control de rutină. Atunci am descoperit că era Sims

Addison. Mirosea a băutură de cum m-am apropiat de geam. Când l-am pus să coboare din maşină, a căzut. Şi-a pierdut cunoştinţa, aşa că l-am băgat pe bancheta din spate şi l-am adus aici. Până să ajungem, îşi revenise destul cât să nu mai fie nevoie să-l car ta celulă, dar tot a trebuit să-l sprijin. Urma să-i fac formele, dar a venit alt apel şi a trebuit să plec imediat. Nu m-am întors decât după ce mi se terminase tura şi, pentru că-i ţin locul lui Tommie astăzi, m-am gândit că o să mă ocup de hârtii înainte să intru în schimb.

Charlie nu spuse nimic, dar nu-şi dezlipi ochii de la Miles nicio clipă.

— Altceva?

— Nimic. Ce, e cumva rănit sau ce are? Cum ţi-am spus, nici nu l-am atins – a căzut el. Era criţă, Charlie. Absolut trotilat.

— Nu, nu despre asta-i vorba.

— Atunci ce e?

— Întâi vreau să-mi fie mie clar – nu ți-a spus absolut nimic aseară?

Miles stătu să se gândească un moment

— Nu prea. Ştia cine sunt, mi-a zis pe nume…

Nu-şi termină fraza, încercând să-şi amintească dacă mai era ceva.

— Se comporta ciudat?

— Nu mi s-a părut… doar luat de apă, înţelegi?

— Hâm… mormăi Charlie şi păru să cadă din nou pe gânduri.

— Haide, Charlie, spune-mi ce se petrece!

Charlie oftă.

— Spune că vrea să vorbească cu tine.

Miles aşteptă, ştiind că mai urmează ceva.

— Numai cu tine. Spune că are informaţii.

Miles ştia şi el povestea lui Sims.

— Şi?

— Nu vrea să stea de vorbă cu mine. Dar spune că e o problemă de viață şi de moarte.

Miles se uită fix la Sims printre gratii, gândindu-se că

omul arăta aproape în pragul morţii. Ca la alți alcoolici cronici, pielea lui era de un galben bolnăvicios. Îi tremurau mâinile şi îi curgea transpiraţia de pe frunte. Aşezat pe pat, se scărpinase absent pe braţe ore întregi şi Miles vedea dârele roşii, ca nişte dungi de ruj făcute de un copil.

Miles trase un scaun, se aşează şi se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite de genunchi.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Sims se întoarse când îi auzi vocea. Nu-l observase pe Miles venind şi păru să aibă nevoie de puţin timp pentru a se putea concentra. Îşi şterse buza de sus şi dădu din cap.

— Bună ziua.

Miles se aplecă înainte.

— Ce ai de spus, Sims? Ai reuşit să-l enervezi pe şeful meu, care-i sus. Zice că i-ai spus că ai informaţii pentru mine.

— De ce m-ai adus aici azi-noapte? îl întrebă Sims. N-am făcut rău nimănui.

— Erai beat, Sims. Şi erai la volan. Asta e o infracţiune.

— Atunci, de ce nu m-ai pus încă sub acuzaţie?

Miles stătu să-şi chibzuiască răspunsul, încercând să-şi dea seama cam unde bătea Sims cu toate astea.

— N-am avut timp, răspunse el cinstit Dar, potrivit legilor acestui stat, nu contează dacă am făcut-o aseară sau nu. Şi dacă despre asta ai vrut să vorbeşti cu mine, am altele de făcut

Miles se ridică de pe scaun şi dădu să plece.

— Aşteaptă, spuse Sims.

Miles se opri şi se răsuci.

— Da?

— Am ceva important să-ţi spun.

— I-ai spus lui Charlie că e o problemă de viaţă şi de moarte.

Sims îşi şterse din nou buzele.

— Nu pot să mă întorc la închisoare. Dacă mă pui sub acuzaţie, acolo o să mă duc. Sunt eliberat condiţionat.

— Aşa se întâmplă. Încâlci legea, te duci la închisoare. N-ai aflat asta?

— Nu pot să mă întorc acolo, repetă el.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta noaptea trecută.

Miles se întoarse din nou şi Sims se ridică de pe pat, cu o expresie de panică pe faţă.

— Nu face asta!

Miles ezită.

— Îmi pare rău, Sims. Nu pot să te ajut

— Ai putea să-mi dai drumul. N-am făcut rău nimănui. Şi dacă mă întorc la închisoare, mor cu siguranţă. Ştiu asta tot atât de sigur cum ştiu că cerul e albastru.

— Nu pot să fac asta.

— Ba sigur că poţi. Poţi să spui că ai greşit, să spui că am adormit la volan şi că de-asta mergeam şerpuit…

Miles nu se putu împiedica să nu simtă putină milă pentru omul ăla, dar datoria lui era clară.

— Îmi pare rău, spuse el din nou şi o pomi spre coridor.

Sims se repezi spre gratii şi se apucă de ele.

— Am informaţii…

— Mi le spui mai târziu, după ce te duc sus să-ţi fac formele.

— Aşteaptă!

Era în tonul lui ceva care-l făcu pe Miles să se oprească încă odată.

— Da?

Sims îşi drese glasul. Cei trei bărbaţi din celulele alăturate fuseseră duşi sus, dar el se uită în jur, să fie absolut sigur că nu mai rămăsese cineva neobservat îi făcu semn cu degetul lui Miles să se apropie, dar Miles rămase unde era şi-şi încrucişă braţele.

— Dacă am informaţii importante, renunţi să mă pui sub acuzare?

Miles îşi stăpâni un zâmbet. *Acum stăm de vorbă.*

— Nu depinde doar de mine, ştii asta. Trebuie să vorbesc cu procurorul districtual.

— Nu. Nu în felul ăsta. Ştii cum lucrez eu. Nu depun

mărturie şi rămân anonim.

Miles nu spuse nimic.

Sims privi în jur, asigurându-se că erau tot singuri.

— Nu ie nicio dovadă de ce ţi-oi spune io, da-i adevărat şi te interesează. Îşi coborî vocea, ca şi cum i-ar fi încredinţat un secret. Ştiu cine-a făcut-o în noaptea aia. *Ştiu.*

Tonul lui şi implicaţiile evidente îi făcură, brusc, lui Miles părul măciucă.

— Despre ce vorbeşti?

Sims îşi şterse din nou buza, ştiind că acum Miles avea să-i acorde toată atenţia.

— Nu pot să-ţi spun mai mult dacă nu-mi dai drumu'.

Miles se apropie de celulă, simţindu-se descumpănit. Se holbă la Sims până ce acesta se retrase de lângă gratii.

— Să-mi spui ce?

— Mai întâi vreau un târg. Tre' să-mi promiţi că-mi dai drumu'. Spune că pen'că nu mi-ai dat fiola să suflu nu ai dovadă că eram băut

— Ţi-am spus: nu pot să fac târguri.

— Nu faci târgu', nu afli informaţia. Cum ţi-am spus, nu pot să mă întorc la închisoare.

Au stat aşa uitându-se unul la altul, fără ca vreunul din ei să-şi ferească privirea.

— Ştii exact despre ce vorbesc, nu-i aşa? zise Sims în cele din urmă. Nu vrei să ştii cine a făcut-o?

Inima lui Miles începu să bată năprasnic, mâinile i se încleştară involuntar de-o parte şi de alta a corpului. Gândurile i se învârteau în cap.

— O să-ţi spun dacă-mi dai drumu', adăugă Sims.

Gura lui Miles se deschise, apoi se închise, în timp ce totul – toate amintirile – se năpusteau şi se revărsau asupra lui ca apa dintr-o chiuvetă prea plină. Părea incredibil, absurd. Şi totuşi… dacă Sims spunea adevărul?

Dacă ştia cine a omorât-o pe Missy?

— Va trebui să depui mărturie, fu tot ce se putu gândi să spună.

Sims ridică mâinile.

— Nici vorbă. Io n-am văzut nimic, doar am auzit lumea vorbind. Şi dacă află că io-s ăla care-a spus, sunt ca mort. Aşa că nu pot să depun mărturie. Nu vreau. O să jur că nu-mi aduc aminte să-ţi fi zis ceva. Şi nici tu nu le zici lor de unde-ai aflat. Asta e doar între noi – între tine şi mine. Dar…

Sims ridică din umeri şi-şi miji ochii, jucându-l pe Miles perfect.

— De fapt, nu prea-ți pasă de asta, nu-i aşa? Tu doar vrei să ştii cine-a făcut-o şi io pot să-ţi spun. Şi Dumnezeu să mă trăsnească dacă nu-ţi zic adevăru'.

Miles apucă gratiile, iar încheieturile degetelor i se albiră.

— Spune-mi! strigă el.

— Scoate-mă de-aici, răspunse Sims, rămânând oarecum calm, în ciuda izbucnirii lui Miles, şi-o să-ţi spun.

Multă vreme Miles rămase doar uitându-se fix la el.

— Eram la Rebel, începu Sims în cele din urmă, după ce Miles fusese de acord cu cererile lui. Ştii locul ăla, nu?

Sims nu aşteptă răspunsul. Îşi netezi părul gras cu dosul mâinii.

— Asta era acu' vreo doi ani sau cam aşa ceva – nu prea mai ţin minte exact când s-a-ntâmplat – şi beam şi eu vreo două păhărele, ştii? în spatele meu, într-un separeu, l-am văzut pe Earl Getlin, îl ştii?

Miles dădu din cap. Altul dintr-o lungă serie de indivizi bine cunoscuţi de poliţie. Înalt şi slab, cu faţa ciupită de vărsat, tatuaje până sus pe ambele braţe – unul care înfăţişa un linşaj, altul un craniu străpuns de un cuţit. Fusese arestat pentru atac, intrare prin efracţie, comercializare de bunuri furate. Suspectat a fi vânzător de droguri. Acum un an şi jumătate, după ce fusese prins furând o maşină, fusese trimis la închisoarea de stat Hartley. Nu urma să fie eliberat decât peste patru ani.

— Era cam agitat, îşi tot învârtea băutura, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Atunci i-am văzut intrând. Pe Timsoni. Au stat în uşă doar o clipă şi s-au uitat în jur până l-au văzut. Ăştia-s oameni cu care nu-mi place să am de-a

face, aşa că nu le-am atras atenţia că-s acolo. Şi p-ormă, ce văd, stăteau aşezaţi în faţa lu' Earl. Şi vorbeau încet de tot, aproape în şoaptă, da' de unde eram io auzeam fiecare cuvânt pe care-l spuneau.

Spinarea lui Miles înţepenise la povestea lui Sims. Gura îi era uscată, ca şi cum ar fi stat afară în căldură ore întregi.

— Îl ameninţau pe Earl, da' el tot zicea că încă nu-i are. Atunci l-am auzit pe Otis zicând ceva – pân-atunci îi lăsase pe fraţii lui să dea din gură. I-a zis lu' Earl că dacă nu face rost de bani până la sfârşitu' săptămânii, să aibă grijă, că pe el nu-l trage nimeni în piept

Clipi. Chipul îi era complet secătuit de sânge.

— A zis ca o să i se întâmple lu' Earl ce i s-a întâmplat şi lu' Missy Ryan. Doar că de data asta or să dea înapoi şi-or să mai treacă o dată peste el.

Capitolul 18

Îmi aduc aminte că ţipam chiar înainte de a opri maşina, îmi amintesc, bineînţeles, impactul – zvâcnetul uşor al roţii şi bufnitura care provoacă greaţa. Dar cel mai bine îmi amintesc propriile mele ţipete dinăuntrul maşinii. Erau asurzitoare, răsunând ca un ecou din ferestrele închise, şi au tot continuat până când am oprit motorul şi am putut, în sfârşit, să deschid portiera. Ţipetele mele s-au transformat atunci într-o rugăciune panicată. "Nu, nu, nu…" este tot ce îmi amintesc că spuneam.

De-abia mai puţind să respir, am alergat în faţa maşinii. N-am văzut nici o stricăciune: cum am spus, maşina ara un model mai vechi, conceput să reziste la izbituri mai puternice decât maşinile din ziua de azi. Dar n-am văzut trupul. Am avut brusca presimţire că trecusem peste ea, că o să-i găsesc trupul strivit sub maşină şi, în timp ce imaginea asta oribilă îmi trecea prin faţa ochilor, am simţit cum mi se contractă muşchii stomacului. Ei, acum trebuie să vă spun că nu sunt genul de om care se sperie uşor – adeseori lumea face glume în legătură cu

stăpânirea mea de sine – dar mărturisesc că în acel moment mi-am pus mâinile pe genunchi şi aproape că am vomitat. Când senzaţia a trecut în sfârşit, m-am silit să mă uit sub maşină. N-am văzut nimic.

Am fugit dintr-o parte în alta, căutând-o. N-am văzut-o, nu imediat, şi am avut un sentiment straniu că poate m-am înşelat, că probabil mi-a jucat vreo festă imaginaţia.

Am început apoi să alerg, verificând întâi o parte a drumului, apoi pe cealaltă, mai sperând totuşi să o fi lovit doar cumva, şi ea să-şi fi pierdut cunoştinţa. M-am uitat în spatele maşinii şi tot n-am găsit-o şi atunci mi-am dat seama unde trebuia să fie.

Am cercetat zona din faţa maşinii ta timp ce stomacul începuse din nou să-mi tremure. Aveam farurile încă aprinse. Am făcut câțiva paşi şovăielnici înainte şi atunci am zărit-o în şanţ, cam la douăzeci de metri distanţă.

M-am gândit dacă să fug până la casa cea mai apropiată şi să chem o ambulanţă sau dacă să mă duc la ea. În momentul respectiv, ultima alternativă mi s-a părut lucrul potrivit de făcut şi, în timp ce mă apropiam, m-am trezit mişcându-mă din ce în ce mai lent, ca şi cum, dacă încetineam, rezultatul ar G fost mai puţin cat.

Trupul ei, am observat imediat, zăcea într-o poziţie negrească. Un picior părea cumva îndoit, oarecum încrucişat peste celălalt la coapsă, cu genunchiul răsucit într-un unghi imposibil şi laba piciorului îndreptată în direcţia nepotrivită. Un braţ îi era prins sub torace, celălalt era deasupra capului. Zăcea pe spate.

Ochii erau deschişi.

Îmi aduc aminte că nu m-a izbit gândul că e moartă, cel puţin nu în prima clipă. Dar nu mi-au trebuit mai mult de două secunde să-mi dau seama că era ceva în luciul ochilor ei care nu era normal. Nu păreau reali – erau aproape o caricatură de ochi, ca ochii unui manechin din vitrina unui magazin universal. Dar, cum stăteam şi mă holbam, cred că imobilitatea lor totală a fost cea care m-a făcut, de fapt, să înţeleg. În tot timpul cât stătusem în

picioare lângă ea nu clipise deloc.

Atunci am observat sângele care-i băltea sub cap şi totul a devenit dintr-o dată clar – ochii, poziţia corpului, sângele…

Şi, pentru prima oară, am ştiut sigur că e moartă.

Cred că atunci am leşinat. Nu-mi aduc aminte să Gr luat conştient decizia de a mă apropia de ea, dar exact acolo m-am trezit peste un moment. Mi-am pus urechea pe pieptul ei, mi-am pus urechea la gura ei, i-am căutat pulsul. Am căutat orice urmă de mişcare, orice pâlpâire de viaţă, orice m-ar fi împins la vreo acţiune ta continuare.

Nimic.

Mai târziu, autopsia avea să arate – şi ziarele aveau să relateze – că a murit pe loc. Spun asta ca să ştiţi că spun adevărul. Missy Ryan n-a avut nicio şansă, indiferent ce-aş fi făcut eu pe urmă.

Nu ştiu cât timp am stat lângă ea, dar nu a putut să fie prea mult. Ce îmi aduc aminte este că m-am întors clătinându-mă la maşină şi am deschis portbagajul; şi îmi mai aduc aminte că am găsit pătura şi i-am acoperit trupul. La vremea aceea părea lucrul cuvenit; Charlie a bănuit că încercam să spun că îmi pare rău şi, privind retrospectiv, cred că asta a fost o parte a gestului meu. Dar cealaltă parte a fost că pur şi amplu nu voiam s-o mai vadă cineva aşa cum o văzusem eu. Aşa că am acoperit-o, ca şi cum mi-aş 6 acoperit propriul păcat.

Ce s-a întâmplat după aceea e învăluit în ceaţă. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că eram în maşină, îndreptându-mă spre casă. Asta chiar nu pot s-o explic altfel decât pin faptul că nu gândeam clar. Dacă mi s-ar fi intimidat acelaşi lucru acum, dacă aş fi ştiut lucrurile pe carele ştiu acum, n-aş fi făcut asta. Aş fi fugit la cea mai apropiată casă şi aş fi chemat poliţia. Dintr-un motiv oarecare, în seara aceea, n-am făcut-o.

Nu cred totuşi că încercam să ascund ce făcusem. Nu atunci, oricum. Privind în urmă şi încercând să înţeleg acum, cred că m-am suit în maşină şi am pornit spre casă pentru că acolo simţeam nevoia să tiu. Ca o gâză atrasă de

lumina aprinsă pe o verandă, nu păream să am vreo opţiune. Am reacţionat, pur şi simplu, la o situaţie.

Nici când am ajuns acasă nu am făcut lucrul cuvenit. Tot ce-mi amintesc este că în viaţa mea nu mă simţisem mai epuizat şi, în loc să dau telefon, pur şi simplu m-am târât în pat şi am adormit.

Următorul lucru pe care-l ştiu e că era dimineaţă.

Se întâmplă ceva îngrozitor în momentele de după trezire, când subconştientul ştie că s-a petrecut ceva înspăimântător, dar asta înainte ca toate amintirile să revină, fulgerător, în întregime. Asta am trăit eu de îndată ce am deschis ochii. Era ca şi cum nu puteam respira, ca şi cum aerul arii fost cumva scos cu forţa din mine, dar, de îndată ce am inspirat, toate au revenit ca un talaz.

Drumul cu maşina.

Impactul.

Felul în care apta Missy când am găsit-o.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile, nevrând să cred. Îmi aduc aminte că inima a început să-mi bată tare în piept şi m-am rugat fierbinte să G fost doar un vis. Mai avusesem astfel de vise şi înainte, unele care păreau atât de reale, încât aveam nevoie de câteva momente de reflecţie soioasă înainte să-mi dau seama de ovare. De data asta, realitatea nu a dispărut niciodată. În schimb, a devenit din ce în ce mai cumplită şi am simţit că mă prăbuşesc, de parcă m-aş fi înecat în propriul meu ocean.

Peste câteva minute citeam articolul din ziar.

Şi atunci s-a petrecut adevărata mea crimă.

Am văzut fotografiile, am citit ce se întâmplase. Am văzut declaraţiile poliţiei, care promitea să-l găsească pe cel care o făcuse, indiferent cât de mult ar G durat. Şi cu asta a venit înţelegerea oribilă că ce se întâmplase – acest groaznic, groaznic accident – nu era privit ca un accident. Într-un fel sau altul era privit ca o crimă.

Fugă de la locul accidentului. Un act criminal.

Am văzut telefonul aşezat pe bufet, ca şi cum m-ar fi îmbiat.

Fugisem.

În mintea lor, eram vinovat, indiferent care erau circumstanţele.

O să spun din nou că, în duda a ceea ce făcusem cu o seară înainte, ce s-a întâmplat atunci n-a fost o crimă, indiferent ce zicea articolul. Nu luasem o decizie conştientă să fug în seara aia. Nu gândeam destul de limpede pentru aşa ceva.

Nu, crima mea nu se petrecuse în seara precedentă.

Crima mea s-a petrecut în bucătărie, când m-am uitat la telefon şi n-am sunat.

Cu toate că articolul mă zguduise, atunci gândeam limpede. Nu-mi caut scuze pentru asta, de vreme ce nu există niciuna. Mi-am cântărit temerile faţă de ceea ce ştiam că e drept şi, în final, temerile mele au câștigat.

Eram îngrozit de ideea de a merge la închisoare pentru ceva ce ştiam în inima mea că a fost un accident şi am început să-mi găsesc pretexte. Cred că mi-am spus că o să dau telefon mai târziu; n-am dat. Mi-am spus că o să aştept vreo două zile până se mai liniştesc lucrurile, pe urmă o să sun; n-am sunat. Pe urmă m-am hotărât să aştept până după înmormântare.

Iar atunci am ştiut că era prea târziu.

Capitolul 19

În maşină, peste câteva minute, cu sirenele urlând şi girofarurile fulgerând, Miles luă colţul aproape pierzând controlul maşinii, apoi călcă din nou acceleratorul până la podea.

Îl târâse pe Sims afară din celulă şi în sus pe scări, ducându-l repede prin birou, fără să dea vreo explicaţie. Charlie era în birou la telefon şi văzându-l pe Miles – albă la faţă – Închise, dar nu destul de repede pentru a-l împiedica pe acesta să ajungă la uşă cu Sims. Au ieşit în acelaşi timp şi, până să ajungă Charlie pe trotuar, Miles şi Sims se îndreptau în direcţii diferite. Charlie luă imediat decizia de a se duce după Miles şi îi strigă să se oprească. Miles îl ignoră şi se duse la maşina de patrulare.

Charlie iuţi pasul şi ajunse lângă maşina lui Miles exact când ieşea din parcare. Bătu în geam cu toate că maşina era deja în mişcare.

— Ce se întâmplă? Q întrebă Charlie.

Miles îi făcu semn cu mână să se dea la o parte, iar Charlie rămase încremenit, cu o expresie de confuzie şi neîncredere. În loc să coboare geamul, Miles pomi sirena, apăsă pe acceleraţie şi ţâşni din parcare, cu cauciucurile scrâşnind când întoarse spre stradă.

Peste un minut, când Charlie îl chemă prin radio, cerându-i să-i spună ce se întâmplase, Miles nu se sinchisi să-i răspundă.

De la biroul şerifului, în mod normal dura mai puţin de cincisprezece minute să ajungi la complexul de locuinţe al familiei Timson. Cu sirena urlând şi maşina de patrulare gonind, Miles făcu mai puţin de opt minute – era deja la jumătatea drumului când îi dăduse Charlie apelul prin radio. Pe autostradă acceleră la o sută treizeci şi cinci de kilometri la oră şi până să

Nicholas Sparks ajungă la cotitura dinspre rulota unde locuia Otis, adrenalina îi zvâcnea în trup. Ţinea volanul îndeajuns de strâns încât mâinile să-i amorţească, dar în starea lui nici măcar nu-şi dădea seama de asta. Furia i se ridica în valuri, blocând orice altceva.

Otis Timson îl rănise pe fiul lui cu o cărămidă.

Otis Timson îi ucisese soţia.

Otis Timson aproape că scăpase.

Pe drumul de ţară, maşina lui Miles alunecă dintr-o parte în alta când el acceleră din nou. Copacii pe lângă care zbura erau o pâclă; nu vedea nimic decât drumul, direct în faţa lui, şi când apăru o curbă la dreapta, Miles îşi ridică în sfârşit piciorul de pe accelerator şi începu să încetinească. Aproape ajunsese.

Timp de doi ani aşteptase acest moment.

Timp de doi ani se torturase, trăise cu eşecul.

Otis.

Peste un moment, Miles făcu maşina să se oprească derapând în centrul complexului de locuinţe şi coborî.

Stând în picioare lângă portiera deschisă, cercetă zona, urmărind vreo mişcare, urmărind orice. Avea maxilarul încleştat pentru că încerca să-şi păstreze controlul.

Îşi deschise tocul şi căută să-şi scoată arma.

Otis Timson îi omorâse soţia.

O călcase cu maşina, cu sânge rece.

Era o linişte ameninţătoare. În afară de ticăitul motorului care se răcea, nu se auzea niciun alt sunet. Copacii erau nemişcaţi, cu ramurile absolut imobile. Nicio pasăre nu se aşeza să ciripească pe vreun par de gard. Singurele sunete pe care le auzea Miles erau ale lui: fâşâitul armei scoase din toc, ritmul aspru al propriei respiraţii.

Era frig, aerul curat, şi nu era niciun nor, un cer de primăvară într-o zi de iarnă.

Miles aşteptă. După un timp, o uşă exterioară se crăpă, scârţâind ca o presă ruginită.

— Ce vrei? răsună o voce.

Sunetul era răguşit, ca marcat de ravagiile unor ani de fumat ţigări fără filtru. Clyde Timson.

Miles se lăsă pe vine, folosind portiera ca pe un scut, în caz că izbucneau împuşcături.

— Am venit după Otis. Scoate-l afară.

Mina dispăru şi uşa se închise cu o pocnitură.

Miles trase siguranţa armei şi puse degetul pe trăgaci, cu inima bubuindu-i puternic. După cel mai lung minut din viaţa lui, văzu uşa crăpându-se din nou, împinsă de aceeaşi mână anonimă.

— Care-i acuzaţia? întrebă vocea.

— Scoate-l aici *acum!*

— De ce?

— E arestat! Acum, scoate-l! Cu mâinile deasupra capului!

Uşa se închise din nou pocnind şi cu asta Miles îşi dădu seama deodată de natura precară a poziţiei sale. În graba lui, se expusese pericolului. Erau patru rulote – două în faţă şi câte una pe fiecare parte – şi, cu toate că nu văzuse pe nimeni în celelalte, ştia ca sunt oameni înăuntru.

Mai erau şi nenumărate maşini hodorogite, câteva una peste alta, între rulote, şi nu se putu împiedica să se întrebe dacă nu cumva Timsonii trăgeau de timp, ca să-l înconjoare.

O parte din el ştia că ar fi trebuit să-şi aducă ajutoare; ar trebui să cheme pe cineva în ajutor acum. N-o făcu însă.

Nici vorbă. Nu acum.

După un timp, uşa se deschise din nou şi în prag apăru Clyde. Mâinile îi atârnau lateral; Într-o mână ţinea o ceaşcă de cafea, ca şi cum lucrurile se petreceau aşa în fiecare zi. Când văzu arma lui Miles îndreptată spre el într-un fel sau altul făcu totuşi un pas mic în spate.

— Ce dracu' vrei, Ryan? Otis n-a făc't nemica.

— Trebuie să-l iau, Clyde.

— Încă n-ai zis pen' ce.

— O să fie pus sub acuzare când ajungem la secţie.

— Unde ţi-e mandatu'?

— N-am nevoie de mandat pentru asta! E arestat

— Un om are drepturi! Nu poţi să dai buzna aici cu pretenţii. Am şi io drepturi! Şi dacă n-ai mandat, ia-o dracu' din loc! Ne-am săturat de tine şi de acuzaţiile tale!

— Vezi că nu glumesc, Clyde. Scoate-l afară sau în două minute îi aduc aici pe toţi şerifii din comitat şi-o să fiţi arestaţi toţi pentru că adăpostiţi un criminal.

Era o cacealma, dar, într-un fel sau altul, îşi făcu efectul. Puţin mai târziu, Otis apăru din spatele uşii şi-i dădu un ghiont lui taică-său. Miles mută arma, ţintind acum spre Otis. La fel ca taică-său, nu părea deosebit de îngrijorat.

— Dă-te la o parte, tată, spuse Otis calm.

Când i-a văzut faţa lui Otis, Miles a simţit că vrea să apese pe trăgaci. Înghiţindu-şi valul de furie care-l sufoca, se ridică, ţinând arma îndreptată spre Otis. Începu să ocolească maşina, ieşind la vedere.

— Vino aici! Şi întinde-te la pământ!

Otis se mută în faţa lui taică-său, dar rămase pe verandă. Îşi încrucişă braţele.

— Care-i acuzaţia, domnule şerif Ryan?

— Ştii al dracului de bine care-i acuzaţia! Acum, mâinile sus!

— Mi-e teamă că nu ştiu.

În ciuda posibilului pericol, care dintr-o dată părea să nu mai conteze deloc, Miles continuă să se apropie de casă, cu arma încă îndreptată spre Otis. Avea degetul pe trăgaci şi-l simţea cum se strânge.

Fă o mişcare... Numai o mişcare...

— Coboară de pe verandă!

Otis aruncă o privire spre taică-său, care părea gata să izbucnească, dar când se întoarse din nou spre Miles, văzu în ochii lui o furie de necontrolat, care-l făcu să coboare repede din verandă.

— Bine, bine… vin.

— Mâinile sus! Să-ţi văd mâinile în aer!

De-acum mai scoseseră vreo câţiva capetele din rulote şi se uitau la ce se întâmpla. Cu toate că rareori se aflau în bună pace cu legea, nici unul nu se gândea să fugă după armă. Văzuseră şi ei expresia de pe chipul lui Miles, cea care făcea să fie clar pentru oricine că nu caută decât un pretext să tragă.

— În genunchi! *Acum!*

Otis făcu aşa cum i se spusese, dar Miles nu-şi puse revolverul în toc. În loc să facă asta, îl ţinu mai departe îndreptat spre

Otis. Privea dintr-o parte în alta, asigurându-se că n-o să-l împiedice nimeni să facă ce avea de gând, şi parcurse distanţa dintre ei.

Otis o omorâse pe sofia M.

Pe măsură ce se apropia, iestul lumii părea să dispară. Acum nu mai erau decât ei doi. Era teamă şi încă ceva, plictiseală în ochii lui Otis, dar nu spuse nimic. Miles se opri şi se uitară fix unul la altul, apoi începu să-l ocolească încet, spre spate.

Mişcă puţin arma şi o apropie de capul lui Otis.

Ca un călău.

Simţea trăgaciul sub deget. O apăsare, o singură

zvâcnire rapidă şi s-ar fi terminat.

Dumnezeule, voia să-l împuşte, voia să se sfârşească acum. I-o datora lui Missy, i-o datora lui Jonah.

Jonah.

Imaginea neaşteptată a fiului său l-a trezit la realitate.

Nu…

Şi totuşi se mai gândi timp de încă vreo două răsuflări, înainte de a expira, în sfârşit, cu putere. Se întinse după cătuşe şi le scoase de la centură. Cu o mişcare exersată, trecu una din cătuşe peste încheietura ridicată a mâinii celei mai apropiate a lui Otis, apoi îşi duse propria mâna în spatele lui Otis. După ce-şi puse arma în toc, îi puse şi cealaltă cătuşă, le strânse pe amândouă până ce Otis se strâmbă, apoi îl ridică.

— Ai dreptul să nu spui nimic… începu el, iar Clyde, care rămăsese încremenit, reveni brusc la viaţă, ca un muşuroi de furnici pe care a călcat cineva.

— Asta nu ie drept. Îmi chem avocatu'! N-ai dreptu' să vii aici aşa şi să ameninţi cu arma!

Continuă să ţipe multă vreme după ce Miles sfârşise de recitat drepturile. Apoi, îl băgă în spatele maşinii şi pomi cu Otis spre autostradă.

În maşină nici Miles, nici Otis nu vorbiră, până nu ajunseră pe autostradă. Ochii lui Miles rămaseră fixaţi pe drum. În ciuda faptului că-l avea în custodie pe Otis, nu voia nici măcar să arunce o privire spre el în oglinda retrovizoare, de frica a ceea ce ar simţi.

A vrut să-l împuşte.

Cu Dumnezeu drept martor, a vrut s-o facă.

Şi, la o singură mişcare greşită din partea oricui fusese de faţă acolo, ar fi făcut-o.

Dar ar fi fost o greşeală.

Şi ai greşit şi în modul cum ai abordat lucrurile acolo.

Câte reglementări încălcase? Vreo şase? îl eliberase pe Sims, nu obţinuse mandat, îl ignorase pe Charlie, nu ceruse ajutor, îşi scosese arma de la început, o îndreptase

spre capul lui Otis… O să vadă pe dracu’ pentru asta şi nu numai de la Charlie. Şi de la Harvey Wellman. Liniile galbene întrerupte veneau spre el şi dispăreau ritmic din vedere.

Nu-mi pasă! Otis se duce la închisoare, indiferent ce mi se întâmplă mie. Otis o să putrezească în puşcărie aşa cum m-a făcut el pe mine să putrezesc timp de doi ani.

— Şi de ce m-ai săltat de data asta? îl întrebă Otis, inexpresiv.

— Taci dracului din gură! îi răspunse Miles.

— Am dreptul să ştiu ce acuzaţie mi se aduce.

Miles se întoarse, stăpânindu-şi furia care clocotea în el auzindu-i vocea lui Otis. Cum Miles nu-i răspunse, Otis continuă, bizar de calm:

— O să-ţi spun un mic secret. Ştiam că n-o să tragi. Nu puteai.

Miles îşi muşcă buza şi faţa i se congestionă. *Ţine-ţi cumpătul,* îşi spuse el. *Ține-ți cumpătul…*

Otis totuşi continuă:

— Spune-mi, încă te mai vezi cu fata aia cu care erai la Tavernă? Mă întrebam doar, pentru că…

Miles izbi frânele cu piciorul, făcând roţile să scârţâie şi lăsând urme negre pe autostradă. Pentru că nu avea centura de siguranţă, Otis zvâcni înainte în cabina de siguranţă. Miles apăsă din nou pe accelerator până la podea şi, ca un Hopa-Mitică, Otis pică înapoi pe banchetă.

Restul drumului Otis nu mai scoase niciun cuvânt.

CAPITOLUL 20

— Aşadar, ce dracu’ se întâmplă? întrebă Charlie.

Cu câteva minute mai devreme, Miles îşi făcuse apariţia cu Otis şi-l făcuse să meargă prin secţie până jos, la una din celulele de detenţie. După ce-l zăvorâse înăuntru, Otis ceruse să-şi vadă avocatul, dar Miles se îndreptase pur şi simplu pe scări spre biroul lui Charlie. Charlie închisese uşa după ei, în timp ce alţi şerifi aruncau pe furiş priviri pe fereastră, încercând din răsputeri să-şi

ascundă curiozitatea.

— Cred că pare destul de evident, nu-i aşa? îi răspunse Miles.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru glume, Miles, îmi trebuie nişte răspunsuri şi îmi trebuie acum, începând cu Sims. Vreau să ştiu unde sunt formele, de ce l-ai lăsat să plece, şi ce dracu' a vrut să zică printr-o problemă de viaţă şi de moarte. Şi pe urmă vreau să-mi răspunzi de ce ai plecat de-aici ca din puşcă şi de ce e Otis închis jos.

Charlie îşi încrucişa braţele şi se sprijini de birou.

În următoarele cincisprezece minute Miles îi povesti ce se întâmplase. Charlie rămase cu gura căscată şi, până la sfârşit, se plimbă în jurul biroului.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreo doi ani. Sims nu-şi mai amintea exact.

— Dar ai crezut restul?

Miles dădu din cap.

— Da, spuse el. L-am crezut. Ori mi-a spus adevărul, ori e cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată.

După valul de adrenalină care acum se risipea încet, Miles se simţi deodată obosit

— Aşa că i-ai dat drumul.

O constatare, nu o întrebare.

— Trebuia.

Charlie scutură din cap şi-şi închise puţin ochii.

— Nu trebuia să te duci tu. Ar fi trebuit să vii la mine mai întâi.

— Ar fi trebuit să fii de faţă, Charlie. N-ar mai fi spus nimic dacă eu mă apucam să umblu pe-aici încercând să cad la înţelegere cu tine şi cu Harvey. Am judecat singur. Poţi să crezi că am făcut o greşeală, dar în final am obţinut răspunsul de care aveam nevoie.

Charlie privi afară pe fereastră, gândindu-se. Nu-i plăcea. Deloc. Şi nu doar faptul că Miles încălcase reglementările şi că aveau multe explicaţii de dat.

— Ai căpătat un răspuns, aşa e, spuse el în cele din urmă.

Miles ridică privirea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Pur şi simplu nu pare în regulă, asta e. El ştie că se duce iar la închisoare dacă nu face un târg şi deodată are informaţii despre Missy? Se răsuci cu faţa spre Miles: Unde a fost în ultimii doi ani? S-a oferit o recompensă şi tu ştii cum îşi câştigă Sims banii. De ce nu s-a prezentat până acum?

Nu se gândise la asta.

— Nu ştiu. Poate că i-a fost frică.

Ochii lui Charlie aruncară fulgere spre pământ. *Sau poate că minte acum.*

Miles păru să-i citească gândurile lui Charlie.

— Uite, o să ne ducem să vorbim cu Earl Getlin. Dacă povestea se confirmă, am putea face un târg ca să depună mărturie.

Charlie nu spuse nimic. *Dumnezeule, ce rahat!*

— A călcat-o cu maşina pe soţia mea, Charlie.

— *Sims spune că Otis a spus* că a călcat-o pe soţia ta. E o diferenţă mare între astea două, Miles.

— Tu ştii istoria mea cu Otis.

Charlie se întoarse, ridicând mâinile.

— Bineînţeles că o ştiu. Ştiu fiecare amănunt. Şi de-asta alibiul lui Otis a fost printre primele pe care le-am verificat noi sau nu-ţi mai aduci aminte? Au fost martori care au susţinut că a fost acasă în noaptea accidentului.

— Erau fraţii lui…

Charlie scutură frustrat din cap.

— Chiar dacă nu ai luat parte la anchetă, ştii cât de mult ne-am străduit să găsim răspunsuri. Nu suntem nici noi o ceată de măscărici şi nici cei de la patrula de circulaţie. Ştim toţi cum să cercetăm o crimă şi am făcut tot ce trebuie, pentru că am vrut un răspuns la fel de mult ca tine. Am stat de vorbă cu cine trebuia, am trimis informaţiile cuvenite la laboratoarele de stat. Dar nimic nu a făcut legătura între Otis şi fapta asta – nimic.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Sunt mult mai sigur de asta decât de ce-mi spui tu,

răspunse el. Trase adânc aer în piept. Ştiu că te-a ros de când s-a întâmplat şi mai ştii ceva? M-a ros şi pe mine. Şi dacă mi s-ar fi întâmplat mie, aş fi acţionat la fel ca tine. Aş fi înnebunit dacă ar fi călcat-o cineva pe Brenda şi ăla ar fi scăpat. Probabil că aş fi căutat singur răspunsuri, de asemenea. Dar ştii ceva?

Se opri, asigurându-se că Miles îl ascultă.

— N-aş fi crezut prima poveste care mi-ar fi fost servită şi care mi-ar fi promis un răspuns, mai ales dacă venea de la un tip ca Sims Addison. Gândeşte-te despre cine vorbim. Despre *Sims Addison.* Tipul ăla ar vinde-o şi pe maică-sa dacă i-ar ieşi bani din asta. Când miza e propria lui libertate, cât de departe crezi că e dispus să meargă?

— Aici nu-i vorba despre Sims.

— Ba da, bineînţeles că este. N-a vrut să se întoarcă la închisoare şi a fost gata să spună orice ca să se asigure de asta. Nu ţi se pare mai logic decât ce-mi spui tu mie?

— Nu m-ar fi minţit în legătură cu asta.

Charlie îi întâlni privirea lui Miles.

— Şi de ce nu? Pentru că e ceva prea personal? Pentru că înseamnă prea mult? Pentru că e prea important? Ai stat măcar o clipă să te gândeşti că el ştia ce anume te-ar face pe tine să-i dai drumul de-aici? Nu e prost, chiar dacă are obiceiul să tragă la măsea. Ar spune orice că să iasă din încurcătură şi, după cât se pare, exact asta a făcut.

Nicholas Sparks

— Tu n-ai fost acolo când mi-a spus. Nu i-ai văzut faţa.

— Nu? Ca să-ţi spun drept, nu cred că era nevoie să fiu acolo, îmi pot imagina exact cum a decurs totul. Dar hai să zicem că ai dreptate, da? Să zicem că Sims a spus adevărul – şi să nu ţinem deloc seama de faptul că ai greşit lăsându-l să plece fără să – vorbeşti cu mine sau cu Harvey, da? Ei şi? A spus că a auzit nişte oameni vorbind. Nici măcar nu a fost martor.

— Nu trebuia să fie.

— Ei, haide, zău, Miles! Ştii regulamentul. La tribunal astea nu-s decât zvonuri. N-ai un cap de acuzare.

— Earl Getlin poate depune mărturie.

— Earl Getlin? Cine o să-l creadă? O singură privire la tatuajele lui şi la cazier şi s-a dus jumătate din juriu. Dă pe faţă târgul, pe care sunt sigur că o să-l accepte şi ai terminat şi cu jumătatea cealaltă. Făcu o pauză. Dar tu uiţi ceva important, Miles.

— Ce anume?

— Ce se întâmplă dacă Earl nu susţine asta?

— Ba o s-o facă.

— Şi dacă nu?

— Atunci o să trebuiască să-l facem pe Otis să mărturisească.

— Şi tu crezi că el ar face aşa ceva?

— O să mărturisească.

— Vrei să spui că o să îl presezi tu destul…

Miles se ridică, ne viind să mai asculte.

— Uite ce e, Charlie, Otis a omorât-o pe Missy, e foarte simplu. Poate că tu nu vrei să crezi, dar poate că voi, băieţii, aţi trecut cu vederea ceva atunci şi al naibii să fiu dacă renunţ acum. Se întinse spre uşă: Am un deţinut de interogat

Întorcându-se, Charlie prinse uşa şi-o închise.

— Nu cred, Miles. În clipa asta, cred că cel mai bine ar fi să te ţii deoparte pentru o vreme.

— Să mă ţin deoparte?

— Mda. SĂ TE ŢII DEOPARTE. E un ordin. De aici, preiau eu.

— Vorbim despre Missy, Charlie.

— Nu. Vorbim despre un ajutor de şerif care şi-a încălcat atribuţiile şi care nici măcar n-ar fi trebuit să se bage.

Se priviră în ochi o bună bucată de vreme, înainte ca Charlie să-şi scuture capul în cele din urmă.

— Uite ce e, Miles, înţeleg prin ce treci, dar din clipa asta nu te mai bagi. O să vorbesc eu cu Otis, o să-l găsesc pe Sims şi-o să vorbesc şi cu el. Şi-o să fac o excursie să-l

văd şi pe Earl. Cât despre tine, cred că probabil ar trebui să te duci acasă. Ia-ţi liber restul zilei.

— De-abia am intrat în tură…

— Şi acum ai ieşit. Charlie se întinse spre clanţa uşii. Acum, du-te acasă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, da?

Tot nu-i plăcea.

Peste douăzeci de minute, şezând în biroul său, Charlie nu era convins.

Era şerif de aproape treizeci de ani şi învăţase să se încreadă în instinctele sale. Iar acum instinctele sale aruncau fulgere ca o orgă de lumini, avertizându-l să fie precaut

Pentru moment nu ştia nici măcar de unde să înceapă. De la Otis Timson, probabil, de vreme ce era aici, jos, dar de fapt ar fi vrut să vorbească mai întâi cu Sims. Miles a zis că e sigur că Sims spusese adevărul, dar pentru Charlie asta nu era destul.

Nu acum. Nu în aceste împrejurări.

Nu când era vorba despre Missy.

Charlie fusese martor direct la zbuciumul prin care trecuse Miles după ce murise Missy. Doamne, cât se iubiseră! Ca doi puşti, nu-şi puteau ţine ochii şi mâinile departe unul de celălalt. Se îmbrăţişau şi se sărutau, se ţineau de mână, îşi aruncau priviri şăgalnice – era ca şi cum nu se obosise nimeni niciodată să le spună că viaţa în cuplu e grea Nu se schimbase nimic nici măcar după ce apăruse Jonah, pentru numele lui Dumnezeu! Brenda glumea zicând că Miles şi Missy or să facă dragoste probabil şi la azilul de bătrâni, peste cincizeci de ani.

Şi când a murit ea? Dacă n-ar fi fost Jonah, Miles probabil că ar fi urmat-o. Aşa, practic el s-a sinucis oricum. Bea prea mult, fuma, nu dormea, slăbea. Multă vreme nu s-a putut gândi la nimic altceva decât la crimă.

Crimă. Nu accident. Nu în mintea lui Miles. Întotdeauna *crimă.*

Charlie ciocăni cu un creion în birou.

Acum o luăm de la capăt.

Ştia totul despre ancheta lui Miles şi, deşi nu era de acord, se făcuse că nu vede. Harvey Wellman înjurase peste tot când aflase despre asta, şi ce dacă? Ştiau amândoi că Miles nu s-ar fi oprit din cercetări, indiferent ce i-ar fi spus Charlie; dacă s-ar hi ajuns acolo, Miles şi-ar fi predat insigna şi ar fi continuat să facă investigaţii pe cont propriu.

Putuse totuşi să-l ţină departe de Otis Timson. Slavă Domnului! Era ceva între ăştia doi, ceva mai mult decât tensiunea normală între băieţii buni şi băieţii răi. Toate şicanele alea pe care i le făcuse Timson – Charlie n-avea nevoie de dovezi ca să ştie cine le făcuse – erau o mare parte din asta. Dar, împreună cu tendinţa lui Miles de a-i aresta pe Timsoni mai întâi şi de a se gândi de-abia mai târziu la ce s-a întâmplat, deveneau un amestec exploziv.

Se putea ca Otis s-o fi călcat pe Missy Ryan?

Charlie cântări asta. Posibil… cu toate că Otis era cam susceptibil din fire şi cam sărea la bătaie, niciodată nu depăşise limitele. Până acum. Cel puţin cât erau ei în stare să dovedească. În plus, îl şi verificaseră în secret. Insistase Miles asupra acestui lucru, dar Charlie era deja cu un pas înaintea lui. Era posibil să le fi scăpat ceva?

Înşfăcă un carneţel cum îi era obiceiul, şi începu să-şi însemneze gândurile, încercând să le menţină coerente.

Sims Addison. Minţea?

În trecut le dăduse informaţii bune. De fapt întotdeauna fuseseră bune. Dar asta era altceva Acum n-o făcea pentru bani şi miza era mult mai mare. O făcea ca să se salveze. Oare asta creştea probabilitatea ca el să spună adevărul? Sau o reducea?

Charlie trebuia să stea de vorbă cu el. Astăzi, dacă se putea cel mai târziu mâine.

Înapoi la carneţel. Scrise următorul nume.

Earl Getlin. Ce o să spună?

Dacă nu colabora, povestea lua sfârşit. Îl scoţi pe Otis de la închisoare şi-ţi petreci anul care urmează convingându-l pe Miles că Otis e nevinovat – cel puţin de crima asta. Dar dacă va colabora, atunci? Cu

antecedentele lui, nu era chiar cel mai credibil martor din lume. Şi, fără îndoială, o să vrea ceva în schimb, ceea ce niciodată nu face o impresie bună juriului.

Oricum ar fi dat-o, Charlie tot trebuia să vorbească cu el imediat.

Charlie îl mută pe Earl în capul listei şi scrise alt nume.

Otis Timson. Vinovat sau nu?

Dacă el o omorâse pe Missy, povestea lui Sims era logică, şi atunci? Să-l ţii arestat cât timp investighezi asta pe faţă, căutând probe în plus? Să-i dai drumul să facă acelaşi lucra? Indiferent cum, Harvey n-o să privească cu bunăvoinţă spre un caz care se bizuia numai pe Sims Addison şi pe Earl Getlin. Dar după doi ani, ce mai puteau spera să găsească?

Trebuia să examineze chestia asta, fără îndoială. Pentru Miles. Pentru el însuşi.

Charlie scutură din cap.

Bine, presupunând că Sims spunea adevărul şi Earl îl susţinea – o presupunere hazardată, dar posibilă – de ce ar fi spus Otis acest lucru? Răspunsul evident era că l-a spus pentru că l-a făcut. Dacă era aşa, reveneau la problema construim unui caz. Dar…

Trecu un moment până ce gândul să se închege sub forma unei întrebări.

Dar dacă Sims spunea adevărul? Şi dacă Otis minţise în noaptea aia?

E posibil?

Charlie închise ochii, gândindu-se.

Şi dacă era aşa, de ce?

Pentru reputaţia lui? *Uite ce-am făcut şi-am scăpat…*

Ca să-l sperie pe Earl şi să-i dea banii? *Asta o să ţi se întâmple şi ţie dacă nu…*

Sau dorise să spună că el pur şi simplu aranjase totul, dar nu făcuse el însuşi treaba murdară?

Gândurile îi fugeau de la o idee la alta, în timp ce le cântărea.

Dar de unde dracu’ să fi ştiut că ea iese să alerge în

seara aia?

Toată chestia era o porcărie.

Neajungând nicăieri, puse deoparte creionul şi-şi frecă Amplele, ştiind că sunt mai multe de luat în considerare decât situaţia ăstora trei.

Ce-o să facă în legătură cu Miles?

Prietenul lui. Ajutorul lui.

Să cadă la o înţelegere cu Sims şi să piardă actele? Să-l lase să scape? Şi pe urmă să se năpustească să-l aducă în faţa justiţiei pe Otis ca şi cum ar fi fost în Vestul Sălbatic, fără să se mai obosească să stea de vorbă cu Earl Getlin?

Harvey nu era băiat rău, dar cu chestia asta o să aibă probleme. Probleme serioase.

Toate erau serioase.

Charlie suspină.

— Hei, Madge? strigă el.

Secretara băgă capul în birou. Durdulie şi încărunţită, era pe-acolo cam de când era şi el şi ştia tot ce se petrecea în secţie. El se întrebă dacă ea ascultase.

— Joe Hendricks mai e director la închisoarea Hailey?

— Cred că acum e Tom Vemon.

— Corect, spuse Charlie, dând din cap şi amintindu-şi că citise pe undeva despre asta. Eşti drăguţă să-mi cauţi numărul lui de telefon?

— Sigur. Ţi-l aduc imediat. E în agenda electronică de pe biroul meu.

Se întoarse în mai puţin de un minut, iar când Charlie luă bucăţica de hârtie, ea mai rămase un moment, pentru că nu-i plăcea expresia din ochii lui. Aşteptă să vadă dacă el vrea să vorbească despre asta.

N-a vrut.

Dură aproape zece minute ca să-l găsească pe Tom Vemon la telefon.

— Earl Getlin? Mda, e încă aici, îi răspunse Vemon.

Charlie mâzgălea pe hârtia din faţa lui.

— Trebuie să stau de vorbă cu el.

— Treabă oficială?

— Ai putea spune şi aşa.

— Nicio problemă aici. Când vrei să vii?

— S-ar putea în după-amiaza asta?

— Aşa de repede, hâm? Trebuie să fie ceva serios.

— Este.

— Bine. O să le spun jos că vii. La ce ora crezi că ajungi? Charlie se uită la ceas. Era puţin trecut de unsprezece. Dacă sărea peste prânz, putea să fie acolo pe la jumătatea după-amiezei.

— Cam pe la două, ce zici?

— S-a făcut. Presupun că o să ai nevoie de un loc unde să stai de vorbă cu el singur.

— Dacă se poate.

— Nicio problemă. Ne vedem atunci.

Charlie închise telefonul şi, în timp ce se întindea să-şi ia haina, Madge aruncă o privire înăuntru.

— Te duci acolo?

— Trebuie, spuse Charlie.

— Ascultă, cât vorbeai tu la telefon, a sunat Thruman Jones. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Avocatul lui Otis Timson.

Charlie scutură din cap.

— Dacă mai sună, spune-i că mă întorc în jur de şase. Poate să mă găsească atunci.

Madge se legănă de pe un picior pe altul.

— A zis că e important. Că nu suportă amânare.

Avocaţii. Dacă voiau ei să stea de vorbă, era important Dacă voia el să dea de ei, atunci era altă poveste.

— A spus despre ce e vorba?

— Mie nu mi-a spus. Dar părea furios.

Bineînţeles că era. Clientul lui era după gratii şi încă nu fusese pus sub acuzare. Nu conta – Charlie avea dreptul să-l reţină deocamdată, oricum. Totuşi, ceasul ticăia.

— N-am timp să mă târguiesc cu el acum. Spune-i să sune mai târziu.

Madge dădu din cap, cu buzele strânse. Părea să mai

aibă ceva de spus.

— Mai e ceva?

— După câteva minute a sunat şi Harvey. Şi el vrea să stea de vorbă cu tine. Spune că e urgent.

Charlie îşi puse haina, gândindu-se:, 3ineânţeles că vrea. Într-o asemenea zi, la ce altceva aş fi putut să mă aştept?"

— Dacă sună din nou, spune-i şi lui acelaşi lucru.

— Dar…

— Fă cum îţi spun, Madge! N-am timp să mă cert. Apoi, după un moment: Trimite-l pe Harris aici pentru o secundă. Am ceva să-i dau de lucru.

Expresia lui Madge îi arăta clar că ei nu-i place decizia lui, dar făcu ce i se spusese. Harris Young, unul dintre ajutoare, intră în birou.

— Vreau să mi-l găseşti pe Sims Addison. Şi vreau să-l fii sub observaţie.

Harris arătă puţin nesigur de ceea ce i se cerea să facă.

— Vrei să-l salt?

— Nu, spuse Charlie. Doar să mi-l găseşti. Şi să faci pe dădaca. Dar ai grijă să nu-şi dea seama că eşti pe-acolo.

— Cât timp?

— Eu mă întorc pe la şase, aşa că măcar până atunci.

— Asta înseamnă aproape toată tura mea.

— Ştiu.

— Ce fac dacă vine vreun apel şi trebuie să mă duc?

— Nu te duci. Astăzi treaba ta e Sims. O să sun şi mai chem un ajutor astăzi să te dubleze aici.

— Toată ziuă?

Charlie îi făcu cu ochiul, ştiind că Harris o să-şi iasă din minţi de plictiseală.

— Te-ai prins, dom’le ofiţer. Zi şi tu dacă munca de apărare a legii nu e măreaţă?

Miles nu se duse acasă după ce plecă din biroul lui Charlie, în loc de asta, umblă cu maşina prin oraş, alunecând de la o curbă la alta, făcând un tur la întâmplare prin New Bem. Nu se concentra asupra rutei, dar, împins

de instinct, se trezi curând apropiindu-se de arcada de mamă a cimitirului Crângul de Cedri.

Parcă maşina şi coborî, apoi îşi croi drum printre pietrele funerare spre mormântul lui Missy. Sprijinit de micul monument comemorativ de marmură era un buchet de flori veştejite şi uscate, de parcă ar fi fost puse de câteva săptămâni. Dar erau întotdeauna flori aici, indiferent când venea. Niciodată nu erau însoţite de o carte de vizită, dar Miles înţelegea că o carte de vizită nu era necesară.

Chiar şi moartă, Missy mai era iubită.

Capitolul 21

La două săptămâni după înmormântarea lui Missy Ryan, stăteam într-o dimineaţă întins în pat, când am auzit o pasăre ciripind afară, în faţa ferestrei. O lăsasem deschisă noaptea trecută, sperând să mai scap de căldură şi de umiditate. Dormisem prost de la accident încoace; de mai multe ori mă trezisem cu trupul scăldat de transpiraţie, cu cearşafurile umede şi unsuroase, cu perna leoarcă. Dimineaţa aceea nu era diferită, şi, în timp ce ascultam pasărea, simţeam mirosul de transpiraţie, mirosul dulceag de amoniac.

Am încercat să ignor pasărea, faptul că era în copac, faptul că eu încă trăiam şi Missy Ryan, nu. Dar nu puteam. Era exact în faţa ferestrei mele, pe o ramură care dădea spre camera mea, şi cântecul îi era ascuţit şi pătrunzător. Ştiu cine eşti, *părea să spună,* şi ştiu ce-ai făcut.

M-am întrebat când o să vină poliţia după mine.

Nu conta dacă fusese un accident sau nu; pasărea ştia că ei or să vină şi îmi spunea că or să fie aici curând. Or să descopere ce marcă de maşină fusese în noaptea aia; or să descopere a cui era. O să se audă un ciocănit la uşă şi or să între; or să audă pasărea şi or să ştie că eram vinovat. Era ridicol, ştiu, dar în starea mea – pe jumătate nebun – o credeam.

Ştiam că or să vină.

În camera mea, vârât între paginile unei căiţi pe care o ţineam în sertar, păstram necrologul din ziar. Mai păstrasem şi articolele despre accident, care erau împăturite cu grijă lângă el. Era periculos că le păstrasem. Oricine ar fi deschis cartea din întâmplare le-ar fi putut găsi şi ar fi ştiut ce făcusem, darie ţineam pentru că simţeam nevoia. Eram atras de cuvinte, nu pentru alinare, ci ca să înţeleg mai bine ce luasem. Era viaţă în cuvintele scrise, era viaţă în fotografii. În dimineaţa aceea, cu pasărea în faţa ferestrei mele, era numai moarte.

Avusesem coşmaruri de la înmormântare încoace. O dată visasem că am fost identificat de pastor, care ştia ce făcusem. În mijlocul slujbei, am visat că s-a oprit dintr-o dată din vorbit şi a privit peste bănci, apoi şi-a ridicat încet degetul în direcţia mea.. Acolo, a spus el, este omul care a făcut asta". Am văzut chipuri întorcându-se spre mine, unul după altul, ca un val pe un stadion aglomerat, fiecare din ele aţintindu-se asupra mea cu uimire şi furie. Darnici Miles, nici Jonah nu s-au întors să se uite la mine. Biserica era tăcută şi ochii erau larg deschişi; am rămas fără să mă mişc, aşteptând să văd dacă Miles şi Jonah or să se întoarcă în sfârşit să vadă cine a omorât-o. Dar nu s-au întors.

În alt coşmar, am visat că Missy încă mai trăia când am găsit-o în şanţ, că respira anevoios şi gemea, dar că eu m-am întors şi am plecat, lăsând-o să moară. M-am trezit aproape în stare de hiperventilaţie. Am sărit din pat şi am început să umblu prin cameră, vorbind singur, până ce m-am convins, în sfârşit, că n-a fost decât un vis.

Missy murise în urma traumatismului cranian. Am aflat asta tot din articol. O hemoragie cerebrală. Cum am spus, nu condusesem cu viteză, dar rapoartele spuneau că ea căzuse într-un mod care o făcuse să se lovească cu capul de o piatră din şanţ. Îi zicea vârf de ancoră, un caz de unu la un milion.

Nu puteam să cred.

Mă întrebam dacă Miles m-ar suspecta dacă m-ar vedea, dacă, printr-o străfulgerare de inspiraţie di vină, ar

ghid că eu am fost. Mă întrebam ce i-aş spune, dacă m-ar întreba, l-ar păsa că-mi place să mă uit la meciurile de base-ball sau că albastrul e culoarea mea preferată sau că la şapte ani mă strecuram afară din casă să mă uit la stele, chiar dacă nimeni n-ar fi bănuit aşa ceva despre mine? I-ar plăcea să ştie că, până în clipa când am lovit-o pe Missy cu maşina, eram sigur că în cele din urmă o să ajung cineva?

Nu, nu i-ar fi păsat de toate astea. Ce voia el să ştie era evident: ar fi vrut să ştie că părul ucigaşului era castaniu, că avea ochii verzi, că e înalt de un metru optzeci. Ar 6 vrut să ştie unde mă găseşte. Şi ar vrea să ştie cum s-a întâmplat.

Ar vrea totuşi să audă că a fost un accident? Că, dacă se putea pune problema aşa, a fost mai mult vina ei deck a mea? Că dacă nu ar fi alergat seara pe un drum periculos, mai mult deck probabil ar fi ajuns acasă? Că mi-a sărit drept în faţa maşinii?

Afară, am observat că pasărea se oprise din ciripit. Pomii erau nemişcaţi şi auzeam duduitul slab al unei maşini care trecea. Se făcea deja din nou foarte cald. Undeva, ştiam că Miles Ryan era treaz şi mi l-am imaginat stând în bucătărie. Mi l-am imaginat pe Jonah lângă el, mâncând un castronel cu fulgi de cereale. Am încercat să-mi imaginez ce-şi spuneau unul altuia. Dar singurul lucru pe care mi-l puteam imagina era respiraţia constantă, întreruptă de sunetul lingurilor care se loveau de castron.

Mi-am dus mâinile la tâmple, încercând să mi le frecţionez ca să-mi treacă durerea. Părea să pulseze de undeva, din străfund, de unde mă săgetă cu furie, sincronizându-se cu fiecare bătaie de inimă. Cu ochii minţii, o vedeam pe Missy pe drum, cu ochii deschişi, uitându-se în sus, la mine.

Neuitându-se la nimic.

Capitolul 22

Charlie ajunse la închisoarea de stat Hailey puţin înainte de ora două, cu stomacul chiorăind, cu ochii obosiţi

şi simţindu-şi picioarele ca şi cum sângele s-ar fi oprit din circulaţie cu vreo oră în urmă. Era prea bătrân ca să mai stea aşezat trei ore fără să se mişte.

Ar fi trebuit să iasă la pensie anul trecut, când îi spusese Brenda, ca să-şi petreacă timpul făcând ceva productiv. Ca, de exemplu, să pescuiască.

Tom Vemon îl întâmpină la poartă.

Îmbrăcat în costum, arăta mai mult a bancher decât a director al uneia dintre cele mai dure închisori din stat Părul îi era pieptănat cu o cărare perfectă într-o parte şi începea să-i încărunţească. Stătea drept ca o prăjină şi, când întinse mina, Charlie nu se putu împiedica să nu observe că unghiile lui păreau manichiurate.

Vemon îl conduse înăuntru.

Ca toate închisorile, era mohorâtă, rece… beton şi oţel pretutindeni, totul scăldat în lumină fluorescentă. Au mers pe un coridor lung, au trecut de o mică zonă de primire şi au ajuns, în sfârşit, în biroul lui Vemon.

La prima vedere, era rece şi mohorât ca şi restul clădirii. Totul era standardizat pentru administraţie, de la birou şi la lămpi şi la fişetele din colţ. O fereastră mică, cu gratii, dădea spre curte. Afară, Charlie vedea deţinuţii mişcându-se de colo-colo; unii ridicau greutăţi, alţii stăteau sau se adunau în grupuri. Părea că un om din doi fumează.

De ce dracu' să poarte Vemon costum într-un asemenea loc?

— Trebuie să completezi nişte formulare, îi spuse Vemon. Ştii cum e.

— Bineînţeles.

Charlie se bătu peste piept, căutând un stilou. Îi dădu Vemon unul, înainte să găsească el.

— I-ai spus lui Earl Getlin că vin?

— Mi-am închipuit că nu voiai să fac asta.

— Poate deja să vorbească cu mine?

— Imediat ce te instalezi în cameră, ţi-l aducem.

— Mulţumesc.

— Vreau totuşi să vorbesc o clipă cu tine despre deţinut. Ca să nu fii surprins.

— Ei?

— E ceva ce ar trebui să ştii.

— Şi ce anume?

— Earl s-a încăierat cu unii primăvara trecută. N-am prea reuşit să-i dăm de capăt – ştii cum merg lucrurile pe-aici. Nimeni nu vede nimic, nimeni nu ştie nimic. Oricum…

Charlie ridică privirea când Vemon oftă.

— Earl Getlin şi-a pierdut un ochi. I-a fost scos într-o bătaie, jos, în curte. A intentat vreo şase procese, pretinzând că e cumva vina noastră.

Vemon făcu o pauză.

De ce îmi povesteşte mie toate astea? se întrebă Charlie.

— Ideea e că a spus tot timpul că în primul rând el n-are ce căuta aici. Că i s-a înscenat totul. Vemon ridică mâna. Ştiu, ştiu – toţi de-aici spun că sunt nevinovaţi. E o poveste veche şi am auzit-o toţi de un milion de ori. Dar ideea e că, dacă ai venit să obţii informaţii de la el, eu vreau să-ţi spun să nu-ţi faci iluzii, decât dacă speră că l-ai putea scoate de aici. Şi chiar şi atunci, s-ar putea să te mintă.

Charlie îl văzu pe Vemon într-o nouă lumină. Pentru cineva îmbrăcat aşa de dichisit, părea să ştie al naibii de bine ce se petrece în închisoarea lui. Vemon îi dădu formularele, iar Charlie se uită la ele un moment. Aceleaşi dintotdeauna.

— Ai idee cine zice el că i-a făcut înscenarea? întrebă el.

— Stai puţin, zise Vemon, ridicând un deget Aflăm imediat

Se duse la telefonul de pe birou, formă un număr şi aşteptă până ce veni cineva. Puse întrebarea, ascultă, apoi îi mulţumi persoanei.

— Din ce-am auzit noi, el spune că a fost un tip pe nume Otis Timson.

Charlie nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

Bineînţeles că Earl îl învinuia pe Otis.

Asta făcea ca o parte din misiunea lui să fie mult mai

uşoară.

Dar cealaltă parte devenea dintr-o dată mult mai grea.

Chiar şi dacă nu şi-ar fi pierdut un ochi, cu Earl Getlin închisoarea fusese mai puţin blândă decât cu majoritatea oamenilor. În unele locuri părul îi părea ciopârtit, în altele mai lung, ca şi cum şi l-ar fi tuns singur cu un foarfece ruginit, iar pielea îi căpătase o culoare pământie. Întotdeauna a fost mai degrabă slab, dar acum slăbise şi mai mult, iar Charlie îi putea vedea oasele pe sub pielea mâinilor.

Dar, în primul rând, observă peticul. Negru, ca al unui pirat, ca al unui băiat rău din vechile filme de război.

Earl era încătuşat în maniera tipică, cu mâinile prinse una de alta şi legate printr-un lanţ de glezne. Intră în cameră târşindu-şi picioarele, se opri un moment de îndată ce-l văzu pe Charlie, apoi se apropie să-şi ia locul. Se aşeză în faţa lui; erau despărţiţi de o masă de lemn.

După ce-l verifică pe Charlie, paznicul ieşi în tăcere din cameră.

Earl râmase privindu-l fix cu singurul lui ochi bun. Părea de parcă şi-ar fi exersat privirea aceasta, ştiind că cei mai mulţi oameni şi-ar fi ferit ochii. Charlie se prefăcu a nu vedea peticul.

— De ce ai venit? mirii Earl.

Dacă trupul îi devenise mai slab, vocea nu-şi pierduse din tăiş. Era rănit, dar nu era gata să renunţe. Charlie trebuia să-l supravegheze, după ce avea să fie eliberat.

— Am venit să stau de vorbă cu tine, spuse Charlie.

— Despre ce?

— Despre Otis Timson.

Earl deveni rigid la auzul numelui.

— Ce-i cu Otis? întrebă el, precaut.

— Vreau să aflu ceva despre o convorbire pe care ai avut-o cu el acum vreo doi ani. Îl aşteptai la Rebel şi Otis şi fraţii lui s-au aşezat în separeul tău. Îţi aduci aminte?

Nu la asta părea să se fi aşteptat Earl. Trecură câteva secunde până să prelucreze el spusele lui Charlie, apoi

clipi.

— Adu-mi aminte, spuse el. A fost cu mult timp în urmă.

— Era vorba despre Missy Ryan. Asta te ajută?

Earl îşi ridică uşor bărbia, privind în lungul nasului. Se uita dintr-o parte în alta.

— Depinde.

— De ce? întrebă Charlie, nevinovat

— De ce iese pentru mine.

— Ce vrei?

— Ei, haide, dom'le şerif, nu face pe prostu'. Ştii ce vreau.

Nu trebuia s-o spună. Era evident pentru amândoi.

— Nu pot să-ţi fac nicio promisiune până nu aud ce-ai tu de spus.

Earl se lăsă pe spate în scaun, părând detaşat.

— Atunci, cred că sân tem într-o fundătură, aşa-i?

Charlie se uită la el.

— Poate, spuse el. Dar cred c-o să-mi spui, până la sfârşit.

— De ce crezi asta?

— Pentru că Otis ţi-a înscenat toată chestia, nu-i aşa? Tu-mi spui ce s-a discutat atunci şi eu o să ascult versiunea ta despre celelalte evenimente. Şi când mă voi întoarce în oraş, promit să mai cercetez cazul tău. Dacă Otis ţi-a înscenat ceva, o să descoperim asta. Şi, la urmă, voi doi s-ar putea să faceţi schimb de locuri.

Earl n-avea nevoie de mai mult ca să vorbească.

— Îi datoram bani, spuse Earl. Dar eram cam strâmtorat, ştii?

— Cât de strâmtorat? întrebă Charlie.

Earl pufni.

— Îmi lipseau câteva mii.

Charlie ştia că situaţia era ilegală, probabil era vorba de bani pentru droguri. Dar dădu din cap, pur şi simplu, ca şi cum ar fi ştiut deja şi asta nu l-ar fi deranjat

— Şi au venit Timsonii. Toţi. Şi au început să-mi spună că tre' să plătesc, că îi fac să pară fraieri, că nu poa'

să mă tot acopere. Şi eu le tot zic că le dau banii imediat ce-i capăt între timp, cât se petrec toate astea, Otis tace mâlc, ştii, ca şi cum chiar ascultă ce am io de zis. Şi avea o figură calmă, da' era singuru' la care, de fapt, îi păsa ce ziceam. Aşa că încep să-i explic cum stă lucrurile şi el începe să dea din cap şi ăilalţi tac. Imediat după ce termin, aştept să văd ce zice iei, da' iei nu zice nimic multă vreme. P-ormă se apleacă în faţă şi zice că dacă nu plătesc, o să mi se întâmple acelaşi lucra care i s-a întâmplat lu' Missy Ryan. Doar că de data asta or să trecă şi-napoi.

Bingo!

Aşadar Sims spunea adevărul. Interesant!

Cu toate acestea, chipul lui Charlie nu trăda nimic.

Oricum, ştia că asta era partea cea mai uşoară. Ce-l îngrijora pe el nu era cum să-l facă să vorbească despre asta. Ştia că partea grea avea să vină de-acum încolo.

— Când a fost asta?

Earl stătu să se gândească:

— În ianuarie, cred. Era frig afară.

— Aşa că erai acolo, stăteai în faţa lui, şi-ţi zice asta. Cum ai reacţionat când ţi-a spus-o?

— Nu ştiam ce să cred. Ştiu că n-am spus nimic.

— L-ai crezut?

— Bineînţeles. Dădu puternic din cap, ca şi cum ar fi vrut să accentueze ideea.

Prea puternic?

Charlie se uită spre propria mână, examinându-şi unghiile.

— De ce?

Earl se aplecă în faţă, lovindu-se cu bărbia de masă..

— Altfel de ce să spună aşa ceva? în plus, ştii ce fel de om e. Ar face aşa ceva dintr-o răsuflare.

Poate că da. Poate că nu.

— Încă o dată, de ce crezi asta?

— Tu eşti şerifu' – tu să-mi spui mie.

— Nu e important ce cred eu. Contează ce crezi tu.

— Ţi-am spus ce cred.

— L-ai crezut.

— Da, spuse el.

— Şi ai crezut că o să-ţi facă şi ţie la fel?

— Doar aşa a zis, nu?

— Aşa că te-ai speriat, corect?

— Da, se răsti el. *Îşi pierde răbdarea?*

— Când ai fost arestat? Pentru furtul maşinii, vreau să spun. Schimbarea subiectului îl derută un moment pe Earl.

— La sfârşitul lui iunie.

Charlie dădu din cap ca şi cum ar fi fost logic, ca şi cum ar fi verificat asta înainte.

— Ce-ţi place să bei? Când nu eşti în închisoare, vreau să zic.

— Ce contează?

— Bere, vin, tărie. Sunt curios, doar atât.

— Mai mult bere.

— În seara aia ai băut?

— Doar vreo două. Nu cât să fiu beat.

— Înainte să ajungi acolo? Poate că erai puţin ameţit…

Earl scutură din cap.

— Nu, le-am băut cât am stat acolo.

— Cât timp ai stat la masă cu Timsonii?

— Ce vrei să spui?

— E o întrebare uşoară. Ai stat acolo cinci minute? Zece? O jumătate de oră?

— Nu-mi aduc aminte.

— Dar destul cât să bei două beri.

— Mda.

— Cu toate că-ţi era fiică.

Văzu, în sfârşit, încotro bătea Charlie. Charlie aşteptă răbdător, cu o expresie prietenoasă pe chip.

— Mda, spuse Earl. Ei nu sunt genul de oameni de lângă care să pleci pur şi simplu.

— Aha, spuse Charlie. Păru să accepte asta şi-şi duse degetele la bărbie. Bineee… dă-mi voie să mă asigur că am înţeles. Otis ţi-a spus – nu, a sugerat că ei o omorâseră pe Missy şi tu ai crezut că or să-ţi facă şi ţie la fel pentru că le

datorai ceva bani. Până aici e corect?

Earl încuviinţă cu prudenţă. Charlie îi aducea aminte de afurisitul ăla de procuror care-l băgase la răcoare.

— Şi tu ştiai despre ce vorbeau ei, da? Când au pomenit de Missy, vreau să spun. Ştiai că ea murise, nu?

— Toată lumea ştia.

— Ai citit despre asta în ziare?

— Mda.

Charlie îşi desfăcu palmele.

— Atunci de ce nu ai spus politiei despre asta?

— Mda, ce să spun, mârâi el. De parcă voi, băieţi, m-aţi fi crezut

— Dar ar trebui să te credem acum.

— Aşa a spus el. Am fost acolo. A spus că el a omorât-o pe Missy.

— O să depui mărturie pentru asta?

— Depinde ce capăt în schimb.

Charlie îşi drese vocea.

— Bine, hai să-i dăm bătaie mai departe! Ai fost prins furând o maşină, corect?

Earl dădu din cap iarăşi.

— Şi Otis era răspunzător – zici tu – că ai fost prins.

— Mda. Trebuia să mă întâlnesc cu ei acolo, lângă vechea moară Falls, da' nu s-au arătat. Aşa că am intrat eu la apă.

Charlie dădu din cap. Îşi aducea aminte de la proces.

— Încă îi mai datorezi bani?

— Mda.

— Cât?

Earl se foi pe scaun.,

— Vreo două miare.

— Nu atât îi datorai şi înainte?

— Cam tot atât.

— Încă îţi mai era frică să nu te omoare? Chiar şi după şase luni?

— Nu puteam să mă gândesc la altceva.

— Şi n-ai fi ajuns aici dacă nu erau ei, aşa-i?

— Ţi-am spus deja.

Charlie se aplecă în faţă:

— Atunci, de ce, întrebă el, n-ai încercat să foloseşti informaţia asta ca să-ţi uşurezi sentinţa? Sau ca să-l înfunzi pe Otis? Şi, de ce, în tot acest timp, cât ai stat aici şi te-ai plâns că Otis ţi-a înscenat totul, n-ai pomenit niciodată că el a omorât-o pe Missy Ryan?

Earl pufni din nou şi se uită la perete:

Nu m-ar fi crezut nimeni, răspunse el în cele din urmă.

Mă întreb de ce.

În maşină, Charlie îşi revăzu informaţiile.

Sims spunea adevărul când zicea că a auzit ce a auzit. Dar Sims era un alcoolic cunoscut şi trăsese la măsea chiar în seara aia.

Auzise cuvintele, dar auzise şi tonul?

Otis glumea? Sau era serios?

Sau minţea?

Şi despre ce vorbiseră Timsonii cu Earl în următoarele treizeci de minute?

Earl nu clarificase deloc aspectele astea. Era evident că nici măcar nu-şi aducea aminte de discuţia asta până când nu abordase Charlie subiectul şi pe urmă povestea lui era cam dezlânată. Crezuse că or să-l omoare, dar mai rămăsese cât să bea vreo două beri după asta. Fusese îngrozit luni de zile, dar nu într-atât încât să facă rost de banii pe care-i datora, cu toate că fura maşini şi ar fi putut da de bani. Nu spusese nimic când fusese arestat. Dădea vina pe Otis că i-ar fi regizat o înscenare şi trăncănea cu ceilalţi din închisoare despre asta, dar nu pomenise de faptul că Otis i-ar fi mărturisit că omorâse pe cineva. Îşi pierduse şi un ochi şi tot nu spusese nimic. Recompensa nu însemnase nimic pentru el.

Un alcoolic beat, care dă informaţii ca să scape. Un deţinut ranchiunos, care-şi aminteşte deodată de nişte informaţii vitale, dar cu o poveste plină de lipsuri şi inadvertenţe.

Pentru orice avocat al apărării cât de cât capabil ar fi fost floare la ureche să se ocupe de Sims Addison şi Earl

Getlin. Şi Thruman Jones era bun. Chiar bun.

Charlie nu-şi mai descreţise fruntea de când se suise în maşină.

Nu-i plăcea.

Deloc.

În afară de faptul că Otis spusese într-adevăr „o să ţi se întâmple şi ţie ce i s-a întâmplat lui Missy Ryan“. Îl auziseră doi oameni, şi asta avea o oarecare importanţă. Atât cât să-l reţină, poate. Măcar deocamdată.

Dar era destul pentru a-l acuza?

Şi, ce era mai important, dovedeau toate astea, de fapt, că Otis chiar o făcuse?

Capitolul 23

Nu puteam scăpa de imaginea lui Missy Ryan, cu ochii plivind în gol şi, din cauza asta, am devenit o persoană pe care nu o mai cunoscusem.

La şase săptămâni după moartea ei, am parcat maşina la vreo şapte sute cincizeci de metri depărtare de destinaţia mea finală, în parcarea unei benzinării. Am făcut restul drumului pe jos.

Era târziu, puţin trecut de nouă, şi era într-o joi. Soarele de septembrie apusese doar de o jumătate de oră, iar eu ştiam destule lucruri ca să mă feresc din calea celorlalţi. Mă îmbrăcasem în negru şi umblam pe marginea drumului, mergând până acolo încât mă tupilam după tufe când vedeam faruri apropiindu-se de mine.

Cu toate că purtam curea, îmi ridicam într-una pantalonii, care îmi tot alunecau pe şolduri. Începusem să fac asta atât de des, încât nici nu mai băgăm de seamă, dar în seara aia, cu crengile şi rămurele care mi-i tot agăţau, mi-am dat seama cât de mult slăbisem. De la accident, îmi pierdusem pofta de mâncare; până şi ideea de a mânca îmi stârnea greaţa.

Începuse să-mi cadă şi părul. Nu şuviţe groase, ci fire degradându-se încet, dar constant, ca atunci când atacă termitele o casă. Găseam fire pe pernă când mă trezeam,

*iar când mă pieptănam trebuia să curăţ dinţii periei cu degetele înainte să termin, altfel treceau fără să mai prindă. Aruncam părul în toaletă şi mă uitam; cum se duce şi, după ce dispărea, mai trăgeam o dată apa, fără, nici*un *alt motiv în afară de a amâna confruntarea cu viaţa.*

În seara aceea, în timp ce treceam printr-o gaură din gard mi-am tăiat palma într-un cui rupt. Mă durea şi a sângerat, dar, în loc să mă întorc din drum, mi-am strâns mina pumn şi am simţit cum mi se scurge sângele printre degete, gros şi lipicios. Nu-mi păsa de durere în noaptea aia, exact cum nu-mi pasă de cicatrice astăzi.

Trebuia să *mă duc. În ultima săptămână mă dusesem la locul accidentului lui Missy şi fusesem şi la mormântul ei. La mormânt, îmi amintesc, fusese pusă piatra funerară şi mai erau porţiuni de pământ proaspăt, unde mai trebuia să crească iarba, aproape ca o mică groapă. M-a deranjat dintr-un motiv pe care nu prea îl pot explica şi acolo am pus flotile. Cimitirul era aproape pustiu; în depărtare, puteam zări ici-colo câţiva oameni, văzându-şi de treabă. M-am întors, fără să-mi pese dacă mă văd sau nu.*

În lumina lunii, mi-am desfăcut mâna. Sângele era negru şi strălucea ca petrolul. Am închis ochii, amintindu-mi-o pe Missy, apoi am înaintat din nou. A durat o jumătate de oră să ajung acolo. În jurul feţei îmi bâzâiau forţări. Spre sfârşitul drumului, a trebuit să o iau prin curţi ca să rămân departe de şosea. Curţile erau mari, casele erau departe de şosea şi era mai uşor de mers. Ochii îmi erau fixaţi asupra destinaţiei şi, pe măsură ce mă apropiam, am încetinit, având grijă să nu fac niciun zgomot. Vedeam lumina revărsându-se prin ferestre. Vedeam o maşină parcată pe alee.

Ştiam unde locuiau; toată lumea ştia. Era un oraş mic, în fond. Le văzusem casa şi ziua; la fel ca la locul accidentului şi ca la mormântul lui Missy, mai fusesem acolo înainte, deşi nu mă apropiasem niciodată atât de mult. Respiraţia mea încetini când m-am apropiat de casă. Simţeam mirosul de iarba proaspăt tunsă.

M-am oprit, cu mâna sprijinită de cărămidă. Am

ascultat dacă nu se aude vreun sclipit de podea, vreo mişcare dinspre uşă sau umbre care să treacă pe verandă. Se părea că nu-şi dă seama nimeni că sunt acolo.

M-am apropiat încet şi cu grijă de fereastra sufrageriei, apoi m-am strecurat pe verandă, unde m-am vârât într-un colţ ascuns după o perdea de iederă de oricine ar fi putut trece pe drum. În depărtare, auzeam cum începe să latre un câine, apoi se opreşte, începe să latre din nou, ca pentru a vedea dacă mişcă ceva. Curios, am aruncat o privire înăuntru.

N-am văzut nimic.

Dar nu eram în stare să plec. Aşadar aşa locuiau, mi-am zis. Missy şi Miles stăteau pe canapea, îşi puneau ceştile pe măsuţa aia. Alea de pe perete sunt fotografiile lor. Alea sunt cărţile lor. Pe măsură ce mă uitam în jur, am observat că televizorul era aprins şi se auzeau, amestecat, fragmente de conversaţie. Camera era ordonată, curată şi, dintr-un motiv oarecare, asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Atunci l-am văzut pe Jonah intrând în cameră. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce el se apropia de televizor, de vreme ce se apropia în acelaşi timp şi de mine, dar el nu s-a uitat deloc în direcţia mea. În loc să facă asta, s-a aşezat, şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat la program fără să se mişte, ca hipnotizat.

M-am sprijinit puţin mai mult de geam, să-l văd mai bine. Crescuse în ultimele două luni, dar nu îndeajuns ca să se observe. Cu toate că era târziu, era încă în blugi şi în cămaşă, nu în pijama. L-am auzit râzând şi aproape ca mi-a plesnit inima în piept.

Atunci a intrat Miles în cameră. M-am tras înapoi, în umbră, dar am continuat să mă uit la el. A rămas în picioare un moment, privindu-și fiul, fără să spună nimic. Expresia lui era goală, indescifrabilă… hipnotizată. Ţinea în mână un plic de manila şi, peste o clipă, l-am văzut uitându-se la ceas. Într-o parte, părul îi era ciufulit, ca şi cum ar fi trecut cu mâinile prin el.

Ştiam ce urma să se întâmple şi am aşteptat. O să

înceapă să vorbească cu Hui lui. O să-l întrebe pe Jonah la ce se uită. Sau, pentru că era o seară după care urma o zi de şcoală, o să-i spună că trebuie să se ducă la culcare sau să-şi pună pijamaua. O să-l întrebe dacă vrea o ceaşcă de lapte sau ceva de mâncare.

Dar n-a făcut asta.

În schimb, Miles a trecut pur şi simplu prin sufragerie şi a dispărut pe un coridor întunecat, aproape ca şi cum nici n-ar fi fost pe-acolo.

Peste un minut, am plecat, furișându-mă.

Capitolul 24

Restul nopţii n-am dormit.

Miles reuşi să ajungă acasă la aceeaşi oră la care Charlie oprea în faţa închisorii de stat Hailey şi primul lucru pe care-l făcu fu să se îndrepte spre dormitor.

Nu ca să doarmă. În loc de asta, din dulapul unde-l ascunsese, scoase plicul de manila cu dosarul.

Acolo îşi petrecu următoarele câteva ore, frunzărind şi întorcând paginile, studiind informaţiile. Nu era nimic nou, nimic pe care să-l fi trecut cu vederea în trecut şi totuşi îi era imposibil să-l lase din mână.

Acum ştia ce să caute.

Mai târziu, la un moment dat, auzi telefonul sunând; nu răspunse; sună din nou peste douăzeci de minute, cu acelaşi rezultat. La ora lui obişnuită, Jonah coborî din autobuz şi, văzând maşina tatălui său, se duse acasă în loc să meargă la doamna Knowlson. Urcă până în dormitor entuziasmat, pentru că nu se aştepta să-l vadă pe tatăl său decât mai târziu şi se gândea că ar putea face ceva împreună înainte să iasă cu Mark. Dar văzu dosarul şi ştiu imediat ce însemna asta. Deşi au stat de vorbă doar câteva clipe, Jonah simţi că tatăl său avea nevoie să fie singur şi nu se mai obosi să-i ceară ceva. Se duse înapoi în sufragerie şi aprinse televizorul.

Soarele se pregătea să apună; pe înserat, beculeţele de Crăciun din tot cartierul începură să sclipească. Jonah

trecu pe la tatăl lui, chiar îi vorbi din uşă, dar Miles nici măcar nu ridică privirea.

La cină, Jonah mâncă un castronel cu fulgi de cereale.

Miles scotocea dosarul. Mâzgălea întrebări şi făcea note pe margini, începând cu Earl şi Sims şi cu necesitatea de a-i face să depună mărturie. Apoi reveni la paginile care se ocupau de investigarea lui Otis Timson, dorindu-şi, în primul rând, să fi fost acolo. Alte întrebări, alte notiţe. *Au verificat toate maşinile de pe terenul Timsonilor să vadă dacă nu sunt lovite, chiar şi pe cele aruncate? E posibil să fi împrumutat una şi de unde? Cineva de la un magazin de componente auto şi-ar aminti dacă Otis a cumpărat vreodată o trusă de urgenţă? Unde ar fi aruncat maşina dacă ar fi fost deteriorată? De sunat la celelalte secţii, de văzut dacă vreun magazin ilegal de piese auto a fost închis în ultimii doi ani. Discuţie, dacă se poate. Un târg, dacă îşi amintesc ceva.*

Puţin înainte de opt, Jonah veni din nou în dormitor, îmbrăcat şi gata să plece la film cu Mark. Miles uitase complet de ieşirea lor. Jonah îl sărută de la revedere şi ieşi; Miles se întoarse imediat la dosarul său, fără să-l întrebe când se întoarce.

N-o auzi pe Sarah intrând până ce nu-l strigă ea din sufragerie.

— Hei?… Miles? Eşti aici?

Într-o clipă, ea apăru în uşă şi Miles îşi aminti deodată că trebuiau să se întâlnească.

— Nu m-ai auzit când am bătut? îl întrebă ea. Am îngheţat acolo, afară, aşteptând să răspunzi, aşa că până la urmă am renunţat. Ai uitat că vin?

Când el îşi ridică privirea, ea îi văzu expresia preocupată, distantă, din ochi. Părul lui arăta ca şi cum îşi trecea mâna prin el de ore întregi.

— Te simţi bine? îl întrebă.

Miles se apucă să-şi strângă huriile.

— Mda… Sunt bine. Lucram… îmi pare rău… Nu mi-am dat seama cât e ceasul.

Ea recunoscu dosarul şi se încruntă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă.

Văzând-o pe Sarah, îşi dădu seama cât se simţea de epuizat. Ceafa şi spinarea îi înţepeniseră şi se simţea de parcă ar fi fost acoperit de un strat de praf. Închise dosarul şi-l puse deoparte, cu gândul tot la conţinutul lui. Îşi frecă faţa cu amândouă mâinile, apoi se uită la ea pe deasupra degetelor.

— Otis Timson a fost arestat astăzi, îi spuse.

— Otis? Pentru ce?

Înainte de a-şi sfârşi întrebarea, ea înţelese brusc care era răspunsul şi trase deodată aer în piept.

— Oh… Miles, spuse ea, ducându-se spre el, instinctiv.

Miles, pe care-l durea tot trupul, se ridică în picioare, iar ea îl strânse în braţe.

— Eşti sigur că te simţi bine? îi şopti ea, ţinându-l strâns.

În timp ce-o îmbrăţişa, tot ce simţise în cursul zilei îl năpădi din nou. Amestecul de neîncredere, supărare, frustrare, furie, teamă şi epuizare îi intensificau sentimentele reînnoite de pierdere şi, pentru prima dată în ziua aceea, Miles se lăsă copleşit de toate astea. În picioare în cameră, cu braţele lui Sarah în jurul lui, Miles izbucni în plâns, cu lacrimile curgându-i ca şi cum n-ar mai fi plâns niciodată până atunci.

Când Charlie se întoarse la secţie, Madge îl aştepta. Deşi în mod normal termina lucrul la cinci, acum stătuse în plus o oră şi jumătate, aşteptându-l pe el. Stătea în parcare, cu braţele încrucişate, strângându-şi pe lângă corp jacheta lungă de lână.

Charlie coborî din maşină şi-şi scutură firimiturile de pe pantaloni. Pe drumul de întoarcere, luase la repezeală o chiftea cu cartofi prăjiţi şi le făcuse să alunece cu o ceaşcă de cafea.

— Madge? Ce faci de n-ai plecat încă?

— Te-aştept, îi răspunse ea. Te-am văzut venind şi am vrut să vorbesc cu tine undeva unde nu ne-aude nimeni.

Charlie se întinse în maşină şi-şi înşfăcă pălăria. Pe frigul ăsta, avea nevoie de ceva pe cap. Nu mai avea destul păr ca să-i ţină cald.

— Ce s-a întâmplat?

Înainte ca ea să răspundă, un ajutor veni pe uşă, iar Madge se uită peste umăr. Trăgând de timp, ea spuse simplu:

— A sunat Brenda.

— E bine? întrebă Charlie, intrând în joc.

— Foarte bine, după câte îmi dau eu seama. Vrea totuşi să-i dai un telefon.

Ajutorul îl salută pe Charlie dând din cap când trecu pe lângă ei. O dată ce el ajunse lângă maşină, Madge se apropie şi mai mult.

— Cred că este o problemă, spuse ea încet.

— Cu ce?

Ea arătă cu capul peste umăr.

— Thurman Jones te aşteaptă înăuntru. La fel şi Harvey Wellman.

Charlie se uită la ea, ştiind că mai urmează ceva.

— Amândoi vor să stea de vorbă cu tine, spuse ea.

— Şi?

Ea mai privi o dată în jur, asigurându-se că sunt singuri.

— Au venit împreună, Charlie. Vor să stea de vorbă cu tine *împreună.*

Charlie rămase uitându-se la ea, încercând să anticipeze ce o să-i mai spună, ştiind că n-o să-i placă. Procurorii şi avocaţii apărării ajungeau împreună doar în cele mai vitrege împrejurări.

— Este vorba de Miles, spuse ea. Cred că s-ar putea să fi făcut ceva acolo. Ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

*

Thurman Jones avea cincizeci şi trei de ani, era de înălţime şi greutate medie, cu păr castaniu ondulat care părea întotdeauna bătut de vânt. Când se afla la tribunal purta costume bleumarin, cravate croşetate de culoare închisă şi pantofi negri sport, care-i dădeau o înfăţişare de

ţopârlan. În instanţă vorbea întotdeauna rar şi clar şi nu-şi pierdea niciodată calmul, iar această combinaţie, împreună cu înfăţişarea lui făcea o impresie extrem de bună unui juriu. De ce îi reprezenta pe de-alde Otis Timson şi familia lui era mai presus de înţelegerea lui Charlie, dar asta făcea şi o făcea de ani de zile.

Harvey Wellman, pe de altă parte, se îmbrăca în costume făcute la comandă şi purta pantofi marca Cole-Haan şi arăta întotdeauna de parcă s-ar fi dus la o nuntă. La treizeci de ani începuse să încărunţească pe la tâmple şi acum, la patruzeci, părul îi era aproape alb, dându-i o înfăţişare distinsă. În altă viaţă, ar fi putut fi prezentator de ştiri. Sau, poate, antreprenor de pompe funebre.

Niciunul dintre ei nu părea vesel, după cum stăteau aşteptând în faţa biroului lui Charlie.

— Voi doi aţi vrut să mă vedeţi? îi întreba Charlie.

Se ridicară amândoi în picioare.

— E important, Charlie, îi răspunse Harvey.

Charlie îi conduse în birou şi închise uşa. Le făcu semn spre două scaune, dar niciunul nu se aşează. Charlie se duse în spatele biroului, lăsând puţin spaţiu între el şi musafiri.

— Aşadar ce pot face pentru voi?

— Avem o problemă, Charlie, spuse Harvey simplu. Este vorba de arestarea de azi-dimineaţă. Am încercat să stau de vorbă cu tine mai devreme, dar erai deja plecat.

— Lini pare rău. A trebuit să mă ocup de nişte treburi în afara oraşului. Care-i problema asta despre care vorbeşti?

Harvey Wellman se uită direct în ochii lui Charlie.

— Se pare că Miles Ryan a mers puţin prea departe.

— Zău?

— Avem martori. O mulţime de martori. Şi toţi spun acelaşi lucru.

Charlie nu spuse nimic şi Harvey îşi drese glasul înainte de a continua. Thurman Jones stătea într-o parte, cu expresia impenetrabilă. Charlie ştia că e atent la fiecare cuvânt.

— Şi-a îndreptat arma spre capul lui Otis Timson.

Mai târziu, în sufragerie, Miles descânta o bere şi-i jupuia absent eticheta în timp ce-i povestea lui Sarah tot ce se întâmplase. La fel cum erau şi sentimentele lui, povestea se dovedea confuză uneori. Sărea de la una la alta, pe urmă revenea, repetându-se de mai multe ori. Sarah nu-l întrerupse nici măcar o singură dată, nu se uitase în altă parte nici o singură dată şi, cu toate că erau momente în care povestea era neclară, nu insistase ca el să clarifice lucrurile, pentru simplul motiv că nu era sigură că el ar fi fost în stare.

Aşa cum nu făcuse când îi povestise lui Charlie, totuşi Miles merse mai departe.

— Ştii, în ultimii doi ani m-am întrebat ce-o să se întâmple când o să fiu faţă-n faţă cu tipul care a făcut-o. Şi când am aflat că a fost Otis… nu ştiu… Făcu o pauză. Am vrut să apăs pe trăgaci. Am vrut să-l omor.

Sarah se mişcă, neştiind ce să spună. Era de înţeles, cel puţin într-o oarecare măsură, dar… şi puţin înfricoşător.

— Dar n-ai făcut-o, spuse ea în cele din urmă.

Miles nu băgă de seamă tonul ezitant al răspunsului ei.

— Şi acum ce-o să se-ntâmple? îl întrebă ea.

El îşi duse mâna la ceafă şi şi-o apăsă. În ciuda faptului că era atât de implicat emoţional în asta, raţiunea îi spunea că au nevoie de mai mult decât aveau acum.

— Trebuie să aibă loc o anchetă – să fie interogaţi martori, să fie verificate locuri. E multă muncă şi e mai greu acum, după atâta timp. O să fiu ocupat, nu ştiu cât timp. O să lucrez multe, multe sfârşituri de săptămână. Ne-am întors acolo unde eram acum doi ani.

— N-a spus Charlie că se ocupă el de asta?

— Da, dar nu cum aş face-o eu.

— Ai voie să faci asta?

— N-am de ales.

Nu era momentul sau locul să discute despre rolul lui şi ea nu insistă.

— Ţi-e foame? îl întrebă în schimb. Pot să pregătesc ceva repede pentru noi, în bucătărie. Sau am putea comanda o pizza?

— Nu. Mi-e bine.

— Vrei să mergem la plimbare?

El scutură din cap.

— Nu prea am chef.

— Ce zici de-un film? Am luat o casetă în drum spre casă.

— Mda… sigur.

— Nu vrei să ştii ce e?

— De fapt, nu contează. Orice-ai ales tu, merge.

Ea se ridică de pe canapea şi căută filmul. O comedie care reuşi s-o facă pe Sarah să râdă de câteva ori. Îi aruncă o privire şi lui Miles să-i vadă reacţia. Nimic. După o oră Miles se scuză şi se duse la baie. Când văzu că trec câteva minute şi el nu se întoarce, Sarah se duse să vadă dacă se simte bine.

Îl găsi în dormitor, cu plicul de manila deschis lângă el.

— Trebuia doar să verific ceva, spuse el. Nu-mi ia decât un minut.

— Bine, îi răspunse ea.

El nu s-a mai întors.

Cu mult înainte să se termine, Sarah opri filmul şi scoase caseta, apoi îşi luă haina. S-a mai dus o dată să-i arunce o privire – neştiind că Jonah făcuse la fel mai devreme – apoi ieşi în tăcere din casă. Miles nu-şi dădu seama că ea a plecat până nu se întoarse Jonah de la film.

*

Charlie a stat la birou până aproape de miezul nopţii. La fel ca Miles, se uita prin dosarul cazului şi se întreba ce-o să facă.

Fusese nevoie de puţină linguşire ca să-l calmeze pe Harvey, mai ales după ce el mai veni şi cu povestea incidentului din maşina lui Miles. Nu era de mirare că Thurman Jones rămase foarte tăcut tot timpul cât dură discuţia. Charlie bănuia că el crede că e mai bine dacă

vorbea Harvey în locul lui. Totuşi, pe chip i se ivi o urmă de zâmbet când Harvey spuse că se gândeşte serios să-l pună pe Miles sub acuzaţie.

Atunci le-a spus Charlie de ce fusese arestat Otis.

Se pare că Miles nu catadicsise să-i spună lui Otis care era acuzaţia. Urma ca ei doi să aibă o discuţie de la inimă la inimă a doua zi – asta doar dacă Charlie nu-i sucea gâtul mai întâi.

Dar în prezenţa lui Harvey şi a lui Thurman, Charlie se purtă ca şi cum ştiuse totul de la început.

— N-avea niciun rost să încep să arunc acuzaţii, câtă vreme nu eram sigur măcar că sunt îndreptăţite.

După cum era de aşteptat, atât Harvey, cât şi Thurman au adus obiecţii. Au obiectat şi faţă de povestea lui Sims, până ce Charlie le-a spus că se întâlnise cu Earl Getlin.

— Şi el a confirmat toată chestia, fu modul lui de exprimare.

Nicholas Sparks

N-avea de gând să-i spună lui Thruman despre îndoielile lui şi nici lui Harvey nu voia să i le împărtăşească încă. De îndată ce termină, Harvey îi aruncă o privire care-i spunea că trebuie să se întâlnească mai târziu, să vorbească între patru ochi. Charlie, ştiind că avea nevoie de mai mult timp să chibzuiască lucrurile, se prefăcu a nu observa.

Petrecură mult timp vorbind despre Miles după ce termină Charlie. El n-avea nicio îndoială că Miles făcuse exact ce spusese şi, cu toate că era… *necăjit,* ca să se exprime blând, îl cunoştea pe Miles de destulă vreme ca să ştie că nu era depăşit într-o situaţie ca asta. Dar Charlie îşi ascunse supărarea, în timp ce continua să-l apere cât de cât pe Miles.

În final, Harvey îi recomandă ca Miles să fie suspendat deocamdată, până când ei lămureau lucrurile.

Thurman Jones ceru ca Otis să fie ori eliberat, ori pus imediat sub acuzaţie, fără nicio altă întârziere.

Charlie le spuse că Miles plecase deja şi nu mai

venea în ziua aceea, dar că o să ia o decizie în ambele privinţe mâine, la prima oră.

Într-o oarecare măsură, spera ca până atunci lucrurile să-i fie mai clare.

Dar n-avea să fie aşa, după cum descoperi când o pomi spre casă, în cele din urmă.

Înainte de a pleca de la birou, îi telefonă acasă lui Harris să-l întrebe ce făcuse.

A reieşit că nu putuse să dea de Sims toată ziua.

— Cât de mult te-ai străduit? se răsti Charlie.

— L-am căutat peste tot, răspunse Harris buimac. Acasă la el, la maică-sa, pe unde-şi face el veacul. M-am dus pe la fiecare bar şi cârciumă din comitat. A dispărut.

Brenda, cu halatul peste pijama, îl aştepta când a ajuns acasă. El i-a povestit în mare ce se întâmplase şi ea l-a întrebat ce-o să se întâmple dacă Otis ar ajunge efectiv la judecată.

— O să fie o apărare tipică, răspunse Charlie, epuizat. Jones o să argumenteze că Otis nici măcar n-a fost acolo în noaptea aia şi-o să găsească şi pe alţii care să confirme asta. Apoi o să argumenteze că, şi dacă ar fi fost acolo, n-a spus ce i se atribuie. Şi chiar dacă a spus, o să spună că a fost scos din context

— Şi asta o să aibă efect?

Charlie sorbi din cafea, ştiind că mai avea încă mult de lucru.

— Nimeni nu poate prevedea vreodată ce-o să facă un juriu. Doar ştii.

Brenda îşi puse mâna pe braţul lui Charlie.

— Dar tu ce crezi? îl întrebă ea. Sincer.

— Sincer?

Ea dădu din cap, gândindu-se că el arată cu doisprezece ani mai bătrân decât dimineaţă, când plecase la lucru.

— Dacă nu găsim ceva, Otis scapă.

— Chiar dacă el a făcut-o?

— Mda, spuse el, cu vocea complet lipsită de vlagă, chiar dacă a făcut-o.

— Şi Miles ar accepta aşa ceva?

Charlie închise ochii.

— Nu. Nicio şansă.

— Ce-o să facă?

El îşi termină cafeaua din ceaşcă şi se întinse după dosar.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 25

Am început să-i pândesc cu regularitate şi cu precaute, astfel încât să nu-şi dea nimeni seama ce fac.

Îl aşteptam pe Jonah la şcoală, mă duceam la Missy la mormânt, mă duceam la ei acasă seara. Minciunile mele erau convingătoare; n-a bănuit nimeni nimic.

Ştiam că nu e bine, dar se părea că nu-mi mai pot controla propriile acţiuni. Ca în cazul oricărei dependenţe, nu mă puteam opri. Când făceam acele lucruri, mă întrebam dacă sunt sănătos mintal. Eram oare un masochist care voia să aline agonia pe care o provocase? Sau eram sadic, cineva care se bucura în taină de chinul lor şi voia să fie martor direct la el? Eram ambele? Nu ştiam. Tot ce ştiam era că nu părea să am de ales.

Nu puteam scăpa de imaginea pe care o văzusem în prima seară, când Miles trecuse pe lângă fiul lui fără să-i vorbească, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa lui. După tot ce se întâmplase, se presupunea că nu trebuie să fie aşa. Da, ştiam că Missy fusese luată din viaţa lor… dar oare nu se apropie oamenii şi mai mult după un eveniment traumatizant? Nu caută sprijin unul în altul? Mai ales în familie?

Aşa aş fi vrut să cred. Aşa reuşisem să trăiesc în primele şase săptămâni. Devenise mantra mea. Or să supravieţuiască. Or să se vindece. Or să se întoarcă unul spre altul şi or să fie şi mai apropiaţi. Era litania obsedantă a unui nebun torturat, doar că – în mintea mea – devenise reală.

Dar în seara aceea nu erau bine. Nu în seara aceea.

Nu sunt destul de naiv acum şi nu eram nici atunci destul de naiv ca să cred că un singur instantaneu al unei familii acasă revelează adevărul. Mi-am spus după seara aia că interpretasem greşit ce văzusem sau, dacă interpretasem corect, nu însemna nimic. Nu se poate deduce nimic din exemple izolate. Până să ajung la maşină, aproape credeam acest lucru.

Dar trebuia să fiu sigur.

Există o cale pe care o apuci când te îndrepţi spre distrugere. Ca cineva care bea un pahar într-o vineri seara, apoi două următoarea vineri, doar pentru a-şi pierde treptat şi complet controlul, m-am trezit continuând cu mai multă îndrăzneală. La două zile după vizita mea de seară, am simţit nevoia să ştiu ce face Jonah. Încă îmi mai aduc aminte noianul de gânduri prin care mi-am justificat acţiunea. A decurs astfel: o să mă uit la Jonah astăzi şi, dacă zâmbeşte, atunci o să ştiu că am greşit. Aşa că m-am dus la şcoală. Am stat în parcare, un străin care stă în spatele unui volan într-un loc unde nu avea niciun drept să se afle, privind fix afară prin parbriz. Prima oară când m-am dus de-abia dacă l-am zărit, aşa că m-am întors în ziua următoare.

Peste câteva zile m-am dus din nou.

Şi din nou.

Am ajuns în faza în care o recunoşteam pe învăţătoarea lui, îi recunoşteam colegii de clasă şi curând îl observam pe el imediat, de îndată ce ieşea din clădire. Şi mă uitam. Uneori zâmbea, alteori nu şi tot restul după-amiezei mă întrebam ce-o fi însemnând asta. În ambele cazuri, nu eram niciodată satisfăcut.

Şi venea seara. Ca o mâncărime la care nu ajungi, dependenţa de a-i spiona mă sâcâia, devenind tot mai puternică pe măsură ce treceau orele. Mă întindeam în pat, cu ochii larg deschişi, pe urmă mă dădeam jos. Mă plimbam dintr-o parte în alta. Mă aşezam, apoi mă întindeam din nou în pat. Şi, cu toate că ştiam că nu e bine, luam hotărârea să mă duc. Vorbeam singur, şoptindu-mi motivele pentru care ar fi trebuit să ignor sentimentul

din mine, chiar în timp ce întindeam mâna după cheile de la maşină. Străbăteam porţiunea întunecată, îndemnându-mă să mă întorc şi să mă îndrept spre casă, chiar şi când parcam maşina, îmi croiam drum prin tufişurile care le înconjurau casa, cu fiecare pas pe care-l făceam, înţelegând tot mai puţin ce mă împinsese acolo.

Mă uitam la ei pe fereastră.

Timp de un an, am văzut viaţa dezvăluindu-li-se bucată cu bucată, completând ce nu ştiam deja. Am aflat că Miles continua să lucreze uneori noaptea şi m-am întrebat cine are grijă de Jonah. Aşa că am schiţat programul de lucru al lui Miles, ştiam când e plecat şi într-o zi m-am ţinut după autobuzul lui Jonah de la şcoală până acasă. Am aflat astfel că stătea cu o vecină. O privire la cutia de scrisori mi-a spus cine e ea.

Alteori, îi urmăream luându-şi cina. Am aflat ce îi place lui Jonah să mănânce şi am aflat la ce emisiuni se uită după aceea. Am aflat că-i place să joace fotbal european, dar că nu-i place să citească. L-am privit crescând.

Am văzut lucruri bune şi lucruri rele şi întotdeauna am căutat un zâmbet. Ceva, orice, care m-ar fi putut ajuta să pun capăt acestei nebunii.

Îl urmăream şi pe Miles.

Îl vedeam făcând ordine prin casă, băgând lucruri în sertare. L-am văzut pregătind mâncarea. L-am privit bând bere şi fumând pe verandă, când îşi închipuia că nu e nimeni prin preajmă. Dar cel mai mult l-am văzut stând în bucătărie.

Acolo, concentrându-se, trecându-şi o mână prin păr, se uita fix la dosar. La început mi-am închipuit că-şi adusese de lucru acasă, dar treptat am ajuns la concluzia că mă înşel. Nu studia cazuri diferite, era acelaşi caz, de vreme ce se părea că dosarul nu se schimbă niciodată. Atunci, cu o tresărire bruscă de înţelegere, mi-am dat seama despre ce dosar era vorba. Am ştiut că mă căuta pe mine, persoana care-l urmărea pe fereastră.

Iarăşi, după asta, m-am justificat în legătură cu ce

făceam. Am început să vin să-l văd pe el, să-i studiez trăsăturile în timp ce se uita în dosar, să aştept un, "a-ha!", urmat de un telefon înnebunit care ar fi prevestit o vizită la mine acasă. Să ştiu când o să vină sfârşitul.

Când, într-un final, plecam de la fereastră şi mă întorceam la maşină, mă simţeam slăbit, complet epuizat. Juram că s-a terminat, că n-o s-o mai fac niciodată. Că o să-i las să-şi ducă viaţa fără să mă mai amestec. Imboldul de a-i urmări era satisfăcut, dar se instala vinovăţia şi în serile alea mă dispreţuiam pentru ce făcusem. Mă rugam pentru iertare şi erau momente când am vrut să mă omor.

Eu, care visam odată să fac ceva în viaţă, îl uram acum pe cel care devenisem.

Dar apoi, indiferent cât aş fi vrut să mă opresc, indiferent cât aş fi vrut să mor, imboldul revenea. Mă împotriveam până când nu mai puteam, pe urmă îmi spuneam că asta o să fie ultima dată. Chiar ultima.

Şi apoi, ca un vampir, mă strecuram afară noaptea.

Capitolul 26

În noaptea aceea, în timp ce Miles studia dosarul în bucătărie, Jonah a avut primul coşmar după multe săptămâni.

Trecu puţin timp până ce Miles îl auzi pe băiat. Studiase dosarul până aproape la două noaptea; ceea ce, împreună cu schimbul de noapte de ieri şi cu tot ce se întâmplase în cursul zilei, îl secătuise de tot, şi corpul lui părea să se răzvrătească, când auzi plânsul lui Jonah. Ca şi cum ar fi fost silit să se mişte printr-o încăpere plină de vată udă, redeveni conştient şi, în timp ce se îndrepta spre camera fiului său, simţea că e mai mult un reflex pavlovian decât dorinţa de a-şi consola fiul.

Era dimineaţă devreme, mai erau câteva minute până la revărsatul zorilor. Miles îl duse pe Jonah pe verandă; până să i se oprească ţipetele, în cele din urmă, soarele răsărise deja. Pentru că era sâmbătă şi nu trebuia să se ducă la şcoală, Miles îl duse pe Jonah înapoi în dormitor şi

puse de cafea. Îi zvâcnea capul, aşa că luă două aspirine şi le înghiţi cu suc de portocale.

Se simţea de parcă ar fi fost mahmur.

În timp ce fierbea cafeaua, Miles scoase dosarul şi notele pe care le făcuse cu o seară înainte; ar fi vrut să mai treacă o dată peste ele înainte de a se duce lă lucru. Jonah îl luase pe neaşteptate, întorcându-se în bucătărie înainte ca el să mai poată face asta. Intră lipăind, frecându-şi ochii umflaţi şi se aşeză la masă.

— De ce te-ai sculat? îl întrebă Miles. E încă devreme.

— Nu sunt obosit, răspunse Jonah.

— Pari obosit.

Am visat urât.

Cuvintele lui Jonah l-au mirat pe Miles. Niciodată până atunci nu îşi adusese aminte.

— Da?

Jonah dădu din cap.

— Am visat că tu ai avut un accident. Ca mami.

Miles se duse lângă Jonah.

— A fost doar un vis, spuse el. Nu s-a întâmplat nimic, da? Jonah îşi şterse nasul cu dosul palmei. În pijamaua cu maşini de curse arăta mai mic decât era.

— Tată?

— Mda?

— Eşti supărat pe mine?

— Nu, deloc. De ce crezi că aş fi supărat?

— N-ai vorbit deloc cu mine ieri.

— Îmi pare rău. Nu eram supărat. Încercam doar să descopăr nişte lucruri.

— Despre mami?

Miles fu luat din nou pe nepregătite.

— De ce crezi că ar fi despre mami? îl întrebă.

— Pentru că te uitai iar la hârtiile alea, zise Jonah, arătând la dosarul de pe masă. Sunt despre mami, nu-i aşa?

După un moment, Miles dădu din cap.

— Cam aşa.

— Mie nu-mi plac hârtiile alea.

— De ce?

— Pentru că, zise el, te întristează.

— Nu mă întristează.

— Ba da, spuse Jonah. Şi mă întristează şi pe mine.

— Pentru că îţi e dor de mami?

— Nu, spuse el, scuturând din cap, pentru că te fac să uiţi de mine.

Cuvintele îl făcură pe Miles să i se pună un nod în gât.

— Nu e adevărat.

— Atunci de ce nu ai vorbit cu mine ieri?

Părea aproape gata să plângă şi Miles îl trase mai aproape.

— Îmi pare rău, Jonah. N-o să se mai întâmple.

Jonah ridică ochii la el.

— Promiţi?

Miles îşi făcu un X peste piept şi zâmbi.

— Pe cuvânt.

— Să mori tu?

Cu ochii mari al lui Jonah sfredelindu-l, era exact ce simţea Miles că ar face.

După ce luă micul dejun cu Jonah, Miles o sună pe Sarah să se scuze şi faţă de ea. Sarah îl întrerupse înainte să apuce el să spună ceva.

— Miles, nu trebuie să te scuzi. După tot ce s-a întâmplat, era evident că simţeai nevoia să fii singur. Cum te mai simţi în dimineaţa asta?

— Nu prea ştiu. La fel, cred.

— Te duci la lucru?

— Trebuie. M-a sunat Charlie. Vrea să ne întâlnim peste puţin timp.

— Mă suni mai târziu?

— Dacă reuşesc. Probabil că o să fiu destul de prins astăzi.

— Cu ancheta, vrei să spui?

Cum Miles nu-i răspunse, Sarah îşi răsuci câteva fire de păr.

— Ei bine, dacă simţi nevoia să vorbeşti şi nu dai de mine, o să fiu acasă, la mama.

— Bine.

Chiar şi după ce închise telefonul, Sarah nu putu să scape de sentimentul că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor.

Pe la nouă dimineaţa Charlie era la a patra ceaşcă de cafea şi-i spuse lui Madge să-i mai aducă. Nu dormise decât vreo două ore şi se întorsese la secţie înainte să răsară soarele.

Fusese ocupat încontinuu de-atunci. Se întâlnise cu Harvey, îl interogase pe Otis în celulă şi îşi petrecuse ceva timp cu Thurman Jones. Mai chemase şi câteva ajutoare în plus, să-l caute pe Sims Addison. Până acum, nimic.

Ajunsese totuşi să ia nişte hotărâri.

Miles sosi peste douăzeci de minute şi-l găsi pe Charlie aşteptându-l în faţa biroului.

— Eşti bine? îl întrebă Charlie, gândindu-se că Miles nu arăta mai bine decât el.

— Am avut o noapte grea.

— Şi o zi grea. Vrei cafea?

— Am băut o găleată acasă.

Îi făcu semn peste umăr.

— Atunci, hai tre' să stăm de vorbă.

După ce intră Miles, Charlie închise uşa în urma lui, iar Miles se aşeză pe scaun. Charlie se sprijini de birou.

— Ascultă, înainte să începem, zise Miles, cred că trebuie să ştii că am lucrat la asta de ieri încoace şi cred că s-ar putea să am nişte idei.

Charlie îşi scutură capul, nelăsându-l să termine.

— Uite ce e, Miles, nu de asta am vrut să te văd. În clipa de faţă, vreau să asculţi, da?

Era în expresia lui ceva care îi spuse lui Miles că n-o să-i placă ce urma să audă, şi deveni rigid.

Charlie aruncă o privire spre pardoseala de gresie, apoi se uită din nou la Miles.

— N-o să mă învârt în jurul cozii. Ne cunoaştem de prea multă vreme pentru aşa ceva.

Făcu o pauză.

— Ce este?

— O să-i dau drumul lui Otis Timson astăzi.

Miles rămase cu gura căscată, dar, înainte ca el să spună ceva, Charlie îşi ridică mâinile.

— Acum, înainte să-ţi închipui că mă pripesc să trag concluzii, ascultă-mă până la capăt. N-am avut de ales, pe baza informaţiilor pe care le am deocamdată. Ieri, după ce ai plecat tu, m-am dus să-l văd pe Earl Getlin.

Îi spuse lui Miles ce-a zis Getlin.

— Atunci, ai dovada de care ai nevoie, se răsti Miles.

— Stai aşa. Dă-mi voie să-ţi spun că eu cred că sunt nişte întrebări serioase în legătură cu posibila lui mărturie. Doar cu ce-am auzit eu, Thurman Jones o să-l mănânce de viu şi nu există juriu care să creadă un cuvânt spus de el.

— Atunci, lasă asta pe seama juriului, protestă Miles. Nu poţi să-i dai drumul, pur şi simplu.

— Am mâinile legate. Crede-mă, am rămas treaz toată noaptea, examinând cazul. Aşa cum stau lucrurile, n-avem destule dovezi să-l reţinem. Mai ales acum, când Sims a spălat putina.

— Ce tot spui acolo?

— Sims. Am pus nişte ajutoare să-l caute ieri, astă-noapte şi în dimineaţa asta. După ce a plecat de aici, a dispărut pur şi simplu. Nimeni n-a putut să-l găsească şi Harvey nu vrea să dea curs la nimic până nu vorbeşte cu Sims.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Otis a recunoscut!

— N-am de ales, îi spuse Charlie.

— A omorât-o pe soţia mea.

Miles vorbea printre dinţii încleştaţi.

Lui Charlie nu-i plăcea că trebuie să facă asta.

— Nu e doar decizia mea. În clipa de faţă, fără Sims, n-avem un caz şi tu ştii asta. Harvey Wellman a spus că biroul procurorului districtual n-o să-l pună nicidecum sub acuzaţie, după cum stau lucrurile acum.

— Harvey te pune să faci asta?

— Mi-am petrecut dimineaţa cu el, îi răspunse

Charlie, şi am vorbit cu el şi ieri. Crede-mă când îţi spun că a fost mai mult decât corect Nu e nimic personal – îşi face pur şi simplu meseria.

— Rahat!

— Pune-te în situaţia lui, Miles.

— Nu vreau să mă pun în situaţia lui. Vreau ca Otis să fie acuzat de omor.

— Ştiu că eşti necăjit.

— Nu sunt necăjit, Charlie. Sunt revoltat cum nici nu-ţi vine să crezi.

— Ştiu că eşti, dar ăsta nu e sfârşitul. Trebuie să înţelegi că, şi dacă-i dăm drumul lui Otis, asta nu înseamnă că n-o să fie pus sub acuzaţie în viitor. Înseamnă doar că n-avem destule probe ca să-l reţinem acum. Şi ar trebui să mai ştii că patrula de circulaţie redeschide ancheta. Nu s-a terminat încă.

Miles îl fulgeră cu privirea.

— Dar, până atunci, Otis e liber.

— Fără Sims? Fără alte dovezi? N-are cum să meargă. O să fie, oricum, eliberat pe cauţiune. Chiar şi dacă l-am acuza de fugă de la locul accidentului, tot ar ieşi. Ştii asta.

— Atunci, acuză-l de omor.

Erau momente când Miles dispreţuia sistemul penal. Ochii lui aruncau săgeţi prin încăpere înainte de a se uita din nou la Charlie.

— Ai vorbit cu Otis? îl întrebă el în cele din urmă.

— Am încercat, în dimineaţa asta. Avocatul lui era acolo şi l-a sfătuit să nu răspundă la majoritatea întrebărilor mele. N-am obţinut nicio informaţie care să ne fie de ajutor.

— Ar ajuta dacă aş încerca eu să vorbesc cu el?

Charlie scutură din cap.

— Nicio şansă, Miles.

— De ce?

— Nu pot permite aşa ceva.

— Pentru că e în legătură cu Missy?

— Nu, din cauza isprăvii pe care ai făcut-o ieri.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii exact despre ce vorbesc.

Charlie se uită fix la Miles, urmărindu-i reacţia. Miles nu păru să aibă vreuna, iar Charlie se ridică de la birou.

— Hai să fiu sincer, da? Chiar dacă Otis n-a răspuns la niciuna din întrebările despre Missy, a oferit totuşi informaţii despre comportamentul tău de ieri. Aşa că acum o să te întreb pe tine despre asta. Făcu o pauză. Ce s-a întâmplat în maşină?

Miles se foi pe scaun.

— Am văzut un raton pe drum şi a trebuit să calc frânele.

— Crezi că sunt aşa de prost ca să cred una ca asta?

Miles ridică din umeri.

— Asta s-a întâmplat.

— Şi dacă Otis spune că ai făcut-o doar ca să-i faci lui râu?

— Atunci minte.

Charlie se aplecă în faţă.

— Şi minte şi când spune că ţi-ai îndreptat arma spre capul lui, cu toate că era în genunchi cu mâinile sus? Şi că ai ţinut-o aşa?

Miles se mişcă stânjenit.

— Trebuia să ţin situaţia sub control, spuse el evaziv.

— Şi crezi că ăsta era modul de-a o face?

— Uite ce e, Charlie, n-a păţit nimeni nimic.

— Aşa că, în mintea ta, a fost întru totul justificat?

— Da.

— Ei bine, avocatul lui Otis n-a crezut aşa. Şi nici Clyde. Ameninţă să te dea în judecată într-un proces civil.

— Un proces?

— Sigur – forţă excesivă, intimidare, brutalitate a poliţiei, tot tacâmul. Thurman are ceva prieteni la ACLU şi se gândesc să se asocieze şi ei plângerii.

— Dar nu s-a întâmplat nimic!

— Nu contează, Miles. Au dreptul să depună orice plângere vor. Dar trebuie să ştii că i-au cerut lui Harvey să-ţi deschidă dosar penal.

— Dosar penal?

— Aşa au spus.

— Şi, lasă-mă să ghicesc – Harvey o să fie întru totul de acord cu asta, aşa-i?

Charlie îşi scutură capul.

— Ştiu că tu şi Harvey nu prea vă împăcaţi, dar eu lucrez cu el de ani de zile şi cred că e corect de cele mai multe ori. Era destul de înfuriat de toată chestia aseară, dar când ne-am întâlnit azi-dimineaţă mi-a spus că nu crede că o să dea curs la asta.

— Aşadar, nu e nicio problemă, îl întrerupse Miles.

— Nu m-ai lăsat să termin, spuse Charlie. Îi întâlni privirea lui Miles. Chiar dacă s-ar putea să nu-i dea curs, nu e bătută în cuie. Ştie cât eşti de prins de chestia asta şi, chiar dacă crede că n-aveai dreptul să-i dai drumul lui Sims sau să iei pe cont propriu arestarea lui Otis, ştie că eşti şi tu om. Înţelege ce simţi, dar asta nu schimbă faptul că te-ai purtat nepotrivit, ca să ne exprimăm blând. Şi, din cauza asta, mi-a spus că el crede că cel mai bine ar fi să fii suspendat – cu plată, bineînţeles – până ce se lămuresc lucrurile.

Chipul lui Miles trăda neîncrederea.

— Să mă suspende?

— E spre binele tău. După ce se potolesc spiritele, Harvey crede că-i poate face pe Clyde şi pe avocat să renunţe. Dar dacă ne purtăm – sau eu mă port – ca şi cum aş crede că n-ai făcut nimic rău, nu e sigur că îl poate convinge pe Clyde să renunţe.

— Tot ce-am făcut a fost să-l arestez pe omul care a omorât-o pe soţia mea.

— Ai făcut mult mai mult de-atât şi o ştii.

— Aşa că o să faci ce-ţi zice el?

După un moment, Charlie dădu din cap.

— Cred că îmi dă un sfat bun, Miles. Cum ţi-am spus, e spre binele tău.

— Dă-mi voie să lămuresc asta. Otis e eliberat, cu toate că a omorât-o pe soţia mea. Şi eu sunt dat afară din poliţie pentru că l-am săltat.

— Dacă aşa vrei tu să priveşti lucrurile.

— Aşa este!

Charlie îşi scutură din nou capul, păstrându-şi vocea fermă:

— Nu, nu-i aşa. Şi peste puţin timp, când n-o să mai fii aşa de afectat, o să vezi asta. Deocamdată totuşi eşti suspendat oficial.

— Haide, Charlie, nu face asta!

— E mai bine aşa. Şi, indiferent ce faci, nu amplifica lucrurile. Dacă aflu că-l hârţuieşti pe Otis sau că umbli şi-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, o să fiu obligat să iau măsuri suplimentare şi n-o să mai am opţiunea de a fi îngăduitor.

— Asta e ridicol!

— Aşa stau lucrurile, prietene. Îmi pare rău. Charlie o pomi spre scaunul din cealaltă parte. Dar, cum ţi-am spus, nu s-a terminat. Odată ce-l găsim pe Sims şi stăm de vorbă cu el, o să cercetăm povestea lui. Poate că a mai auzit şi altcineva ceva şi am putea găsi ceva care s-o confirme.

Miles îşi trânti insigna pe birou înainte să termine Charlie de vorbit. Tocul şi arma erau atârnate de spătarul scaunului.

Trânti uşa după el.

Peste douăzeci de minute, Otis Timson era eliberat.

După ce ieşi ca o furtună din biroul lui Charlie, Miles se urcă în maşină, cu capul învârtindu-i-se în urma evenimentelor din ultimele douăzeci şi patru de ore. Întoarse cheia în contact, ambalând motorul, apoi plecă de lângă bordură, accelerând puternic şi cotind pe alee înainte de a îndrepta maşina.

Otis era eliberat, în timp ce el era suspendat.

Nu avea nicio logică. Cumva, lumea înnebunise de tot.

Se gândi în treacăt să se ducă acasă, dar se hotărî să n-o facă, pentru că Jonah care era la doamna Knowlson – s-ar fi întors acasă dacă venea el şi Miles ştia că nu poate da ochii cu el chiar acum. Nu după ce-i spusese Jonah în

dimineaţa asta. Avea nevoie de timp să se liniştească, să se gândească la ce-o să-i spună mai întâi.

Trebuia să vorbească cu cineva, cineva care să-l poată ajuta să-şi lămurească toate astea.

Drumul fiind liber, Miles întoarse la mustaţă şi pomi s-o caute pe Sarah.

CAPITOLUL 27

Sarah era în sufragerie cu mama ei când îl văzu pe Miles trăgând maşina în faţa casei. De vreme ce nu-i povestise lui Maureen despre ultimele evenimente, mama ei sări de pe canapea şi deschise uşa, cu braţele desfăcute larg.

— Ce surpriză plăcută! strigă ea Nu mă aşteptam să treci pe-aici.

Miles mormăi un salut, în timp ce ea îl îmbrăţişa, şi-i refuză invitaţia la o ceaşcă de cafea. Sarah propuse repede să meargă la o plimbare şi se întinse să-şi ia jacheta. Peste câteva minute, ieşeau pe uşă. Maureen, care interpretă greşit toate astea drept „tineri îndrăgostiţi care vor să fie singuri”, roşi la propriu, uitându-se după ei când plecară.

S-au dus în pădurea unde au fost cu Jonah de Ziua Recunoştinţei. Miles nu spuse nimic cât umblară. În schimb, îşi strânse pumnii, destul ca să i se albească degetele înainte să-i desfacă din nou.

Se aşezară pe un trunchi răsturnat de pin, peste care crescuse muşchiul şi iedera. Miles îşi tot desfăcea şi îşi strângea pumnii, iar Sarah se întinse şi-l apucă de o mână. După o clipă, el păru că se relaxează şi degetele li se împletiră.

— Zi proastă, hâm?

— Cam aşa s-ar zice.

— Otis?

Miles pufni.

— Otis. Charlie. Harvey. Sims. Toată lumea.

— Ce s-a întâmplat?

— Charlie i-a dat drumul lui Otis. Zice că n-are

motive destul de puternice ca să-l reţină.

— De ce? Am crezut că sunt martori, spuse ea.

— Aşa am crezut şi eu. Dar se pare că faptele nu fac nici cât o ceapă degerată în cazul ăsta. Culese o bucăţică din coaja copacului şi o aruncă într-o parte, dezgustat. Charlie m-a suspendat din serviciu.

Ea clipi repede, ca şi cum n-ar fi fost sigură că a auzit bine.

— Poftim?

— Azi-dimineaţă. De-asta a vrut să vorbească cu mine.

— Glumeşti.

El scutură din cap.

— Nu.

— Nu înţeleg…

Îşi lăsă fraza neterminată.

Dar înţelegea. În sinea sa înţelese chiar în timp ce rostea cuvintele.

El mai aruncă o bucăţică de coajă.

— A spus că am avut un comportament nepotrivit în timpul arestării şi că sunt suspendat cât cercetează ei faptele. Dar asta nu e tot. Făcu o pauză, privind drept în faţă. A mai spus şi că avocatul lui Otis şi Clyde vor să-mi intenteze proces. Şi, peste toate astea, s-ar putea să mă pună sub acuzaţie.

Ea nu ştia cum să reacţioneze. Nimic nu părea potrivit Miles expiră puternic şi-i dădu drumul la mână, ca şi cum ar fi avut nevoie de spaţiu.

— Îţi vine să crezi aşa ceva? Eu îl aduc pe tipul care mi-a omorât soţia şi sunt suspendat. El e eliberat şi eu sunt cel care e pus sub acuzaţie. În cele din urmă se întoarse cu faţa spre ea: Pentru tine are vreo logică?

— Nu, nu are, răspunse ea cinstit

Miles îşi scutură capul şi se întoarse din nou.

— Şi Charlie – bunul şi bătrânul Charlie – e de acord cu toate astea. Credeam că îmi e prieten.

— Îţi e prieten, Miles. Doar ştii.

— Nu, nu ştiu. Nu mai ştiu.

— Vasăzică te pun sub acuzaţie?

Miles ridică din umeri:

— S-ar putea. Charlie zicea că ar fi o şansă să-i facă să se răzgândească pe Otis şi pe avocatul lui. Ăsta e al doilea motiv pentru care m-a suspendat

Acum era ea derutată.

— De ce nu începi cu începutul, ce zici? Ce ţi-a spus, de fapt Charlie?

Miles îi povesti discuţia. Când termină, Sarah îl luă din nou de mână.

— Nu mi se pare că Charlie e împotriva ta. Aş zice că el crede că face ce e mai bine ca să te ajute.

— Dacă voia să mă ajute, l-ar fi ţinut pe Otis la închisoare.

— Dar fără Sims, ce poate face?

— Ar fi trebuit să-l pună sub acuzaţie de omor, oricum. Earl Getlin a confirmat povestea – n-are nevoie de mai mult de-atât şi atunci niciun judecător de pe-aici nu i-ar fi dat drumul lui Otis pe cauţiune. Vreau să spun că ştie că până la urmă Sims o să-şi facă apariţia. Tipul nu-i chiar un vântură-lume, trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Probabil că o să-l găsesc în vreo două ore şi când îl găsesc, îl pun să semneze o depoziţie sub jurământ despre ce s-a întâmplat şi crede-mă, o s-o facă, după ce stau de vorbă cu el.

— Dar nu eşti suspendat?

— Nu începe acum să-i ţii partea lui Charlie. Nu am dispoziţia pentru aşa ceva.

— Nu-i ţin partea, Miles. Doar că nu vreau să ai necazuri şi mai mari decât ai deja. Şi Charlie chiar a spus că ancheta o să fie, probabil, redeschisă.

El întoarse capul să se uite la ea.

— Aşa că tu crezi că ar trebui să las totul baltă?

— Nu spun asta…

Miles o întrerupse.

— Atunci, ce spui? Pentru că mie mi se pare că ai vrea să mă retrag pur şi simplu şi să sper că totul o să fie bine. Nu aşteptă un răspuns. Ei bine, nu pot să fac asta, Sarah. Să mă ia dracu’ dacă Otis scapă fără să plătească

pentru ce-a făcut.

Ea nu se putu împiedica să-şi amintească de seara trecută în timp ce el vorbea. Se întrebă când şi-a dat, în sfârşit, el seama că ea a plecat.

— Dar ce se întâmplă dacă nu apare Sims? întrebă ea în cele din urmă. Sau dacă se consideră că nu sunt suficiente probe pentru proces? Atunci ce-o să faci?

El îşi miji ochii.

— De ce faci asta?

Ea deveni livid㠄.

— Nu fac nimic…

— Ba da, faci – pui totul la îndoială.

— Pur şi simplu nu vreau să faci ceva ce ai să regreţi mai târziu.

— Şi ce vrea să însemne asta?

Ea îl strânse de mână.

— Vreau să spun că uneori lucrurile nu ies aşa cum am vrea noi.

El se uită fix la ea un moment, cu o expresie severă, cu mâna inertă. *Rece.*

— Nu crezi că a făcut-o el, aşa-i?

— Nu vorbesc despre Otis acum. Vorbesc despre tine.

— Iar *eu* vorbesc despre Otis. Îi dădu drumul la mână şi se ridică în picioare. Doi oameni au spus că Otis practic s-a lăudat că a omorât-o pe soţia mea şi în clipa de faţă el e, probabil, în drum spre casă. I-au dat drumul şi tu vrei ca eu să stau şi să nu fac nimic. L-ai cunoscut. Ai văzut ce fel de individ e, aşa că vreau să ştiu ce crezi *tu* despre asta. Crezi că a omorât-o pe Missy sau nu?

Pusă în faţa acestei alternative, ea răspunse repede:

— Nu ştiu ce să cred despre toate astea.

Cu toate că ea spusese adevărul, nu asta voia el să audă. Nici nu sunase prea bine. El se întoarse, nevrând să se uite la ea.

— Ei bine, eu ştiu, spuse el. Ştiu că a el făcut-o şi o să găsesc dovada, într-un fel sau altul. Şi nu-mi pasă ce crezi tu despre asta. Aici e vorba despre soţia mea.

Sofia mea.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se întoarse să plece. Sarah se ridică şi-o pomi după el.

— Aşteaptă, Miles! Nu pleca.

Fără să se oprească, el îi vorbi peste umăr: ’

— De ce? Ca să mai adaugi şi tu ceva la acuzaţiile care mi se aduc?

— Eu nu lucrez la ancheta asta, Miles. Încerc doar să te ajut.

El se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

— Ei, nu mai încerca! N-am nevoie de ajutorul tău. Şi nici nu e treaba ta.

Ea clipi să-şi ascundă surpriza, rănită de cuvintele lui.

— Bineînţeles că e treaba mea. Ţin la tine.

— Atunci, data viitoare când vin pentru că simt nevoia să mă asculţi, nu-mi mai ţine predici. Ascultă-mă doar, bine?

Cu asta, o lăsă pe Sarah în pădure, complet amuţită.

Harvey intră în biroul lui Charlie, arătând mult mai epuizat decât de obicei.

— Vreo veste bună despre Sims?

Charlie scutură din cap.

— Încă nu. A plecat şi s-a ascuns bine de tot.

— Crezi că o s-apară?

— Trebuie. Nu are unde să se ducă. Doar că s-a dat la fund deocamdată, dar nu poate să facă asta mult timp.

Harvey închise uşa după el cu un gest firesc.

— Tocmai am stat de vorbă cu Thurman Jones, spuse el.

— Şi?

— Încă mai insistă cu plângerea, dar nu cred c-o face din toată inima. Cred că se ia după Clyde în privinţa asta.

— Şi ce vrea să însemne asta?

— Încă nu sunt sigur, dar am sentimentul că până la urmă o să dea înapoi. Ultimul lucru pe care îl vrea e să dea tuturor poliţiştilor motiv să scormonească serios în activitatea clientului lui şi el ştie că exact asta o să se întâmple dacă insistă în chestia asta. În plus, ştie că o să

se ajungă la juraţi şi e mult mai probabil ca ei să ia partea unui şerif, decât a unuia cu o reputaţie ca a lui Otis. Mai ales când te gândeşti că Miles n-a tras un foc în tot timpul cât a fost acolo.

Charlie fu de acord.

— Mulţumesc, Harvey.

— Nicio problemă.

— Nu m-am referit la informaţii.

— Ştiu la ce te-ai referit. Dar trebuie să te asiguri că-l ţii pe Miles în frâu până se liniştesc apele. Dacă face vreo prostie, se anulează tot şi o să fiu silit să-i intentez proces.

— Bine.

— O să vorbeşti cu el?

— Da. O să-i spun.

Sper că o să asculte.

Când Brian sosi acasă în jurul amiezii, pentru vacanţa de Crăciun, Sarah scoase un suspin de uşurare. În sfârşit, cineva cu care putea să vorbească. Evitase toată dimineaţa privirea curioasă a mamei ei. La sandvişuri, Brian povesti despre facultate („E bine"), cum credea că merge cu notele („Bine, cred") şi cum se simţise („Bine").

Nu arăta deloc la fel de bine ca ultima oară când îl văzuse. Era palid, paloarea cuiva care rareori se aventura afară din bibliotecă. Cu toate că el pretindea că e epuizat de examenele de sfârşit de semestru, Sarah se întrebă cât de bine mergeau în realitate lucrurile la facultate.

Examinându-l cu atenţie, se gândi că arată aproape ca un om care a început să ia droguri.

Partea tristă era că, deşi îl iubea atât de mult, n-ar fi surprins-o deloc dacă el chiar s-ar fi apucat. Fusese întotdeauna sensibil şi acum, că era singur şi avea motive noi de stres, ar fi fost uşor să cadă victimă unui lucru de genul ăsta. I se întâmplase cuiva de la ea din cămin când ea era în anul întâi şi fata aia îi amintea de Brian în multe privinţe. Renunţase la studii înainte să înceapă al doilea semestru şi Sarah nu se mai gândise la ea de ani de zile. Dar acum, uitându-se atentă la Brian, nu putea să-i scape

faptul că el arăta exact la fel ca fata aia.

Ce zi se dovedea şi asta!

Maureen, bineînţeles, s-a neliniştit din cauza felului în care arăta el şi i-a tot pus mâncare în farfurie.

— Nu mi-e foame, mamă, protestă el, împingându-şi farfuria din care mâncase numai jumătate, iar Maureen renunţă în cele din urmă şi-i luă farfuria s-o ducă la chiuvetă, muşcându-şi buzele.

După prânz, Sarah îl însoţi pe Brian până la maşină, să-l ajute să-şi aducă lucrurile.

— Mama are dreptate, ştii… arăţi îngrozitor.

El scoase cheile din buzunar.

— *Merci,* surioară. Îmi face plăcere ce mi-ai spus.

— Un semestru greu?

Brian ridică din umeri.

— O să supravieţuiesc.

Deschise portbagajul şi scoase o geantă.

Sarah îl forţă să lase geanta jos şi-l apucă de braţ.

— Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu mine, indiferent despre ce, ţine minte că-ţi stau la dispoziţie, da?

— Mda, ştiu.

— Vorbesc serios. Chiar dacă e ceva despre care crezi că n-ai vrea să-mi spui.

— Arăt chiar atât de rău? zise Brian ridicându-şi întrebător o sprinceană.

— Mama crede că te-ai apucat de droguri.

Era o minciună, dar nu era ceva pentru care el s-ar fi dus înăuntru s-o întrebe pe maică-sa.

— Ei, spune-i că nu m-am apucat. Doar că mă adaptez destul de greu la facultate. Dar o să mă descurc. Îi adresă un zâmbet strengăresc. Ăsta-i răspunsul şi pentru tine, fiindcă veni vorba.

— Pentru mine?

Brian se întinse după altă geantă.

— Mama n-ar crede că mă droghez nici dacă m-ar prinde fumând „iarbă” în sufragerie. Ei, dacă mi-ai fi spus că e îngrijorată că mă şicanează colegii din cauză că sunt mult mai deştept decât ei, te-aş fi putut crede.

Sarah râse.

— Poate că ai dreptate.

— O să fiu bine, zău. Tu ce mai faci?

— Destul de bine. Pentru mine şcoala se termină vinerea asta şi de-abia aştept câteva săptămâni libere.

Brian îi dădu lui Sarah un sac marinăresc plin de rufe murdare.

— Au nevoie şi profesorii de vacanţă?

— Noi avem mai multă nevoie decât copiii, dacă vrei să ştii adevărul.

După ce închise portbagajul, Brian luă genţile. Sarah se uită peste umăr să se asigure că mama ei n-a ieşit afară.

— Ascultă, ştiu că de-abia ai venit, dar am putea sta de vorbă?

— Sigur. Astea mai pot aştepta. Puse genţile jos şi se sprijini de maşină. Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre Miles. Ne-am cam certat astăzi şi nu e ceva despre care să vorbesc cu mama. Ştii cum e ea.

— În legătură cu ce?

— Cred că ţi-am spus când ai fost aici ultima dată că soţia lui a murit acum doi ani într-un accident cu părăsirea locului faptei. Nu l-au prins niciodată pe tipul care a făcut-o şi lui i-a fost greu să accepte asta. Iar acum, ieri, au apărut informaţii noi şi a arestat pe cineva. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Miles a mers puţin prea departe. Mi-a spus aseară că n-a fost departe de a-l omorî pe tipul ăla.

Brian păru zguduit şi Sarah scutură tare din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, până la urmă… adică, nu tocmai. Nimeni n-a păţit nimic, de fapt, dar… îşi încrucişă braţele, îndepărtând gândul. Oricum, a fost suspendat din poliţie astăzi pentru ce-a făcut. Dar nu asta mă îngrijorează pe mine, de fapt. Ca să scurtez povestea, au fost nevoiţi să-i dea drumul tipului şi acum eu nu ştiu ce să fac. Miles nu gândeşte prea limpede şi mi-e teamă să nu facă ceva ce-o să regrete mai târziu.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Vreau să spun că toată chestia asta e complicată de faptul că deja e o râcă mai veche între Miles şi tipul pe

care l-a arestat. Cu toate că Miles a fost suspendat, n-o să renunţe. Şi tipul ăsta... ce să zic, e genul cu care n-ar trebui să-şi facă de lucru.

— Dar n-ai spus tu adineaori că i-au dat drumul tipului?

— Da, dar Miles nu vrea să accepte asta. Ar fi trebuit să-l auzi astăzi. N-a vrut nici măcar să asculte ce-i spuneam eu. O parte din mine crede că ar trebui să-l sun pe şeful lui şi să-i spun ce-a zis Miles, dar deja e suspendat şi nu vreau să-i creez mai multe necazuri decât are şi-aşa. Dar dacă nu spun nimic... Lăsă fraza neterminată înainte de a întâlni ochii fratelui său. Ce crezi tu că ar trebui să fac? Să aştept şi să văd ce se întâmplă? Sau să-l sun pe şeful lui? Sau să nu mă bag?

Trecu mult până să răspundă Brian:

— Cred că totul se reduce la ce simţi pentru el şi cât de departe crezi c-o să meargă.

Sarah îşi trecu mâna prin păr.

— Exact asta e. Îl iubesc. Ştiu că nu prea ai avut ocazia să vorbeşti cu el, dar m-a făcut cu adevărat fericită în astea două luni care au trecut. Şi acum... toată povestea asta mă sperie. Nu vreau să fie dat afară din cauza mea, dar, în acelaşi timp, sunt chiar îngrijorată de ce-o să facă.

Brian stătu mult timp nemişcat, gândindu-se.

— Nu poţi lăsa pe cineva nevinovat să meargă la închisoare, Sarah, spuse el în cele din urmă, uitându-se în jos la ea.

— Nu de asta mi-e mie frică.

— Atunci ce – crezi că o să se ducă după tipul ăla?

— Ce-o să fie dacă se ajunge la asta? îşi aduse aminte cum se uitase Miles la ea, cu ochii fulgerându-i de furie şi frustrare. Cred că e posibil.

— Nu poţi să-l laşi să facă asta.

— Aşadar crezi că ar trebui să sun?

Brian arăta posomorât

— Nu cred că ai de ales.

După ce plecă de la Sarah, Miles îşi petrecu următoarele câteva ore încercând să-i dea de urmă lui

Sims. Dar, ca şi Charlie, n-avu noroc.

Apoi se gândi să se ducă din nou pe la complexul de locuinţe al familiei Timson, dar se abţinu. Nu pentru că n-ar mai fi avut timp, ci pentru că îşi aminti ce se întâmplase de dimineaţă în biroul lui Charlie.

Nu mai avea armă.

Era totuşi încă una acasă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Charlie primi două telefoane. Unul era de la mama lui Sims, care-l întrebă de ce deodată toată lumea era interesată de fiul ei. Când o întrebă ce vrea să spună, mama lui Sims îi răspunse:

— Miles Ryan a venit azi pe-aici şi a pus aceleaşi întrebări ca şi tine.

Charlie se încruntă când puse receptorul în furcă, supărat că Miles ignorase tot ce-i spusese el de dimineaţă.

Al doilea telefon a fost de la Sarah Andrews.

După ce ea i-a spus la revedere, Charlie îşi roti scaunul spre fereastră şi rămase privind spre parcare, răsucind în mână un creion.

Peste un minut, cu creionul rupt în două, se întoarse spre uşă şi aruncă rămăşiţele la gunoi.

— Madge? răcni el.

Ea apăru în uşă.

— Adu-mi-l pe Harris! Acum!

Nu trebuia să i se spună de două ori. Peste un minut, Harris stătea în faţa biroului.

— Vreau să te duci acasă la Timsoni. Să nu fi văzut, dar stai cu ochii pe cine intră şi iese de-acolo. Dacă ţi se pare ceva neobişnuit – şi vreau să spun *orice* – vreau să anunţi. Şi nu doar pe mine – vreau să anunţi prin radio. Nu vreau niciun necaz acolo în seara asta. Nimic, m-ai înţeles?

Harris înghiţi în sec şi aprobă din cap. Nu era nevoie să întrebe după cine trebuia să se uite.

După ce el plecă, Charlie întinse mâna spre telefon s-o sune pe Brenda. Atunci îşi dădu seama că şi el o să rămână până târziu.

Şi nici nu putea să scape de sentimentul că toată treaba era pe punctul de a scăpa de sub control.

Capitolul 28

După un an vizitele mele nocturne la ei acasă au încetat la fel de brusc cum au început. La fel şi vizitele la şcoală ca să-l văd pe Jonah sau cele la locul accidentului. Singurul loc unde continuam să mă duc cu regularitate era mormântul lui Missy, care devenise o parte a programului meu săptămânal, scris în mintea mea în dreptul zilei de joi. N-am lipsit o zi. Pe ploaie sau pe vreme bună, mă duceam la cimitir şi îmi făceam drum spre mormântul ei. Nu m-am uitat niciodată să văd dacă mă vede cineva. Şi întotdeauna duceam flori.

Sfârşitul celorlalte vizite a venit ca o surpriză. Cu toate că s-ar putea crede că anul care trecuse ar fi făcut ca obsesia mea să scadă în intensitate, nu era deloc aşa. Dar exact cum mă simţisem obligat să-i urmăresc un an de zile, obligaţia s-a inversat dintr-o dată şi am ştiut că trebuie să-i las să trăiască în pace, fără să-i mai spionez şi eu.

Ziua când s-a intim plat asta e o zi pe care n-o s-o uit niciodată.

Era prima comemorare a morţii lui Missy. Ajunsesem de-acum, după un an de furişate prin întuneric, să mă mişc fără să fiu văzut. Ştiam fiecare cotitură şi întoarcere pe care trebuia s-o fac, şi timpul necesar să ajung la ei acasă se înjumătăţise. Devenisem un voyeur profesionist: nu numai că trăgeam cu ochiul la ei pe fereastră, dar de luni de zile îmi aduceam şi binoclu. Erau momente, vedeţi, când mai erau şi alţii prin preajmă, fie pe drum, fie în curţile lor, şi nu puteam să mă apropii de fereastră. Alteori Miles trăgea draperiile de la sufragerie, dar, pentru că imboldul nu-mi era satisfăcut prin eşec, trebuia să fac ceva. Binoclul mi-a rezolvat problema. Mai departe pe proprietatea lor, aproape de râu, este un stejar bătrân uriaş. Crengile încep de jos şi sunt groase, unele sunt paralele cu pământul, şi acolo îmi făceam uneori tabăra. Am descoperit că, dacă mă căţăram destul de sus, vedeam pe fereastra de la bucătărie, fără ca ceva să-mi împiedice

vederea. Mă uitam ore întregi, până se ducea Jonah la culcare şi, după asta, mă uitam la Miles cum stătea în bucătărie.

În anul care trecuse şi el, ca şi mine se schimbase.

Cu toate că încă mai studia dosarul, n-o mai făcea la fel de regulat ca altădată. Pe măsură ce treceau lunile de la accident, nevoia lui de a mă găsi scădea. Nu că i-ar fi păsat mai puţin, ci avea mai mult legătură cu realitatea căreia trebuia să-i facă faţă. Pe atunci ştiam deja că ancheta ajunsese într-un punct mort; Miles, bănuiam, îşi dădea şi el seama de asta. La comemorare, după ce Jonah se dusese la culcare, el a scos iar dosarul. Dar totuşi n-a căzut pe gânduri cum făcea înainte. În schimb, a frunzărit paginile, de data asta fără creion sau pix, şi n-a făcut nicio notiţă, aproape ca şi cum ar fi întors paginile unui album cu fotografii, retrăind amintiri. După o vreme, l-a dat deoparte, apoi a dispărut în sufragerie.

Când mi-am dat seama că n-o să se întoarcă, am coborât din copac şi m-am strecurat ocolind veranda.

Acolo, deşi trăsese jaluzelele, am văzut că fereastra fusese lăsată deschisă să prindă adierea de seară. Din poziţia mea avantajoasă puteam zări doar o parte din cameră, destul pentru a-l putea vedea pe Miles şezând pe canapea. După cutia de carton pusă lângă el şi după unghiul în care stătea, am ştiut că se uita la televizor. Mi-am apăsat urechea lângă deschizătura ferestrei şi am ascultat, dar nimic din ce-am auzit nu avea înţeles. Erau perioade lungi când se părea că nu vorbeşte nimeni; alte sunete păreau distorsionate, vocile amestecate. Când m-am uitat iar la Miles, încercând să înţeleg la ce se uită, i-am văzut chipul şi am ştiut. Era acolo, în ochii lui, în arcuirea gurii, în felul cum stătea.

Se uita la o casetă video de familie.

Cu asta, am înţeles şi când am închis ochii am început să recunosc cine vorbea pe casetă. L-am auzit pe Miles, a cărui voce se ridica şi cobora, am auzit strigătele ascuţite ale unui copil, slabe, dar perceptibile, am auzit altă voce. Vocea ei.

A lui Missy.

Era tulburătoare, străină şi un moment am simţit că nu pot respira. În tot timpul acesta, după ce-i urmărisem pe Miles şi pe Jonah un an de zile, credeam că am ajuns să-i cunosc, dar ce-am auzit în seara aceea a schimbat toate astea. Nu-l cunoşteam pe Miles, nu-l cunoşteam pe Jonah. Există observaţie şi studiu şi există cunoaştere şi, cu toate că o aveam pe una, n-o aveam pe cealaltă şi n-o s-o am niciodată.

Am ascultat încremenit.

Vocea ei se pierdea. Peste un moment, am auzit-o râzând.

Sunetul m-a făcut să tresar în interior şi ochii mei au fost imediat atraşi spre Miles. Voiam să-i văd reacţia, cu toate că ştiam care o să fie. O să se uite fix, pierdut în amintiri, cu lacrimi de furie în ochi.

Dar greşeam.

Nu plângea. În schimb, cu o privite tandră, zâmbea spre ecran.

Şi cu asta, mi-am dat dintr-o dată seama că era timpul să încetez.

După vizita aceea, am crezut sincer că n-o să mă mai întorc niciodată la ei acasă să-i spionez. În anul următor am încercat să-mi continuu viaţa şi, la suprafaţă, am reuşit. Oamenii din jurul meu au remarcat că arătam mai bine, că păream iar cel de dinainte.

O parte din mine credea că aşa este. Cu dependenţa dispărută, am crezut că o să las şi coşmarurile în urmă. Nu ceea ce făcusem, nu faptul că o omorâsem pe Missy, ci vinovăţia obsesivă cu care trăisem timp de un an.

Ce nu am înţeles atunci a fost că vinovăţia şi chinul n-or să mă părăsească niciodată cu adevărat. În loc de asta, pur şi simplu căzuseră în letargie, ca un urs în hibernare iama, hrănindu-se din propriile ţesuturi, aşteptând anotimpul care urma să vină.

Capitolul 29

Duminică dimineaţa, puţin după ora opt, Sarah auzi pe cineva bătând la uşă. După ce ezită, se sculă în cele din urmă să deschidă. În timp ce se îndrepta spre uşă, o parte din ea spera să fie Miles.

O altă parte spera să nu fie el.

Chiar în timp ce întindea mina spre clanţă, nu era sigură ce-o să spună. Multe depindeau de Miles. Ştia că ea îl sunase pe Charlie? Şi dacă da, era furios? Rănit? O să înţeleagă că o făcuse pentru că nu avea încotro?

Când deschise uşa totuşi zâmbi uşurată.

— Bună, Brian, spuse ea. Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sigur… intră.

El o urmă înăuntru şi se aşeză pe canapea. Sarah se aşeză lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Până la urmă l-ai sunat pe şeful lui Miles, nu-i aşa?

Sarah îşi trecu mâna prin păr.

— Da. Cum ai spus şi tu, n-aveam de ales.

— Pentru că tu crezi că el o să-l vâneze pe tipul pe care l-a arestat, afirmă Brian.

— Nu ştiu ce-o să facă, dar sunt destul de speriată ca să încerc să-l împiedic.

El încuviinţă uşor din cap.

— Ştie că ai sunat?

— Miles? Nu ştiu.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. De când a plecat ieri, nu. Am încercat de vreo două ori să-l sun, dar nu era acasă. Am tot dat peste robot.

El îşi duse degetele la rădăcina nasului şi strânse.

— Trebuie să ştiu ceva, spuse el.

În liniştea camerei, vocea lui părea amplificată în mod straniu.

— Ce? îl întrebă ea, nedumerită.

— Vreau să ştiu dacă tu într-adevăr crezi că Miles ar merge prea departe.

Sarah se aplecă în faţă. Încercă să-l facă să se uite la ea, dar el îşi feri privirea.

— Nu citesc gândurile. Dar da, sunt îngrijorată, cred.

— Cred că ar trebui să-i spui lui Miles să renunţe.

— Să renunţe la ce?

— Pe tipul pe care l-a arestat… ar trebui să-l lase în pace. Sarah se holbă la el derutată. În cele din urmă, el se întoarse spre ea, implorând-o din ochi.

— Trebuie să-l faci să înţeleagă asta, da?

— Am încercat, doar ţi-am spus.

— Trebuie să încerci mai insistent.

Sarah se lăsă pe spate şi se încruntă.

— Ce se întâmplă?

— Te întreb doar ce crezi că o să facă Miles.

— Dar de ce? De ce are atâta importanţă pentru tine?

— Ce-o să se întâmple cu Jonah?

Ea clipi.

— Jonah?

— Miles o să se gândească la el, nu-i aşa? înainte să facă ceva? Sarah scutură încet din cap.

— Vreau să spun, nu crezi că ar risca să între la închisoare, ce zici?

Sarah se întinse spre mâinile lui şi i le luă cu forţa.

— Ei, stai puţin, da? încetează un moment cu întrebările. Ce se întâmplă?

Ăsta a fost pentru mine, îmi aduc aminte, momentul adevărului, motivul pentru care venisem la ea acasă. Venise, în cele din urmă, vremea să mărturisesc ce făcusem.

De ce atunci n-am spus-o, pur şi simplu? De ce am pus atâtea întrebări? Încercam să găsesc o cale de scăpare, încă un motiv să ţin totul îngropat? Partea din mine care minţise timp de doi ani poate că asta dorea, dar eu cred sincer că partea mai bună din mine voia să-mi protejez sora.

Trebuia să mă asigur că n-aveam de ales.

Ştiam că vorbele mele or s-o rănească. Sora mea era îndrăgostită de Miles. Îi văzusem de Ziua Recunoştinţei. Văzusem cum se uitau unul la celălalt, modul firesc în care se comportau când erau alături, sărutul tandru pe care i-l

dăduse ea la plecare, îl iubea pe Miles şi Miles o iubea pe ea – îmi spusese şi ea asta. Şi Jonah îi iubea pe amândoi.

Cu o seară înainte îmi dădusem seama că nu mai puteam păstra secretul. Dacă Sarah chiar credea că Miles o să ia problema pe cont propriu, ştiam că păstrând tăcerea îmi asumam riscul să fie distruse mai multe vieţi. Missy murise din cauza mea. Nu puteam să trăiesc cu altă tragedie inutilă.

Dar, ca să mă salvez pe mine, ca să salvez un om nevinovat, să-l salvez pe Miles Ryan de el însuşi, mai ştiam şi că trebuie să-mi sacrific sora.

Ea, care trecuse deja prin atâtea, trebuia să se uite în ochii lui Miles ştiind că propriul ei frate i-a ucis sofia – şi, ca rezultat, să rişte să-l piardă. Cum armai putea el să se uite la ea în acelaşi fel?

Era drept s-o sacrific pe ea? Ea era un martor nevinovat; o dată cu vorbele mele, o să He irevocabil prinsă în capcană între dragostea ei pentru Miles Ryan şi dragostea pentru mine. Dar oricât mi-aş fi dorit ca lucrurile să stea altfel, ştiam că n-am de ales.

— Ştiu, i-am spus în cele din urmă cu glas răguşit, cine conducea maşina în seara aia.

Ea mă privi fix, aproape ca şi cum nu mi-ar fi înţeles cuvintele.

— Ştii? mă întrebă.

Am dat din cap.

Atunci, în tăcerea lungă care a precedat întrebarea ei, a început să înţeleagă motivul pentru care venisem. A ştiut ce încercam să-i spun. S-a chircit înainte, ca un balon care se dezumflă încet. Iar eu nu mi-am întors deloc privirea.

— Eu am fost, Sarah, am şoptit. Eu am fost acela.

Capitolul 30

După cuvintele lui, Sarah se trase înapoi, ca şi cum l-ar fi văzut pe fratele ei pentru prima dată.

— N-am vrut să se întâmple. Îmi pare atât de rău,

atât de rău…

Lăsându-şi vorba neterminată, incapabil să continue, Brian începu să plângă.

Nu erau sunete tăcute, reprimate, de tristeţe, ci plânsul chinuit al unui copil. Umerii i se scuturau violent, ca într-un spasm. Până în clipa aceea Brian nu plânsese niciodată pentru ce făcuse şi acum, că începuse, nu era sigur că se va mai putea opri vreodată.

Văzându-l cum se chinuie, Sarah îl luă în braţe şi atingerea lui făcu să pară crima şi mai cumplită decât era, pentru că atunci a înţeles că sora lui îl iubea în ciuda lucrului îngrozitor pe care îl făcuse. Ea nu spuse nimic cât plânse el, dar mâna ei începu să se mişte blând în sus şi-n jos pe spatele lui. Brian se sprijini de ea, ţinând-o strâns, crezând într-un fel că, dacă o să-i dea drumul, totul o să se schimbe între ei.

Dar chiar şi atunci, ştia că se schimbase.

Nu ştia precis cât a plâns, dar, când s-a oprit în cele din urmă, începu să-i povestească surorii lui cum se întâmplase.

N-a minţit-o.

Doar că nu i-a spus nimic despre vizite.

Pe tot parcursul confesiunii lui, Brian nu i s-a uitat în ochi. Nu voia să-i vadă mila sau groaza; nu voia să vadă cum îl vedea ea în realitate.

Dar la sfârşitul povestirii, se îmbărbăta în cele din urmă ca să-i întâlnească privirea.

Nu văzu pe chipul ei nici dragoste, nici iertare.

Ce văzu era frică.

Brian rămase cu Sarah aproape toată dimineaţa. Ea îi puse multe întrebări; răspunzându-i, Brian îi spuse totul încă o dată. Totuşi, unele întrebări – cum ar fi de ce nu se dusese la poliţie – nu aveau niciun răspuns semnificativ, în afară de cel evident: că era în stare de şoc, că era înspăimântat, că până la urmă trecuse prea mult timp.

La fel ca Brian, Sarah îi justifica decizia şi, tot la fel ca el, o punea sub semnul întrebării. Reluară totul de la capăt, de mai multe ori, dar în final, când ea rămase

tăcută, Brian ştiu că venise vremea să plece.

În drum spre uşă, se uită înapoi peste umăr.

Pe canapea, cocoşată ca cineva care ar fi avut de două ori vârsta ei, sora lui plângea încet, cu faţa îngropată în palme.

Capitolul 31

În aceeaşi dimineaţă, în timp ce Sarah stătea plângând pe canapea, Charlie Curtis străbătea aleea care ducea la casa lui Miles Ryan. Era îmbrăcat în uniformă; era prima duminică de ani de zile când el şi Brenda nu se duceau la biserică, dar, aşa cum îi explicase ei mai devreme, simţea că n-are de ales. Nu după cele două telefoane pe care le primise cu o zi înainte.

Nu după ce rămăsese treaz mai toată noaptea supraveghind casa lui Miles din cauza lor.

Ciocăni; Miles veni la uşă îmbrăcat în blugi, tricou şi cu o şepcuţă de base-ball. Dacă a fost surprins când îl văzu pe Charlie, nu dădu niciun semn.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Charlie fără nicio introducere.

Miles îşi puse mâinile în şolduri, fără să-şi ascundă supărarea pe care încă o simţea faţă de ce făcuse Charlie.

— Vorbeşte, atunci.

Charlie îşi împinse în sus borul pălăriei.

— Vrei să vorbim aici, pe verandă, unde ne poate auzi Jonah sau în curte? Tu alegi. Pentru mine nu contează.

Un minut mai târziu Charlie se sprijinea de maşina lui, cu braţele încrucişate. Miles stătea în faţa lui. Soarele era încă jos pe cer şi Miles trebuia să-şi mijească ochii ca să-l vadă.

— Vreau să ştiu dacă te-ai dus să-l cauţi pe Sims Addison, spuse Charlie trecând direct la subiect.

— Mă întrebi sau ştii deja?

— Te întreb, pentru că vreau să ştiu dacă ai de gând să mă minţi în faţă.

După un moment, Miles îşi feri privirea.

— Mda. M-am dus să-l caut.

— De ce?

— Pentru că ai spus că nu-l găseşti.

— Eşti suspendat, Miles. Ştii ce înseamnă asta?

— N-a fost nimic oficial, Charlie.

— Nu contează. Ţi-am dat un ordin direct şi tu l-ai încălcat. Ai noroc că n-a aflat Harvey Wellman. Dar nu pot să te acopăr tot timpul şi sunt prea bătrân şi trecut prin multe ca să accept o asemenea porcărie. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, încercând să şi le încălzească. Vreau dosarul, Miles.

— Dosarul meu?

— Îl vreau ca să-l introduc ca probă.

— Probă? Pentru ce?

— Are legătură cu moartea lui Missy Ryan, nu-i aşa? Vreau să văd notiţele alea pe care le-ai mâzgălit tu.

— Charlie…

— Vorbesc serios. Ori mi-l dai tu, ori îl iau eu. E ori una, ori cealaltă, dar, în final, o să-l capăt.

— De ce faci asta?

— Sper să-ţi bag minţile-n cap. Evident n-ai vrut să asculţi nimic din ce ţi-am spus ieri, aşa că dă-mi voie să-ţi spun din nou. Nu te mai băga în asta. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm.

— Bine.

— Vreau cuvântul tău că n-o să-l mai cauţi pe Sims şi că o să te ţii departe de Otis Timson.

— Ăsta-i un oraş mic, Charlie. Nu am cum, dacă se întâmplă să ne întâlnim din întâmplare.

Charlie se uită la el printre pleoapele întredeschise.

— M-am săturat de joacă, Miles, aşa că dă-mi voie să lămuresc lucrurile. Dacă te apropii măcar la o sută de metri de Otis sau de casa lui, sau chiar de locurile pe unde-şi petrece timpul, te arunc în închisoare.

Miles se uită neîncrezător la Charlie.

— Pentru ce?

— Pentru bătaie.

— Bătaie?

— Şmecheria pe care ai făcut-o în maşină. Scutură din cap. Se pare că nu înţelegi că ai intrat în rahat. Ori te ţii deoparte, ori sfârşeşti după gratii.

— Asta e o nebunie…

— Ţi-ai făcut-o singur. În clipa de faţă eşti atât de pornit, încât nu ştiu ce altceva să fac. Ştii unde am fost azi-noapte? Nu aşteptă niciun răspuns. Am stat în maşină în capătul străzii, să mă asigur că nu pleci. Ştii ce simt când mă gândesc că nu mai pot avea încredere în tine după toate prin care am trecut împreună? E un sentiment de rahat şi nu vreau să mai fiu silit să fac asta vreodată. Aşa că, dacă nu te superi – şi nu te pot obliga să faci asta – împreună cu dosarul, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa pe mine o vreme să-ţi ţin celelalte arme, alea pe care le ai în casă. Poţi să le iei înapoi când se termină totul. Dacă refuzi, o să te pun sub supraveghere şi, crede-mă, o s-o fac. N-o să poţi nici măcar să-ţi cumperi o ceaşcă de cafea fără să-ţi urmărească cineva fiecare mişcare. Şi ar mai trebui să ştii că am trimis ajutoare de şerif la locuinţa Timsonilor şi că sunt cu ochii pe tine.

Miles refuză cu încăpăţânare să-i întâlnească privirea.

— El a condus maşina, Charlie.

— Tu chiar crezi asta? Sau doar vrei un răspuns – orice răspuns?

Miles strigă:

— Nu-i cinstit!

— Nu e? Eu sunt cel care a vorbit cu Earl, nu tu. Eu sunt cel care a revăzut fiecare pas al investigaţiei patrulei de circulaţie, îţi spun, nu există nicio dovadă palpabilă care să-l lege pe Otis de crimă.

— O să găsesc dovada.

— Nu, nici pomeneală! se răsti Charlie. Exact despre asta e vorba. N-o să găseşti nimic pentru că nu iei parte la asta!

Miles nu spuse nimic şi, după un moment, Charlie îi puse mâna pe umăr.

— Uite ce e, noi încă mai cercetăm – ai cuvântul meu

pentru asta. Scoase un oftat lung. Nu ştiu – poate că o să găsim ceva. Şi dacă găsim, eu o să fiu primul care vine şi-ţi spune că am greşit şi că Otis o s-o păţească. E bine aşa?

Maxilarul lui Miles se încleştă involuntar în timp ce Charlie aştepta un răspuns. În cele din urmă, simţind că nu urmează niciunul, Charlie continuă:

— Ştiu cât de greu îţi este…

La asta, Miles îşi scutură mina lui Charlie de pe umăr şi îl privi fix. Ochii îi fulgerau.

— Nu, nu ştii, se răsti Miles, şi n-o să ştii niciodată, Charlie. Brenda e încă aici, mai ţii minte? încă te trezeşti în acelaşi pat, o chemi de câte ori vrei. Nimeni n-a trecut peste ea cu sânge rece, nimeni n-a scăpat ani de zile de pedeapsă. Şi, ţine minte ce-ţi spun, Charlie, nimeni n-o să scape nici acum.

În ciuda cuvintelor lui Miles, Charlie plecă peste zece minute cu dosarul şi cu armele. Nici unul nu mai spusese altceva.

Nu era nevoie. Charlie îşi făcea datoria.

Şi Miles urma să şi-o facă pe a lui.

Odată singură, Sarah rămase în sufragerie, indiferentă faţă de tot ce era în jurul ei. Nu se mişcase de pe canapea nici după ce se oprise din plâns, simţind oarecum că cea mai uşoară mişcare i-ar spulbera echilibrul fragil.

Nimic nu avea logică.

Nu avea energia să-şi separe emoţiile, nedesluşite. Ca printr-o supapă suprasolicitată simţea un val uriaş revărsându-se peste ea, lăsând-o incapabilă de vreo acţiune…

Cum de se întâmplase aşa ceva? Nu accidentul lui Brian – asta o putea înţelege, cel puţin la suprafaţă. Era groaznic şi ce făcuse el după aia era greşit, indiferent cum priveai lucrurile. Dar fusese un accident. Ştia asta. Brian n-ar fi putut să-l evite, nu mai mult decât ar fi putut ea să-l evite.

Şi, cât ai clipi din ochi, Missy Ryan murise.

Missy Ryan.

Mama lui Jonah.

Soţia lui Miles.

Asta nu avea logică.

De ce o lovise Brian *pe ea?*

Şi de ce, dintre toţi oamenii din lume, tocmai Miles fusese cel care intrase mai târziu în viaţa ei? Era aproape imposibil de crezut şi, cum stătea pe canapea, nu putea împăca tot ce aflase adineaori – groaza ei la auzul mărturisirii lui Brian şi evidenta vinovăţie de care suferea el… furia ei şi repulsia faţă de faptul că ascunsese adevărul – cu implacabila înţelegere a faptului că o să-şi iubească întotdeauna fratele…

Şi Miles…

O, Doamne… *Miles…*

Ce trebuia ea să facă acum? Să-l sune să-i spună ce-a aflat? Sau să aştepte puţin până se liniştea şi se gândea exact ce să-i spună?

Cum aşteptase Brian?

O, Doamne…

Ce-o să se întâmple cu Brian?

O să se ducă la închisoare…

Se simţea bolnavă.

Da, asta merita, chiar dacă era fratele ei. Încălcase legea şi trebuia să plătească pentru crima lui.

Sau nu trebuia? Era frăţiorul ei, era doar un puşti când se întâmplase şi nu fusese vina lui.

Scutură din cap, dorindu-şi dintr-o dată ca Brian să nu-i fi spus.

Şi totuşi, în inima ei, ştia de ce-i spusese. Timp de doi ani Miles plătise preţul tăcerii lui.

Şi acum, o să-l plătească Otis.

Trase aer adânc în piept, ducându-şi degetele la tâmple.

Nu, Miles n-o să meargă atât de departe. Nu-i aşa?

Poate că nu, dar asta o să-l roadă atâta timp cât o să creadă că Otis e vinovat şi într-o zi ar putea…

Scutură din cap, nevrând să se gândească la asta.

Dar tot nu ştia ce să facă.

Nu găsise vreun răspuns nici peste câteva minute, când Miles apăru la uşa ei.

— Bună, spuse Miles simplu.

Sarah se uita fix la el, de parcă ar fi fost în stare de şoc, incapabilă să-şi ia mâna de pe clanţa uşii. Se simţea încordată, gândurile îi fugeau în direcţii opuse.

Spune-i acum, termină cu asta…

Aşteaptă până te gândeşti mai întâi cum e mai bine să-i spui…

— Te simţi bine? o întrebă el.

— O… mda… hâm… se bâlbâi ea. Intră.

Făcu un pas în spate şi Miles închise uşa în urma lui. Ezită un moment înainte de a se îndrepta spre fereastră, unde trase perdelele şi cerceta strada; apoi făcu un tur al sufrageriei, evident cuprins de confuzie. Se opri la poliţa căminului şi aranjă absent o fotografie a lui Sarah cu familia ei, întorcând-o în aşa fel încât să fie cu faţa spre cameră. Sarah stătea în mijlocul încăpem, fără să se mişte. Totul i se părea ireal. În timp ce se uita la el, nu se putea gândi la nimic altceva decât că ea ştia cine i-a omorât soţia.

— A venit Charlie pe la mine în dimineaţa asta, spuse el deodată, şi vocea lui o aduse brusc înapoi. A luat dosarul pe care-l aveam despre Missy.

— Îmi pare râu.

Suna ridicol, dar era primul şi singurul lucru care-i venise în minte.

Miles nu păru să observe.

— Mi-a mai spus că o să mă aresteze şi dacă mă uit doar la Otis Timson.

De data asta Sarah nu reacţionă. El venise ca să-şi verse amarul; postura defensivă pe care el o adoptase făcea clar lucrul ăsta. Miles se întoarse spre ea.

— Îşi vine să crezi aşa ceva? N-am făcut decât să-l arestez pe tipul care mi-a omorât soţia şi uite ce se-ntâmplă.

Se stăpâni cât să-şi păstreze calmul.

— Îmi pare rău, spuse ea pentru a doua oară.

— Şi mie la fel. Scutură din cap. Nu pot să-l caut pe Sims, nu pot să caut dovezi, nu pot să fac nimic. Trebuie să stau acasă şi să aştept să se ocupe Charlie de toate.

Ea îşi drese glasul, luptându-se să găsească o cale de ieşire.

— Ei… nu crezi că ar putea fi o idee bună? Pentru puţin timp, vreau să spun? zise ea.

— Nu, nu cred. Hristoase, eu sunt singurul care a continuat cercetările după ce ancheta iniţială s-a blocat. Ştiu mai mult despre cazul ăsta decât oricine altcineva.

Nu, Miles, nu ştii.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— O să-l asculţi pe Charlie totuşi, nu-i aşa?

Miles privi în altă parte, refuzând să răspundă, iar Sarah simţi ceva greu în stomac.

— Ascultă, Miles, spuse ea, ştiu că nu vrei să auzi asta, dar eu cred că Charlie are dreptate. Lasă-i pe alţii să se ocupe de Otis.

— De ce? Ca să scape şi a doua oară?

— N-a scăpat

Ochii lui scăpărară.

— Nu? Atunci cum de se mai plimbă pe-aici? De ce a depins de mine să-i găsesc pe cei care ştiau despre el? De ce n-au căutat mai serios probe atunci?

— Poate că nu existau probe, răspunse ea încet

— De ce tot faci pe avocatul diavolului în chestia asta? o întrebă el. Şi ieri ai făcut la fel, fir’ar să fie.

— Ba nu.

— Ba da. N-ai ascultat nimic din ce ţi-am spus.

— Nu voiam să faci ceva…

El ridică mâinile.

— Mda… ştiu. Tu şi Charlie, amândoi. Niciunul din voi nu pare să înţeleagă ce dracu’ se întâmplă aici.

— Ba, bineînţeles că da, spuse ea, încercând să-şi ascundă tensiunea din voce. Tu crezi că Otis a făcut-o şi vrei răzbunare. Dar ce se întâmplă dacă afli mai târziu că Sims şi Earl au greşit cumva?

— Au greşit?

— În legătură cu ce-au auzit, vreau să spun…

— Crezi că mint? Amândoi?

— Nu. Spun doar că poate au auzit greşit. Poate că Otis a spus aşa, dar nu vorbea serios. Poate că n-a făcut-o el.

Miles era prea uimit ca să vorbească. Sarah insistă, vorbind în ciuda nodului din gât.

— Vreau să spun, ce faci dacă descoperi că Otis e nevinovat? Ştiu că voi doi nu vă împăcaţi…

— Nu ne împăcăm? spuse el, întrerupând-o. Se uită pătrunzător la ea înainte de a face un pas spre ea. Ce dracu' tot vorbeşti acolo, Sarah? A omorât-o pe soţia mea.

— Nu ştii asta.

— Ba da, spuse el. Se apropie şi mai mult de ea. Ce nu ştiu e de ce eşti tu atât de convinsă că e nevinovat.

Ea înghiţi în sec.

— Nu spun că e nevinovat. Spun doar că ar trebui să-l laşi pe Charlie să se ocupe de asta ca să nu faci tu ceva…

— Ca de exemplu? Să-l omor?

Sarah nu răspunse şi Miles rămase în faţa ei. Vocea îi era bizar de calmă.

— Aşa cum a omorât-o el pe soţia mea, vrei să spui?

Sarah păli.

— Nu începe să vorbeşti aşa. Îl ai pe Jonah la care trebuie să te gândeşti.

— Nu-l băga în asta.

— Totuşi, e adevărat. Tu eşti tot ce are.

— Nu crezi că ştiu asta? Ce crezi că m-a împiedicat să apăs pe trăgaci, în primul rând? Am avut ocazia, dar n-am făcut-o, îţi aduci aminte? Aproape dezamăgit că n-o făcuse, Miles expiră puternic, îndepărtându-se de ea. Mda, am vrut să-l omor. Cred c-o merita pentru ce-a făcut – ochi pentru ochi, nu? Scutură din cap şi se uită la ea. Vreau doar să plătească. Şi-o să plătească, într-un fel sau altul.

Cu asta, Miles ieşi brusc pe uşă, trântind-o după el.

CAPITOLUL 32

Sarah nu putu să doarmă în noaptea aceea.

O să-şi piardă fratele.

Şi o să-l piardă pe Miles Ryan..

Cum stătea în pat, îşi aminti de seara în care ea şi Miles făcuseră dragoste prima oară în camera asta. Îşi amintea tot – cum o ascultase el când i-a spus că nu poate avea copii, expresia lui când îi spusese că o iubeşte, cum vorbiseră în şoaptă ore întregi după aceea, şi pacea pe care o găsise în braţele lui.

Păruse să fie atât de bine, perfect.

Orele după plecarea lui Miles nu i-au adus niciun răspuns. Dacă putea spune ceva, era că se simţea şi mai derutată decât fusese mai devreme; acum că şocul trecuse şi putea gândi mai clar, ştia că, indiferent ce hotărâre ar lua, nimic nu va mai fi la fel din nou.

Dacă nu-i spunea lui Miles, cum putea să mai dea ochii cu el în viitor? Nu şi-i putea imagina pe Miles şi pe Jonah în casa ei de Crăciun deschizând cadourile, iar ea şi Brian zâmbind şi prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Nu-şi putea imagina că s-ar uita la fotografiile lui Missy la el acasă sau că ar putea sta cu Jonah ştiind că Brian o omorâse pe mama lui. Şi, bineînţeles, nici n-ar fi corect să facă aşa ceva. Nu când Miles era pornit ca mânat de diavol să se asigure că Otis plăteşte pentru crimă. Trebuia să-i spună adevărul, dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru a fi sigură că Otis Timson nu e pedepsit pentru ceva ce nu făcuse.

Mai mult decât atât, Miles avea dreptul să ştie ce se întâmplase de fapt cu soţia lui. Merita asta.

Dar dacă îi spunea, atunci ce se întâmpla? O să creadă Miles povestea lui Brian şi-o să renunţe? Nu, improbabil. Brian încălcase legea şi, o dată ce-i spunea, Brian o să fie arestat, părinţii ei or să fie distruşi, Miles n-o să mai vorbească vreodată cu ea, iar ea o să-l piardă pe bărbatul pe care-l iubea.

Sarah închise ochii. Ar fi putut trăi dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Miles.

Dar să se îndrăgostească de el şi să-l piardă?

Şi ce-o să se întâmple cu Brian?

Simţea că i se face rău de la stomac.

Se sculă din pat, îşi puse o pereche de papuci şi se duse în sufragerie, dorind cu disperare să găsească ceva, orice, la care să se gândească în loc de toate astea. Dar chiar şi acolo, îşi aducea aminte ce se întâmplase şi ştiu cu o bruscă certitudine ce avea de făcut. Oricât de dureros urma să fie, nu exista cale de mijloc.

Când sună telefonul a doua zi dimineaţă, Brian ştiu că la celălalt capăt e Sarah. Aşteptase apelul şi se întinse după receptor înainte să răspundă mama lui.

Sarah trecu direct la subiect; Brian o ascultă în tăcere. La sfârşit, spuse că aşa o să facă. Peste câteva minute, lăsând urme de paşi în zăpada subţire, Brian se duse la maşină.

Mintea nu-i era la drum; în schimb, se gândea la lucrurile pe care le spusese cu o zi în urmă. Ştiuse, când îi spusese, că Sarah n-o să poată păstra secretul. În ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru el şi pentru viitorul ei cu Miles, ea o să vrea ca el să se autodenunţe. Asta era firea ei; mai presus de orice, sora lui ştia ce înseamnă să fii trădat şi a păstra tăcerea ar fi o trădare de cea mai joasă speţă.

Ăsta era motivul, se gândi el, pentru care-i spusese ei.

Brian o zări exact înainte de a parca maşina, în faţa bisericii episcopale, unde odată participase la înmormântarea lui Missy. Sarah stătea pe o bancă, una care era cu faţa spre un mic cimitir, atât de vechi, încât cele mai multe inscripţii de pe pietrele funerare se şterseseră în cursul secolelor. Părea căzută pradă nefericirii, cu adevărat pierdută, aşa cum n-o mai văzuse decât o dată până atunci.

Sarah îl auzi venind şi se întoarse, dar nu-i făcu semn cu mâna. Peste o clipă, Brian stătea lângă ea.

Ştia că probabil Sarah sunase să anunţe că e bolnavă. Şcoala la care preda ea, spre deosebire de

facultatea lui, mai avea o săptămână până la vacanţă. În timp ce stătea acolo, nu se putu împiedica să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit acasă de Ziua Recunoştinţei şi nu l-ar fi văzut pe Miles la ei acasă sau dacă Otis n-ar fi fost arestat.

— Nu ştiu ce să fac, şopti ea în cele din urmă.

— Îmi pare râu, spuse el încet.

— Aşa şi trebuie.

Brian îi auzi amărăciunea din voce.

— Nu vreau să mai trec o dată prin toate astea, dar vreau să ştiu dacă mi-ai spus adevărul.

Se întoarse cu faţa spre el. Avea obrajii congestionaţi de frig, de parcă ar fi ciupit-o cineva.

— Ţi l-am spus.

— Mă refer la tot, Brian. A fost, într-adevăr, un accident?

— Da, spuse el.,

Ea încuviinţă dând din cap, deşi răspunsul lui nu păru s-o consoleze.

— N-am dormit azi-noapte, spuse ea. Spre deosebire de tine, eu nu pot să ignor asta.

Brian nu răspunse. Nu era nimic de spus.

— De ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea în cele din urmă. Când s-a întâmplat, vreau să spun.

— N-am putut, răspunse Brian.

Cu o zi înainte îi pusese aceeaşi întrebare şi el îi răspunsese în acelaşi fel.

Ea rămase tăcută mult timp.

— Trebuie să-i spui şi lui, zise ea, privind pierdută peste pietrele funerare.

Vocea îi suna ca o amintire a ceea ce fusese odată.

— Ştiu, şopti el.

Ea îşi lăsă capul în jos şi el îşi închipui de ce o vede cu lacrimi în ochi. Era îngrijorată pentru el, dar nu grija îi provocase lacrimile. Aşezat lângă ea, Brian ştiu că ea plângea pentru ea însăşi.

Sarah se duse cu Brian acasă la Miles. În timp ce ea conducea, Brian se uita afară, pe geam. Mişcarea maşinii

părea să-l secătuiască de energie, dar în mod straniu nu-i era frică de ceea ce avea să urmeze. Frica lui, ştia, trecuse asupra surorii lui.

Traversară podul, apoi întoarseră pe aleea Madame Moore, urmând curbele strânse, până ajunseră la aleea lui Miles. Sarah trase lângă camioneta lui şi răsuci cheia, oprind zgomotul motorului.

Sarah nu cobori imediat. În schimb, râmase aşezată, ţinând cheile în poală. Inspiră adânc, apoi se întoarse în sfârşit spre el. Gura îi era înţepenită într-un zâmbet încordat, forţat, de încurajare, care apoi dispăru. Băgă cheile în poşetă, iar Brian deschise portiera. Porniră împreună spre casă.

Sarah ezită la trepte şi o clipă ochii lui Brian aruncară săgeţi spre colţul verandei, unde stătuse de atâtea ori. De îndată ce se uită într-acolo, ştiu că o să-i spună lui Miles despre crimă, dar, întocmai cum făcuse şi cu sora lui, o să treacă sub tăcere celelalte lucruri pe care le făcuse.

Făcându-şi curaj, Sarah se duse la uşă şi ciocăni. Un moment mai târziu, Miles deschise uşa.

— Sarah… Brian… spuse el.

— Bună, Miles, răspunse Sarah.

Vocea ei, se gândi Brian, era surprinzător de sigură.

La început nimeni nu se clinti. Încă supăraţi din ziua precedentă, Miles şi Sarah se uitau pur şi simplu unul la celălalt, până ce Miles făcu un pas mic înapoi.

— Intraţi, spuse el, conducându-i înăuntru. Închise uşa după ei. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

— Dar ţie, Brian?

— Nu. Nu simt nevoia.

— Atunci, ce se întâmplă?

Sarah îşi aranjă absentă bareta poşetei.

— E ceva despre care eu… vreau să spun noi trebuie să vorbim cu tine, spuse ea cu stângăcie. Putem să ne aşezăm?

— Sigur, răspunse Miles.

Le făcu un semn spre canapea.

Brian se aşeză lângă Sarah, în faţa lui Miles. Trase aer în piept şi aproape că începu, dar Sarah îl întrerupse.

— Miles… înainte să începem, aş vrea să ştii că-mi doresc să nu fi trebuit să vin. Îmi doresc asta mai mult decât orice. Încearcă să ţii minte asta, da? Nu e uşor pentru niciunul dintre noi.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Sarah aruncă o privire spre Brian. Îl încurajă din cap şi Brian simţi că i se usucă brusc gâtul. Înghiţi în sec:

— A fost un accident, spuse el.

După asta, cuvintele i se revărsară, aşa cum şi le repetase de o sută de ori în cap. Brian îi spuse totul despre seara de acum doi ani, neomiţând nimic. Doar că mintea lui nu era atentă la cuvinte.

În schimb, era atentă la reacţia lui Miles. La început nu fu niciuna. De îndată ce începu Brian, Miles alunecă într-o postură diferită, aceea a cuiva care vrea să asculte obiectiv, fără întrerupere, aşa cum fusese instruit ca şerif. Ştia că Brian făcea o mărturisire, şi Miles învăţase că tăcerea e cel mai bun mod de a obţine o versiune necenzurată a evenimentelor. De-abia mai târziu, când a menţionat rotiseria lui Rhett, a început Miles să-şi dea seama, în sfârşit, ce îi spunea Brian.

Atunci s-a produs şocul. Pe măsură ce Brian continua, Miles încremeni, culoarea i se scurse de pe chip. Mâinile i se strânseră reflex pe braţul canapelei. Cu toate acestea, Brian îi dădu înainte, în fundal, ca şi cum ar fi venit de undeva, de departe, Brian o auzi pe sora lui trăgând adânc aer în piept când începu el să descrie accidentul. Ignoră sunetul, continuându-şi povestirea şi nu se opri decât după ce vorbi şi despre dimineaţa următoare în bucătărie şi hotărârea lui de a păstra tăcerea.

Miles rămase ca o statuie tot timpul, iar când Brian tăcu, păru să aibă nevoie de o clipă ca să înţeleagă tot ce i se spusese. Apoi, în sfârşit, ochii lui se fixară asupra lui Brian, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

Într-un fel, Brian ştia că aşa şi era.

— Un câine? spuse el răguşit. Vocea îi era coborâtă şi scrâşnită, ca şi cum şi-ar fi ţinut răsuflarea pe tot parcursul mărturisirii. Vrei să spui că a sărit în faţa maşinii tale din cauza unui câine?

— Da. Brian dădu din cap. Un câine mare. Negru. N-am putut să fac nimic.

Ochii lui Miles se îngustară uşor în timp ce încerca să-şi păstreze controlul.

— Atunci, de ce-ai fugit?

— Nu ştiu, spuse el. Nu pot să explic de ce-am fugit în seara aia. Următorul lucru pe care-l ştiu este că eram în maşină.

— Pentru că nu-ţi aduci aminte.

Furia din tonul lui Miles era de neconfundat, de-abia reţinută. Ameninţătoare.

— Nu-mi aduc aminte partea asta, nu.

— Dar ţii minte restul. Îţi aduci aminte tot din seara aia.

— Da.

— Atunci spune-mi motivul real pentru care ai fugit în seara aia!

Sarah se întinse şi puse mâna pe braţul lui Miles.

— Spune adevărul, Miles. Crede-mă, n-ar minţi în legătură cu asta.

Miles se scutură de mâna ei.

— Lasă, Sarah, spuse Brian. Poate să mă întrebe orice vrea.

— Să fie al naibii dacă nu-i aşa! adăugă Miles cu vocea şi mai coborâtă.

— Nu-mi aduc aminte de ce am fugit, răspunse Brian. Cum am spus, nu-mi aduc aminte nici măcar cum am plecat de acolo, îmi amintesc că eram în maşină, dar asta e tot.

Miles se ridică de pe scaun, fulgerându-l din priviri.

— Şi te aştepţi ca eu să cred asta? spuse el. Că a fost vina *lui Missy?*

— Stai o clipă! spuse Sarah, sărind în apărarea fratelui ei. Ţi-a spus cum s-a întâmplat! Spune adevărul!

Miles se răsuci cu faţa spre ea:

— De ce dracu' trebuie să-l cred?

— Pentru că e aici! Pentru că a vrut să ştii adevărul!

— După doi ani vrea să ştiu adevărul? De unde ştii tu că e adevărul?

Aşteptă un răspuns, dar, înainte ca ea să reacţioneze, făcu brusc un mic pas înapoi. Se întoarse dinspre Sarah spre Brian, apoi din nou spre Sarah, în timp ce cântarea ce însemnau răspunsurile la întrebările lui.

Sarah *ştiuse* exact ce urma să spună fratele ei…

Ceea ce însemna… că ea ştiuse că Otis e nevinovat. Încercase să-l determine să renunţe. „Lasă-l pe Charlie să se ocupe de asta, spusese ea. Dar dacă Sims şi Earl au greşit cumva?"

Spusese lucrurile astea pentru că *ştiuse* că Brian e vinovat.

Dar asta avea logică, nu?

Nu spusese ea că e apropiată de fratele ei? Nu spusese că el este singura persoană cu care poate vorbi cu adevărat şi viceversa?

Gândurile lui Miles, alimentate de adrenalină şi furie, alergau de la o concluzie la următoarea.

Ştiuse, dar nu-i spusese. Ştiuse şi… şi…

Miles o fixă pe Sarah în tăcere.

Nu se oferise ea să-l ajute pe Jonah, cu toate că era ieşit din comun?

Şi nu se împrietenise ea cu el? Ieşise cu el? îl ascultase, încercase să-l ajute să-şi continue viaţa?

Pe chipul lui Miles începu să se zbată un muşchi, cu o furie de-abia stăpânită.

Ea ştiuse tot timpul.

Îl folosise ca să-şi uşureze propria vinovăţie. Tot ce fusese între ei era construit pe minciuni.

M-a trădat.

Miles rămase nemişcat, tăcut, încremenit în loc. În tăcerea care se lăsă, Brian auzi caloriferul pornind.

— Tu ai ştiut, spuse el răguşit, în cele din urmă. Ai ştiut că el a omorât-o pe Missy, nu-i aşa?

Atunci, în momentul acela, înţelese Brian nu numai că totul se terminase între Sarah şi Miles, dar şi că, în mintea lui Miles, tot ce fusese între ei nici nu existase vreodată. Sarah totuşi păru derutată, şi-i răspunse lui Miles ca şi cum răspunsul la întrebarea lui era evident.

— Bineînţeles. De asta l-am adus aici.

Miles ridică mâna s-o oprească, împungând cu degetul în direcţia ei la fiecare idee pe care o enunţa.

— Nu, nu… ai ştiut că el o omorâse şi nu mi-ai spus… De-asta ştiai că Otis e nevinovat… De-asta ai tot încercat să-mi spui să-l ascult pe Charlie…

Sarah păru să înţeleagă în sfârşit insinuarea şi deodată, înnebunită, începu să scuture din cap:

— Nu… stai… nu înţelegi…

Miles o întrerupse, nevrând să asculte, fiecare afirmaţie era mai furioasă decât ultima:

— Ai ştiut tot timpul…

— Nu!

— Ştiai de când ne-am întâlnit!

— Nu!

— De-asta te-ai oferit să-l ajuţi pe Jonah.

— Nu!

O clipă păru că Miles o s-o lovească, dar n-o făcu. În schimb, se dezlănţui în altă direcţie. Lovi cu piciorul măsuţa laterală, răsturnând lampa, care se făcu zob. Sarah tresări şi Brian se ridică de pe canapea să se ducă lângă ea; Miles îl înşfăcă înainte să ajungă acolo şi-l răsuci. Miles era şi mai puternic şi mai solid şi Brian nu putu face nimic ca să-l oprească să-i sucească mâna la spate spre omoplat. Sarah se îndepărtă instinctiv de încăierare, înainte de a realiza măcar ce se întâmpla. Brian nu se împotrivi, cu toate că simţi o durere vie în umăr. Tresări, închise ochii, faţa i se contorsiona.

— Opreşte-te! îi faci râu! ţipă Sarah.

Miles ridică o mână în direcţia ei, în semn de avertisment.

— Nu te băga!

— De ce faci asta? Nu e nevoie să-i faci rău!

— E arestat!

— A fost un accident!

Dar Miles nu mai raţiona şi răsuci din nou tare braţul lui Brian, îndepărtându-l de canapea, de Sarah, ducându-l spre uşa de la intrare. Brian aproape că se împiedică şi Miles îl susţinu, înfigându-i degetele în came. Îl împinse spre perete, în timp ce se întindea după cătuşe, care atârnau într-un cui, lângă uşă. I le puse mai întâi pe o încheietură, apoi pe cealaltă, strângându-le tare.

— Miles! Aşteaptă! ţipă Sarah.

Miles deschise uşa şi-l împinse pe Brian afară, făcându-i vânt pe verandă.

— Nu înţelegi!

Miles nu o luă în seamă. Îl înşfăcă pe Brian de braţ şi începu să-l târască spre maşină. Lui Brian îi era greu să-şi ţină echilibrul şi se împiedică. Sarah se năpusti după ei:

— Miles!

Miles se răsuci în loc:

— Vreau să ieşi din viaţa mea! şuieră el.

Ura din vocea lui o şocă pe Sarah şi o făcu să se oprească.

— M-ai trădat, spuse Miles. Te-ai folosit de mine. Nu aşteptă ca Sarah să-i răspundă. Ai vrut să încerci să dregi lucrurile – nu pentru mine şi Jonah, ci pentru tine şi Brian. Ai crezut că dacă faci asta, o să te simţi mai bine în pielea ta.

Ea păli, incapabilă să spună ceva.

— Ai ştiut de la început, continuă el. Şi voiai să mă laşi să merg mai departe fără să ştiu măcar adevărul până când a fost altcineva arestat pentru asta.

— Nu, nu aşa s-a întâmplat!

— Nu mă mai minţi! tună el. Cum dracu’ poţi să trăieşti cu tine însăţi?

Comentariul o biciui şi răspunse defensiv:

— Ai interpretat totul greşit şi nici măcar nu-ţi pasă.

— Nu-mi pasă? Nu eu sunt cel care a făcut ceva greşit aici.

— Nici eu.

— Şi te aştepţi să cred?

— E adevărul!

Apoi, în ciuda furiei care o cuprinsese, Brian văzu cum încep să i se umple ochii de lacrimi.

Miles se opri pe moment, dar nu manifestă compasiune.

— Nici măcar nu ştii care-i adevărul.

Cu asta, se întoarse şi deschise portiera maşinii. Îl vârî pe Brian înăuntru, apoi trânti portiera şi băgă mâna în buzunar după chei. Le scoase în timp ce se urca la volan.

Sarah era prea şocată ca să mai spună ceva. Se uită cum Miles porneşte maşina, apasă pe accelerator, apoi bagă maşina în viteză. Cauciucurile scrâşniră când maşina pomi în marşarier, îndreptându-se spre drum.

Miles nu se uită nici măcar o dată spre ea şi într-o clipă dispăru din vedere.

CAPITOLUL 33

Miles conduse absent, călcând acceleraţia şi izbind frânele, ca şi cum ar fi încercat să vadă cât de mult poate forţa maşina minte ca ori una, ori cealaltă să înceteze să mai funcţioneze. De mai multe ori Brian, cu mâinile încătuşate la spate, se răsturnă când maşina lua o curbă. De unde stătea, Brian vedea muşchiul de pe maxilarul lui Miles încordându-se şi relaxându-se, de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton. Miles ţinea volanul cu amândouă mâinile şi, cu toate că părea să se concentreze asupra drumului, ochii îi aruncau în permanenţă săgeţi în oglinda retrovizoare, unde uneori prindeau privirea lui Brian.

Brian îi vedea furia din ochi. Se reflecta cât se poate de limpede în oglindă, totuşi în acelaşi timp mai vedea ceva acolo, ceva la care nu se aşteptase. Văzu chinul din ochii lui Miles şi îşi aduse aminte cum arăta Miles la înmormântarea lui Missy, încercând şi neizbutind să găsească o logică în tot ce se întâmplase. Brian nu era sigur dacă suferinţa pe care o simţea Miles era din cauza lui Missy sau a lui Sarah sau a amândurora. Tot ce ştia era

că nu avea nicio legătură cu el.

Cu colţul ochiului, Brian privea copacii care şuierau pe lângă geamul din partea lui. Drumul şerpuia şi din nou Miles luă curba fără să încetinească. Brian îşi încordă picioarele; în ciuda acestui fapt, trupul i se mişcă şi alunecă spre fereastră. Ştia că, în câteva minute, aveau să treacă pe lângă locul accidentului lui Missy.

Biserica comunitară a Bunului Păstor se afla în Pollocksville, iar şoferul furgonetei bisericii, Bennie Wiggins, nu avusese nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei în cei cincizeci şi patru de ani de când conducea. Cu toate că pentru Bennie ăsta era un motiv de mândrie, pastorul l-ar fi rugat să conducă şi dacă permisul lui n-ar fi fost la fel de curat se găseau greu voluntari, mai ales când nu era vreme prea bună, dar Bennie era unul pe care se putea conta întotdeauna.

În dimineaţa aceea pastorul îl rugase pe Bennie să se ducă cu furgoneta la New Bem să aducă donaţiile de alimente şi îmbrăcăminte strânse la sfârşitul săptămânii, iar Bennie se prezentase prompt. Se dusese acolo, băuse o ceaşcă de cafea şi mâncase două gogoşi în timp ce aştepta ca alţii să încarce maşina, apoi mulţumise tuturor pentru ajutor înainte de a se urca la volan să se îndrepte înapoi spre biserică.

Era puţin înainte de zece când intră pe aleea Madame Moore.

Se întinse spre radio, sperând să găsească nişte muzică religioasă, să-i mai înveselească drumul de întoarcere. Cu toate că drumul era alunecos, el începu să răsucească butonul.

Mult în faţa lui, încă ascunsă vederii, venea spre el o altă maşină, de care n-avea cum să ştie.

— Îmi pare rău, spuse Brian în cele din urmă, n-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

Auzindu-i vocea, Miles aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Totuşi, în loc să răspundă, crăpă geamul.

Aerul rece se năpusti înăuntru. După un moment,

Brian se chirci, în timp ce jacheta cu fermoarul deschis îi flutura în vânt.

În oglindă Miles se uita fix la Brian cu o ură nedisimulată.

*

Sarah goni aproape la fel cum făcuse şi Miles, sperând să-i prindă maşina din urmă. El avea un avans la pornire – nu mult, poate vreo două minute, dar cât de departe însemna asta? Un kilometru şi jumătate? Mai mult? Nu era prea sigură şi când maşina ajunse pe o porţiune dreaptă, apăsă şi mai tare pe acceleraţie.

Trebuia să-i ajungă din urmă. Nu-l putea lăsa pe Brian în grija lui, nu după furia necontrolată pe care i-o văzuse pe chip, nu după ce fusese atât de aproape de a-l omorî pe Otis.

Voia să fie acolo când îl ducea Miles pe Brian, dar problema era că ea nu ştia unde era biroul şerifului. Ştia unde era secţia de poliţie, tribunalul, chiar şi primăria, de vreme ce toate se aflau în centru. Dar nu fusese niciodată la biroul şerifului. Din câte ştia ea, se găsea undeva, la marginea comitatului.

S-ar fi putut opri să dea telefon sau să consulte o carte de telefon undeva, dar asta n-ar fi făcut decât s-o întârzie, se gândi ea înnebunită. O să se oprească dacă trebuia. Dacă nu-l vedea în următoarele două minute…

Reclame.

Bennie Wiggins scutură din cap. Reclame şi iar reclame. Doar atât mai dădeau la radio în ziua de azi. Dedurizatoare de apă, distribuitori de maşini, sisteme de alarmă… după fiecare cântec auzea aceleaşi firme care îşi făceau reclamă la aceleaşi produse.

Soarele începea să se arate peste vârfurile copacilor, iar strălucirea reflectată de zăpadă îl luă pe nepregătite pe Bennie. Miji ochii şi lăsă în jos parasolarul, exact când radioul tăcu o clipă.

Altă reclamă. Asta promitea să-ţi înveţe copilul să citească. Se întinse spre buton.

Nu observă, cu ochii aţintiţi spre scală, că începu să

alunece spre linia de centru…

*

— Sarah n-a ştiut, spuse Brian în cele din urmă, în tăcerea aceea. Sarah n-a ştiut nimic din toate astea.

Datorită vântului, Brian nu era sigur dacă Miles îl aude, dar trebuia să încerce. Ştia că asta e ultima ocazie pe care o are să vorbească cu Miles fără să mai fie şi alţi oameni de faţă. Indiferent ce avocat o să-i aranjeze taică-său, o să-l sfătuiască să nu mai spună nimic în plus faţă de cât spusese deja. Iar lui Miles, bănuia, o să i se dea ordin să nu se apropie de el.

Dar Miles trebuia să ştie adevărul despre Sarah. Nu atât pentru viitor – după cum vedea Brian lucrurile, nu aveau absolut nicio şansă – ci pentru că nu putea suporta gândul ca Miles să creadă că Sarah ştiuse tot timpul. Nu voia ca Miles s-o urască. Sarah, mai puţin decât oricine, nu merita asta. Spre deosebire de Miles sau de el însuşi, Sarah nu avusese absolut niciun rol în asta.

— Nu mi-a spus niciodată cu cine se întâlneşte. Am fost plecat la facultate şi n-am aflat până de Ziua Recunoştinţei că erai tu. Dar nu i-am spus despre accident până ieri. Ea n-a ştiut nimic până atunci. Ştiu că nu vrei să mă crezi…

— Tu consideri că ar trebui să te cred? îi răspunse Miles, răstit.

— Ea n-a ştiut nimic, repetă Brian. Nu te-aş minţi în privinţa asta.

— În ce privinţă m-ai minţi, atunci?

Brian îşi regretase cuvintele de îndată ce le rostise şi simţi cum îl străbate frigul când îşi imaginä răspunsul. *Mersul la înmormântare. Visele lui. Supravegherea lui Jonah la şcoală. Pânditul lui Miles la el acasă…*

Brian scutură uşor din cap, încercând să-şi alunge gândurile.

— Sarah n-a făcut nimic rău, spuse el în schimb, evitând întrebarea.

Dar Miles insistă.

— Răspunde-mi! spuse el. În legătură cu ce m-ai

minţi? Cu câinele, poate?

— Nu.

— Missy nu ţi-a sărit în faţa maşinii.

— N-a avut intenţia. N-a putut face altfel. N-a fost vina nimănui. S-a întâmplat, pur şi simplu. A fost un accident.

— *Ba nu, n-a fost!* tună Miles, luând o curbă. Cu toate că vântul şuiera prin geamurile deschise, sunetul vocii lui păru să ricoşeze în maşină. Nu erai atent şi ai călcat-o!

— Nu, insistă Brian. Îi era mai puţin teamă de Miles decât ştia că ar fi trebuit să-i fie. Se simţea calm, ca un actor care-şi recita versurile învăţate pe dinafară. Nicio teamă. Doar o senzaţie de profundă epuizare. S-a întâmplat exact aşa cum ţi-am spus.

Miles îşi îndreptă degetul spre Brian, acum pe jumătate întors în scaun.

— Ai omorât-o şi-ai fugit!

— Nu… m-am oprit şi m-am uitat după ea. Şi când am găsit-o… Brian nu-şi termină vorba în mintea lui o vedea pe Missy, zăcând în şanţ, cu trupul răsucit nefiresc. Uitându-se la el.

Neuitându-se la nimic.

— Mi s-a făcut rău, de parcă urma să mor şi eu. Brian făcu o pauză, întorcându-se dinspre Miles. Am învelit-o cu o pătură, şopti el. Nu voiam s-o mai vadă altcineva aşa.

Bennie Wiggins găsi în cele din urmă cântecul pe care-l voia. Lumina era puternică şi el se aşează drept în scaun exact când îşi dădu seama unde se afla pe diurn. Îndreptă furgoneta, ducând-o înapoi pe banda lui.

Maşina care venea era aproape acum.

El tot n-o văzu.

Miles tresări când Brian pomeni de pătură şi, pentru prima oară, Brian ştiu că îl ascultă cu adevărat, în ciuda strigătelor prin care-l contrazicea. Brian continuă să vorbească, uitând de Miles, uitând de frig.

Uitând de faptul că atenţia lui Miles era în întregime concentrată asupra lui şi nu asupra drumului.

— Ar fi trebuit să sun atunci, în seara aia, după ce am ajuns acasă. Am greşit Nu există scuză pentru asta şi-mi pare rău. Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut ţie şi-mi pare rău pentru ce i-am făcut lui Jonah.

Lui Brian, propria voce îi suna ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva.

— N-am ştiut că e şi mai rău să ţin totul în mine. M-a măcinat. Ştiu că nu vrei să crezi asta, dar aşa a fost Nu puteam să dorm. Nu puteam să mănânc…

— Nu-mi pasă!

— Nu puteam să nu mă gândesc la asta. Şi n-am încetat niciodată să mă gândesc la asta. Am dus chiar şi flori la mormăitul lui Missy…

Bennie Wiggins văzu în cele din urmă maşina când luă o curbă pe şosea.

Se întâmpla atât de repede, încât aproape că nu părea real. Maşina se îndrepta direct către el, sărind de la o mişcare lentă la toată viteza cu o inevitabilitate înspăimântătoare. Mintea lui Bennie pomi să funcţioneze în regim de urgenţă, încercând frenetic să prelucreze informaţiile.

Nu, nu se poate… De ce să meargă pe banda mea? N-are nicio logică… Dar merge pe banda mea. Nu mă vede? Trebuie să mă vadă… O să smucească de volan şi-o să revină.

Toate se întâmplară în mai puţin de câteva secunde, dar în decursul lor Bennie înţelese cu absolută certitudine că, indiferent cine era la volan, conducea prea repede ca să se ferească din drum la timp.

Mergeau drept unul către celălalt.

Brian observă reflectarea soarelui în parbrizul furgonetei care se apropia, exact când aceasta lua curba. Se opri din vorbit în mijlocul propoziţiei şi prima pornire instinctivă fu să-şi folosească mâinile ca să se sprijine şi să amortizeze impactul. Se smuci destul de tare şi cătuşele îi intrară în came, îşi arcui spinarea şi urlă:

— Ai grijă!

Miles se întoarse brusc, apoi imediat, instinctiv,

smuci tare de volan exact când maşinile se apropiau una de alta. Brian se răsturnă într-o parte şi, când se lovi cu capul de geamul lateral, fu şocat de totala absurditate a ceea ce se întâmpla.

Toate astea începuseră cu el într-o maşină pe aleea Madame Moore.

Şi aşa se vor termina.

Se ţinu bine, aşteptând izbitura ca de tunet care urma să vină.

Doar că nu veni.

Simţi totuşi o lovitură puternică, dar era în spatele maşinii, pe partea lui. Maşina începu să alunece şi ieşi de pe şosea exact când Miles călcă frâna. Maşina împrăştia zăpadă, chiar pe lângă drum, apropiindu-se de un indicator de limitare a vitezei. Miles se lupta să păstreze controlul, apoi simţi cum roţile capătă aderenţă în ultimul moment. Maşina derapă din nou şi se smuci brusc, oprindu-se în şanţ.

Brian ateriză pe podea, ameţit şi derutat, ghemuit între scaune; avu nevoie de puţin timp ca să se orienteze. Respiră cu greutate, ca şi cum ar fi revenit la suprafaţă de pe fundul unui bazin. Nu simţea tăieturile de la încheieturile mâinilor.

Nu văzu nici sângele care mânjise geamul.

Capitolul 34

— Ai păţit ceva?

Îi ţiuiau urechile şi Brian gemu. Se chinuia să se ridice de pe podeaua maşinii, cu braţele încătuşate la spate.

Miles îşi deschise portiera, apoi pe a lui Brian. Cu grijă, îl trase afară pe Brian şi-l ajută să se ridice în picioare. Capul lui Brian era acoperit de sânge într-o parte, sânge care-i şiroia şi pe obraz. Brian încercă să se ţină singur pe picioare, dar se clătină, iar Miles îl luă din nou de braţ.

— Stai aşa – îţi curge sânge din cap. Eşti sigur că n-ai

păţit nimic?

Brian se clătină puţin, în timp ce totul se învârtea în jurul lor. Trecu un moment până să înţeleagă întrebarea. La distanţă, Miles îl văzu pe şoferul furgonetei dându-se jos din vehiculul lui.

— Mda… Aşa cred. Mă doare capul…

Miles rămase cu mâna pe braţul lui Brian în timp ce-şi aruncă din nou repede privirea pe drum. Şoferul furgonetei – un om în vârstă – traversa şoseaua acum, venind spre ei. Miles îl aplecă pe Brian în faţă şi-i examină uşor rana, apoi îl ridică din nou, părând uşurat. În ciuda ameţelii lui, expresia de pe chipul lui Miles i se păru lui Brian ridicolă, ţinând cont de ultima jumătate de oră.

— Nu pare adâncă. Doar o tăietură superficială, spuse Miles. Apoi, ridicând două degete, îl întrebă: Câte?

Brian miji ochii, concentrându-se pe măsură ce imaginea se focaliza.

— Două.

Miles încercă din nou.

— Dar acum, câte?

Acelaşi exerciţiu.

— Patru.

— Cum vezi în rest? Vezi pete? Negru pe margine?

Brian scutură din cap cu prudenţă, cu ochii pe jumătate închişi.

— Oase rupte? Braţele cum sunt? Picioarele?

Brian aşteptă un moment, examinându-şi membrele, încă păstrându-şi cu greutate echilibrul. Când îşi roti umerii, se strâmbă.

— Mă doare încheietura mâinii.

— Stai o secundă.

Miles trase cheile din buzunar şi-i scoase cătuşele. Brian îşi duse imediat o mână la cap. O încheietură îl durea şi era învineţită, cealaltă era atât de înţepenită, încât n-o mai putea mişca. Cu mâna pe rană, sângele i se scurgea printre degete.

— Poţi să te ţii pe picioare singur?

Brian ştia că încă se mai clătina puţin, dar dădu din

cap şi Miles se duse din nou la portiera lui. Pe podea era un tricou pe care-l lăsase Jonah în maşină şi Miles îl înşfăcă. Îl duse înapoi şi-l apăsă peste tăietura de la capul lui Brian.

— Poţi să-l ţii?

Brian dădu din cap şi-l luă, exact când şoferul, palid şi speriat, se apropie suflând din greu.

— Aţi păţit ceva, băieţi?

— Nu, suntem bine, răspunse Miles automat.

Şoferul, încă zguduit, se întoarse de la Miles spre Brian. Văzu sângele şiroindu-i pe obraz şi gura i se contorsionă.

— Sângerează cam tare.

— Nu-i atât de râu pe cât pare, spuse Miles.

— Nu crezi că are nevoie de o ambulanţă? Poate că ar trebui să sun.

— Nu-i nevoie, spuse Miles, întrerupându-l. Eu lucrez la biroul şerifului. L-am examinat şi o să fie bine.

Brian se simţea ca un spectator, în ciuda durerii din încheieturile mâinilor şi de la cap.

— Eşti şerif? Celălalt şofer făcu un pas înapoi şi-i aruncă o privire lui Brian, căutând sprijin. Depăşise linia. N-a fost vina mea…

Miles ridică mâinile.

— Ascultă…

Privirea şoferului rămase fixată pe cătuşele pe care Miles încă le mai avea în mână şi făcu ochii mari.

— Am încercat să mă dau la o parte, dar eraţi pe banda mea, spuse el, dintr-o dată defensiv.

— Stai aşa – cum te cheamă? îl întrebă Miles, încercând să controleze situaţia.

— Bennie Wiggins, răspunse el. N-aveam viteză. Voi eraţi pe banda mea.

— Stai aşa… spuse Miles din nou.

— Eraţi pe banda mea, repetă şoferul. Nu mă poţi aresta pentru asta. Eu am fost atent.

— N-o să te arestez.

— Atunci pentru cine sunt alea? zise el, arătând spre

cătuşe.

Înainte ca Miles să poată răspunde, interveni Brian.

— Erau la mâinile mele, spuse el. Mă ducea la secţie.

Şoferul se uită la ei ca şi cum n-ar fi înţeles, dar, înainte să poată spune el ceva, maşina lui Sarah se opri alunecând lângă ei. Se întoarseră toţi când ea coborî, arătând speriată, derutată şi furioasă, toate în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat? ţipă ea. Se uită cercetătoare la toţi înainte să rămână în sfârşit cu ochii aţintiţi spre Brian. Când văzu sângele se duse la el. Te simţi bine? îl întrebă, trăgându-l de lângă Miles.

Deşi încă ameţit, Brian dădu din cap:

— Mda, sunt bine…

Ea se întoarse furioasă spre Miles:

— Ce naiba i-ai făcut? L-ai bătut?

— Nu, răspunse Miles, scuturând repede din cap. A fost un accident

— Depăşise linia, spuse şoferul deodată, arătând spre Miles.

— Un accident? întrebă Sarah, întorcându-se spre el.

— Eu mergeam liniştit, continuă el, şi, când am luat curba, tipul ăsta venea drept spre mine. Am tras de volan, dar n-am putut să mă dau la o parte din drum. A fost vina lui. L-am lovit, dar n-aveam cum să fac altfel.

— Puţin, îl întrerupse Miles. Mi-a şters spatele maşinii şi am ieşit de pe drum. De-abia ne-am atins.

Sarah îşi îndreptă din nou atenţia spre Brian, dintr-o dată nemaiştiind ce să creadă.

— Eşti sigur că eşti bine?

Brian încuviinţă din cap.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? îl întrebă ea.

După un moment, Brain îşi luă mâna de la cap. Tricoul era ud şi îmbibat de sânge.

— A fost un accident, spuse el. N-a fost vina nimănui. S-a întâmplat, pur şi simplu.

Era, bineînţeles, adevărul. Miles nu văzuse furgoneta pentru că era întors pe scaun. Brian ştia că nu avusese

intenţia să se întâmple aşa.

Ce nu-şi dădu seama Brian era că acestea erau aceleaşi cuvinte pe care le folosise când povestise accidentul cu Missy, aceleaşi cuvinte pe care i le spusese lui Miles în maşină, aceleaşi cuvinte pe care şi le repetase sieşi până la greaţă în ultimii doi ani.

Lui Miles totuşi nu-i scăpă asta.

Sarah se apropie din nou de Brian, cuprinzându-l cu un braţ. Brian închise ochii, simţindu-se brusc slăbit din nou.

— Îl duc la spital, declară Sarah. Trebuie să-l vadă un doctor.

Împingându-l blând, începu să-l ducă de lângă maşină.

Miles făcu un pas spre ei:

— Nu poţi face asta.

— Încearcă să mă opreşti, îl întrerupse ea. Să nu te mai apropii de el!

— Stai aşa, spuse Miles, iar Sarah se întoarse şi se uită la el cu dispreţ.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să fugim.

— Ce se petrece? întrebă şoferul, cu panică în voce. De ce pleacă?

— Nu-i treaba ta, îi răspunse Miles.

Tot ce putea face era să se holbeze.

Nu-l putea duce pe Brian la secţie arătând cum arăta, nici nu putea părăsi locul înainte ca situaţia să se clarifice. Presupunea că ar fi putut să-i oprească. Dar pe Brian trebuia să-l vadă un doctor, iar dacă el îl reţinea, ar fi trebuit să explice ce s-a petrecut oricui ar fi venit să facă ancheta – lucru de care nu se simţea în stare în clipa de faţă. Aşa că, în loc să-i oprească, simţindu-se aproape neajutorat, nu făcu nimic. Când Brian privi înapoi totuşi auzi cuvintele încă o dată.

A fost un accident. N-a fost vina nimănui.

Brian, ştia Miles, greşea în privinţa asta. El nu se uitase la drum – la dracu', nici măcar nu era cu faţa în direcţia potrivită – datorită lucrurilor pe care le spunea

Brian.

Despre Sarah. Despre pătură. Despre flori.

Nu vrusese să-l creadă, nu voia să-l creadă nici acum. Cu toate acestea… ştia că Brian nu minte în legătură cu toate astea. Văzuse pătura, văzuse florile la mormânt de fiecare dată când se dusese şi el…

Miles închise ochii, încercând să îndepărteze gândul.

Nimic din toate astea nu contează şi ştii asta. Bineînţeles că lui Brian îi părea rău. Omorâse pe cineva. Cui nu i-ar părea rău?

Asta îi strigase lui Brian când se întâmplase. Atunci când ar fi trebuit să fie cu ochii la drum. Dar în loc să facă asta – ignorând orice altceva în afară de propria sa furie – se repezise aproape frontal în alt şofer.

Aproape că-i omorâse pe toţi.

Dar după aceea, cu toate că fusese rănit, Brian îl acoperise. Şi, în timp ce se uita după Sarah şi Brian cum pleacă, ştia instinctiv că Brian o să-l acopere întotdeauna.

De ce?

Pentru că se simţea vinovat şi ăsta era încă un mod de a-şi cere iertare? Ca să îl aibă la mână? Sau credea cu adevărat ce spusese?

În mintea sa, poate că aşa văzuse el lucrurile. În fond, Miles nu avusese intenţia să se întâmple asta, ceea ce făcea ca totul să fie un accident.

Aşa cum se întâmplase şi cu Missy?

Miles scutură din cap. *Nu…*

Atunci fusese altfel, îşi spuse el. *Şi nici nu fusese vina lui Missy.*

Vântul se înteţi, învârtejind fulgii uşori de zăpadă.

Sau fusese?

Nu contează, îşi spuse el din nou. *Nu acum. E prea târziu pentru asta.*

Mai sus, pe şosea, Sarah îi deschidea portiera lui Brian.Îl ajută şi aruncă o privire spre Miles, neascunzându-şi supărarea.

Neascunzând cât de rănită fusese de cuvintele lui.

Sarah nu ştiuse până ieri, spusese Brian. *Nici măcar*

nu mi-a spus niciodată cine eşti tu.

La el acasă, cu numai câteva minute în urmă, păruse atât de evident că Sarah ştiuse tot timpul. Dar acum, după felul în care se uita la el, dintr-o dată nu mai era la fel de clar. Sarah de care se îndrăgostise el nu era capabilă de înşelăciune.

Simţi cum umerii i se înconvoaie puţin.

Nu, ştia că Brian nu minţise în privinţa asta. Nu minţise nici în legătură cu pătura sau cu florile, sau cu cât îi părea de rău. Şi dacă spusese adevărul despre toate astea…

Oare nu spunea adevărul şi despre accident?

Întrebarea îi tot revenea în minte, indiferent cât de mult o respingea.

Sarah se întoarse şi se îndreptă spre locul şoferului. Miles ştia că poate încă să-i oprească. Dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să-i oprească.

Dar n-o făcu.

Avea nevoie de timp ca să se gândească – la tot ce auzise astăzi, la mărturisirea lui Brian…

Şi, mai mult decât atât, hotărî el în timp ce o privea urcându-se la volan, avea nevoie de timp să se gândească la Sarah.

În câteva minute sosi o patrulă de circulaţie – un locatar al uneia dintre casele din apropiere sunase să reclame incidentul – şi începu să facă raportul. Bennie era ocupat să-şi spună versiunea, exact când opri lângă ei şi Charlie. Ofiţerul îl reţinu o clipă ca să-i vorbească. Charlie încuviinţă din cap înainte să se apropie de Miles.

Se sprijinea de maşină, cu braţele încrucişate, aparent pierdut în gânduri. Charlie trecu încet cu mâna peste tabla înfundată şi peste zgârietură.

— Pentru o lovitură atât de uşoară, arăţi ca dracu’.

Miles ridică ochii, surprins.

— Charlie? Ce cauţi aici?

— Am auzit că a fost un accident.

— Repede se mai răspândesc veştile!

Charlie ridică din umeri:

— Ştii cum e. Îşi scutură fulgii de zăpadă de pe haină: Eşti bine?

Miles dădu din cap.

— Mda. Puţin buimac, atâta tot.

— Ce s-a întâmplat?

Miles ridică din umeri:

— Am pierdut controlul. Drumurile sunt cam alunecoase. Charlie aşteptă să vadă dacă Miles mai adaugă ceva.

— Atâta tot?

— Cum ai spus şi tu, e doar o lovitură uşoară.

Charlie se uită la el cercetător.

— Ei bine, măcar nu eşti rănit. Şi celălalt şofer pare OK. Miles încuviinţă din cap, iar Charlie i se alătură sprijinindu-se de maşină.

— Nu ai nimic altceva să-mi spui?

De vreme ce Miles nu-i răspunse, Charlie îşi drese glasul.

— Ofiţerul îmi spune că mai era cineva în maşină cu tine, cineva care avea cătuşe, dar a venit o doamnă şi l-a luat. A zis că l-a dus la spital. Ei bine… Făcu o pauză, strângându-şi mai bine haina. Un accident este una, Miles. Dar aici sunt mai multe la mijloc. Cine a fost în maşină cu tine?

— N-a fost rănit prea tare, dacă asta te îngrijorează. L-am examinat şi o să fie bine.

— Tu răspunde-mi la întrebare. Ai deja destule necazuri. Aşadar, pe cine aduceai?

Miles se mută de pe un picior pe celălalt

— Pe Brian Andrews, răspunse el. Fratele lui Sarah.

— Vasăzică ea e cea care l-a dus la spital?

Miles dădu din cap.

— Şi el avea cătuşe?

N-avea niciun rost să încerce să mintă în privinţa asta. Încuviinţă scurt din cap.

— Ai uitat cumva că eşti suspendat? îl întrebă Charlie. Că oficial nu ai voie să arestezi pe nimeni?

— Ştiu.

— Atunci, ce dracu' făceai? Ce naiba era atât de grav încât n-ai putut să raportezi? făcu o pauză şi-i căută privirea lui Miles. Vreau adevărul acum – o să-l aflu până la urmă, dar vreau să-l aud de la tine mai întâi. Ce făcea, vindea droguri?

— Nu.

— L-ai prins furând vreo maşină?

— Nu.

— Vreo încăierare oarecare?

— Nu.

— Atunci, ce-a fost?

Deşi o parte din Miles era tentată să-i spună lui Charlie întregul adevăr nebunesc, să-i spună că Brian o omorâse pe Missy, se părea că nu-şi poate găsi cuvintele. Oricum, nu încă. Nu până nu-şi punea ordine în gânduri.

— E complicat, răspunse Miles în cele din urmă.

Charlie îşi vârî mâinile în buzunare.

— Pune-mă la încercare.

Miles îşi feri privirea.

— Am nevoie de puţin timp ca să-mi lămuresc lucrurile.

— Ce să-ţi lămureşti? E o întrebare simplă, Miles.

Nimic nu e simplu în legătură cu asta.

— N-ai încredere în mine? îl întrebă Miles deodată.

— Mda, am încredere în tine. Dar nu despre asta e vorba.

— Înainte să vorbim despre tot ce s-a întâmplat, trebuie să mă gândesc bine la asta.

— Ei, haide…

— Te rog, Charlie. Poţi să-mi dai puţin timp? Ştiu că ai stat ca pe ace în astea două zile şi că eu m-am purtat nebuneşte, dar chiar am nevoie de răgazul ăsta de la tine. Şi n-are nicio legătură cu Otis sau cu Sims, sau ceva de genul ăsta – îţi jur că n-o să mă apropii de ei.

Ceva din seriozitatea rugăminţii lui Miles, confuzia obosită pe care o văzu în ochii lui, îi spuse şi lui Charlie câtă nevoie avea Miles de răgazul ăsta din partea lui.

Nu-i plăcea absolut deloc. Se petrecea ceva aici, ceva

important, şi nu-i plăcea să nu ştie ce.

Dar…

În ciuda a ceea ce-i dicta raţiunea, oftă şi se îndepărtă de maşină. Nu spuse absolut nimic, nici nu se uită înapoi când plecă, ştiind că, dacă o făcea, avea să se răzgândească.

Peste un minut, aproape ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, Charlie plecase.

După un timp ofiţerul de la patrula de circulaţie îşi termină raportul şi plecă. Bennie plecă şi el, cu maşina

Cu toate acestea, Miles mai rămase în locul acela încă aproape o oră, mintea îi era un ghem încâlcit de gânduri contradictorii. Uitând de frig, stătu în maşină cu geamul deschis, trecându-şi absent mâinile peste volan de câteva ori.

Când îşi dădu seama ce trebuia să facă, închise geamul şi răsuci cheia, îndreptându-se din nou spre şosea. Maşina de-abia avu timp să se încălzească când el opri din nou şi coborî. Vremea se încălzise uşor şi zăpada începuse să se topească. De pe ramurile copacilor cădeau picături, scoţând un *cline* monoton, ca ticăitul unui ceas.

Nu se putu împiedica să nu observe tufele dese de pe marginea drumului. Deşi trecuse pe lângă ele de o mie de ori, până în dimineaţa asta nu însemnaseră nimic pentru el.

Acum, în timp ce stătea şi le privea fix, nu se putea gândi la altceva. Îi blocau vederea spre peluză şi o singură privire i-a fost suficienta ca să-i spună că erau destul de dese ca s-o fi împiedicat pe Missy să vadă clinele.

Prea dese ca să se treacă prin ele?

Pomi de-a lungul tufişurilor dese, încetinind când ajunse în zona unde se presupunea că fusese lovită Missy. Aplecându-se să se uite mai de-aproape, încremeni când o văzu. O deschidere între tufe, ca o gaură. Nu se vedeau urme, dar pe pământ fuseseră strivite frunze negre şi de fiecare parte erau ramuri rupte.

Evident o trecere pentru ceva.

Un câine negru?

Ascultă să audă în depărtare vreun lătrat. Scrută curţile, căutând şi într-acolo.

Nimic.

Prea frig să fie afară astăzi?

Nu căutase niciodată un câine. Nimeni n-o făcuse.

Privi în susul drumului, stând pe gânduri. Îşi băgă mâinile în buzunare. Erau înţepenite de frig, le îndoia greu şi pe măsură ce se încălzeau începură să-l înjunghie. Nu-i păsa.

Neştiind ce altceva să facă, se duse cu maşina la cimitir, sperând să-şi limpezească mintea. Le văzu chiar înainte de a ajunge la mormânt. Flori proaspete, sprijinite de piatra funerară.

Mintea îi zbură spre Charlie şi ceva ce spusese el odată.

Ca şi cum cineva încerca să se scuze.

Miles se întoarse şi plecă.

Trecură ore. Întuneric de-acum. Dincolo de fereastră cerul de iarnă era negru şi ameninţător.

Sarah se îndepărtă de fereastră şi începu din nou să se plimbe prin apartament. Brian era acasă după ce-l dusese la spital. Tăietura nu era serioasă, doar trei puncte de sutură, şi niciun os rupt. Durase mai puţin de o oră.

În ciuda faptului că, practic, îl implorase, Brian nu a vrut să rămână la ea. Simţea nevoia să fie singur. Se dusese înapoi acasă, îmbrăcat cu o pufoaică şi o flanelă de piele, ca să-şi ascundă rănile de părinţi.

— Nu le spune ce s-a întâmplat, Sarah. Încă nu sunt pregătit pentru asta. Vreau să fiu eu cel care le spune. O s-o fac când vine Miles.

Miles o să vină să-l aresteze pe Brian. Era sigură de asta.

Se întreba de ce durează atât.

În ultimele opt ore, trecuse de la furie la îngrijorare, de la frustrare la amărăciune şi din nou de la una la alta. Erau prea multe emoţii diferite ca ea să-şi poată pune ordine în ele.

În mintea ei repeta cuvintele cu care ar fi trebuit să

răspundă când Miles o acuzase atât de nedrept. *Deci tu crezi că eşti singurul care a avut de suferit în cazul ăsta?* i-ar fi spus. *Că nimeni pe lume nu înţelege? Ai stat să te gândeşti cât de greu mi-a fost mie să-l aduc pe Brian aici în dimineaţa asta? Să-mi predau propriul frate? Şi reacţia ta – o, asta a fost culmea, nu-i aşa? Te-am trădat? M-am folosit de tine?*

De frustrare, luă telecomanda şi aprinse televizorul, schimbă canalele. Îl stinse.

Ia-o uşor, îşi spuse ea, încercând să se calmeze. *De-abia a aflat cine i-a omorât soţia. Nimic nu e mai dureros de-atât, mai ales că afla din senin, cum se întâmplase. Mai ales că afla de la mine…*

Şi Brian.

Să nu uităm să-i mulţumim că a distrus vieţile tuturor.

Scutură din cap. Nici asta nu era corect. Era doar un puşti atunci. A fost un accident. Ea ştia că el ar face orice să schimbe ce s-a întâmplat atunci.

Înainte şi înapoi. Înconjură din nou sufrageria, oprindu-se la fereastră. Tot niciun semn de la el. Se duse la telefon şi ridică receptorul, verificând dacă avea ton de apel.

Aşadar, unde era Miles şi ce făcea? chema întăriri?

Nu ştia ce să facă. Nu putea pleca de acasă, nu putea folosi telefonul. Nu cât timp aştepta apelul.

Brian îşi petrecu restul zilei stând ascuns în camera lui.

În pat, privea fix în tavan, cu braţele de o parte şi de alta a corpului, cu picioarele drepte, ca şi cum ar fi zăcut într-un sicriu. Ştia că mai adormise din când în când, pentru că lumina care se schimba făcea lucrurile din camera lui să arate diferit pe măsură ce treceau orele, pereţii trecură de la alb la gri-deschis, apoi fură acoperiţi de umbre când soarele străbătu încet cerul şi în cele din urmă scăpătă. Nu mâncase nici prânzul, nici cina.

La un moment dat, în timpul după-amiezei, mama lui îi ciocănise la uşă şi intrase. Brian închise ochii,

prefăcându-se că doarme. Ştia că ea îşi închipuie că el era bolnav şi o auzi în timp ce traversa camera. Îi puse mâna pe frunte, să vadă dacă nu are febră. După un minut, ieşise încet, închizând uşa după ea. Pe un ton şoptit, Brian o auzise vorbind cu tatăl lui.

— Probabil că nu se simte bine, spunea ea. E cu adevărat epuizat.

Când nu dormea, se gândea la Miles. Se întreba unde e Miles, se întreba când o să vină Miles. Se gândea şi la Jonah şi la ce o să spună când tatăl lui o să-i povestească cine o omorâse pe mama lui. Se gândea şi la Sarah şi îşi dorea ca ea să nu fi fost amestecată în toate astea.

Se întreba cum e la închisoare.

În filme, închisorile erau ca nişte lumi în sine, cu propriile lor legi, propriii lor regi şi pioni, şi bande. Îşi imagina luminile slabe, fluorescente şi permanenţa rece a gratiilor de oţel, a uşilor care se închid cu un zăngănit. În mintea lui, auzea apa trasă la toalete, oamenii vorbind şi şuşotind, şi strigând, şi gemând; îşi imagina un loc unde nu e niciodată linişte, nici măcar la miezul nopţii. Se văzu pe sine însuşi privind marginea de sus a unor ziduri de beton acoperite cu sârmă ghimpată şi văzând gardienii în turnuri, ţinându-şi armele îndreptate spre cer. Văzu alţi deţinuţi privindu-l cu interes, pariind cât de mult o să supravieţuiască el acolo. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta: dacă o să ajungă acolo, o să fie un biet pion.

N-o să supravieţuiască într-un asemenea loc.

Mai târziu, când zgomotele casei începură să se potolească, Brian îi auzi pe părinţii lui ducându-se la culcare. Pe sub uşa lui se zărea lumină, apoi, în cele din urmă, se stinse. Adormi din nou şi, mai târziu, când se trezi brusc, îl văzu pe Miles în cameră. Miles stătea în picioare în colţ, lângă şifonier, ţinând în mână un pistol. Brian clipi, îşi miji ochii, simţi cum i se strânge pieptul de frică, făcându-i respiraţia dificilă. Se săltă în şezut şi-şi ridică mâinile într-o postură defensivă până să-şi dea seama că se înşelase.

Ceea ce crezuse el că era Miles nu era decât propria

lui haină pe umeraş în cuier, amestecată cu umbrele, jucându-i feste imaginaţiei lui.

Miles.

Îl lăsase să plece. După accident Miles îl lăsase să plece şi el nu se mai întorsese.

Brian se răsuci şi se ghemui.

Dar o să se întoarcă.

Sarah auzi ciocănitul puţin înainte de miezul nopţii şi aruncă o privire spre fereastră în drum spre uşă, ştiind cine venise. Când deschise, Miles nici nu zâmbi, nici nu se încruntă, nici nu se clinti. Avea ochii roşii, umflaţi de oboseală. Stătea în uşă, arătând de parcă nu şi-ar fi dorit să fie acolo.

— Când ai aflat despre Brian? o întrebă el tăios.

Ochii lui Sarah nu-i părăsiră o clipă pe ai lui.

— Ieri, îi răspunse ea. Mi-a spus ieri. Şi am fost la fel de îngrozită ca şi tine.

Buzele lui, uscate şi crăpate, se apropiară.

— Bine, spuse el.

După asta se întoarse să plece, iar Sarah se întinse să-l oprească, apucându-l de braţ:

— Stai… te rog.

El se întoarse.

— A fost un accident, Miles, spuse ea. Un accident îngrozitor, îngrozitor. N-ar fi trebuit să se întâmple şi n-a fost drept că i s-a întâmplat lui Missy. Ştiu asta şi-mi pare rău pentru tine…

Îşi lăsă fraza neterminată, întrebându-se dacă el o aude. Expresia lui era îngheţată, impenetrabilă.

— Dar? spuse el.

Nu era pic de emoţie în întrebarea lui.

— Niciun dar. Am vrut doar să ţii minte asta. Nu există scuză pentru el că a fugit, dar a fost un accident.

Aşteptă răspunsul lui. Pentru că nu veni niciunul, îi dădu drumul braţului. El nu făcu nicio mişcare să plece.

— Ce-o să faci? îl întrebă ea în cele din urmă.

Miles îşi feri privirea.

— A omorât-o pe soţia mea, Sarah. A încălcat legea.

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu.

El scutură din cap, fără să răspundă, apoi ieşi din hol. Peste un minut, pe fereastră, ea se uita la el cum se urcă în maşină şi pleacă.

Se duse din nou pe canapea. Telefonul era pe măsuţa laterală şi ea aşteptă, ştiind că urma să sune în curând.

Capitolul 35

Unde, se întrebă Miles, *trebuie să se ducă? Ce trebuia să facă, acum, că ştia adevărul?* Cu Otis, răspunsul fusese simplu. Nu era nimic de luat în considerare, nimic de dezbătut. Nu conta dacă toate faptele se potriveau sau dacă avea totul o explicaţie simplă. Aflase destule ca să ştie că Otis îl ura îndeajuns pe el ca s-o omoare pe Missy; asta-i era suficient lui Miles. Otis merita indiferent ce pedeapsă putea închipui legea, cu o singură excepţie.

Dar nu aşa se întâmplase.

Ancheta nu scosese la iveală nimic. Dosarul pe care-l alcătuise el cu strădanie timp de doi ani nu însemnase nimic. Sims şi Earl şi Otis nu însemnaseră nimic. Nimic nu furnizase un răspuns, dar deodată, fără niciun avertisment, acesta sosise la uşa lui, îmbrăcat în bluză de vânt şi gata să plângă.

Asta dorise el să ştie.

Avea vreo importanţă?

Îşi petrecuse doi ani din viaţă crezând că avea. Plânsese noaptea, stătuse treaz până târziu, se apucase de fumat şi se luptase, sigur că răspunsul avea să schimbe toate astea. Devenise mirajul de la orizont, care era întotdeauna de neatins. Şi acum, în clipa asta, îl ţinea în mână. Cu un singur telefon, ar fi putut fi răzbunat.

Putea să facă asta. Şi dacă, la o examinare mai atentă, răspunsul n-ar fi fost ce-şi imaginase el că va fi? Dacă ucigaşul nu era un beţiv, nu era un duşman; dacă nu era un act de comportament iresponsabil? Dacă era un băiat cu coşuri şi pantaloni largi, cu păr castaniu-închis.

Dacă băiatul era speriat şi regreta ce se întâmplase şi jura că a fost un accident care n-a putut fi evitat?

Atunci mai avea importantă?

Cum putea cineva să răspundă la asta? Trebuia să ia amintirea soţiei sale şi nefericirea ultimilor doi ani, la care apoi să adune pur şi simplu responsabilitatea sa ca soţ şi tată şi datoria sa în faţa legii ca să vină cu un răspuns măsurabil? Sau trebuia să ia acest total din care să scadă vârsta unui băiat şi frica, şi evidenta suferinţă, împreună cu dragostea lui pentru Sarah, aducând astfel socoteala înapoi la zero?

Nu ştia. Ce ştia era că pronunţarea cu voce tare a numelui lui Brian îi lăsa un gust amar în gură. *Da,* se gândi el, *avea importanţă.* Ştia cu certitudine că urma să aibă importanţă întotdeauna şi trebuia să facă ceva în privinţa asta.

În mintea lui, nu avea de ales.

Doamna Knowlson lăsase becurile aprinse şi ele aruncau o lumină galbenă peste alee în timp ce Miles se apropia de uşă. Simţea în aer mirosul slab al fumului de la şemineu când ciocăni, înainte să bage cheia în broască şi să împingă încet uşa ca s-o deschidă.

Moţăind sub o plapumă în balansoar, toată numai păr alb şi zbârcituri, ea arăta ca un spiriduş. Televizorul era aprins, dar sonorul era dat la minimum şi Miles se strecură înăuntru. Ea îşi înclină capul într-o parte şi deschise ochii, ochi vioi care nu păreau să se întunece vreodată.

— Îmi pare rău că am întârziat atât, spuse el, iar doamna Knowlson dădu din cap.

— Doarme în camera din spate, spuse ea. A încercat să stea treaz ca să te aştepte.

— Mă bucur că n-a stat, spuse Miles. Înainte să-l iau, pot să vă ajut să vă duceţi în camera dumneavoastră?

— Nu, spuse ea Nu vorbi prostii. Sunt bătrână, dar încă pot să mă mişc bine.

— Ştiu. Vă mulţumesc că l-aţi supravegheat astăzi.

— Ai reuşit să rezolvi tot? îl întrebă ea.

Cu toate că Miles nu-i spusese ce se petrecea, ea

văzuse cât de tulburat era când o rugase să stea cu Jonah după şcoală.

— Nu prea.

Ea zâmbi.

— Şi mâine mai e o zi.

— Mda, spuse el, ştiu. Cum a fost astăzi?

— Obosit. Şi puţin cam tăcut. N-a vrut să se ducă afară, aşa că am făcut biscuiţi.

Nu i-a spus că era foarte amărât, dar nici nu era nevoie. Miles ştia ce vrea ea să spună.

După ce-i mulţumi din nou, el se retrase în dormitor şi-l luă pe Jonah în braţe, aşezându-l în aşa fel încât capul băiatului să-i stea pe umăr. Nu se mişcă şi Miles înţelese că era epuizat.

La fel ca şi tatăl său.

Miles se întrebă dacă Jonah o să aibă iar coşmaruri.

Îl duse înapoi acasă, apoi îl culcă în pat. Trase plapuma peste el, aprinse lumina de veghe şi se aşeză pe pat lângă el. În lumina palidă, arăta atât de vulnerabil! Miles se întoarse spre fereastră.

Vedea luna printre jaluzele şi se întinse să le închidă. Simţea frigul pătrunzând prin geam. Trase plapuma mai sus şi-şi trecu mina prin părul lui Jonah.

— Ştiu cine a făcut-o, şopti el, dar nu ştiu dacă trebuie să-ţi spun.

Jonah respira liniştit, cu pleoapele nemişcate.

— Vrei să ştii?

În întunericul camerei, Jonah nu-i răspunse.

După o vreme, Miles ieşi din cameră şi scoase o bere din frigider. Îşi atârnă haina în şifonier. Pe podea era cutia în care-şi ţinea casetele video de familie şi după un moment se întinse spre ea. Aduse caseta în sufragerie, o puse pe măsuţa pentru cafea şi o deschise.

Alese una la întâmplare şi-o băgă în videocasetofon, apoi se aşeză pe canapea.

La început ecranul era negru, apoi nefocalizate, apoi totul deveni clar. Nişte copii erau aşezaţi în jurul mesei din bucătărie, mişcându-se vioi, cu braţele şi picioarele lor

micuţe fluturând ca steagurile într-o zi vântoasă. Alţi părinţi stăteau prin apropiere sau intrau şi ieşeau din cadru. Recunoscu vocea de pe bandă drept a sa.

Era petrecerea de ziua de naştere a lui Jonah şi aparatul de filmat se îndreptă spre el. Avea doi ani. Stând într-un scaun susţinător, ţinea în mână o lingură şi bătea cu ea în masă, rizând la fiecare pocnitură.

Atunci apăru în imagine Missy, ducând o tavă cu cupe de cremă de ciocolată. Una dintre ele avea două lumânări aprinse şi ea o puse în faţa lui Jonah. Cânta „Mulţi ani trăiască” şi ceilalţi părinţi i se alăturară. În câteva momente, mâinile şi feţele erau mânjite de ciocolată.

Aparatul de filmat îi luă un prim-plan lui Missy şi Miles se auzi pe bandă strigând-o pe nume. Ea se întoarse şi zâmbi; ochii îi erau jucăuşi, plini de viaţă. Era soţie şi mamă, îndrăgostită de viaţa pe care o ducea. Imaginea se estompă până la negru şi în locul ei apăru altă scenă, una în care Jonah îşi deschidea cadourile.

După asta, banda sărea cu o lună înainte, de ziua Sfântului Valentin. Era o masă romantică şi Miles şi-o aducea bine aminte. El pusese porţelanurile fine, iar pâlpâirea strălucitoare a lumânărilor făcea paharele de vin să sclipească. Îi pregătise el masa: calcan umplut cu crabi şi creveţi cu un sos de smântână şi lămâie, cu garnitură de orez sălbatic şi salată de spanac. Missy era în camera din spate, îmbrăcându-se; o rugase el să rămână acolo până când era totul gata.

O prinsese pe casetă exact când intrase în sufragerie şi văzuse masa. În seara aceea, spre deosebire de petrecerea de aniversare, nu arăta deloc a soţie şi mamă; în seara aceea arăta ca şi cum ar fi fost la Paris sau la New York, pregătită pentru o premieră la teatru. Era îmbrăcată cu o rochie de cocteil neagră şi avea cercei mici, în formă de tortiţe; îşi ridicase părul în coc şi câteva şuviţe cârlionţate îi încadrau chipul.

— E frumos, spusese ea cu un oftat. Mulţumesc, iubitule.

— Tot aşa eşti şi tu, îi răspunsese Miles.

Miles îşi amintea că ea îl rugase să închidă aparatul de filmat ca să se aşeze la masă; îşi mai amintea şi că după cină se duseseră în dormitor şi făcuseră dragoste, pierduţi între aşternuturi ore întregi. Gândindu-se în urmă la seara aceea, de-abia auzi vocea micuţă din spatele lui:

— Mami e acolo?

Miles folosi telecomanda să oprească banda. Chiar când se întoarse îl văzu pe Jonah la capătul coridorului. Se simţea vinovat şi ştia că aşa şi arăta, dar încercă să ascundă asta cu un zâmbet.

— Ce s-a întâmplat, campionule? îl întrebă el. Nu poţi să dormi?

Jonah dădu din cap.

— Am auzit nişte zgomote. Ele m-au trezit.

— Îmi pare rău. Probabil că eu eram.

— Mami era acolo? îl întrebă el din nou. Se uita drept la Miles, cu ochii aţintiţi şi fără să clipească. La televizor?

Miles îi auzi tristeţea din voce, de parcă şi-ar fi stricat din greşeală o jucărie preferată. Bătu cu palma în canapea, neştiind exact ce să-i spună.

— Vino-ncoa', spuse el. Aşază-te lângă mine.

După ce ezită puţin, Jonah îşi târî picioarele până la canapea. Miles îşi strecură un braţ peste umerii lui. Jonah ridică privirea spre el, aşteptând, şi se scărpină pe un obraz.

— Da, mami era acolo, spuse Miles în cele din urmă.

— De ce e la televizor?

— E o casetă. Ştii, cum făceam noi cu videocamera uneori? Când erai tu mic?

— Aha, spuse el. Arătă spre cutie. Toate alea sunt casete?

Miles încuviinţă din cap.

— Şi pe alea e mami?

— Pe unele.

— Pot să mă uit la ele cu tine?

Miles îl trase pe Jonah puţin mai aproape.

— E târziu, Jonah – eu terminasem aproape, oricum. Poate altă dată.

— Mâine?

— Poate.

Jonah păru satisfăcut de asta, cel puţin pentru moment, iar Miles se întinse în spate să stingă lampa. Se lăsă pe spătarul canapelei şi Jonah se ghemui şi se sprijini de el. Cu luminile stinse, pleoapele lui Jonah începeau să se închidă. Miles îi simţi respiraţia devenind mai lentă. El căscă.

— Taţi?

— Da.

— Te-ai uitat la casetele alea pentru că eşti iar trist?

— Nu.

Miles îşi trecu mâna prin părul lui Jonah, metodic, încet.

— De ce a trebuit să moară mami?

Miles închise ochii.

— Nu ştiu.

Pieptul lui Jonah se ridica şi cobora. În sus şi-n jos. Respiraţii adânci.

— Aş vrea să mai fie aici.

— Şi eu.

— Nu mai vine niciodată înapoi.

O afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu.

Jonah nu mai spuse nimic, ci adormi. Miles îl luă în braţe. Îl simţea pe Jonah mic, ca pe un prunc, şi Miles simţea mirosul slab de şampon din părul lui. Îl sărută în creştet, apoi îşi sprijini obrazul de el.

— Te iubesc, Jonah.

Niciun răspuns.

Fu o luptă să se ridice de pe canapea fără să-l trezească pe Jonah, dar, pentru a doua oară în seara aceea, îşi duse fiul în camera lui şi-l băgă în pat. Când ieşi, închise parţial uşa după el.

„De ce a trebuit să moară mami?“

„Nu ştiu.“

Miles se întoarse în sufragerie şi puse caseta la loc în cutie, dorindu-şi ca Jonah să n-o fi văzut, dorindu-şi să nu fi

vorbit despre Missy.

„Nu mai vine niciodată înapoi.”

„Nu.“

Duse cutia înapoi în şifonierul din dormitor, dorindu-şi, cu o cumplită durere, să poată schimba şi asta.

Nicholas Sparks

Pe veranda din spate, în frigul întunecat al nopţii, Miles trase adânc din ţigară, a treia din seara aia, şi privi pierdut la apa înnegrită.

Stătea afară de când pusese la loc casetele, încercând să lase în urmă discuţia cu Jonah. Era epuizat şi supărat şi nu voia să se gândească la Jonah sau la ce trebuia să-i spună. Nu voia să se gândească la Sarah sau la Brian, sau la Charlie, sau la Otis sau la câinele negru care se repezise din tufişuri. Nu voia să se gândească la păturі sau la flori, sau la cotitura drumului, de unde porniseră toate.

Voia să fie amorţit. Să uite tot. Să se întoarcă în timp înainte ca toate astea să fi început.

Îşi voia viaţa înapoi.

La distanţă, mai într-o parte, hrănită de luminile din casă, îşi văzu propria umbră urmărindu-l, ca gândurile pe care nu le putea lăsa în urmă.

Presupunea că Brian o să fie eliberat, chiar dacă el îl aresta.

O să obţină o eliberare condiţionată, poate că o să i se suspende permisul de conducere, dar n-o să sfârşească după gratii. Fusese minor când se întâmplase; erau circumstanţe atenuante, judecătorul o să-i ia în considerare părerea de rău şi-o să-i fie milă de el.

Şi Missy nu mai venea niciodată înapoi.

Timpul trecea. Îşi mai aprinse o ţigară şi o fumă până la capăt. Nori negri acopereau cerul; auzea ploaia cum pătrundea în pământ. Deasupra apei se ivi luna, ieşind dintre nori. O lumină blândă se răspândi în curte. Coborî de pe verandă pe dalele de ardezie pe care le înfundase în pământ în chip de potecă. Poteca ducea la şopronul cu acoperiş de tablă unde-şi ţinea el uneltele, maşina de tuns

iarba, ierbicidul, o canistră de benzină. Cât fuseseră căsătoriţi, ăla fusese locul lui, iar Missy rareori se ducea pe acolo.

O făcuse totuşi în ultima zi când o văzuse...

Pe dale se adunaseră băltoace mici şi simţea apa pleoscăind în jurul picioarelor. Poteca ocolea casa, pe lângă o salcie pe care o plantase pentru Missy. Ea îşi dorise întotdeauna o salcie în curte, gândindu-se că arătau deopotrivă melancolice şi romantice.

Trecu pe lângă un leagăn făcut dintr-o anvelopă, apoi pe lângă o basculantă pe care o lăsase Jonah afară şi, după câţiva paşi, ajunse la şopron.

Era zăvorât şi Miles întinse mina deasupra uşii şi găsi cheia. Lacătul de deschise cu un declic. Deschise uşa şi fu întâmpinat de un miros de mucegai. Era o lanternă pe poliţă şi o luă. O aprinse şi privi în jur. O pânză de păianjen care începea dintr-un colţ se întindea spre o fereastră mică.

Cu ani în urmă, când tatăl lui plecase, îi dăduse lui Miles să-i păstreze câteva lucruri. El şi le depozitase într-o cutie mare de metal; nu-i dăduse cheia lui Miles. Lacătul totuşi era mic şi acum Miles luă ciocanul care atârna pe un perete. Lovi cu ciocanul, iar lacătul sări şi se deschise. Săltă capacul.

Vreo două albume, un jurnal îmbrăcat în piele, o cutie de pantofi plină cu vârfuri de săgeţi pe care tatăl lui le găsise în apropiere de Tuscarora. Miles se uită dincolo de ele, la fund şi găsi ceea ce căuta. Da, tatăl lui păstrase cutia, şi pistolul era înăuntru. Era singura armă despre care Charlie nu ştiuse.

Miles ştia că o să aibă nevoie de ea şi în noaptea aceea unse arma, asigurându-se că e pregătită să tragă.

CAPITOLUL 36

Miles n-a venit după mine în seara aia.

Obosit mort, îmi aduc aminte că în dimineaţa următoare m-am obligat să mă dau jos din pat în zori şi să

fac duş. Eram ţeapăn de pe urma accidentului şi, când am răsucit robinetul, am simţit o durere săgetătoare din piept în spinare. Când mi-am spălat părul, mi-am simţit capul sensibil. M-au durut încheieturile mâinilor când am luat micul dejun, dar am terminat înainte să ajungă la masă şi părinţii mei, ştiind că, dacă m-ar vedea tresărind, mi-ar pune întrebări la care nu eram pregătit să răspund. Tata se ducea la lucru; pentru că era în preajma Crăciunului, ştiam că şi mama o să plece cu diverse treburi.

O să le spun mai târziu, după ce o să vină Miles după mine.

În dimineaţa aia m-a sunat şi Sarah, să vadă ce fac. Am întrebat-o acelaşi lucru şi pe ea. Mi-a spus că Miles trecuse pe la ea cu o seară în urmă, că stătuseră un minut de vorbă, dar că nu ştia ce să înţeleagă din asta.

I-am spus că nici eu nu înţelegeam.

Dar am aşteptat. Sarah a aşteptat. Părinţii mei şi-au văzut mai departe de viaţa lor.

După-amiază, Sarah m-a sunat din nou.

— Nu, tot n-a venit, i-am spus. Nici pe ea n-o sunase.

A trecut ziua, a venit seara. Miles tot nu s-a arătat.

Miercuri Sarah s-a dus iar la şcoală. I-am spus să se ducă şi că o s-o caut eu la şcoală dacă vine Miles. Era ultima săptămână de şcoală înaintea vacanţei de Crăciun şi avea de lucru. Eu am rămas acasă, aşteptându-l pe Miles.

Am aşteptat în zadar.

Pe urmă s-a făcut joi şi am ştiut ce am de făcut.

În maşină, Miles aştepta în timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de cafea pe care şi-o luase de la un magazin care vindea semipreparate. Pistolul era pe scaun, lângă el, sub un teanc de ziare îndoite, încărcat şi gata să tragă. Geamul lateral începea să se aburească de răsuflarea lui, şi-l şterse cu mâna. Trebuia să vadă clar.

Era la locul potrivit; ştia asta. Acum, tot ce avea de făcut era să se uite atent şi, la momentul potrivit, să acţioneze.

În după-amiaza aia, când m-am urcat în maşină, chiar

înainte de apus, cerul strălucea în nuanţe de roşu şi portocaliu deasupra orizontului. Cu toate că era încă rece, frigul pătrunzător trecuse şi temperatura revenise la normal. Ploaia care căzuse în ultimele două zile topise toată zăpada; unde văzusem înainte peluzele învelite în alb, acum vedeam cafeniul familiar al ierbii putrezite, în repaus în timpul iernii. Cununi şi funde roşii împodobeau uşile din cartierul meu, dar în maşină mă simţeam rupt de anotimp, ca şi cum aş fi dormit pe toată durata lui şi aş mai fi avut de aşteptat încă un an.

Am făcut o singură oprire pe drum, ca de obicei. Cred că omul de acolo ajunsese să mă cunoască, de vreme ce cumpăram acelaşi lucru de fiecare dată. Când mă vedea intrând, mă aştepta lângă tejghea, dădea din cap când îi spuneam ce vreau, apoi se întorcea peste câteva minute. Nu stătusem niciodată la taclale de când veneam în magazinul lui. El nu m-a întrebat pentru ce erau; niciodată.

Îmi spunea totuşi acelaşi lucru de fiecare dată când mi le dădea:

— Sunt cele mai proaspete pe care le am.

Îmi lua banii şi marca vânzarea la casă. Pe drum, întorcându-mă la maşină le simţeam mirosul, parfumul dulce, ca de miere şi ştiam că are dreptate. Flotile, din nou, erau frumoase.

Le-am pus în maşină, lângă mine. Am mers pe drumuri care-mi erau familiare, drumuri pe care îmi doresc să nu fi mers niciodată şi am parcat în faţa porţii. Mi-am făcut singur curaj când am coborât din maşină.

N-am văzut pe nimeni în cimitir. Strângându-mi haina de guler să mă înfăşor mai bine în ea, am mers cu capul în jos; nu trebuia să mă uit pe unde merg. Pământul era ud, mi se lipea de picioare. Într-un minut eram la mormânt.

Ca întotdeauna, am fost izbit de cât era de mic.

Era ridicol să mă gândesc la asta, dar, cum stăteam şi mă uitam, nu mă puteam abţine. Mormântul, am observat, era bine îngrijit. Iarba era frumos tunsă şi era o garoafă de mătase într-un mic suport în faţa pietrei

funerare. Era roşie, la fel cu fiecare garoafă de lângă fiecare piatră funerară pe care o puteam vedea, şi am ştiu că le pusese pe toate îngrijitorul.

M-am aplecat şi am sprijinit florile de granit, fiind atent să nu ating piatra. N-o atinsesem niciodată. Nu era, nici nu fusese vreodată, a mea.

Pe urmă, m-au furat gândurile. De obicei mă gândeam la Missy şi la deciziile greşite pe care le luasem; în ziua aia, am constatat că gândurile mi se îndreptau spre Miles.

Cred că ăsta a fost motivul pentru care nu am auzit paşii care se apropiau până când n-au ajuns aproape lângă mine.

— Flori, spuse Miles.

Brian se întoarse când îi auzi vocea, pe jumătate surprins, pe jumătate îngrozit.

Miles stătea lângă un stejar ale cărui ramuri se întindeau ca un evantai deasupra pământului. Era îmbrăcat cu o haină neagră şi lungă şi cu blugi; avea mâinile înfundate în buzunare.

Brian simţi cum i se scurge sângele de pe faţă.

— Nu mai are nevoie de flori, spuse Miles. Poţi să încetezi să le mai aduci.

Brian nu-i răspunse. Ce-ar fi fost, de fapt, de spus?

Miles îl privi fix. Cu soarele scăpătând sub orizont, chipul lui era umbrit şi întunecat, trăsăturile ascunse. Brian n-avea idee la ce se gândea. Miles îşi împinse haina în exterior cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi ţinut ceva între faldurile ei.

Ca şi cum ar fi ascuns ceva.

Miles nu făcu nicio mişcare spre Brian şi, pentru o clipită, Brian simţi impulsul să fugă. Să scape. Era mai tânăr cu cincisprezece ani, la urma urmei – un start rapid putea fi suficient ca să poată ajunge la şosea. Acolo ar fi maşini, ar fi lume peste tot prin jur.

Dar, la fel de iute cum apăruse, gândul îl părăsi, secătuindu-l de câtă energie mai avea. Nu-i mai rămăsese nicio rezervă. Nu mâncase de zile întregi. N-ar fi reuşit

niciodată, nu dacă Miles ar fi vrut într-adevăr să-l prindă.

Şi, mai mult de-atât, Brian ştia că nu are unde să se ducă.

Aşa că Brian îi făcu faţă. Miles era la vreo şase metri şi Brian îi văzu bărbia ridicându-se uşor. Miles îi întâlni privirea. Brian aşteptă ca el să facă ceva, să facă un gest; poate, se gândi el, Miles aştepta acelaşi lucru. Îl izbi pe Brian faptul că arătau probabil ca o pereche de pistolari din Vestul Sălbatic, pregătindu-se să-şi scoată arma.

Când tăcerea deveni prea greu de suportat, Brian se uită în altă parte, spre stradă. Observă că maşina lui Miles era parcată lângă a lui, singurele două care se vedeau. Erau singuri aici, printre morminte.

— De unde ai ştiut că sunt aici? îl întrebă Brian în cele din urmă.

Miles lăsă să treacă o vreme până răspunse:

— Te-am urmărit, spuse el. Mi-am închipuit că o să pleci de-acasă la un moment dat şi am vrut să fiu singur cu tine.

Brian înghiţi în sec, întrebându-se cât timp îl pândise Miles.

— Aduci flori, dar nici măcar nu ştii cum a fost ea, nu-i aşa? spuse Miles încet. Dacă ai fi cunoscut-o, i-ai fi adus lalele. Astea ar fi singurele pe care le-ar fi vrut aici. Erau preferatele ei – galbene, roşii, roz – îi plăceau toate. În fiecare primăvară planta o grădină de lalele. Ştiai asta?

Nu, se gândi Brian, *nu ştiam.* În depărtare auzi şuieratul unui tren.

— Ştiai că Missy îşi făcea griji pentru ridurile din colţul ochilor? Sau că micul ei dejun preferat era pâinea prăjită franţuzească? Sau că şi-a dorit întotdeauna să aibă o maşină clasică

Mustang decapotabilă? Sau că, atunci când râdea, de-abia mă abţineam să n-o ating cu mâna? Ştii că a fost prima femeie pe care am iubit-o?

Miles făcu o pauză, dorindu-şi ca Brian să se uite la el.

— Asta-i tot ce mi-a rămas acum. Amintirile. Şi n-o să

mai fie niciodată. Mi-ai luat asta. Şi i-ai luat-o şi lui Jonah. Ştiai că Jonah are coşmaruri de când a murit ea? Că încă mai strigă în somn după mama lui? Trebuie să-l iau în braţe şi să-l ţin ore întregi până când, în sfârşit, se opreşte. Ştii cum mă face să mă simt?

Ochii lui îi străpunseră pe ai lui Brian, ţintuindu-l de petecul de pământ pe care stătea.

— Mi-am petrecut doi ani căutându-l pe omul care mi-a distrus viaţa. Viaţa lui Jonah. Am pierdut ăştia doi ani pentru că la altceva nu m-am putut gândi.

Miles aruncă o privire spre pământ şi scutură din cap.

— Doream să-l găsesc pe omul care a omorât-o. Voiam ca omul ăla să ştie cât de mult mi-a luat în seara aia. Şi voiam ca omul care-a omorât-o pe Missy să plătească pentru ce-a făcut. N-ai idee cât m-au consumat gândurile astea. O parte din mine încă vrea să-l omoare. Să-i facă familiei lui acelaşi lucru pe care l-a făcut el familiei mele. Şi acum mă uit la omul care a făcut-o. Şi omul ăsta pune florile nepotrivite pe mormântul soţiei mele.

Brian simţi cum i se strânge gâtul.

— Tu mi-ai omorât soţia, spuse el. N-o să te iert niciodată şi n-o să uit. Când te uiţi în oglindă, vreau să-ţi aduci aminte asta. Şi nu vreau să uiţi vreodată tot ce mi-ai luat. Mi-ai luat tot ce-am iubit mai mult pe lume, ai luat-o pe mama fiului meu şi mi-ai luat doi ani din viaţă. Înţelegi?

După o vreme, Brian dădu din cap.

— Atunci, să mai înţelegi ceva. Sarah poate să afle ce s-a întâmplat aici, dar numai ea. Să duci discuţia asta – şi toate celelalte – cu tine în mormânt. Să nu mai spui niciodată nimănui nicio parte din ea. Nici părinţilor tăi, nici soţiei tale, nici copiilor tăi, nici prietenilor tăi. Şi fă ceva din viaţa ta, ceva care să nu mă facă să regret ce fac acum. Promite-mi lucrurile astea.

Miles îl privi fix, asigurându-se că Brian l-a auzit, până ce Brian dădu din nou din cap. Atunci, Miles se întoarse să plece. Peste un minut nu mai era acolo.

De-abia atunci înţelese Brian că Miles îl lăsa liber.

Mai târziu în seara aceea, când Miles deschise uşa, Sarah rămase pur şi simplu în prag, uitându-se la el fără o vorbă, până ce Miles ieşi în cele din urmă afară, închizând uşa în urma lui.

— Jonah e acasă, spuse el. O să vorbim afară.

Sarah îşi încrucişă braţele şi privi prin curte. Miles îi urmări ochii.

— Nu sunt sigură de ce-am venit, spuse ea. Să-ţi mulţumesc nu pare foarte potrivit, dar nici nu pot să ignor ce-ai făcut.

Miles dădu din cap aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău pentru tot. Nu pot nici măcar să-mi închipui prin ce-ai trecut.

— Nu, spuse el. Nu poţi.

— N-am ştiut despre Brian. Zău că n-am ştiut.

— Ştiu. Se uită spre ea. N-ar fi trebuit să cred altfel. Şi-mi pare rău că te-am acuzat.

Sarah scutură din cap.

— Să nu-ţi pară.

El îşi feri privirea, părând să lupte să-şi găsească cuvintele.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai dat posibilitatea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Trebuia s-o fac. N-aveam de ales. Apoi, după ce el rămase tăcut din nou, Sarah îşi împreună mâinile. Ce face Jonah după toate astea?

— Bine. Nu ştie nimic, dar cred că a simţit că se petrece ceva după cum m-am purtat eu. A avut coşmaruri de vreo două ori în ultimele câteva zile. Cum se descurcă la şcoală?

— Până acum, foarte bine. N-am observat nimic neobişnuit în ultimele două zile.

— Asta-i bine.

Sarah îşi trecu o mână prin păr.

— Pot să te întreb ceva? Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

Miles se întoarse.

— De ce l-am lăsat liber pe Brian?

Ea dădu din cap.

Trecu mult până să răspundă.

— Am văzut câinele.

Ea se întoarse spre el, surprinsă.

— Un câine mare, negru, exact cum a spus Brian. Fugea printr-o curte la vreo două case mai sus de locul unde a fost accidentul.

— Ai trecut pe-acolo cu maşina şi s-a întâmplat să-l vezi?

— Nu, nu chiar. M-am dus să-l caut.

— Ca să afli dacă Brian spunea adevărul?

El scutură din cap.

— Nu, de fapt, nu. Atunci ştiam aproape sigur că spune adevărul. Dar aveam ideea asta nebunească în cap de care nu puteam să scap.

— Ce idee?

— Cum ţi-am Spus, era o nebunie.

Ea se uită la el curioasă, aşteptând.

— Când am ajuns acasă în ziua aia – când mi-a spus Brian, vreau să spun – am început să mă tot gândesc că trebuia să fac ceva. Cineva trebuia să plătească pentru ce s-a întâmplat, dar nu ştiam cine, până nu am realizat. Aşa că am luat pistolul tatei şi, în seara următoare, am ieşit să caut blestematul de câine.

— Te-ai dus să împuşti câinele?

El ridică din umeri.

— Nu eram sigur că o să am ocazia măcar, dar imediat ce am oprit maşina, a şi apărut. Fugărea o veveriţă prin curte.

— Şi ai făcut-o?

— Nu. M-am apropiat destul ca s-o fac, dar când l-am prins în cătare am început să mă gândesc ce nebunie era. Vreau să spun, ieşisem să vânez animalul îndrăgit al cuiva. Numai cineva cu mintea serios tulburată ar face aşa ceva. Aşa că m-am întors şi m-am dus la maşină. L-am lăsat în pace.

Ea zâmbi.

— Ca pe Brian.

— Mda, spuse el. Ca pe Brian.

Ea se întinse să-l ia de mână şi, după o ezitare, el i-o lăsă.

— Mă bucur, spuse ea.

— Eu nu. O parte din mine vrea s-o fi făcut. Cel puţin atunci aş şti că am făcut ceva.

— Chiar ai făcut ceva.

Miles o strânse de mână înainte să-i dea drumul.

— Am făcut-o şi pentru mine. Şi pentru Jonah. Era vremea să las totul în urmă, să mă desprind. Deja am pierdut doi ani din viaţă şi nu vedeam motivul pentru care să mai prelungesc asta. O dată ce am înţeles că… nu ştiu… pur şi simplu mi s-a părut că ar fi singurul lucru pe care-l puteam face. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat lui Brian, Missy nu se mai întorcea.

Îşi duse mâinile la faţă şi-şi frecă ochii, şi niciunul dintre ei nu spuse nimic o vreme. Deasupra lor răsăriseră stelele în toată splendoarea lor şi Miles se trezi că îi fug ochii spre Steaua Polară, Steaua Nordului.

— O să am nevoie de puţin timp, spuse el încet.

Ea dădu din cap, ştiind că el vorbea despre ei acum.

— Ştiu.

— Şi nici nu pot să-ţi spun de cât anume.

Ea îi aruncă o privire.

— Vrei să te aştept?

Lui îi luă un moment până să răspundă.

— Nu pot să-ţi fac nicio promisiune, Sarah. În legătură cu noi, vreau să spun. Nu că nu te-aş mai iubi, pentru că te iubesc. Mi-am petrecut ultimele două zile torturându-mă din cauza asta. Tu eşti ce mi s-a întâmplat mai bun de când a murit Missy. La naiba, tu eşti singurul lucru bun care mi s-a întâmplat. Şi lui Jonah la fel. M-a întrebat de ce n-ai mai venit pe la noi în ultima vreme şi ştiu că-i e dor de tine. Dar indiferent cât de mult aş vrea să continuu, o parte din mine nu-şi poate imagina asta. Se pare că nu pot să uit ce s-a întâmplat. Şi tu eşti sora lui.

Buzele lui Sarah se strânseră. Nu spuse nimic.

— Nu ştiu dacă pot trăi cu asta, chiar dacă tu nu ai

avut nimic de-a face, pentru că a fi cu tine înseamnă, într-un fel, să fiu şi cu el. Face parte din familia ta şi… nu sunt pregătit pentru asta. N-aş fi în stare să fac faţă. Şi nu ştiu dacă voi fi vreodată.

— Ne-am putea muta, sugeră ea Am putea încerca să o luăm de la capăt.

El scutură din cap..

— Indiferent cât de departe aş pleca, asta o să mă urmărească. Tu ştii asta…

Îşi lăsă vorba neterminată, apoi se uită la ea.

— Nu ştiu ce să fac.

Sarah zâmbi cu tristeţe.

— Nici eu, recunoscu ea.

— Îmi pare rău.

După o clipă, Miles se apropie de ea şi o luă în braţe. O sărută uşor, apoi o ţinu lângă el mult timp, îngropându-şi faţa în părul ei.

— Chiar te iubesc, Sarah, şopti el.

Ea se strădui să-şi îndepărteze nodul din gât şi se sprijini de el, simţindu-i trupul lipit de al ei şi întrebându-se dacă asta o să fie ultima oară când o ţinea aşa.

— Şi eu te iubesc, Miles.

După ce el îi dădu drumul, Sarah făcu un pas înapoi, încercând să-şi oprească lacrimile. Miles stăm nemişcat şi Sarah bagă mâna în buzunarul hainei după chei. Auzi clinchetul lor când le căuta. Nu putea articula cuvintele de rămas-bun, ştiind că de data asta ar fi putut fi pentru totdeauna.

— Te las să te duci înapoi la Jonah, spuse ea.

În strălucirea blândă a luminii de pe verandă, crezu că vede lacrimi şi în ochii lui.

Sarah îşi şterse lacrimile.

— I-am cumpărat un cadou de Crăciun lui Jonah. Te deranjează dacă trec pe-aici să i-l aduc?

Miles îşi feri privirea.

— S-ar putea să nu fim acasă. Mă gândeam s-o pornesc spre Nags Head săptămâna viitoare. Charlie are o casă şi mi-a spus că pot să mă duc să stau acolo. Am

nevoie să plec de-aici o vreme, ştii?

Ea dădu din cap.

— O să fiu acasă dacă vrei să-mi dai telefon.

— Bine, murmură el.

Nicio promisiune, se gândi ea.

Făcu un pas înapoi, simţindu-se pustiită, dorindu-şi să spună ceva care să schimbe tot. Cu un zâmbet silit, se întoarse şi se duse la maşină, făcând tot ce-i stătea în puteri să-şi păstreze controlul. Mâinile îi tremurau uşor când deschise portiera şi se uită înapoi spre el. El nu se mişcase; gura îi era strânsă într-o linie dreaptă.

Ea se strecură la volan.

În timp ce se uita după ea, lui Miles îi veni s-o strige pe nume, s-o roage să rămână, să-i spună că o să găsească el un mod ca lucrurile să meargă între ei doi. Că o iubea acum şi că o s-o iubească întotdeauna.

Dar n-o făcu.

Sarah răsuci cheia în contact şi motorul se trezi la viaţă. Miles se mişcă în capătul scărilor şi inima ei tresări, dar îşi dădu seama că el se ducea spre uşă. N-avea de gând s-o oprească. Băgă maşina în marşarier şi începu să dea înapoi.

Chipul lui era în umbră acum, devenind din ce în ce mai mic pe măsură ce maşina rula în spate. Îşi simţea obrajii umezindu-i-se.

Când el deschise uşa, Sarah înţelese cu o strângere de inimă că asta avea să fie ultima oară când îl vedea. Nu putea să rămână în New Bem, aşa cum stăteau lucrurile. Să-l vadă pe Miles prin oraş ar fi fost prea greu; trebuia să-şi găsească alt post. Undeva unde s-o poată lua de la capăt.

Iarăşi.

Pe drum, acceleră încet în întuneric, impunându-şi să nu se uite înapoi.

O să-mi fie bine, îşi spuse ea. *Indiferent ce s-ar întâmpla, o să reuşesc, exact aşa cum am mai făcut-o înainte. Cu sau fără Miles, pot să fac asta.*

Ba nu, nu poţi, strigă deodată o voce dinăuntrul ei.

Atunci se prăbuşi, îi venea tare să plângă, şi trase pe marginea drumului. În timp ce maşina încetinea şi aburul începea să înceţoşeze geamurile, Sarah plânse cum n-o mai făcuse niciodată.

CAPITOLUL 37

— Unde ai fost? îl întrebă Jonah. Te-am căutat peste tot, dar nu te-am găsit.

Sarah plecase de o jumătate de oră, dar Miles rămăsese pe verandă. Intrase în casă de-abia când îl văzuse Jonah şi se oprise brusc. Miles făcu un semn peste umăr.

— Am fost pe verandă.

— Ce făceai acolo?

— A venit Sarah pe-aici.

Chipul lui Jonah se înveseli:

— A venit? Unde e?

— Nu, nu e aici. N-a putut să stea.

— Aa… Jonah se uită în sus, la taică-său. Bine, spuse el, neascunzându-şi dezamăgirea. Voiam doar să-i arăt tumul de Lego pe care l-am construit.

Miles se duse lângă el şi se lăsă pe vine până ce ochii lui ajunseră la acelaşi nivel cu ai lui Jonah.

— Poţi să mi-l arăţi mie.

— Tu l-ai văzut deja.

— Ştiu. Dar poţi să mi-l mai arăţi o dată.

— Nu-i nevoie. Eu voiam să-l vadă domnişoara Andrews.

— Ei, îmi pare rău. Poate poţi să-l duci la şcoală mâine să i-l arăţi.

Jonah ridică din umeri.

— Nu-i nimic.

Miles se uită atent la el:

— Ce s-a întâmplat, campionule?

— Nimic.

— Eşti sigur?

Jonah nu răspunse imediat.

— Cred că mi-e doar dor de ea, şi-atât.
— De cine? De domnişoara Andrews?
— Mda.
— Dar o vezi la şcoală în fiecare zi.
— Ştiu. Dar nu-i acelaşi lucru.
— Ca atunci când vine aici, vrei să spui?
El dădu din cap, arătând pierdut:
— Voi v-ați certat?
— Nu.
— Dar nu mai sunteţi prieteni.
— Bineînţeles că suntem. Încă suntem prieteni.
— Atunci de ce nu mai vine pe-aici?
Miles îşi drese glasul.
— Ei, lucrurile sunt cam complicate în clipa de faţă. Când o să te faci mare, o să înţelegi.
— Aha, zise el. Păru să se gândească la asta. Nu vreau să mă fac mare, declară în cele din urmă.
— De ce?
— Pentru că, spuse el, oamenii mari spun întotdeauna că lucrurile sunt complicate.
— Câteodată sunt.
— Îţi mai place de domnişoara Andrews?
— Mda, îi spuse el, îmi place.
— Dar ei îi place de tine?
— Aşa cred.
— Atunci, ce e aşa de complicat?
Ochii lui implorau şi Miles ştiu cu certitudine că lui Jonah nu numai că îi era dor de Sarah, ci chiar o şi iubea.
— Vino-ncoace, spuse el, trăgându-l pe Jonah mai aproape, neştiind ce altceva să facă.
*
Peste două zile, Charlie opri în faţa casei lui Miles în timp ce acesta încărca nişte lucruri în maşină.
— Decolezi deja?
Miles se întoarse:
— Aa… salut, Charlie! M-am gândit că ar fi mai bine dacă am pleca mai devreme. Nu vreau să rămân blocat în trafic, închise portbagajul şi rămase în picioare.

Mulţumesc încă o dată că ne dai voie să stăm în casa ta de-acolo.

— Nicio problemă. Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu. Aproape am terminat.

— Cât o să staţi?

— Nu ştiu. Poate vreo două săptămâni, până după Anul Nou. Eşti sigur că se poate?

— Nu-ţi face griji – ai destul concediu să stai acolo şi o lună.

Miles ridică din umeri.

— Cine ştie? Poate că o să stau.

Charlie ridică dintr-o sprinceană.

— Aa, ce voiam să-ţi spun, am venit să te anunţ că Harvey n-o să te pună sub acuzaţie. Se pare că Otis i-a spus să renunţe. Aşa că, oficial, suspendarea ta s-a terminat şi o să poţi lucra din nou când te întorci.

— Bine.

Jonah se năpusti pe uşă afară şi amândoi se întoarseră să vadă de unde vine zgomotul. Jonah îl salută pe Charlie, apoi se întoarse şi fugi înapoi în casă ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Şi Sarah o să vină să stea cu voi câteva zile acolo? E mai mult decât bine venită.

Miles se mai uita încă spre uşă şi se întoarse din nou spre Charlie.

— Nu cred. Familia ei e aici şi, cu sărbătorile şi toate cele, nu cred că reuşeşte.

— Păcat. O s-o vezi când te-ntorci totuşi, nu?

Miles îşi feri privirea şi Charlie ştiu ce înseamnă asta.

— Nu merge bine?

— Ştii cum e.

— Nu prea. Eu n-am mai avut întâlniri de patruzeci de ani. Dar e păcat.

— Tu nici măcar n-o cunoşti, Charlie.

— Nu e nevoie. Am vrut să spun că e păcat pentru tine. Charlie îşi băgă mâinile în buzunare. Ascultă, n-am venit să mă bag. E treaba ta. De fapt, mai e un motiv. Ceva în legătură cu care încă am dubii.

— Hâm?

— M-am tot întrebat în legătură cu telefonul ăla al tău – ştii, când mi-ai spus că Otis e nevinovat şi mi-ai sugerat să oprim ancheta.

Miles nu spuse nimic şi Charlie se uită la el printre gene pe sub pălărie.

— Înţeleg că încă eşti convins de asta.

După un moment, Miles dădu din cap.

— E nevinovat.

— În ciuda a ceea ce au spus Sims şi Earl?

— Mda.

— Nu spui doar aşa, ca să te ocupi pe cont propriu de asta?

— Ai cuvântul meu de onoare, Charlie.

Charlie îi cercetă atent chipul, simţind că spune adevărul.

— Bine, spuse el. Îşi trecu mâinile peste haină, ca şi cum şi le-ar fi şters, apoi îşi atinse pălăria cu un deget. Ei bine, ascultă – îţi doresc şedere plăcută acolo, la Nags Head. Încearcă să pescuieşti şi pentru mine, da?

Miles zâmbi:

— S-a făcut.

Charlie făcu vreo câţiva paşi, apoi se opri deodată şi se întoarse.

— Aa… stai, mai e ceva.

— Ce?

— Brian Andrews. Încă sunt cam în ceaţă cu privire la motivul pentru care-l aduceai la noi în ziua aia. E ceva de care vrei să mă ocup cât eşti plecat? Ceva de care ar trebui să ştiu?

— Nu, răspunse el.

— A fost… Ce? Niciodată n-ai spus clar.

— Un fel de greşeală, Charlie. Miles examina portbagajul maşinii. Doar o greşeală.

Charlie râse surprins.

— Ştii, asta-i nostim.

— Ce?

— Felul cum îţi alegi tu cuvintele. Brian a spus exact

acelaşi lucru.

— Ai vorbit cu Brian?

— Trebuia să verific, ştii. A avut un accident în timp ce se afla în custodia unuia din ajutoarele mele. Trebuia să mă asigur că e bine.

Miles păli.

— Nu-ţi face griji, m-am asigurat că nu mai era nimeni acasă. Lăsă vorbele să-şi facă efectul, apoi, ducându-şi mâna la bărbie, luă înfăţişarea cuiva care se străduieşte să găsească cuvintele potrivite. Vezi, continuă el în cele din urmă, am început să mă gândesc la astea două lucruri şi anchetatorul din mine avea sentimentul că ar putea avea cumva legătură între ele.

— Nu aveau, spuse Miles repede.

Charlie dădu din cap, cu chipul serios.

— M-am gândit că s-ar putea să spui asta, dar, cum ţi-am spus, trebuia să fiu sigur. Vreau să fiu limpede – nu e nimic ce ar trebui să ştiu în legătură cu Brian Andrews?

Miles ar fi trebuit să-şi dea seama că lui Charlie o să-i treacă prin cap.

— Nu, spuse el simplu.

— Bine, spuse Charlie. Atunci, lasă-mă să-ţi dau un sfat.

Miles aşteptă.

— Dacă-mi spui mie că s-a terminat, atunci urmează-ţi propriul sfat, da?

Charlie se asigură că Miles i-a auzit seriozitatea din voce.

— Ce ar trebui să însemne asta? îl întrebă Miles.

— Dacă s-a terminat – dacă s-a terminat cu adevărat – nu lăsa asta să-ţi nenorocească tot restul vieţii.

— Nu te înţeleg.

Charlie scutură din cap şi oftă:

— Ba mă înţelegi, spuse el.

EPILOG

Aproape că scapătă de ziuă acum, şi povestea mea e aproape de sfârșit. A venit vremea, cred, să vă spun şi restul.

Am acum treizeci şi unu de ani. Sunt căsătorit de trei ani cu o femeie pe nume Janice, pe care am cunoscut-o într-o brutărie. Şi ea, la fel ca Sarah, lucrează în învăţământ, dar ea predă engleza la liceu. Trăim în California, unde eu am urmat medicina şi mi-am făcut rezidenţialul. Sunt medic specialist în medicina de urgenţă, mi-am terminat studiile de un an şi, în ultimele trei săptămâni, cu ajutorul multor altora, am salvat viaţa a şase oameni. Nu spun asta ca să mă laud, spun asta pentru că vreau să ştiţi că am făcut tot ce-am putut să onorez cuvintele pe care mi le-a adresai Miles în cimitir.

Şi mi-am ţinut şi cuvântul de a nu spune nimănui.

Nu pentru mine m-a făcut Miles să-i promit tăcerea, înţelegeţi. Tăcerea mea, eram eu convins la vremea respectivă, era pentru propria lui protecţie.

Fie că mă credeţi sau nu, faptul că m-a lăsat să plec în ziua aia a fost o încălcare a legii. Un şerif care ştie sigur că cineva a comis o infracţiune trebuie să raporteze despre acea persoană. Cu toate că abaterile noastre de la lege erau departe de ah egale, legislaţia e clară în privinţa asta şi Miles a încălcat-o.

Cel puţin aşa am crezut atunci. După ani de reflecţie totuşi am ajuns să înţeleg că greşisem.

Acum ştiu că mi-a cerut asta din cauza lui Jonah.

Dacă s-ar fi ştiut prin oraş că eu condusesem maşina, pentru totdeauna trecutul lui Miles arh fost subiect de bârfă. Ar fi devenit o parte din portretul lui general –"I s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru", ar fi spus oamenii – şi Jonah ar fi trebuit să crească cu vorbele astea pretutindeni în jurul lui. Cât ar fi fost de afectat un copil de un asemenea lucru? Cine ştie? Eu nu ştiu şi nici Miles nu ştia. Dar nu voia să-şi asume riscuri.

Nici eu nu mi-aş asuma riscuri, nici măcar acum. Când termin, am de gând să ard paginile astea în şemineu.

Aveam nevoie doar să le scot la iveală.

Totuşi, încă e greu, pentru noi toţi. Vorbesc cu sora mea rar, la telefon, de obicei la ore ciudate şi rareori o vizitez. Folosesc depărtarea drept scuză – ea locuieşte în cealaltă parte a ţării faţă de mine şi soţia mea – dar amândoi ştim care e motivul real pentru care mă ţin departe. Ea vine totuşi uneori, să mă vadă. Este întotdeauna singură când o face.

Cât despre ce s-a întâmplat cu Miles şi Sarah, sunt sigur că vă închipuiţi…

S-a întâmplat în Ajunul Crăciunului, la şase zile după ce Miles şi Sarah şi-au luat rămas-bun pe verandă. Până atunci Sarah ajunsese, în cele din urmă, să se împace, împotriva inimii, cu faptul că se terminase. Nu primise niciun semn de la Miles şi nici nu se aştepta la asta.

Dar în seara aceea, după ce a ajuns acasă din vizita pe care o făcuse părinţilor noştri, Sarah a coborât din maşină, a aruncat o privire spre apartamentul ei – şi a încremenit. Nu putea crede ce vedea. Închise ochii, apoi îi deschise încet, spetind şi rugându-se să fie adevărat.

Era.

Sarah nu se putu împiedica să nu zâmbească.

Ca nişte steluţe, la fereastra ei pâlpâiau lumânări.

Iar Miles şi Jonah o aşteptau înăuntru.

În ziua cînd soția lui moare într-un tragic accident de
viața lui Miles Ryan pare să ia sfîrșit. Deși are
continuare de fiul sau și își îndeplinește obligațiile de a
șerif în New Bern, Carolina de Nord, nimic nu mai este
Pînă cînd o cunoaște pe Sarah Andrews care, la rîn
încearcă să-și refacă viața distrusă de o căsnicie ne
Încet-încet, trecutul începe să fie uitat. Dar cei doi desco
îi leagă ceva mai puternic decît dragostea – o taină cu
care-i face să pună la îndoială toate lucrurile în care cr
pînă atunci.

„Cel mai popular autor de romane de dragoste al Ame
propune acum o poveste dramatică despre un cup
încearcă să redescopere fericirea și despre secret
amenințe să-i despartă."

Publisher

ISBN 973-57